

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

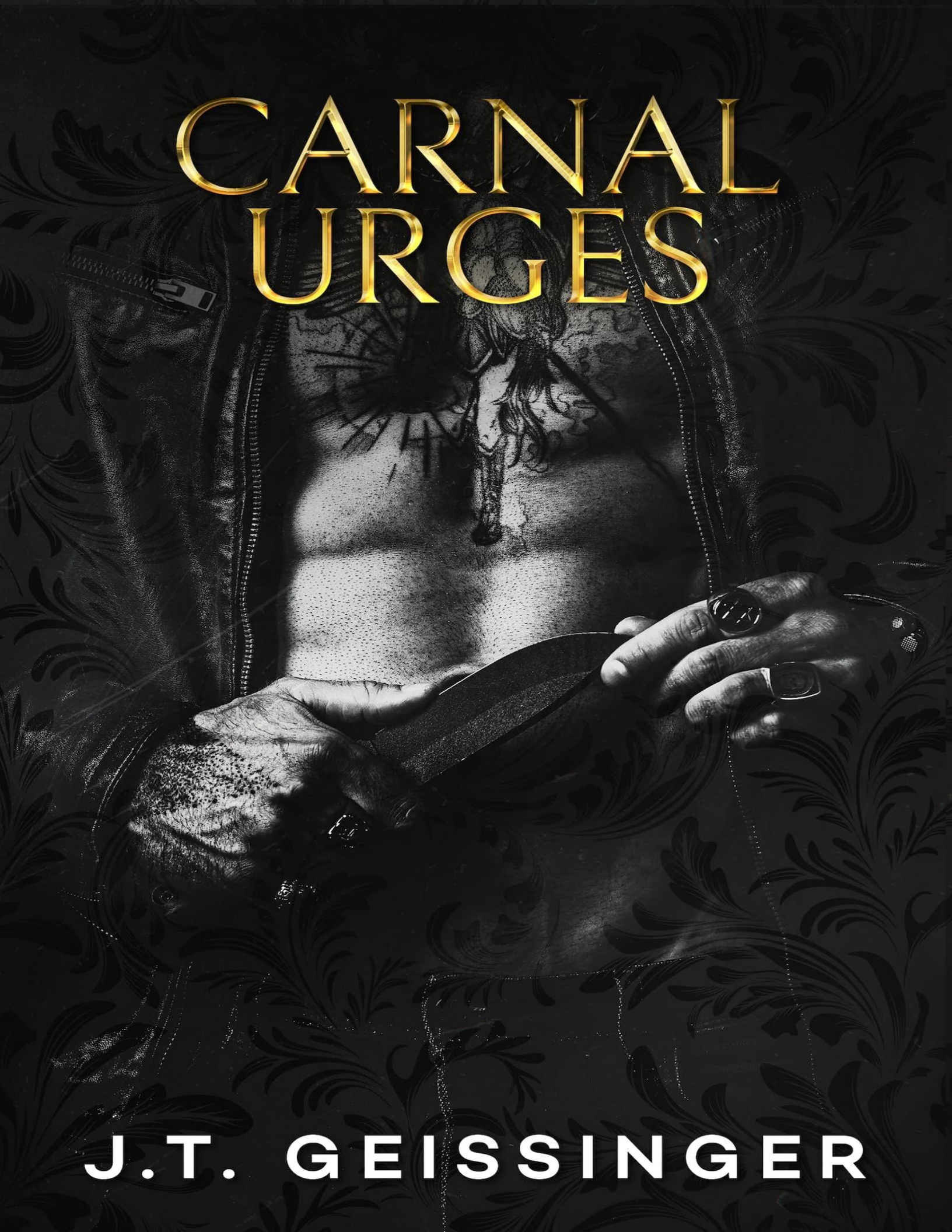
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CARNAL URGES

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CARNAL URGES

J.T. GEISSINGER

CARNAL URGES

J.T. GEISSINGER

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

1. Sloane
2. Declan
3. Sloane
4. Sloane
5. Sloane
6. Declan
7. Sloane
8. Declan
9. Sloane
10. Declan
11. Sloane
12. Declan
13. Sloane
14. Declan
15. Sloane
16. Declan
17. Declan
18. Sloane
19. Declan
20. Sloane
21. Sloane
22. Sloane
23. Declan
24. Sloane
25. Sloane
26. Sloane
27. Declan
28. Sloane
29. Sloane
30. Sloane
31. Sloane
32. Sloane
33. Declan
34. Declan

35. [Sloane](#)
36. [Declan](#)
37. [Sloane](#)
38. [Declan](#)
39. [Sloane](#)
40. [Nat](#)
41. [Sloane](#)
42. [Declan](#)
43. [Sloane](#)
44. [Sloane](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[J.T. Geissinger](#) tarafından [da](#)

[OceanofPDF.com](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2021 J.T. Geissinger, Inc. tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayıncının açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN: 978-1-7338243-9-2

Kapak tasarımı Letitia Hasser, RBA Designs

Linda Ingmanson tarafından düzenlendi

J.T. Geissinger, Inc. tarafından yayınlanmıştır.

www.jtgeissinger.com

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

OceanofPDF.com

Jay için. Hiç sen olmadın.

OceanofPDF.com

Biz deli değiliz. Bizler insanız. Sevmek istiyoruz ve birileri sevmek için seçtiğimiz yollar için bizi affetmeli, çünkü yollar çok ve karanlık ve biz yolculuğumuzda ateşli ve acımasızız.

~ Leonard Cohen

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

"Good Time Girl" Sofi Tukker

"Flames" R3hab & Zayn "Up"

Cardi B

"Take It" Dom Dolla

"Wildside" Claptone

"Hey Lion" Sofi Tukker

"Let Me Touch Your Fire" Arizona

"Medicine" James Arthur

"Cuz I Love You" Lizzo

SLOANE

Gözlerimi açtığımda üzerime eğilmiş bir adam buldum.

Siyah bir Armani takım elbise giymiş. Jet Siyah saçlar, sert bir çene ve gördüğüm en güzel mavi gözler. Kirpikleri uzun ve kıvrımlı, saçları kadar yoğun ve koyu renkli.

Bu yakışıklı yabancı iki saniyeliğine ilgimi çekiyor, ta ki beni kaçırdığını hatırlayana kadar.

Bilmem gerekirdi. Bir erkek ne kadar seksiyse, ondan o kadar hızlı kaçmalısın. Güzel bir erkek, kendinize verdiğiniz değer içinde kaybolup bir daha asla görülemeyeceği dipsiz bir kuyudur.

Derin sesi İrlanda aksanıyla yumuşayan tutsağım, "Uyanmışsın," diyor.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Onu eğlendiriyorum. Ama gülümseme geldiği gibi hızla kayboluyor ve geri çekilip kaslı gövdesini karşımdaki sandalyeye yerleştiriyor.

Bana erimiş lavı dondurabilecek bir bakışla bakıyor. "Otur. Konuşalım."

Uzaniyorum. Yuvarlak tavanlı dar bir odada krem rengi deri bir kanepeye yayılmışım, çıplak bacaklarım ve ayaklarım kuru ve serin havayla üşüyor.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum ve "buranın" nerede olduğuna dair hiçbir bilgim yok.

Hatırladığım tek şey, New York'taki en iyi arkadaşım Natalie'yi ziyaret edeceğim ve onun binasının otoparkında arabadan indiğim anda, renkli camlı yarım düzine siyah SUV kükredi ve mavi gözlü bir şeytan içlerinden birinden atlayıp beni kaptı.

Silah sesleri de vardı. Bunu hatırlıyorum. Havadaki yanık barut kokusu, silah seslerinin sağır edici gürültüsü...

Aniden doğruldum. Oda dönmeye başladı. Sağ omzumda keskin bir ağrı var, sanki oradan darbe almışım gibi. Mide bulantısıyla savaşıyor birkaç derin nefes alıyorum, bir elim çalkalanan mideme, diğeri nemli alnıma bastırıyor.

Kendimi hasta hissediyorum.

"Bu ketamin olacak," diyor beni esir alan kişi, beni izlerken.

İsmi hafızamda canlandı: Declan. Beni cipine bindirdikten hemen sonra söylemişti. İsmini ve beni Boston'daki patronuyla konuşmaya götüreceğini.

Şimdi hatırladım. Ailesi ve Ruslar arasında nasıl bir savaş başlatmış olabileceğime dair bazı soruları yanıtlamak üzere İrlanda mafyasının liderini görmeye giden bir uçaktayım. Ve diğer herkesle.

Eğlenceli New York tatilim buraya kadarmış.

Birkaç kez yutkunuyorum, midemin bulanmasını istiyorum. "Bana ilaç mı verdin?"

"Mecburduk. Diş Perisi gibi giyinen biri için şaşırtıcı derecede güçlüsün."

Bu karşılaştırma beni rahatsız ediyor. "Kız gibi olmam küçük bir kız olduğum anlamına gelmez."

Bakışlarının kıyafetimin üzerinde gezinmesine izin veriyor.

Üzerimde Betsey Johnson'ın sıcak pembe, kat kat tül mini eteği var ve onu kısa beyaz bir kot ceket ve altına beyaz bir tişörtle eşleştirdim. Ceket elmas taklidi kelebeklerle süsledim çünkü kelebekler umudun, değişimin ve kendini dönüştürmenin güzel ve havalı sembolleridir ve ben de tam olarak bu tür bir pozitif enerjiden yanayım.

Kız gibi olsa bile.

Ses tonu kuru olan Declan, "Belli ki. Sağ kroşen çok etkileyici."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kieran'ın burnuna yaptığın şeyi kastediyorum." "Ben Kieran diye birini tanımıyorum. Ya da burnunu."

"Hatırlamıyor musun? Sen kırdın."

"Broke Öyle mi? Hayır. I olurdu
hatırlandı birinin burnunu kırmak."

Declan sessiz kalıp sadece bana bakmaya devam edince kalbim sıkışıyor. "Uyuşturucu mu?"

"Evet."

Sağ elime baktım ve parmak eklemlerimdeki morlukları görünce irkildim. Birinin burnunu kırmıştım. Bunu nasıl hatırlamam?

Sesim panik içinde yükseliyor. "Aman Tanrım. Beynim mi hasar gördü?"

Tek kara kaşını kaldırıyor. "Daha önce olduğundan daha fazla mı demek istiyorsun?"

"Bu hiç komik değil."

"Nereden biliyorsun? İronik bir şekilde bir çocuğun Cadılar Bayramı kostümünü giyiyorsun. Espri anlayışın da gardırobun kadar kötü diyebilirim."

Beklenmedik bir gülme isteğiyle savaşıyorum. "Neden yalınayağım? Ayakkabılarım nerede?"

Sessizliği uzun ve hesaplı.

"Onlar benim tek Louis Vuitton'um. Bunların ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Aylarca biriktirmek zorunda kaldım."

Başını bir yana eğiyor ve o delici mavi gözleriyle beni rahat olduğundan daha uzun süre inceliyor. "Korkmuyorsun."

"Bana zaten zarar vermeyeceğini söylemiştin."

Bir an için kaşlarını düşünceli bir şekilde birleştirerek bunu düşünüyor. "Öyle mi yaptım?"

"Evet. Kapalı otoparkta." "Fikrimi değiştirebilirim."

"Yapmayacaksın."

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü ben çekiciyim. Herkes beni sever."

Başını eğmesine ve kaşlarını çatmasına şimdi üst dudağının alaycı bir şekilde kıvrılması eşlik ediyor.

"Bu doğru. Çok sempatik biriyim." "Ben senden hoşlanmıyorum."

Belli etmemeye çalışsam da bu beni kızdırıyor. "Ben de senden hoşlanmıyorum."

"Çok çekici olduğunu iddia eden ben değilim."

"Bu da iyi bir şey, çünkü sen değilsin."

Birbirimize bakıyoruz. Bir süre sonra, "Aksanımın büyüleyici olduğunu söylediler." dedi.

Bu beni güldürüyor. "Öyle değil."

Şüphayle bakınca vazgeçiyorum. "Öyle olsa bile, korkunç kişiliğinin geri kalanı tarafından iptal edildi. Ne hakkında konuşmak istiyordun? Bekle, önce işlemem lazım. Tuvalet nerede?"

Ayağa kalktığımda öne doğru eğiliyor, bileğimi kavıyor ve beni tekrar oturur pozisyona çekiyor. Bileğimi bırakmadan homurdanıyor: "Ben söylediğimde tuvalete gideceksin. Şimdi o lanet ağzını açmayı bırak ve beni dinle."

Kaş çatma sırası bende. "Beni hırpalamadıklarında daha iyi dinliyorum."

Yine şu bakma olayını yapıyoruz. Gözümü kırpmadan önce kör olacağım. Bu bir açmaz, ikimizin de bir santim bile vermediği sessiz bir itme-çekme, sonunda çenesinde bir kas esneyene kadar. Sonra nefes veriyor ve bileğimi isteksizce bırakıyor.

Ha. Kaybetmeye alış, gangster. Ona gülümseyip hoş bir şekilde "Teşekkür ederim." diyorum.

Ağabeyimin biz çocukken takındığı bakışın aynısını takınıyor ve beni sinir bozucu olduğum için dövmek üzere. Doğal olarak, bu beni daha da gülümsetiyor.

Erkekler güçlü kadınları sevdiklerini söylerler, ta ki güçlü bir kadınla karşılaşana kadar.

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve öfkesini kontrol etmesini bekledim. Sandalyesine geri oturuyor, kravatını düzeltiyor, bir süre azı dişlerini gıcırdatıyor ve sonra "İşte kurallar" diyor.

Kurallar. Benim için mi? Çok komik. Ama işbirliği yapıyormuş gibi davranıyorum, bu yüzden yüzüne gülmek yerine sabırla oturup dinliyorum.

"Bir: İtaatsizliğe tahammülüm yok. Eğer sana bir emir veririm, onu yerine getireceksin."

Magic Eight Ball diyor ki: görünüm o kadar iyi değil.

"İki: Seninle konuşulmadığı sürece konuşmuyorsun."

Hangi evrende oluyor bu? Bu evrende değil.

"Üç: Ben Kieran değilim. Bana vurursan, ben de karşılık veririm." Mavi gözleri parlıyor. Sesi düşüyor. "Ve acıtacak."

Beni korkutarak itaat ettirmeye çalışıyor. Bu taktik babamda hiç işe yaramadı, onda da yaramayacak. Sesimden küçümseme damlıyor. "Ne centilmen ama."

"Siz kızlar her zaman eşit muamele konusunda ağlayanlarsınız. Uygunsuz olduğu zamanlar hariç."

Birinci sınıf bir pislik ama aynı zamanda haklı. Eğer kaldıramıyorsam, vermemeliyim.

Ama bunu kaldırabilirim ve ona verebilirim. Er ya da geç, tam olarak ne kadar iyi olduğunu öğrenecek.

Son on yılımı kendini savunma derslerinde ter dökerek geçirmedi ki rastgele bir İrlandalı gangsterin tehdidi karşısında gözyaşlarına boğulayım.

Bir süre sonra devam etmeyince, "Başka var mı?" diye sordum.

"Hasarlı beyninin ancak üç taneyle başa çıkabileceğini düşündüm."

Oğlum, bu gerçekten de kuşları ağaçlardan aşağıya çekebilir. "Çok düşünceli."

"Dediğin gibi. Ben bir centilmenim."

Ayağa kalktı. Tam boyuyla üzerimde yükseliyor, birden heybetli oluveriyor. Arkama yaslanıp ona bakıyorum, bir sonraki adımda ne yapacağından emin değilim.

Yüzümdeki telaşlı ifadeden memnun görünüyor. "Tuvalet uçağın arka tarafında. İki dakikanız var. O zamana kadar çıkmazsan kapıyı kırarım."

"Neden? Tuvaletten kaçmaya çalışacağımı mı düşünüyorsun?" Kirpiklerini indiriyor. Yavaşça, sinirli bir şekilde aldığı nefesten yine sinirlendiğini anlayabiliyorum. Yumuşak bir sesle, "Dikkatli ol, genç kız. Erkek arkadaşın Stavros geveze kadınlara tahammül edebilir, ama ben bilmiyorum."

Sanırım Stavros'tan benim hakkımda bir şeyler bildiğini, esiriyle ilgili ev ödevini yaptığını anlatmak için bahsetti ama bu beni şaşırtmadı. Her adam kaçırın aynı şeyi yapardı.

Ancak önemli bir gerçeği yanlış biliyor ve ben bu konuda doğruluktan yanayım. "Stavros benim erkek arkadaşım değil."

Declan bana yine kaşlarını kaldırarak alaycı ve küçümseyici bir tavırla bakıyor. "Affedersiniz?"

"O benim erkek arkadaşım değil dedim. Ben erkek arkadaş tutmam."

"Çeneni yorma ihtiyacın yüzünden, hiç şüphesiz."

Testisleri göz hizamda, ama onları yumruğumla tanıştırma dürtüsüne direniyorum. Her zaman sonrası vardır.

"Hayır, demek istediğim onları sizin tavukları tuttuğunuz gibi tutmuyorum. Ya da bir erkeğin metres tutması gibi. Erkek arkadaşlar için sabrım yok. Çok fazla bakım gerektiriyorlar. Değerlerinden çok daha fazla sorun çıkarıyorlar."

İfadesiz bir yüzle bana bakıyor ama gözleri ilginç bir şey yapıyor. Kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum.

"Demek ayrıldınız."

"Beni dinliyor musun? O asla benim 'erkek arkadaşım' olmadı. Ben erkek arkadaş yapmam."

Gülümsemesi belli belirsiz şeytani. "Güzel. O zaman beyaz atıyla gelip seni kurtarmaya çalışmasıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım."

Stavros'un at üzerindeki görüntüsüne gülüyorum. Hayvanlardan çok korkar. "Oh, kesinlikle beni kurtarmaya çalışacak."

Declan gözlerini kısıncı ekliyorum: "Ona zarar vermezsen harika olur. Benim yüzümden zarar görürse kendimi gerçekten suçlu hissederim."

Ardından gelen sağır edici sessizlik bir açıklama gerektiriyor. "Yani, tabii ki gangsterlik yapman gerekiyor ama Stavros aslında iyi bir adam. Beni kurtarmaya çalışacak olması onun suçu değil. Kendine yardım edemeyecek."

"Peki neden?"

"Sana söyledim. Ben çekiciyim. Tanıştığımız günden beri gidiciydi."

Daha önce hiç Declan'ın şu anda bana baktığı gibi bakılmamıştım. Eğer bir uzaylı uzay aracı uçağın tepesine inip bizi çekici bir ışınla içine çekseydi, daha şaşkın görünemezdi.

Oldukça tatmin edici olduğunu itiraf etmeliyim.

İri ellerini üst kollarıma dolayıp beni dik tuttuğunda tatmin duygusu buharlaşıyor.

Yüzüme yaklaşıyor ve gıcırdayan dişlerinin arasından şöyle diyor: "Uçuk kadar çekicisin. Şimdi git bir

işemek."

Beni itiyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor.

Bu adamın kıcına soktuğu sopa biraz daha büyük olsaydı, ağaç olurdu.

Uçağın arka tarafına doğru ilerliyorum, daha fazla pelüş deri kanepeler ve sandalyelerin yanından geçiyorum. Dekor zarif ve abartısız, her şey şampanya ve altın tonlarında yapılmış. Tüm pencerelerin üzerine küçük perdeler çekilmiş. Halılar çıplak ayaklarımın altında yumuşak ve lüks. Minyatür bir çatı katı gibi... Güvenliği de var.

Ben yaklaşırken siyah takım elbiseli altı iri yarı gangster bana bakıyor.

Koridorun karşı taraflarında, aralarında parlak ahşap masalar bulunan kaptan koltuklarında oturuyorlar. İki kişi iskambil oynuyor. İki kişi viski içiyor. Beşincisinin etli ellerinde bir dergi var ve altıncısı kafamı bedenimden ayırmak ister gibi görünüyor.

Gözleri morarmış, burnu şişmiş ve beyaz gömleğinin yakasını kan lekeleri kaplamış olan en iri olanı. Bunu ona yaptığım için neredeyse kendimi kötü hissediyorum, özellikle de tüm arkadaşlarının önünde. Bana öyle bakmasına şaşmamalı. Bir kız tarafından dövülmüş - egosu beş yaşında bir çocuğun dondurma reyonunda öfke nöbeti geçiriyor.

Ama bu maceranın bir noktasında bir müttefike ihtiyacım olabilir.

Şimdi biraz yalvarmak gelecekte çok işinize yarayabilir.

Sandalyesinin yanında durdum ve ona gülümsedim.

"Burnun için üzgünüm, Kieran."

Adamlardan birkaçı homurdanır. Birkaçı da şaşkın bakışlar atıyor.

Kieran'ın yakıcı bakışları çeliği eritebilir. Ancak gangsterlerin etrafında çok zaman geçirdim, bu yüzden öfkelerine karşı bağışıklığım var.

"Eğer bir fark yaratacaksa, hiçbir şey hatırlamıyorum. Bana verdiğiniz ketamin beni bayılttı. Genelde o kadar kötü biri değilimdir. Beni yanlış anlamayın, gerekli olduğunda şiddete varım ama bunu sadece son çare olarak kullanırım. Bilincim yerindeyken yani."

Kieran bana ters ters bakarken bir an düşündüm.

"Doğruyu söylemek gerekirse, uyuşturucu almamış olsaydım bile muhtemelen burnunu kırmaya çalışırdım. Ne de olsa beni kaçıryordun. O da var yani. Ama her halükarda, sen gerekli kılmadıkça başka bir şey kırmayacağıma söz veriyorum. Hatta seninle bir anlaşma yapacağım: Bir arabanın bagajına, bir geminin kargo bölümüne ya da başka bir uçağa binmemi istersen kibarca rica et, seve seve yaparım. Bunun sert olmasına gerek yok."

Kieran nasıl cevap vereceğine karar vermek için bir an bekler. Ya da belki de hırçınlığın ne demek olduğunu anlamaya çalışıyordur. Her iki durumda da, bu adam pek de iyi bir konuşmacı sayılmaz. Bütün ağır işleri benim yapmam gerekecek.

"Demek istediğim şu ki birbirimize karşı düşmanca davranmak zorunda değiliz. Yapmanız gereken bir iş var. Bunu anlıyorum. Olması gerekenden daha zor hale getirmeye çalışmayacağım. Sadece benimle iletişim kur, tamam mı? Kısa sürede birbirimizin yakasından düşeriz."

Sessizlik. Bir kez göz kırptı. Bunu evet olarak kabul ediyorum ve ona bakıyorum.

"Harika. Teşekkürler. Bana karşılık vermediğin için de teşekkürler.

Patronun bana aynı vicdan azabına sahip olmadığını söyledi."

Uçağın diğer ucundan Declan gürlüyor, "Al şu lanet çişini!"

Başımı sallayarak, "Annesi için üzülüyorum. Onun yerine yutkunmalıydı."

Tuvalete giriyorum, kapıyı kapatırken altı gangsterin şaşkın sessizliği arkamda yankılanıyor.

OceanofPDF.com

DECLAN

Kidnapping a kadın yapmamalı olmak bu ağırlaştırıcı.

Bir yanımlı onu uçağı a bindirebildiğıimize bile şaşıırıyor. Onu Manhattan'daki otoparkta yakaladığıımız andan itibaren tam bir baş belası oldu.

Çoğı insan - çoğı akılı başında insan - kaçırılma gibi travmatik bir deneyime maruz kaldığında üç şeyden birini yapar: ağılar, yalvarır ya da korkudan felç olarak tamamen içine kapanır. Nadir kişi hayatı için savaşıır ya da kaçmaya çalışır. Çok azı bu kadar cesurdur.

Bir de şu serseri kız var.

Konuşkan, neşeli ve sakin, sanki güzelliğinin zirvesindeyken bir grup aç yetimi yanan bir binadan kurtarıırken ölen sevilen tarihi bir figürle ilgili bir biyografik filmde oynuyormuş gibi davranıyor.

Kendine güveni sarsılmaz. Kendine bu kadar güvenen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Ya da olmak için çok az sebebi olan biri.

Yoga öğretiyor, Tanrı aşkına. Küçük bir dağ gölü kasabasında. Kendini taşıma şekline bakarsan, İngiltere Kraliçesi sanırsın.

Üniversiteyi zar zor bitirmiş, uzun süreli bir erkek arkadaşı olmamış ve kıyafetlerini Tinker Bell'in emlak satışından almış gibi görünen yirmi yaşlarında bir yoga eğitmeni nasıl bu kadar özgüvenli olabiliyor?

Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.

Yine de dövüş yeteneklerini merak ediyorum. O Kieran'ı dövdüğünü hatırlamıyor olabilir ama ben kesinlikle hatırlıyorum. Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca onu yere seren birini hiç görmedim.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama etkileyiciydi.

Geçmişini araştırdığımda orduda görev yapmadığını ve resmi bir dövüş ya da dövüş sanatları eğitimi almadığını biliyorum. Instagram sayfasındaki binlerce selfie'sinde de lahana yemekten, simit gibi eğilmekten ve iyi ışıktaki dar, açık spor kıyafetleri giyerek poz vermekten başka bir şey bildiğine dair hiçbir belirti yok.

Muhtemelen kızın göğüsleri dikkatini dağıtmıştır. Ya da belki bacaklarıydı.

Ya da belki de bir şey söylemeden hemen önce, sadece konuşmasını kesmesini sağlamak için ellerinizi boynuna koyup sıkmak istemenize neden olan o ukala sırıtişıydı.

Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi. Onu sadece iki saattir tanıyorum - bunun yarısı baygınken geçti - ve kendimi suratımdan vurmaya hazırım.

Cep telefonumu çıkarıp onu aldığımızdan beri
ç e v i r d i ğ i m numarayı çeviriyorum ve çalmasını
dinliyorum.

Bir kez daha sesli mesaja yönlendiriyor.

Ve bir kez daha, bir şeylerin çok yanlış olduğuna dair
hislerim güçleniyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SLOANE

Tuvalette otururken aklıma geldi: Hareket halindeki bir araçtan atladım.

Omzumun beni öldürmesine şaşmamalı.

Anıları bir araya getirmeye çalışıyorum ama görüntüler karanlık ve değişken. Declan'ın peşinde olduğu yağmurlu bir caddede koştuğuma dair belli belirsiz bir hatıra var, bir diğeri de onun ve haydut arkadaşlarının oluşturduğu bir çemberin ortasında dövüş duruşunu benimsediğim.

Sonra hiçbir şey.

Midem hâlâ huzursuz ama beni asıl endişelendiren zonklayan kafatasım. Declan beni otoparkta arabadan çıkardığında başımı betona vurmuştum. Sanırım ilaç beni bayıltmadan önce bilincimi çoktan kaybetmiş olabilirim.

Küçük bir kafa travması bile büyük bir sorun yaratabilir.

Kaçırılıp İrlanda mafyasının liderini görmeye götürülmekten bile daha büyük bir bela.

İşimi bitiriyorum, ellerimi yıkıyorum ve Declan'ın uçağın önünde beklediği yere gidiyorum. Beni izliyor.

Hemoroidden muzdaripmiş gibi bir ifade takınarak yaklaşıyor.

Uyandığım kanepeye oturuyorum ve bacaklarımı rahatça altına katlıyorum. "Soru: Neden arabadan atladım?"

Declan kaşlarını çatarak katlanmış bacaklarıma bakıyor. "Kieran'ın sana takacağı kelepçelere bir bakış attın ve uçararak atladın."

Evet, bu işe yarardı. Erkeklerle kelepçe takan benim, tersi değil. "Burnunu kırmadan önce miydi, sonra mı?"

Kirpikleri kalkıyor ve şimdi bir çift yakıcı mavi göz tarafından kavruluyorum. Sesi alçak ve gergin. "Beynindeki hasar sana iki numaralı kuralı unutturmuş olmalı."

Bir an düşündüm. "İki numara hangisiydi?"

"Seninle konuşulmadığı sürece konuşma."

"Ah, doğru ya. Özür dilerim. Kurallarla aram pek iyi değildir." "Ya da emirlere uymakta."

"Seni bilerek kızdırmaya çalışmıyorum." Duraklıyorum. "Tamam, belki biraz öyleyim. Ama beni sen kaçırdın."

Tekrar bacaklarıma bakıyor. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade var. Bakışından rahatsız olarak, "Ne?" diyorum.

"Öyle oturmayın." "Ne gibi?"

Duruşumu göstermek için eliyle küçümseyici bir hareket yapıyor. "Sanki anaokulunda yerde oturmuş öğretmenin masal saatini başlatmasını bekliyormuşsun gibi."

"Zemin."

"Affedersiniz?"

"Zemin demek istiyorsun, yer değil. Zemin dışarıdadır. Zemin içeridedir."

Bakışları solgun, ama ben solgun değilim. Onun yerine gülümsüyorum.

"Sana çekici olduğun fikrini kim verdiyse aptalın tekiymiş." diyor.

"Hadi ama. İtiraf et. Sen zaten büyük bir hayranısın."

Yüz ifadesinden kusabileceği anlaşıyor. Sonra sinirlenir ve "Ne tür bir kadın kendisini kaıranlardan korkmaz?" diye ıkışır.

"Sizin işinizdeki erkeklerin etrafında çok zaman geçirmiş ve nasıl çalıştığınızı bilen biri."

"Anlamı?"

"Yani mafya, hiyerarşı ve komutlar söz konusu olduğunda ordudan daha analdır. Bana zaten zarar vermeyeceğini söylemiştin. Yani patronun beni yakalayıp sohbet için kendisine getirmeni emrettiğinde, yolda zarar görmediğimden emin olmanı da söyledi. Bu da, yolculuğum sırasında bana davranış şeklin hakkında ona olumsuz bir şey söylemeyeceğimden emin olmak için aşırı önlemler alacağın anlamına geliyor. Bir bardak su alabilir miyim lütfen? Ağzım kemik gibi kurudu."

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Beni korkutmaya çalışmaktan ve başarısız olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor.

Sonunda konuşur. Kravatındaki düğümü çözmeye çalışırken karanlık bir sesle, "Bu ağız bir gün senin de başını belaya sokacak, Tinker Bell," diyor.

Kravatını çıkardı ve bana saldırdı.

Üzerime çıkıp beni sırtüstü yatırmadan ve dizini bacaklarımin arasına sıkıştırmadan önce tek yapabildiğim ürkek bir çığlık atmak. Onu üzerimden atmaya çalışırken bir an boğuştuk.

-imkânsız, bu herif çok güçlü- ta ki iki kolumu da başımın üzerine getirmeyi başarana kadar. Sonra bir metal parıltısı ve bir klik sesi duyuldu ve kelepçelendim.

Ve öfkeli.

Bağırıyorum, "Seni orospu çocuğu-"

Declan kravatını ağzıma ve çenemin etrafına sarıyor ve başımın arkasına doğru düğümlüyor.

Şimdi tılandım.

Burnumdan zorlukla nefes alarak öfkeyle ona bakıyorum. Onun da zor nefes alıyor olması pek tatmin edici değil.

"Bu daha iyi." Şimdi gülümsüyor, psikopat.

Domuz! diye bağırmaya çalışıyorum ama sesim kısık çıkıyor. Yine de ana fikri anladı.

Alaycı bir dehşetle, "Şimdi, şimdi, büyüleyici bir genç bayan için ne tür bir dil bu? Size okulda küfretmenin yakışıksız olduğunu öğretmediler mi?"

Bir retorik soru daha sorarsan taşaklarını keserim.

Mide bulandırıcı bir şekilde kendinden memnun, göt herif.

Bu arada o kadar kızgınlım ki neredeyse titriyorum.

Ve hala üzerimden kalkmadı.

Kollarını başımın iki yanına dayadı. Leğen kemiğinden göğsüne kadar vücudu benimkine dayanıyor. Sıcak ve ağır, hafif nane ve baharatlı bir şey kokuyor ve umarım pantolonunun cebinde bir silah vardır, çünkü kutsal...

Gözlerimiz kilitlendi. Gülümsemesi kayboluyor. Soğuk mavi gözlerinde küçümsemeden başka bir şeyin titreşimi belirliyor.

Hızlı bir hareketle üzerimden yuvarlandı ve ayağa kalktı.

Omuzları kaskatı ve sırtı bana dönük, bir elini kalın siyah saçlarında gezdiriyor ve tersliyor, "Sana zarar vermemem emredilmedi, bu yüzden beni test etme."

Sesi o kadar sert ve hırıltılı ki sanki taş yutmuş gibi. Hangimizin kafası daha karışık emin değilim.

Ayağa kalktım. Dönüyor ve sanki o Lord Voldemort, ben de Harry Potter'mışım gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Bu adam neden bu kadar huysuz?

Umurumda değil. Sadece kaval kemiğini tekmelemek istiyorum. Hayır, daha hassas bir yere.

Kravatının altından ona daha fazla küfür edemedim, beni bileklerimden tutup kaldırıyor, döndürüyor, birkaç adım geri götürüyor, sonra da oturduğu sandalyeye itiyor. Kucak kemerini üzerime bağlayıp kucağıma sıkıca geçiriyor. Sonra yüzüme doğru eğildi, kaslı ve öldürücü.

"Yapman gereken bir seçim var, genç kız. Ya uçuşun sonuna kadar burada sessizce oturursun ya da sabrımı sınamaya devam edersin. Eğer ikinci seçeneği seçersen, sonuçları korkunç olur."

Ondan şüphe ettiğimi psişik olarak telkin ediyor olmalıyım, çünkü detaylandırıyor.

"Çocukları buraya çağıracağım ve ben o saçma tütüyü üzerinden yırtıp çıplak kıkına kıpkırmızı olana kadar şaplak atarken izlemelerine izin vereceğim. Sonra her birine bir sıra vereceğim. Ondan sonra..." Anlamlı bir şekilde duraklıyor. "Ne isterlerse sırayla yapmalarına izin vereceğim."

Yüce Tanrım, keşke mors alfabesi bilseydim. Böyle bir terörist tehdidini göz kapaklarımla kırışıttırırdım.

hayatının geri kalanında uyuyamayacağını söyledi.

Gözlerimde gördüğü her şey onu gülümsetiyor. Beni çileden çıkarmaktan zevk almasından nefret ediyorum.

"Peki, hangisi olacak? Bir mi iki mi?"

Kaşlarını kaldırıyor ve cevap vermemi bekliyor. Göz temasını koruyarak bağlı ellerimi kaldırıyorum ve tek bir parmağımı kaldırıyorum.

Ortadaki.

Çenesinde bir kas esniyor. Burnundan yavaşça nefes veriyor. Bir süre arka dişlerini gıcırdatıyor, çünkü görünüşe göre bu onun olayı, sonra doğruldu ve ayakkabısının altındaki bir bokmuşum gibi bana baktı.

Cep telefonu çaldığında, o kadar hızlı cebinden çıkarıyor ki, bulanıklaşıyor.

Gergin bir sesle, arayan kişiye "Konuş benimle" diye emrediyor.

Dikkatle dinliyor, kımıldamıyor, gözleri kısılmış, bakışları başımın üstündeki duvarda bir noktaya odaklanmış. Telefonu tutmayan elini yumruk yaptı. Sonra gözlerini kapatıyor ve "Siktir" diye mırıldanıyor.

Bir süre daha dinler, sonra bağlantıyı keser. Kolunu yanına indiriyor.

Sonra gözleri kapalı, vücudundaki tüm kaslar gergin bir şekilde orada duruyor. Elleri telefonu o kadar sıkı kavıyor ki parmak eklemleri bembeyaz.

Sonunda gözlerini açıp bana baktığında, gözleri artık mavi değildi.

Onlar siyah.

Ellerimi önden değil arkadan kelepçelemesi gerektiğini göstermek için yanlış zaman olduğuna karar verdim. Her şey

Tıkanıklığımlı açmak için yapmam gereken şey, uzanıp kravatı ağzımdan çekip çenemden aşağı indirmek.

Ama teke tek dövüşme havasında görünmüyor, o yüzden bekliyorum.

Aniden arkasını döner ve koridordan ekibine doğru ilerler. Onlara birkaç kelime söyler. Verdiği haber her neyse, onları şoke ediyor. Koltuklarında kayıyorlar, birbirlerine mırıldanıyorlar ve bana tuhaf bakışlar fırlatıyorlar. Kieran özellikle tedirgin görünüyor.

Neler olduğunu merak edecek zamanım yok, çünkü Declan bana doğru geliyor, gözleri sert, çenesi taş gibi.

Kokpitin arkasındaki mutfığa girip gözden kayboluyor. Bir süre sonra elinde bir bardak suyla yeniden ortaya çıktı. Karşıma oturdu ve tek kelime etmeden bardağı uzattı.

Kravatı ondan aldığımda, eğilip kravatı ağzımdan çıkarıyor ve göğsüme düşüp orada bir kolye gibi asılı kalana kadar çenemden aşağı kaydırıyor. Ya da bir ilmik gibi.

Bu tersine dönüşe şaşırarak ona teşekkür ediyorum.

Cevap vermiyor. Sadece oturuyor ve bana bakıyor, ifadesi karanlık. Bir işaret parmağı kanepenin koluna yavaş ve sabit bir şekilde vuruyor.

Her hareketimi izlediğinin farkında olarak bir bardak suyu bitiriyorum. Bana bakarken düşündüğünün farkındayım. Gözleri spekülâtif. Hesaplıyor. Sert.

O telefon görüşmesi her ne hakkındaysa, benimle bir ilgisi vardı.

Ben utancımdan yerimde kıpırdamamak için kendimi zor tutana kadar garip bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Sonunda, "Silah kullanmayı biliyor musun?" diye sordu.

Bu soru beni ürküttü. İfadesine bakılırsa, bana tekrar saldırmasını bekliyordum. "Evet."

Şaşırmış görünmüyor. "Ve Kieran'la olan davranışlarından yola çıkarak, kendini savunmanın bir yolunu bildiğini varsayıyorum."

Bununla nereye varmaya çalışıyor? "Evet." "Güzel" diye mırıldanıyor.

İyi mi? Burada neler oluyor?

Sessiz kaldığında, aradığı şey her neyse onu düşünürken, konuşmak için izin almak üzere parmaklarımı oynatıyorum. Başıyla onaylıyor.

"Ne oldu?"

Üzerimdeki soğuk mavi bakışları sabit. "Planlarda bir değişiklik oldu."

İçtiğim suya rağmen ağzım yine kurudu. "Yani ailenizin reisiyle tanışmayacak mıyım?"

Soruyla ilgili bir şey onu eğlendiriyor, ama karanlık bir şekilde. Kıkırdaması tamamen mizahtan yoksun. "Şu anda onunla buluşuyorsun."

Kafama dank etmesi biraz zaman aldı. Declan İrlanda mafyasının yeni patronu.

Eski patron her kimse, o öldü. Ve bir şekilde buna ben sebep oldum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SLOANE

Uçak indiğinde Boston'da yağmur yağıyor. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama çok yorgunum. Küçük kesikler ve çürüklerle kaplı ayaklarımın tabanı da dahil olmak üzere her yerim ağrıyor.

Sonunda beni uçağa bindirmeden önce kaçma girişimimde nereye kaçtıysam, çok uzak olmalı.

Keşke hatırlayabilseydim ama hafızamda bir kara delik var. Declan'ın gözleri bana doğru her sallandığında oluşan kara deliklerle eşleşiyor.

"Gidelim," diyor sessiz bir ses tonuyla, kolumu kavramak için uzanıyor.

Beni ayağa kaldırıyor ve öncekinden daha nazikçe tutuyor. Benden nefret etmek için daha önce olduğundan çok daha fazla nedeni olduğunu düşünürsek, bu kibarlık kafa karıştırıcı.

Bir şeyi doğruladığından değil ama satır aralarını okuyorum.

Ağızımdaki tıkacın aksine kelepçelerim yerinde duruyor. Declan beni yağmurun süpürdüğü asfalta çıkan metal merdivenlerden aşağıya doğru yönlendiriyor, eli pazularıma sıkıca sarılmış durumda.

Soğuk ve sürekli çiseleyen yağmurda ikimiz de ıslanıyoruz. Dişlerim yarı yolda takırdamaya başladı.

Dibe ulaştığımızda, son basamakta kayıyorum.

Islak asfalta yüzüstü düşmeden önce beni yakalıyor ve sanki bir tüyden daha ağır değilmişim gibi kolayca kollarına alıyor.

İrkildim, keskin bir nefes aldım. Ona bakıyorum, profilden yakışıklı ve çok acımasız ve ağzımı açmaya başlıyorum.

"Tek kelime etme," diye uyarıyor, beni bekleyen limuzine doğru götürürken.

Öfkeli, bundan eminim. Ancak öfkesinin bana yönelik olduğundan artık daha az eminim. Kolları bir kafesten çok bir tür korumaya benziyor.

Bakışlarının etrafı tarayışı da sanki gölgelerin arasından silahlı bir çetenin saldırmasını bekliyormuş gibi korumacı bir his uyandırıyor. Eğer öyleyse, onları alt etmeye tamamen hazır görünüyor.

Stavros ve ben bir keresinde silahlı çatışmaya girmiştik. Aslında teknik olarak Stavros ve yardakçıları bir silahlı çatışma başlatmışlardı ve ben de bu çatışmanın içinde kalmıştım. Ne kadar paniklediğini, silahı olmasına ve beni korumak için elinden geleni yapmasına rağmen ellerinin nasıl titrediğini, sesinin nasıl yükseldiğini ve o kadar kötü nefes aldığını çok net hatırlıyorum ki neredeyse bayılıyordu.

Declan'ın hiperventilasyon geçirdiğini düşünemiyorum. Paniklediğini hayal edemiyorum.

Onu ölesiye kızdırdığımı hayal edebiliyorum, ama bu farklı bir hikaye.

Biz yaklaşırken üniformalı bir şoför limuzinin arka kapısını açıyor. Limuzinin arkasında iki araç daha bekliyor,

Ekibin geri kalanı için olduğunu varsaydığım SUV'lar.

Declan beni ayağa kaldırıyor ve arabaya binmeme yardım ediyor, deri koltuğun üzerinden kayarak yanıma oturuyor. Şoför kapıyı çarparak kapatıyor ve ön tarafa atlıyor, motoru çalıştırıp o kadar hızlı hareket ediyor ki nefesim kesiliyor.

"Al."

Declan kapının yanındaki bölmeden çıkardığı bir el havlusunu uzatıyor. Havluyu ondan aldığım da, "Bekle." dedi.

Takım elbise ceketinin iç cebinden küçük bir anahtar çıkarıyor ve kelepçelerimi çözüyor. Elindeki parıldayan metal halkalara bakıyor, sonra onları aniden limuzinin arkasını sürücü koltuğundan ayıran fume cam bölmeye fırlatıyor. Zıplayıp yere düşüyorlar. Takım elbisesinin ceketi manşetleri takip ediyor, sonra başını koltuk başlığına yaslayıp gözlerini kapatıyor ve Galce bir şeyler mırıldanıyor.

Havluyu tutarak oturuyorum ve kaybolmuş bir halde ona bakıyorum. "İyi misin?"

Bir süre sonra başını çevirip bana bakıyor.

"Yani, sen sadece...ah, özür dilerim. Konuşmamam gerektiğini unutmuşum."

Saçlarımı ve yüzümü kurulamakla meşgulüm, rakun gözlere sahip olmamak için maskaramı dikkatlice siliyorum. Çıplak bacaklarımdaki yağmuru da siliyorum, esir kaldığım süre boyunca kıyafet olarak ne yapacağımı merak ediyorum.

Tüm bu süre boyunca, onun sessizce beni izlediğinin farkındayım. Hava, söylemek istediği ama söyleyemediği şeylerle dolu.

Arabayla gidiyoruz. Birbiri ardına telefon görüşmeleri yapıyor, her birinde Galce konuşuyor. Belki bir düzineden sonra telefonu kapatıyor ve bana dönüyor.

"Kaçmaya çalışma. Şu anda benim yanımda olman senin için her yerden daha güvenli."

"İnan bana, ayaklarım çok ağrıyor... Ne demek seninle daha güvenli?"

"Aynen dediğim gibi."

Limuzin gece boyunca hızlanırken birbirimize bakıyoruz. Nereye gidiyorsak, oraya hızla gidiyoruz. "Yani uçakta beni tehdit ettiğin tüm o şeyler-"

"Ne tür silahlar kullandın?" diye araya giriyor.

Gözümü kırptığımda, "Şu lanet soruya cevap ver, lütfen" diye homurdanıyor.

Lütfen. Şaşkınlıkla ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. İkinci denemem başarılı oldu. ".357 Desert Eagle. Glock G19. AK-47."

Kaşları kalktı. AK onu şaşırttı.

"Stavros'un her yerde tüfekleri vardı. Göldeki balıklara ateş etmeyi severdi."

"Tabii ki yaptı. Lanet olası Ruslar." Başını tiksintiyle sallıyor, sonra eğilip ayak bileğindeki tutucudan küçük siyah bir tabanca çıkarıyor.

Bana uzattı.

"Eğer ayrılırsak, dostça görünseler bile size yaklaşan herkes üzerinde kullanın. Küçük yaşlı bir kadın bile olsa, o kaltağı gözlerinin ortasından vurun."

Ağzım açık, gözlerim kocaman ona bakıyorum.

Bana neşesiz bir gülümseme gönderiyor. "Nihayet. Sessizlik."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bu psikopat mavi gözlü gangster beni suskunlaştırdı.

Sonunda dilimin kontrolünü yeniden ele geçirdiğimde, "Seni vurmayacağımı nereden biliyorsun?" dedim.

"Öyle misin?"

Bunu düşündüm. "Belki."

"Karar ver. Fazla zamanımız yok." "Sen delisin, öyle mi?"

"İnan bana genç kız, bazen ben de merak ediyorum."

Belindeki kemerden gümüş renkli, iri yarı otomatik bir tabanca çıkararak devam ediyor. "İşler kötüye gidecek. Ateş altında kalacağız. Araba zırhlı, ama lastikler tehlikeye girerse, ölmeden önce yaklaşık seksen kilometre yolumuz var."

Durdu ve bana baktı. "Bu yaklaşık 50 mil eder."

Anlıyorum. Beynimin hasar gördüğünü düşünmüyor, sadece aptal olduğumu düşünüyor.

"Lastikler umurumda değil. İşlerin kötüye gittiği kısma geri sar ve baştan başla. Ne haltlar dönüyor?"

"Sana söyleyemem."

"Eğer bana dolu bir silah verip yaşlı bir kadını gözlerinden vurmamı söyleyebiliyorsanız, bana neler olduğunu anlatabilirsiniz. Balayı aşamasını geçtik. Ayrıca, ne kadar kötü olursa olsun bununla başa çıkabilirim. Dökül bakalım."

Gözlerindeki parıltının hayranlık olduğuna yemin edebilirim, ama muhtemelen sadece ellerini boynuma dolayıp beni boğma dürtüsüdür.

Ve iyi anlamda değil.

"Olan şey savaş, Tinker Bell," diyor uğursuzca. "Savaş ve onunla birlikte gelen tüm kanlı işler."

"Oh, harika. Şifreli konuşuyorsun. Anlaşılmaz İrlandalıları bayılırım. Onlar benim favorim."

"Dikkatli ol. Tüm kelime dağarcığını bir kerede kullanarak kendini yoracaksın."

"Ses tonumdan bu silahın kabzasını suratına vurmayı ne kadar istediğimi anlayabiliyor musun?"

"Yüzümden avucumu kıcına ne kadar çok vurmak istediğimi anlayabiliyor musun?"

"Bu aptalcaydı."

"Hızla giden bir arabadan atlayan kız söylüyor bunu."

"Eğer senin yanında olmak zorunda kalmayacak olsaydım, bir gökdelenden atlardım."

"Bunu bilseydim, seni doğruca Hancock Kulesi'nin tepesine götürürdüm."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana sadece geręeęi söyle. Yemin ederim gözyaşlarına boğulmayacağım. Bu en son ilk adetimi bile görmeden önce olmuştu."

Duraklıyor, bakışları değerlendiriyor. "Benden, bu durumdan ya da görebildiğim kadarıyla başka herhangi bir şeyden korkmamanın nasıl mümkün olduğunu söyle, ben de sana neler olduğunu anlatayım."

Bir an için ciddi bir şekilde düşündüm. "Dürüstçe mi? Ben sadece böyle belalıyım."

Kısa, inanmaz bir sessizlikten sonra Declan gülmeye başlar.

Derin, zengin, seksi bir ses, çok erkeksi. Hoşuma gittiği için kendimden nefret ediyorum. Ve beyazın ne kadar güzel olduğunu fark ettiğim için.

dişleri var. Ve çenesinin ne kadar gl öldüğünü. Ve bu bir Yanağında gamze mi var?

Gülmeyi aniden kesiyor, bu beklenmedik patlamadan benim kadar rahatsız olmuş görünüyor. Sanırım o da bunu beklemiyordu.

"Bunu sisteminden çıkardın mı?"

Glowering, "Evet" diyor.

"Güzel. Peki bize kim ateş edecek?" "MS-13."

Daha fazla gangster. Gırtlağımıza kadar batmış durumdayım. "nk...?" "Beni sevmiyorlar."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak ona bakıyorum.

Sert bir şekilde, "İtidal gösterdiğiniz için teşekkür ederim. İnanılmaz derecede zor olmalı."

"Hiçbir fikrin yok."

"Peşimde olmalarının başka bir nedeni daha var."

Orada öylece oturup anlaşılmaz bir sessizlikle bana baktığında, "Ne zaman beni aydınlatmak istersen, can kulağıyla dinliyorum" diyorum.

"Sen."

şaşırdım, göz kırptım. "Ben mi?" "Evet. Sen."

"Hiç Salvadorlu tanımıyorum. Mafya türünden yani."

"Kaırılmanızın arkadaşınız Bay Portnov'un hoşuna gideceğini mi düşündünüz?"

Kage'den bahsediyor, en iyi arkadaşımın adamı, aynı zamanda Rus mafyasının da baş kpeğı.

Stavros'un bana söylediğine göre MS-13 Boston bölgesinde en hızlı büyüyen çeteymiş. Kage uçaktan iner inmez beni kurtarmak için onlarla bir tür anlaşma yapmış olmalı. Ama Declan'ın beni otoparktan sonra nereye götürdüğünü ya da eninde sonunda nereye gideceğimizi nereden bilebilirdi ki?

Ya da ölü ya da diri olsam bile mi? Declan beni yakaladığı anda boğazımı kesebilirdi.

Sonra aklıma geldi: Natalie de benim ölü mü diri mi olduğumu bilmiyor.

Koltukta dimdik oturuyorum ve bağıriyorum, "Aman Tanrım, çok endişelenecek! Bana cep telefonunu ver."

"Sana cep telefonumu vermeyeceğim."

"Kız arkadaşımın hayatta olduğumu bilmesine izin vermeliyim." Duraklaması dolu görünüyor. "Ah."

"Ne demek istiyorsun, ah?" "Sen ve kız arkadaşın." "Peki ya biz?"

"Çok... yakınsın."

"Tabii ki yakınız. O benim en iyi arkadaşım olduğundan beri..." İfadesine bakarak kaşlarımı çatıyorum. Sonra iç çekiyorum. "Ah, Tanrı aşkına."

"Yargılamıyorum."

"Çenenin kapatacak mısın artık? Biz lezbiyen değiliz."

İkna olmamış görünüyor. "Erkek arkadaş tutamadığını söylemiştin."

"Hayır, erkek arkadaş tutmadığımı söyledim. Vurguyu tamamen kaçırdınız. Erkek arkadaşlar koi balıkları gibidir: zaman alıcı ve sıkıcı bir hobi. Bu tür bir bağlılıkla ilgilenmiyorum. Bunu anlıyor musun?"

"Sen de karşı cinsten hiç hoşlanmıyor gibisin." Ona gülümsüyorum. "Sadece hak eden birkaç kişi."
Bunu görmezden geliyor. "Bir de baskıyla nasıl başa çıktığınızı meselesi var."

"Ne olmuş ona?"

"Neredeyse bir erkek kadar cesursun."

"Ne tesadüf, ben de tam senin hakkında bunu düşünüyordum."

Burnundan kısa bir nefes veriyor ve başını sallıyor. Gülse mi yoksa beni pataklasa mı bilemiyor. "Sen gerçekten başka bir şeysin, genç kız."

"Sana söyleyip duruyorum, gangster. Ben çekiciyim. Tüm bunlar bittiğinde, bana sıırıslıkam aşık olacaksın."

Mavi gözleri alev alev yanarken konuşmak için ağzını açıyor ama sözleri, arabanın yan tarafını bombardımana tutan kurşun yağmurunun ani ve sağır edici gürültüsü arasında kayboluyor.

OceanofPDF.com

SLOANE

T Declan'ın yaptığı ilk şey kendini ü s t ü m e atmak oldu.

Ciğerlerimdeki tüm nefesi ve elimdeki tabancayı anında yok eden bir etkisi var. Declan yaklaşık on ton ağırlığındaki İrlandalı gangster battaniyesiyle üzerime uzanırken, sersemlemiş ve hırıltılı bir şekilde bankın koltuğuna yığılıyorum.

"Sean mükemmel bir şofördür," diyor sakince, kapalı bölme penceresine doğru bakarak. "Yani onlardan kaçma şansımız var. Ama benim yapacağım gibi sokakları kapatmışlarsa, bizi kasıtlı olarak çıkmaz bir sokağa yönlendiriyor olabilirler."

Bana bakıyor. "Bu iyi olmazdı."

Limuzin çılgınca savrulur, bir an için savrulduktan sonra düzelir ve son sürat yoluna devam eder. Bir yaylım ateşi daha duyulur. Mermiler arka cama isabet eder ve sekerek örümcek ağı çatlaklarıyla çevrili küçük yuvarlak girintiler bırakır.

Nefes almakta zorlanarak belli belirsiz "Sorularım var" diyorum. "Bu ne sürpriz."

"Bizi beklediklerini nereden biliyordun? Patronuna ne oldu? Bizi bir çıkmaz sokağa yönlendirirlerse ne olacak? Ve neden üzerimde yatıyorsun?"

Belli belirsiz aşığılanmış görünüyor. "Seni korumak için elbette." "Bu arabanın zırhlı olduğunu söylemiştin."

Bu onu bir an için afallatır. "Doğru ya. Özür dilerim. İçgüdüler." Geri çekiliyor, oturuyor ve beni de yanına çekiyor.

Yerden küçük sevimli tabancamı alıp eteğimin arka kemerine sokuyorum ve koltukta ona doğru dönüyorum.

"Ne tür bir fidyeci kaçırdığı kişiyi koruma içgüdüsüne sahiptir?"

"Aptal olanından. Kapıyı açıp seni kurtların önüne atmalıyım."

Yüz ifadesini inceliyorum. "Ama yapmayacaksın."

Onun cevabı memnuniyetsiz bir homurtu. Bu arada, hala hız yapıyoruz, kurşunlar hala uçuşuyor ve ben iyi vakit geçirmeye başlıyorum.

"Ha! Gördün mü? Seni şimdiden büyülüyorum."

Gözlerini kapatır ve iç çeker. "Yüce Tanrım, durdur şunu."

"Bekle, geri çekil. Ne demek 'seni kurtların önüne atacağım'? Bu MS-13 adamlarının beni kurtarmaya çalışıyor olması gerekmiyor muydu? Bilirsin, senden?"

Alay ediyor. "Biraz aklın olsaydı tehlikeli olurdun."

"Oh, onlardan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biz aynı türden bile değiliz, kızım."

Yüzümü buruşturdum. "Bu kulağa biraz ırkçıdan daha fazlası gibi geliyor. Önyargılarını kontrol etmek isteyebilirsin dostum."

Öfkeyle bana baktı. Sonra gürledi, "Ben onların lanet ırkından bahsetmiyorum! Seni ellerine geçirirlerse sana ne yapacaklarından bahsediyorum, seni lanet olası küçük budala! Onlara ya da başka bir aileye!" "Bir kalas kadar kalınsınız." diye mırıldandı.

Kızdığında aksanı daha da belirginleşiyor. Neredeyse sıcak.

"Mantıklı konuşmuyorsun. Bana yardım etmeye çalışıyorlarsa neden bana bir şey 'yapsınlar' ki?"

"Yardım etmek mi?" Gülüyor. "Benim işimdeki erkeklerle zaman geçirdiğini söylediğini sanıyordum?"

Kendimi savunmaya geçmiş hissederek, "Beni doğduğumdan beri büyütmediler. Sadece birkaç tanesiyle çıktım. Tamam, bir tanesiyle. Ama evet, onunla, onun arkadaşlarıyla ve kız arkadaşımın erkeğiyle bolca zaman geçirdim, bu yüzden kuralları biliyorum."

Mavi gözleri loş ışıktaki parlıyor. "Savaşta, genç kız. Kural diye bir şey yok. Özellikle de tüm bu kanlı karmaşayı en başta başlatan kadın söz konusu olduğunda. Eğer seni New York'a zar zor nefes alarak geri getirselerdi, Rus patron arkadaşın bunu sağlam bir şey olarak görürdü."

Ses tonu düşüyor. "Yol boyunca kaç kez tecavüze uğradığınızı ve dövüldüğünüz önemli değil."

Ciddi olduğunu biliyorum ama bu adam aynı zamanda eteğimi yırtmakla, kıcıma şaplak atmakla tehdit eden ve ekibinin bana aynısını yapmasına izin veren - ya da daha kötüsü - sonra dönüp bana bir silah veren adam. Kararlarına güvenilebileceğinden pek emin değilim.

Ayrıca, beni kurtarmak için gönderdiği adamlar bana zarar verirse Nat Kage'i öldürür. On saniye içinde hadım edilirdi, bunu bildiğinden eminim.

İleri.

"Savaş başlattığım için beni suçlayıp duruyorsun.

Neden?" "Çünkü sen başlattın."

"Sanırım bunu hatırlardım."

"Arabadan atladığını ya da Kieran'a yumruk attığını hatırlamıyorsun."

"Anlıyorum. Yani bu mafya savaşını bana verdiğin ilaçların etkisi altındayken mi başlattım?"

Alaycı ses tonumdan hoşlanmıyor. Kravatını ağzımdan hiç çıkarmamış olmayı dilediğini söyleyebilirim.

"Senin için lanet bir resim çizecek ne zamanım ne de sabrım var."

"Sakin ol. Bana küfretmek zorunda değilsin."

Kabaran bakışları bir duvardaki boyayı soyabilirdi. "Bence erkek arkadaşın olmadığı konusunda yalan söylüyorsun. Bence bir sürü sevgilin oldu ve hepsi de intihar etti."

"Ve bence sizin gibi insanların oy kullanmasına izin verilmesi korkutucu. Diğer sorularıma hiç cevap vermediniz."

"Cesedini nereye gömeceğimi planlamakla meşgulüm."

Yine azı dişlerini gıcırdatıyor. Diş sağlığı için gerçekten üzülüyorum. Yazık, çünkü dişleri çok güzel.

"Gençken diş telin var mıydı?"

"Bu da ne...? Boş ver. Tanrım. Yere yat. Araba durursa ve ben dışarı çıkarsam, içeride kal. Ve kutsal olan her şey aşkına, sessiz ol."

Beni yere itti ve elini enseme sıkıca sararak beni orada tuttu. I

Ona bakıyor ve bu talimatlardan tek birine bile uyacağını düşünmesine hayret ediyorum.

Erkekler nasıl oluyor da her şeyi yönetmekten sorumlu oluyor? Hiçbir şeyden haberleri yok.

"Hey. Gangster."

Gözlerini kapatıyor, hırıltılı bir ses çıkarıyor ve elini boynumda sıkıyor.

"Oh, sakın ol. Sadece Ters Stockholm Sendromu'nun zaten var olduğunu mu düşünüyorsun yoksa onu icat etmek üzere misin diye sormak istemiştin."

"Ailen evden kaçman için sana kaç kez yalvardı?"

İyi bir tane. Bu işi gerçekten öğreniyor. "İlk birkaç düzineden sonra, taleplere iyi yanıt vermediğim fikrine alıştılar."

Bana dik dik bakmak için gözlerini açtığında gülümsüyorum. "Oh, hadi ama. Sadece kızgınsın çünkü genelde ayıyı dürtten sen oluyorsun."

Şaşırmak için bakışlarını durdurur. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ukala bir arkadaşımı bir mil öteden tanıyabilirim. Bu benim birçok yeteneğimden biri. Eğer gerçekten etkilenmek istiyorsanız, beni Texas Hold'em oynarken izlemelisiniz. Ben öldürürüm."

Bakışları yumuşuyor, başını eğiyor ve bana bakıyor. Gerçekten

bana bakıyor, erkeklerin nadiren yaptığı gibi, gerçek bir merakla.

Çoğu göğüslerimi geçemiyor.

Ama arabanın yan tarafına daha fazla mermi isabet edince bakışlar bir anda kaybolur. Yanlara doğru kayıyor, savruluyor. Sonra bir şeye çarpıyoruz, sertçe ve sarsılarak duruyoruz. Arka camı parçalayıp uçmamamın tek nedeni

Çünkü Declan bir şekilde yine üstüme çıkmış ve ağırlığıyla beni yere mıhlamıştı.

Ortalık yatıştığında, nefes nefese, "Bu bir tür şey olmaya başladı," diyorum.

"Mezarında çeneni tutamayacaksın, değil mi genç kız?"

"Yakılacağım. Kaçacak ağzım kalmayacak."

"Eminim bir yolunu bulursunuz."

Kalp atışları yavaş ve sabit bir şekilde göğüs kemiğime çarpıyor. Yüzü o kadar yakın ki, güzel kare çenesindeki koyu renkli kirli sakalların her bir parçasını sayabiliyorum. Nane-baharat kokusu burnuma doluyor, iri ellerinden biri koruyucu bir şekilde başımı kavlıyor ve beni kaçırان kişının aslında çekici olduğunun en ufak bir şekilde farkına varıyorum.

Sadece yakışıklı değil. Çekici. Yumurtalıklarım bacaklarının arasında taşıdığı o büyük tabancayla çok ama çok ilgileniyor.

O haklıydı. Beynim hasar görmüş.

Yumurtalıklarımın ona hayran hayran baktığını duyuyor olmalı, çünkü başını bir santim çevirip kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Ne, zekice bir geri dönüş

yok mu?" "Um. Hayır."

Ellerim onun belini nasıl kavlıyor? Nasıl oluyor da kalın kalçalarından biri bacaklarımın arasına sıkışıyor? Arabanın sıcaklığı nasıl birden 20 derece arttı?

Declan'ın bakışları ağzıma düşüyor. İçten içe yanan bir duraklama başlıyor. Sonra boğuk bir sesle, "Birkaç dakika içinde döneceğim. Ne dediğimi unutma: burada kal."

Üzerimden yuvarlandı, kapılardan birini açtı, çarparak kapattı ve gitti.

"Geri mi?" Boşluğa doğru bağıyorum. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Sanki cevap verir gibi, dışarıda silah sesleri patlar.

Pencerelere daha fazla mermi çarptığında irkiliyorum. Sonra biri çatıya atladığında küçük bir çığlık atıyorum. Sonra irkilmem ve çığlık atmamdan sinirlenerek doğruluyorum, belimdeki silahı çekip çıkarıyorum ve arka koltuğun köşesine kıvrılıp silahı iki elimle tutuyorum, parmağım tetikte.

Dışarıda, 3. Dünya Savaşı tüm hızıyla devam ediyor.

Çatıda her kim varsa sağa sola çarpıp duruyor, bir boğa gibi ayaklarını yere vuruyor ve bir aslan gibi kükrüyor. Keşke neler olup bittiğini görebilseydim ama gece, camlar ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur arasında tek görebildiğim hızla hareket eden figürlerin bulanıklığı ve biri silahını ateşlediğinde patlayan parlak beyaz ışık.

Her şey ürkütücü bir şekilde sessizleşmeden önce yüz yıl gibi görünen bir süre boyunca devam eder.

Dakikalar geçip de hiçbir şey olmadığında, içimi bir korku kaplıyor. Burada bir ördek gibi oturuyorum. Kurtların içeri doluşmasını bekleyen bir tavşanım.

Declan hareket etmememi söyledi, ama... ya Declan öldüyse?

O zaman sanırım MS-13'ün beyefendileri yeni tutsaklarım olacak.

Kızartma tavaından çıkıp ateşe girdik.

"Boş ver" diye mırıldandım, sessizce kapıyı açtım ve dışarı baktım.

Havaalanından çok da uzak olmayan bir sanayi bölgesindeyiz. Tepemizde bir jumbo jet alçaktan uçuyor, gürültüyle uzaktaki bir piste yöneliyor. Yakınlarda, bir üretim tesisi yüksek çimento bacalarından duman çıkarıyor. Caddenin iki yanında büyük depolar sıralanıyor, otoparkları boş. Birkaç metre arkamda bir düzine kadar araç yolu kapatmış, kaslı arabalar ve diğer çeteye ait olması gereken motosikletler.

Cesetler sokağın ortasına saçılmış.

İnen jet ve uzaktan gelen trafik sesleri dışında hiçbir şey duymuyorum. Ses yok. Ayak sesi yok. Yardım çığlığı yok.

Çok ürkütücü.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

İrkilerek nefesimi içime çektim. Kapının arkasından bakınca Declan'ı görüyorum, limuzinin kenarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Yarı kapalı gözlerle bana bakıyor.

Ona yukarıdan aşağıya baktım. Ne yazık ki kanaması yok gibi görünüyor. "Yaşıyorsun."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Neredeyse uçakta uyandığımda senin hayal kırıklığına uğradığın kadar."

Uzandı ve beni arabadan çıkardı. Ayağa kalktığımda tabancayı elimden aldı, eğilip bileğindeki kılıfına geri soktu, sonra doğruldu ve bana baktı.

"Hayal kırıklığına uğramadım.

Depresyondaydım." "Vay be, teşekkürler.

Çok iyisin."

Tamam, hepsi kalp değil. Önemli büyüklükte bir organı daha var ama bunu düşünmüyorum.

Elini üst koluma dolamış, beni bir bavul gibi çekerek caddenin karşısına geçiriyor. Topallamaya başladığımda kısa bir süre durup bana bakıyor.

"Ayaklarım acıyor. Önemli değil-"

Beni tekrar kaldırıyor, kollarının arasına alıyor ve sanki bunu her gün yapıyormuş gibi yoluna devam ediyor. Belki de öyledir. Bu adamın ne kadar sık insan kaçırp onları cesetlerle dolu yağmurlu sokaklarda taşıdığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Beni siyah bir Chevy Camaro'nun yanına bırakıyor, yolcu kapısını açıyor ve beni içeri itiyor. Kapıyı çarparak kapatıyor ve sürücü tarafına geçip iri gövdesini şaşırtıcı bir zarafetle koltuğa kaydırıyor. Arabayı çalıştırdı ve motoru ateşledi.

"Emniyet kemeri."

"Bu arabayı mı çalışıyoruz?"

"Bariz olanı fark etme konusunda bir yeteneğin var."

"İyi ki adam anahtarları kontakta bırakmış."

"Yapmasaydı da fark etmezdi. Eski arabalara nasıl düz kontak yapılacağını biliyorum."

"Hapishanede öğrendiğin bir beceri, şüphesiz. Sürmeme izin verecek misin?"

Bana ölümcül bir bakış attığında, "Üniversitede tanıdığım bir adamın harika bir kırmızı Camaro'su vardı ve bana izin verirdi-" diyorum.

"Emniyet kemeri!"

"Bağırmanıza gerek yok."

Bana doğru eğiliyor, emniyet kemerini tutuyor, aşağı çekiyor ve yerine oturtuyor. Sonra direksiyonu tutuyor ve öyle sıkı kavlıyor ki, sanki benim boynum olmasını diliyor. Camaro'nun V8 motoru kükrerken yola çıktık.

Caddede hızla ilerlerken, iki siyah SUV köşeyi dönüp bize doğru geliyor.

"Bunlar senin
adamların mı?"

"Evet."

"Yani tüm o diğer adamlara karşı sadece sen ve Sean mıydınız? Bu nasıl mümkün olabilir? Onlardan bir düzine kadar vardı. Silahında yeterli mermi yoktu. Tabii Sean'ın silahında yüksek kapasiteli şarjör falan yoksa. Ama yine de, ikiniz de çok iyi nişancı olmalısınız. Ya da gerçekten şanslı. Hem nereye gitti ki?"

"İsa, Meryem ve Yusuf" diye mırıldanıyor.

"Sana iltifat etmeye çalışıyorum." "Hayır, beni delirtmeye çalışıyorsun." "Peki, tamam. Çenemi kapatacağım."

Homurdanıyor.

"Ben ciddiylim. Şu andan itibaren sessiz olacağım. Ama seni uyarıyorum, bundan hoşlanmayacaksın."

Koltuğun yan tarafındaki kolu bulup koltuğu geriye indiriyorum. Uzanarak rahatlamaya çalışıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Araba yavaşlar. Declan camını indiriyor ve cipteki adamlarından biriyle Galce birkaç kelime konuşuyor. Sonra kim bilir nereye doğru hızlı ama kontrollü bir şekilde yolumuza devam ediyoruz.

Başımdaki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Zonklayan omzumu ve ağrıyan ayaklarımı görmezden gelmekte daha başarılıyım ama başım gerçekten acı veriyor. Umarım bunun etkileri

Çünkü Declan'ın kafatasındaki çatlakları kontrol ettirmek için beni hastaneye götürmeyi kabul edeceğinden şüpheliyim.

"Ayaklarını kaldır."

Dilimi ısııyorum ve ayaklarımı gösterge panelinden yere kaydırıyorum.

"Teşekkür ederim."

Cevap vermiyorum. Bana baktığını hissetmemin hayal gücümünden kaynaklandığına eminim. Ben ve bacaklarım.

Uzun bir süre sonra sessizce, "Bir konuda haklıydın," dedi.

Cevap vermemek için elimdeki tüm iradeyi kullanmam gerekiyor.

Ben yapmayınca ağır bir nefes veriyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Koltuğumda dimdik oturup bağırma isteğime karşı koyuyorum

Ha! Ve biraz horluyormuş gibi yap.

Alçak sesle kıkırdaması nedense duyduğum en seksi şey.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, Declan'ın beni güçlü kollarından yatağa indirdiği.

OceanofPDF.com

DECLAN

■ t's a Mucize Bu Geveze, aşırı özgüvenli
küçük şeytan çok tatlı ve masum görünebilir,
ama o
onu yönetir.

Onu ebeveyn yatak odasındaki yatağa yatırdığımda uykulu gözlerle bana bakıyor. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Yanakları kızarmış. Saçları yastığın üzerine dökülüyor, ipeksi koyu renk saçlarını parmaklarımla taramak istiyorum - hayır. Tanrım. Ne düşünüyorum ben?

Onları ısırpı koparırdı.

Bana bakarak mırıldanıyor: "Sana bir şey söylemek istiyorum ama seninle konuşmuyorum. İyi geceler, gangster."

Sonra yan dönüyor ve hemen tekrar uykuya dalıyor.

Yatağın kenarında durdum ve şaşkınlıkla ona baktım. Nerede olduğumuzu bile sormadı. Ya da nereye gittiğimizi. Arkamızda bıraktığımız cesetlere de gözünü kırpmadı.

Hiç bu kadar dirençli biriyle tanışmamıştım. Bu kadar korkusuz. Çok lanet...

Can sıkıcı.

Ya da çok fit. Bir dansçının gibi bacakları var, uzun ve kıvrak, ve bir çeyrekliğı zıplatabileceğim bir kıcı. Ve o göğüsleri-

Dur.

Kendime kızarak gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Normalde böyle dikkatim dağılmaz. Onun gibi sıkı vücudu olan bir kadının yanında bile. Özellikle de aşırı derecede sözel ishali olan bir kadının yanında.

Sessiz olanları severim. İtaatkâr olanları. Saçlarımı yolmak ve kendimi yakmak istememe neden olmayanları. Onunla geçirdiğim her saatte, eski erkek arkadaşı Stavros'a duyduğum sempati artıyor.

Eski sevgili. Eski her neyse. Adamın bir aziz olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve kendime bir viski doldurmak için mutfığa gidiyorum. Onu içiyorum ve bir tane daha dolduruyorum. Sonra oturma odasındaki pencere duvarına gidip geceleyin Boston'un inanılmaz ışıltılı manzarasına bakıyorum ve bir çığlığı yutuyorum.

Bunu hiç istememiştim.

Bu sorumluluk. Bu hayat.

Ben hep arka plandaki adamdım. Perdenin arkasındaki, pislikleri temizleyen ve arkayı toplayan kişi.

Şöhret için hiç iştahım yok. Gölgelede çalışmayı tercih ederim. Şimdi dünyanın her yerindeki organize suç örgütlerinin liderleri karşımda olacak.

Onlarla pazarlık yapmam gerekecek. Onlarla anlaşmalar yapmalıyım. Tek istediğim onların acımasız imparatorluklarını yerle bir etmekken onlarla çalışmak.

Ancak bilge bir adamın uzun zaman önce bana söylediği gibi, bir yılan yuvasını öldürmenin en iyi yolu içeriden öldürmektir. Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun ve tüm bu saçmalıklar.

Ruslar. Çinliler. İtalyanlar. Ermeniler. Meksikalılar... liste uzayıp gidiyor. Bu işe uzun zaman önce başladığımda, dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğimi düşünmüştüm. Masum insanları daha güvenli hale getireceğimi düşünmüştüm.

Ama zor yoldan öğrendim ki bir yılan ölür ölmez yerini bir başkası alıyor. Her zaman daha fazla kötü adam vardır. Sonsuz, sınırsız bir kaynak var.

Herhangi bir fark yaratıp yaratmadığımı merak ediyorum.

Elimi yüzümde gezdirip kasvetten sıyrılıyorum ve bir bardak su doldurmak için mutfağa dönüyorum. Komodinin üzerine, sessizce uyuyan Sloane'un yanına bıraktıktan sonra duşa giriyorum.

Sonra yeni bir takım elbise giyip bir fincan koyu siyah kahve koyuyorum.

İhtiyacım olacak.

Çünkü güneş doğar doğmaz, yeni krallarına saygılarını sunmak için her yerden bir ziyaretçi geçidi gelecektir.

OceanofPDF.com

SLOANE

W

Uyandığımda bu yabancı odaya alışmam biraz zaman alıyor.

Her şey gri ve siyah tonlarında yapılmış. Mobilyalar çağdaş ve erkeksi. Yanmayan bir şömine odanın bir tarafına hakim. Bir kanep ve sandalyeler yakındaki bir oturma alanında kümelenmiş. Ağır siyah perdeler pencerelere çekilmiş, bu yüzden oda karanlık, ancak karşımdaki açık kapıdan gelen soluk bir parıltı etrafımı görmeme yetecek kadar ışık sağlıyor.

Titreyerek doğruluyorum. Saatin kaç olduğu ya da ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama açlıktan ölüyorum ve işemem gerekiyor.

Komodinin üzerindeki su bardağı bir cesaret gibi orada duruyor.

Muhtemelen uyuşturulmuş olduğu için onu görmezden gelerek bacaklarımı büyük boy yatağın kenarından sarkıtıyorum ve pelüş halı üzerinde açık kapıya doğru ilerliyorum. İçeride devasa bir ebeveyn banyosu buluyorum. İçeri girdiğimde otomatik ışıklar yanıyor, beyaz mermer ve camın dönümlerini aydınlatıyor.

Tuvaleti kullanıyorum, sonra bir tüp diş macunu bulana kadar lavaboların altındaki çekmeceleri karıştırıyorum. Ben de

Elimden gelenin en iyisi dişlerimi parmağım ile fırçalamak, sonra yüzümü yıkamak ve dağınık saçlarımı ellerimle düzeltmeye çalışmak.

İşe yaramıyor. Tam olarak olduğum gibi görünüyorum: bir kaçırılma kurbanı.

Ama ben bu kelimedenden nefret ediyorum. Üzerime yapıştırılmasından kaçınmak için çok çaba sarf ettim. Kurban etiketini bir kez kabul ettiniz mi, yapışıp kalıyor.

Kendine gel, Sloane. Derin bir nefes al ve kim olduğunu hatırla.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi merkeze alıyorum ve zihnimi boşaltıyorum.

Temiz iç çamaşırım yok.

Aklıma gelen ilk düşüncenin neden bu olduğunu bilmiyorum ama öyle. Declan'a duyduğum saf öfkeyle bir an nefes alıyorum. Kıyafet yok, cep telefonu yok, tuvalet malzemeleri yok, doğum kontrol hapları yok-

Oh, lanet olsun. Haplarım olmadan her an regl olabilirim. Ve eğer bu eteği her yerine kan bulaştırarak mahvedeceksem lanetleneceğim. Buruşmuş ve kırıışmış ama düzeltilemeyecek bir şey değil.

Kıyafetlerimi değiştirmem lazım.

Banyodan çıkınca gömme dolaba açılan başka bir kapı buluyorum. Burada da ışıklar yanıp sönüyor. Dolapta birbirinin aynısı siyah takım elbiseler ve yine birbirinin aynısı beyaz gömlekler asılı. Birkaç çift siyah kot pantolon tüm gardırobunu tamamlıyor.

Odanın ortasındaki kare ahşap şifonyerin bir çekmecesini açtığımda, mükemmel bir şekilde katlanmış beyaz atletler buluyorum. Başka bir çekmecedeki hem siyah hem de beyaz, mükemmel şekilde katlanmış pamuklu külotlar var. Üçüncü bir çekmecedeki, yine bir mağazada satılmak üzere sergileniyormuş gibi katlanmış siyah

tişörtler buluyorum.

Görünüşe göre Declan kıyafet konusunda biraz tutucu.

Yakında her tarafımın kanayacağını düşünürsek bu harika bir şey.

Eteğimi, gömleğimi, ceketimi ve külotumu çıkarıp bir çift beyaz külot giyiyorum. Çok büyükler ve çocuk bezi gibi duruyorlar ama kimin umurunda. Sonra askıdaki beyaz gömleklerden birini çıkarıyorum. Giydiğimde kalçalarımın yarısına kadar iniyor. Kollarını kıvırıyorum ve tam son düğmeyi etek ucuna yakın deliğinden geçiriyordum ki arkamdan bir ses geliyor.

"Ne yapıyorsun?"

Şaşkınlıkla etrafımda dönme içgüdüsüne direniyorum. Bunun yerine bir an duraksayıp omzumun üzerinden bakıyorum.

Birbirinin aynısı olan siyah takım elbiselerinden birini giyen Declan, kapının pervazına yaslanıyor. Büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. İfadesi temkinli. Güzel gözleri sonsuz mavilikte.

"Yaşlı bir vatandaş olduğunuz için hafızanızın çok keskin olmadığını biliyorum, bu yüzden sizinle konuşmadığımı hatırlatacağım."

Cevap vermeden önce bakışlarımı kalbimi yerinden fırlatacak kadar uzun tutuyor. "Ve sana hatırlatırım ki burada yetkili sen değilsin."

Öyle değil miyim?

Bu düşüncenin aklımdan geçtiğini görmüş olmalı, çünkü ifadesi kararıyor. Kollarını açarak bana doğru bir adım attı.

O yaklaşırken hareket etmiyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Bir adım ötede duruyor, o kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum. O kadar yakın ki tıraş olmadığını, gözlerinin kan çanağı olduğunu ve bitkin düştüğünü görebiliyorum.

Boğuk bir sesle, "Hayır, değilsin." diyor.

Bir an öylece durup birbirimize bakıyoruz, ta ki omzumu kavrayıp beni kendisine doğru çevirene kadar. Gözleri vücudumda bir gezintiye çıkıyor, boyalı ayak tırnaklarımda oyalanıyor, bacaklarımı süpürüyor, çıplak kalçalarımın buluştuğu yerde gömleğinin eteklerine takılıyor.

Dudaklarını ıslatıyor.

Kalbim bir kez daha atıyor. Sonra bir tane daha. "Benim gömleğimi giyiyorsun."

Bu bir ifade, soru değil, bu yüzden cevap gerektirmediğine karar verdim.

Çıtırtılı bir duraksamadan sonra elini kaldırıyor ve eteği iki parmağının arasına alıyor. Malzemeyi düşünceli bir şekilde ovuyor, çenesinde bir kas kayıyor.

Biri yine sıcaklığı arttırmış. Ellerim terli, koltuk altlarım da öyle ve yanaklarımdan süzülen kızarıklık onları yakıyor.

Sesi bir oktav alçalarak, "Altında ne var?" diye soruyor.

Nefes al. Sakin ol. Sadece gözünü korkutmaya çalışıyor.

"Külotun."

"Benim iç çamaşırlarımı mı giyiyorsun?"

Bakışları benimkilere yöneliyor. Mavi gözlerin bu kadar ateşli yanabileceğini hiç bilmezdim ama yanıyorlar.

Dudaklarımı ıslatma sırası bende. Bir avcının keskin bakışlarıyla dilimin hareketlerini izliyor.

"Fark etmediysen söyleyeyim, başka kıyafetim yok."

Soğukkanlı bir ilgisizlik tonu yakalamaya çalışıyordum ama çok kötü ıskaladım.

Az önce dört dakikalık bir mil koşmuşum gibi konuşuyorum.

Declan'ın eli omzumda sıkılaşıyor. Boynunun yan tarafındaki nabız zonkluyor.

Lanet olsun, burası bunaltıcı. Alevler içinde kalmadan önce bu dolaptan çıkmam lazım.

"Hazır olduğumda gitmene izin vereceğim," diye mırıldanıyor.

Tuttuğum nefesim aceleyle dışarı çıkıyor. "Aklımı okumaya başlayamazsın. Böyle bir şey olmayacak, o yüzden unut gitsin. Deneme bile."

"Elimde değil. Açık bir kitap gibi bir yüzün var."

Sesinin ne kadar gırtlaktan geldiğini, ne kadar terlediğimi ve hain yumurtalıklarımın tüm sinir sistemime darbe yapmaya karar verdiğini görünce sinirlenerek başımı sallıyorum. "Hayır, istemiyorum. Bir salatalık kadar soğukkanlıyım. Ben bir buz küpüyüm. Ben bir kediyim."

"Kedi mi?"

"Bilirsin işte. Aloof. Okunamaz."

Benimle göz temasını sürdürerek elini bileğime ulaşana kadar kolumdan aşağı kaydırıyor. Dev pençesiyle bileğimi çevreliyor ve başparmağını nabız noktama bastırıyor.

Bir süre sonra yumuşak bir sesle, "Bu kadar soğukkanlı küçük bir kedi için oldukça çılgın bir kalp atışına sahipsin," diyor.

"Bu benim ailemde var." Nefes nefese kalmayı kes! Ne diye nefes nefese kalıyorsun? Labrador gibi ses çıkarıyorsun!

Declan'ın başparmağı yavaşça zonklayan, iğneli damarımın üzerinde ileri geri hareket ediyor. Bakışları ağzıma düşüyor.

"Ailemde neler olduğunu bilmek ister misin, küçük kedi?"

Bacaklarımın arasından bir ses "Oğlum, ben yapardım!" diye bağıyor.

ama cesur bir çabayla görmezden geliyorum.

Cevap vermeyince Declan kulağıma yaklaşıp mırıldanıyor: "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ben bir şey söylemedim."

"Evet, kızım, yaptın. Sadece kelimelerle değil."

Çıglık atmak istiyorum. Boğazına yumruk atmak istiyorum. Ayak parmağına basmak, kibirli suratını tokatlamak ve dolabındaki tüm aptal siyah takımları parçalara ayırmak istiyorum.

Bunun yerine, asaletimi toplayıp sakince "Sen bilirsin" diyorum.

Boynuma doğru nefes alıyor, burnu kulağımın altındaki hassas noktayı sıyrıyor. Kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Sonra aniden geri çekiliyor ve omzumu bırakıyor. Geri çekiliyor, gözlerini kırıştırıyor, az önce başına ne geldiğinden emin değilmiş ve gözünü morartmak istiyormuş gibi görünüyor.

Ceketinin cebini karıştırdı ve bir cep telefonu çıkardı. Bana doğru itti.

"Al."

Ben telefonu alırken kaba bir boğaz temizliğiyle duraklıyor. "Numaram programlandı. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Bu numara dışında arama yapamazsın. İnternet bağlantısı yok. Başka biriyle iletişime geçmeye çalışma."

Topuklarının üzerinde döndü ve dolaptan dışarı çıktı.

"Bekle!" Peşinden koştum. Yolun yarısını çoktan geçmişti.

Oda. "Declan!"

Kapıda durdu. Arkasını dönmeden homurdanarak, "Ne?" dedi.

"Beni burada ne kadar tutacaksın?" "Ne kadar sürerse."

"Ne kadar sürerse?"

Bir an sessiz kalıyor, kendi kendine tartışıyor, sonra dönüp bana bakıyor. Yüz ifadesi acımasız. "Sana bunu söylemeyecektim ama bize ateş eden o MS-13'lü çocuklar var ya? Bu bir kurtarma girişimi değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bizi öldürmeye çalışıyorlardı. İkimizi de."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Neden beni öldürmeye çalışsınlar ki? Onları Kage'nin gönderdiğini söylemiştin."

"Hayır, kaçırılmanızın onun hoşuna gitmeyeceğini söyledim. Ve bu doğrudu. Bir kurtarma ekibi oluşturmak için kendi askerlerini harekete geçirdi. Ama bir şekilde diğer sendikalar da kargomun kimliğini öğrendi."

Kargo. Bu insanlar için bir paketten başka bir şey değilim. "Ve?"

"Size söyledim. Savaşta'yız. Sen Bratva'nın değerli bir üyesisin-"

"Whoa. Dur bakalım. Ben Rus mafyasında değilim."

Declan karanlık, okunamayan gözlerle bana bakıyor. "Bazıları tarafından seviliyorsun."

Natalie. Stavros. Aman Tanrım. "Yani şimdi benim varsayılan olarak bir gangster olduğumu mu söylüyorsun?"

"Sen bir hedefsin. Ailelerin yıllık Noel arifesi toplantısında meydana gelen silahlı saldırılar nedeniyle Kazimir tüm limanları kapattı, dağıtım boru hatlarını bozdu, sevkiyatları sabote etti ve

para akışı kesildi. Herkes zarar görüyor. Eğer diğer aileler sizi ele geçirirse, ya pazarlık kozu olarak kullanılacaksınız ya da..."

Geri ödeme.

Söylemesine gerek yok. Bu hikayenin nereye gittiğini anlıyorum.

Bakışlarını tutarak, "Peki beni ne için kullanacaksın?" diye soruyorum. "Eğer ölmeni isteseydim, çoktan ölmüş olurdun."

"O zaman bu bir pazarlık olacak."

"Bu saçmalıkla pazarlık yapmayacağım."

Ses tonunda nefret dolu bir şeyler var, eski kan davalarını ve daha da eski yaraları ima eden bir şeyler. Kage'yi küçümsüyor, bu çok açık, ama aynı zamanda ondan üstün olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Sanki haraç toplayan, uyuşturucu kaçakçılığı yapan, kara para aklayan bir suçlu diğerinden daha iyiymiş gibi.

"Eğer senin için bir pazarlık kozu ya da misilleme aracı değilsem, neyim ben? Neden buradayım?"

"Sana zaten söyledim, genç kız. Şu anda benim yanımda olman senin için her yerden daha güvenli."

O zaman anladım: Declan hayatımı kurtardı.

Eğer söyledikleri doğruysa ve MS-13 beni ele geçirmeyi başardıysa... Hayır. Bunu düşünmeyeceğim.

Ayrıca beni kaçıran kişinin koruyucuma dönüşmesinin ne anlama geldiğini de düşünmek istemiyorum. Kafam henüz bu özel zihin karmaşasını kaldıracak donanıma sahip değil.

Söylemek istediğim milyonlarca farklı şey var, çok daha anlamlı olacak şeyler, ama ağızımdan çıkan şey ikimizi de şaşırtıyor.

"Teşekkür ederim."

Yüz ifadesini tarif edecek bir kelime yok. Belki şaşkınlık.
"Ne?"

"Teşekkür ederim dedim. Eğer bana söylediklerin doğruysa, hayatımı kurtardın. Sana borçluyum."

Bana sanki bahçesine inen ve böbreklerine ihtiyacım olduğunu yoksa uzak bir galaksideki tüm akıllı varlık ırkının öleceğini bildiren bir uzaylıymışım gibi bakıyor.

Sesimi daha güçlü çıkarıyorum. "Bunu seni kızdırmak için söylemiyorum."

"Biliyorum."

"Oh. Tamam.

Yani." "Yani."

Birbirimize bakıyoruz. Vücudumdaki her santim derinin farkındayım. Midem bu fırsatı değerlendirip garip sessizliğin içine yüksek sesli bir gümbürtü yayıyor.

"Yemeğe ihtiyacın var." Declan, sanki bunu daha önce düşünemediği için kendisine kızmış gibi başını sallıyor.

"Evet. Lütfen."

"Başka bir şey
var mı?"

Tereddüt ettiğimde, "Kız arkadaşına güvende olduğunu söyleyeceğim" dedi.

Bu kibar, koruyucu çocuk kaçırıcıyı anlamıyorum. Hırlayan pisliğe ne oldu? "Teşekkür ederim. Tekrar teşekkürler. Ama benim düşündüğüm bu değildi."

Rahatsız olduğumu görebiliyor. Kaşlarını kaldırıp bekliyor.

"Tuvalet malzemelerine ihtiyacım var. Kız şeyleri."

"Sadece bana bir liste gönder. Neye ihtiyacınız varsa getiririm."

Şaşkınlığım o kadar büyük ki, kendimi tutamıyorum.

"Bana tampon mu alacaksın?"

Ağzı garip bir şey yapıyor. Gülümsememeye mi çalışıyor?

"Hayır. Kieran'ı göndereceğim." "Kieran olmaz."

"Neden olmasın?"

"Onun iyi tarafına geçmeye çalışıyorum." "Çünkü mü?"

"Bir erkeğin gururunu arkadaşlarının önünde zayıf görünmek kadar inciten başka bir şey yoktur. Onu zaten utandırdığımdan daha fazla utandırmak istemiyorum."

Declan bana gerçekten baktığında yaptığı başını eğme hareketini yapıyor. Gözleri nüfuz ediyor. İnceliyor. Biliyor.

Bu beni telaşlandırıyor. "Onu kendime aşık etmem ve beni buradan çıkarması gerekebilir, tamam mı? Tanrım."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Tamam."

Sonra derin bir iç çeker, bir elini saçlarında gezdirir ve kendini toplar gibi olur. Daha uzun durup bir eliyle kravatını düzeltiyor, omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini düzeltiyor.

Bana öyle geliyor ki dışarı çıkmak istemiyor.

Benimle kalmak istediği için değil, onu bekleyen her neyse ya da her kimse, bundan korktuğu için.

Gitmek için döndüğünde, düşüncesizce "Hey. Gangster." dedim. Geri döndü, gülümsemesi zayıftı. "Evet, kızım?"

"Sen halledersin."

Biraz kaşlarını çatıyor, anlamıyor.

"Beni duydun. Her ne yapmak üzereysen, harika yapacaksın. Sadece derin bir nefes al ve kim olduğunu hatırla."

ne sikimsin sen?"

Şaşkın bir ifadeyle, "Hatırladın mı...?" diye tekrarlıyor.

"Kendimi yüzde yüz hissetmediğimde kendime hep bunu söylerim. Kim olduğunu hatırla."

Sormak istemediğini anlayabiliyorum ama merakı onu ele geçiriyor. "Peki sen kimsin?"

"Benden olan ve olacak olan tek kişi.

Tıpkı senin gibi. Tek kelimeyle: yeri doldurulamaz."

Dudakları aralandı. Uzun, sessiz bir an boyunca bana bakıyor. "Bebekken kafanın üzerine çok düştün. Hepsi bu, değil mi?"

Şaşkınlığının derinliği karşısında gülümsemek zorundayım. "Hayır, hiç düşme olmadı. Ben ortanca çocuktum, bu yüzden çoğunlukla görmezden gelindim. Ama kendi kendimin amigosu olmayı öğrendim ve biliyor musunuz? Kendinize ne kadar çok inanmaya çalışırsanız, aslında o kadar çok inanırsınız. Kendi kendinize zihinsel konuşmanız çok güçlüdür. Bunu pozitif tutmalısınız. O yüzden oraya çıkın, kendinize 'Ben bunu yaparım' deyin ve buna inanın. İyi olacaksınız."

Şimdi kızgın görünüyor. "Bana moral konuşması mı yapıyorsun?" "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Açıkça, "Sen bu gezegenden değilsin." diyor.

"Teşekkür ederim."

Gülümsememe sinirlenen eski çelik gibi eritici bakışı geri döndü. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak arkasını döndü, kapıyı çekip açtı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

DECLAN

N On dakika bile geçmeden mesajlar başlıyor.
Seni bu kadar kızdırdığım için özür dilerim.

Bunu görmezden geldiğimde, bir tane daha gönderiyor.

Tamam, "üzgünüm" biraz abartı olabilir. İşte ihtiyacım olan şeylerin listesi.

O kadar uzun bir liste gönderdi ki, telefonu ona verdiğime pişman oldum. Listede belirli kıyafetler, makyaj malzemeleri, tuvalet malzemeleri ve yiyecekler var. Tam olarak organik yiyecekler, rambutan, cherimoya ve aguaje gibi adlarını hiç duymadığım egzotik şeyler. Ayrıca dört farklı lahana çeşidi.

Beş dakikadan fazla olmayan bir duraklama oluyor, ardından mesajlar yeniden başlıyor ve her biri arasında sadece birkaç dakika geçiyor.

Natalie'ye iyi olduğumu söyledin mi? Onun için endişeleniyorum.

Sean hayatta mı? Limuzinden indiğini görmedim. Ben de onun için endişeleniyorum.

Neden yatak odanızda televizyon yok?

Armani'den başka takım elbise üreticileri de var, biliyorsunuz. Unutma: Bunu sen aldın.

Sonunda zil sesini kapatmak zorunda kaldım çünkü herkes bana garip garip bakmaya devam ediyordu. Saygılarını sunmaya gelen otuz İrlandalı gangsterle dolu bir odada duruyorum ve telefonum duygusal bir çöküşün ortasındaki bir genç gibi patlıyor.

Cevap yazıyorum, BENİMLE KONUŞMUYORSUN, HATIRLADIN MI?

O da orta parmak emojisi gönderiyor.

Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

OceanofPDF.com

SLOANE

T Declan ayrıldıktan otuz dakika sonra Kieran elinde yemek dolu bir tepsiyle içeri girer. Tepsiyi kahvenin üzerine koydu.

ve gitmek için döner.

"Kieran?"

İzleri üzerinde durdu. Bana dönmüyor. Sadece korku içinde nefes veriyor.

"Sadece nasıl hissettiğini sormak istedim."

Bir duraksama oldu, sonra o kalın İrlanda aksanıyla "Yine mi geldin?" dedi.

"Burnun. İyi misin?"

Omzunun üzerinden bana kaşlarını çatacak kadar dönüyor. "Kurtçuk gibi davranmayı bırak."

Vay canına. Ne hoş bir görsel. "Bunun İngilizce'ye nasıl çevrildiğini bilmiyorum ama sanırım iltifat değil."

"Aynen öyle."

"Um. Tamam mı?"

"Tam şilin değil, değil mi genç kız?"

Görünüşe göre, evet ya da hayır cevabını alabilmem için önce İrlanda argosunun tüm anlaşılmaz sözcüklerini kullanmamız gerekecek. İhtiyacım var.

Bunu ilerletmek için. "Arnica krem morarmaya yardımcı olacaktır. Ve unutmayın, buz sizin dostunuzdur."

Sanki elimi çöp öğütücüsüne sokmakla cipiyle üstümden geçmek arasında karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Ona kazanan bir gülümseme gönderdiğimde, nefesinin altında homurdanıyor ve dışarı çıkıyor.

Arkasından kapattıktan sonra kapıyı kontrol ettim ama kilitliydi. Şansım yok.

Bıraktığı tepsi, on beş yaşındaki herhangi bir çocuğun ilgisini çekebilecek bir dizi yiyecek doludur. Bir kutu kola, bir poşet fıstıklı M&M, daha büyük bir poşet kurutulmuş et, bir parti boyu Lay's patates cipsi ve bir kavanoz çiftlik sosu var.

Declan'ın ruh hali değişimlerini şimdi anlıyorum. Her yemekten sonra bir saat içinde şeker krizi geçiriyor.

Bir de -korkunç- beyaz ekmek üzerine bir dilim Amerikan peynirli sucuklu sandviç var ki, tek tek plastiğe sarılmış olarak geliyor ve parlak, nükleer turuncu kabuğuna gömülü tüm koruyucu maddeler nedeniyle bir sonraki buzul çağına kadar kolayca yenilebilir kalacak.

Sucuğu sandviçten çıkarıp kokluyorum. Kalın bir mayonez tabakasıyla kaplı olduğu için koklayacak pek bir şey yok. Tüm mayonezi tepsiyle birlikte gelen peçetelerden birine siliyorum, sonra etten bir ısırık alıyorum.

O kadar tuzlu ki ayak bileklerim şişmeye başladı bile. Bu nasıl yiyecek olarak nitelendirilebilir?

Tükürdüm. Sonra Declan'a bir mesaj daha gönderdim.

Eğer beni zehirlemeye çalışıyorsan, işe yarıyor.

Diğer mesajlarıma cevap vermedi, o yüzden bu sefer de bir şey beklemiyorum. Ama saniyeler içinde

yanıt geliyor.

Sonunda iyi haberlerim var.

Gülümseyerek cevap veriyorum. Bak, espri anlayışını bulmuşsun. Kayıp caziben de onunla birlikte miydi?

Cevabı o kadar hızlı geliyor ki, nasıl yazabildiğinden emin değilim.

Lütfen seni görmezden gelirken sözümü kesme.

Bu beni çok güldürdü.

İyiymi, moruk. Kaç yaşındasın sen?

Diğer insanların yanında kırk iki. Senin yanında kırk iki yüz gibi geliyor.

Göründüğünden daha yaşlı. Telefona gülümseyerek mırıldandım, "Ah. Vahşi."

Geri bir şey göndermeyi düşünüyorum ama son sözü ona bırakmaya karar veriyorum. Belki bu onu bir dahaki görüşümde huyunu düzeltir.

Muhtemelen hayır, ama bir deneyeceğim.

Kocaman banyosundaki lavaboların altındaki dolapta aspirin, Neosporin, hidrojen peroksit ve bandajlar buluyorum. İki aspirini lavabodan aldığım bir yudum suyla yutuyorum, sonra da duşa giriyorum. Tabii önce banyonun kapısını kilitledikten sonra.

Duşumu bitirdiğimde saçlarımı havluyla kuruluyorum, Declan'ın külotunu ve gömleğini tekrar giyiyorum ve ayaklarımın tabanıyla ilgilenmek için tuvalete oturuyorum. Peroksitle dezenfekte ediyorum, antibakteriyel krem sürüyorum ve en kötü kesiklerden birkaçına bandaj yapııştırıyorum.

Sonra, yapacak bir şeyim ve izleyecek televizyonum kalmadığından, daha fazla uyumaya karar verdim.

Bütün çekmecelerini karıştırdım bile. Kişisel alanında kişisel hiçbir şey bulundurmuyor, ki bunu çok ilginç buluyorum. Fotoğraf yok, kitap yok, mücevher yok, not yok. Yatak odasındaki tek bir eşya bile onu ev sahibi olarak tanımlayamaz. Sadece dolabında titizlikle asılı duran ve çekmecelerde büyük bir hassasiyetle katlanmış olan kıyafetleri bu alanın bir erkeğe ait olduğunu gösterebilir. Geri kalan her şey nötr.

Boş.

Her an iz bırakmadan ortadan kaybolabilirdi ve kimse onun burada olduğunu bilemezdi.

Belki de mesele budur.

Ama bu beni meraklandırıyor. Kendisi ve hayatı hakkında, bir adamı kendi evinde bu kadar yok olmaya iten şeyin ne olduğu hakkında. Belki oturma odasında bir sürü aile fotoğrafı vardır, ama nedense bundan şüpheliyim.

Nedense, bir ailesi olduğundan şüpheliyim.

Mafya dışında yani. Silah arkadaşlarının dışında Declan yalnız bir kurt gibi görünüyor.

Elimde fazla bir şey yok ama insanlar hakkında her zaman sezgilerim güçlü olmuştur. Ve eğer sezgilerim doğruysa, beni çatısı altında tutan adamın, onun konumundaki bir adamın sahip olabileceği normal sır sayısından daha fazlası var.

Sanırım onun meşhur dolabında sadece iskeletler yok. Mezarlıkların tamamı var.

Siyah ipek yorganın bir köşesini aşağı çekerek çarşafların altına giriyorum ve rahatlamak için sokuluyorum. Birkaç dakika hareketsiz kaldıktan sonra otomatik ışıklar sönüyor. Guruldayan midemin sesiyle uykuya dalıyorum.

Bir süre sonra, yanımdaki nefes alma sesiyle uyanıyorum.

Gözlerimi bile açmadan Declan olduğunu anladım. Nanebaharat kokusu, yarattığı ısı gibi kesin bir ipucu. Adamın vücut ısısı sürekli olarak en yüksek seviyeye ayarlanmış.

Bir süre sonra yorgunluktan kalınlaşmış bir sesle, "Misafir odaları dolu. Kanepe de öyle. Ve ben sandalyede oturarak uyuyamam."

"Yapmanızı önermeyecektim."

Bir süre sessiz kaldık, ta ki "Yemeğini yemedin" diyene kadar.

"Şeker hastalığına yakalanmak istemedim."

Yanımdaki yastığın hışırtısı gözlerimi açmama neden oluyor. Sırt üstü yatıyor ama başını çevirmiş bana bakıyor.

Takım elbise ceketini ve ayakkabılarını çıkarmış ama onun dışında tamamen giyinik. Çenesi kirli ve koyu renk. Mavi gözleri ağır ağır kapanıyor. Çok ama çok yakışıklı.

"Yatakta yanımda uyanmaktan endişelenmiyor musun?"

Esniyorum. "Benden hoşlanmıyorsun. Ben de senden hoşlanmıyorum. Kazara ırzına geçme ihtimali sıfır."

"Birbirinden hoşlanmayan pek çok insan seks yapıyor."

"Bu kadar sinirlenme. Erkekliğine hakaret etmiyorum.

Eminim isteseydin bana tecavüz edebilirdin, ama istemediğini biliyorum. Ayrıca, bana zarar vermeyeceğine dair söz vermiştin. O yüzden bu konuda endişelenmeyeceğim."

Daha önce dolabında yaptığı küçük konuşmayı görmezden geliyorum, çünkü bunun ne hakkında olduğunu kim bilebilir ki? Ben bilmiyorum.

Başını çevirip tavana bakıyor. Bir süre sonra, "Sen normal değilsin." diyor.

"Teşekkür ederim."

"Tanrım. Her hakareti iltifat sanıyorsun. Egon teflon gibi."

"Teflon mu? Hayır. Ondan çok daha sert bir şey."

"Cidden, nasıl olabilir sen olmak Yani kanlı blasé hakkında

Her şeyi mi? Seni sadece kravatımla ağzını tıkadığım zaman heyecanlandırdım. Ama onu çıkardığım anda bana teşekkür ettin ve yine... sen olmaya devam ettin."

Sesi sinirli çıkmaya başladı. Şok oldum.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve gerisini olduğu gibi kabul ediyorum."

Uzun bir sessizlik olur. Aslında pek de sessiz sayılmaz. Aslında oldukça gürültülü, gürültülü ve kavernöz, onun inançsızlığıyla yankılanıyor.

"Az önce Epiktetos'tan alıntı mı yaptın?"

"Stoacıları biliyor musun?"

"Benimle dalga geçiyorsun. Epictetus'tan alıntı yaptın."

"Beni suçladığın o teflon egoya sahip olmam iyi bir şey, çünkü şu anda duygularım gerçekten incinmiş olurdu, gangster. Zekamın büyüklüğü göğüslerimin büyüklüğü ile ters orantılı değil."

Sesi yükselir. "Neredeyse üniversiteden atılıyordun. Tanrı aşkına, İngilizce'den kaldın ve bu senin ana dilin!"

"İngilizce Kompozisyon," diye düzeltiyorum. "Ve sınıfta kaldım çünkü diğer derslerim gibi çok kolaydı."

Yine sessizlik. Sanırım beynini kıracağım.

"Bu hiç mantıklı değil. Az önce söylediklerinin zerre kadar mantıklı olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Önce derin bir nefes alın. Tansiyonun sana teşekkür edecek. İkincisi, ben meydan okumaya ihtiyacı olan bir insanım. Çok kolay sıkılırım." Duraksadım. "Bunun deha seviyesinde IQ'ya sahip insanlara özgü olduğunu söyledim ama muhtemelen seni kızdırırdı. O yüzden Akrep burcu olduğum için böyle olduğumu söylediğimi varsayalım ve bu konuyu kapatalım. Bir dakika, İngilizce'den kaldığımı nereden biliyorsun?"

İç çekişisi ağır ve bu konuşmayı yapmaktansa, müdürün parmağı Açma düğmesinin üzerinde gezinirken bir hapishanenin elektrikli sandalyesine bağlanmayı tercih edeceğini anlatıyor.

"Senin geçmişini araştırdım."

Meraklandım. "Gerçekten mi? Ne kadar etkileyici. Ne zaman? Sana başka ne söyledi? Yani benim dahi bir IQ'ya sahip olduğumu zaten biliyorsun!"

"Şu anda büyük bir kalp krizi geçirmek için neler vermezdim." diye mırıldanıyor.

"Senden daha zeki olduğum için kızgınsın."

Bana ters ters bakmak için kafasını çevirdiğinde, beni ona sırttırken buluyor. Bu da tabii ki onu tekrar sinirlendiriyor.

"Benden daha zeki değilsin." "Öyle mi?"

"IQ'n kaç senin?"

"Seninkinden daha yüksek."

"Tabii. Bütün çocuklar öyle diyor. Dur, tahmin edeyim.

130."

Öfkeyle, "Küçük bir y o n t u c u y k e n bunu test etmiştim" diyor.

"O her neyse. 140." "İsa,
Meryem ve Yusuf."

"Onları çağırıp duruyorsun ama dinlediklerini sanmıyorum. 150."

Orada öylece yatıp kaynadığında, kendini beğenmiş bir şekilde "150'nin altında. Kızgın olmana şaşmamalı. Ben ondan çok daha zekiyim-"

Üstüme yuvarlandı, bir eliyle ağzımı kapattı ve homurdandı, "Değişiklik olsun diye üst dudağını alt dudağıyla tanıştı. Ve. Sessiz ol. Sessiz ol."

Aklıma gelen ilk şey yine üstümde olduğu. Seks yapmayan iki insan arasında en fazla tam vücut teması rekorları kırıyoruz.

Aklıma gelen bir sonraki şey... hiçbir şey.

Hissetmekle çok meşgulüm. Beynim çalışmaz hale geldi. Bir deri, kemik ve karıncalanan sinirlerden başka bir şey değilim.

Onun ağırlığında lezzetli bir şey var. Çok sağlam. Her zaman iri adamları sevmişimdir ama Declan iri olmaktan çok daha fazlası. O yoğun. Güçlü. Sert.

Her yerde.

Göz teması kurduk. Bunu içimde hissediyorum.

Bir süre sonra kabaca, "Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın," diyor.

Gülümsüyorum. Eli ağzıma kenetlendiği için bunu hissediyor.

Galce bir şeyler mırıldanıyor. İltifat gibi gelmiyor. "Elimi ağzından çekeceğim. Sessiz olur musun?"

Ciddi görünmeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Söz veriyor musun?"

Bir süre düşündükten sonra dürüst olmaya karar veriyorum ve başımı sallıyorum. "O zaman elimi oynatmayacağım."

Ona yalvaran gözlerle bakıyorum, utangaç bir saf kız gibi göz kırpıyorum.

"Hayır."

Bir çıkmazda gibiyiz. Ben de işe yarayabileceğini düşündüğüm tek şeyi yaptım. Parmaklarımı kaburgalarına sokup onu gıdıklıyorum.

Sarsıldı, küfretti ve bağırarak üzerimden yuvarlandı. "Ne oluyor lan?"

Dirseklerimin üzerinde doğrulup öfkesine gülümsüyorum. "Demek ormanın kralının yumuşak bir noktası var. Bildiğim iyi oldu."

Yatağın diğer tarafında oturmuş, sanki kafamı patlatmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

"Merak etme. Kimseye söylemem."

"Bu karma, değil mi? Önceki hayatımda yaptığım bir şey yüzünden cezalandırılıyorum."

"Reenkarnasyona inanıyor musunuz? Bu çok ilginç. Hep düşünmüşümdür-"

"Lafın gelişi söyledim!" diye gürlüyor.

"Biliyor musun, bence diyetin ruh halini olumsuz etkiliyor. Bahse girerim yeterince kaba yem almıyorsun."

"Kaba yem

mi?" "Lif."

"Ne anlama geldiğini biliyorum, sadece bunu söylediğine inanamıyorum!"

Dudaklarımı büzüyorum ve onu düşünüyorum. "Muhtemelen iyi bir derin doku masajı da kullanabilirsin. Fark etmediysen söyleyeyim, çok gerginsin."

Bana ters ters bakarak, "Nedenini merak ediyorum" dedi.

"Hayır, sanırım bu benden öncesine dayanıyor. Sağlıksız bir yaşam tarzınız var. Kötü beslenme. Çok fazla stres. Çok az uyku. Bunlardan herhangi biri tanıdık geliyor mu? Daha önce dilediğiniz kalp krizine doğru ilerliyorsunuz."

Bir süre bana bakıyor, sonra eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor, başını ellerinin arasına alıyor ve inliyor.

Endişeyle onu izliyorum. Ya kalp krizi geçirirse? Tanrım. Kieran kim bilir kaç gün sonra benim durumumu kontrol etmeye karar verene kadar onun koca cesediyle burada kilitli kalacağım.

Üzerine fazla gitmemeliyim. Daha da iyisi.

Yatağın üzerinden sürünerek oturduğu yere geliyorum, dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve başparmaklarımı omuzlarının kaya gibi sert kaslarına geçiriyorum.

Sertleşiyor.

"Sadece nefes al, gangster. Ben ne yaptığımı biliyorum. Bana daha sonra teşekkür edebilirsiniz."

Parmaklarımla trapezius kası boyunca ilerleyip kürek kemiğine doğru inerken yatağın kenarında kıpırdamadan oturuyor. Eşkenar dörtgen kasına geldiğimde irkiliyor ve keskin bir nefes alıyor.

Mırıldanıyorum, "Özür dilerim. Daha iyi misin?"

Baskıyı hafifleterek, nefes verdiğini duyana kadar düğümün etrafında yavaş daireler çiziyorum. Kas aniden parmaklarımda gevşeyip gevşediğinde, usulca inliyor.

Zevk dolu bir ses. Nabzım tepki olarak yükseliyor.

Diğer omzuna geçiyorum ve işlemi tekrarlıyorum, kordonlu kaslara masaj yapıyorum, parmaklarımı

Taş gibi sertliklerini yumuşadıklarını hissedene kadar. Başparmaklarımı sırtının ortasına ve omurgasına sürttüğümde, bastırılmış gerginlikle dolu bir nefes bırakıyor, neredeyse onun için üzülüyorum.

"Al," diyorum usulca. "Peki ya bu?"

İki elimle kalın boynunun arkasına sarılıp sıkıyorum.

Bir yumuşak inilti daha kazanıyorum.

Bu sesi sevdiğime karar veriyorum ve başparmaklarımla kafatasının tabanında, omurgasının her iki yanında, başının boynuyla birleştiği yerde yavaş daireler çiziyorum. Bu sefer inlemiyor. Uykulu bir ayı gibi ses çıkarıyor, göğsünde alçak, erkeksi bir gümbürtü.

"İyi mi?"

Bir süre durakladıktan sonra, "Güzel" diye mırıldandı.

Bunun beni neden bu kadar memnun ettiğinden emin değilim. Devam ediyorum, parmaklarımı başının arkasında kalın saçlarının arasında gezdiriyorum, kafatasına masaj yapıyorum -kafatasının geri kalanı kadar büyük, bu adamın bir kafası var- ta ki şakaklarına ulaşana kadar.

Sonra donup kalıyor, tekrar sertleşiyor.

İşte o zaman o kadar öne eğildiğimi fark ediyorum ki, sırtına doğru bastırılıyorum.

Sütyen giymediğim sürece bu sorun olmazdı.

Ve meme uçlarım sertleşti.

Belli ki o da fark etmiş.

Geri çekiliyorum, kalbim küt küt atıyor. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, topuklarımın üzerine oturmuş, onun ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bekliyorum

Bir şeyler. Bana sinir bozucu olduğumu söylemesini, bana bağırmasını ya da odadan çıkıp kapıyı çarpmasını bekliyorum.

Ama o sadece orada oturuyor, sessiz.

Tam yatağa geri dönüp utanç içinde saklanmak için yorganın altına dalmak üzereyken, "Teşekkür ederim" dedi.

Sessiz. Aynı zamanda samimi. Rahatladım ama aynı zamanda kafam karıştı çünkü ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bir şey değil."

Bir başka çatırdayan sessizlik. "Lojistik işlerini halleder halletmez seni eve göndereceğim."

Bu beni şaşırttı. "Ama bana soru sormak istemiyor muydun? Beni buraya getirmek için onca zahmete girmenin nedeni bu değil miydi?"

"Bu Diego'nun fikriydi."

"Diego senin patronun muydu?" "Evet."

"Ve şimdi Diego'nun..." Öldü demekle tereddüt ediyorum ama yine de anlıyor.

"Evet."

"Doğru. Kaybınız için üzgünüm."

Başını çevirdi. "Neden? Onu tanı mıyordun ki."

"Hayır, ama ben seni tanıyorum."

"Ne fark eder ki?"

"Kimsenin acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorum, beni kaçıran kişi bile olsa."

Yine sinirleniyor. Bunu hissedebiliyorum. Atmosfer onun öfkesiyle değişiyor. Yaklaşan bir fırtınada olduğu gibi gerginleşiyor ve uğursuzlaşıyor.

"Bu seni neden kızdırıyor? Yalan söylemiyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum. Bu yüzden beni kızdırıyorsun."

"Anlamıyorum."

"Senden bunu beklemezdim."

Ayağa kalkar, ayakkabılarını ve paltosunu giyer, kapıya doğru ilerler ve arkasından sessizce kapatarak kendini dışarı atar.

OceanofPDF.com

DECLAN

W Oturma odasına döndüğümde Kieran yüzüme bir kez bakıp homurdanıyor.

"Seni de etkiledi, ha?"

Ve nasıl.

Bir erkeğin kaçmak için kendini köpekbalıklarıyla dolu bir havuza atmak istemesine neden olan bir şekilde beni etkilediğini kastettiğini biliyorum çünkü hızlı, şiddetli bir ölüm, onunla birlikte vakit geçirmenin neden olduğu yavaş, acı verici bir ölüme tercih edilir.

Ama beni başka bir şekilde etkiledi. Bu çok daha kötü. Ve köpekbalıklarıyla dolu bir havuzdan çok daha tehlikeli.

Nazik biri.

Diğer insanlar için endişelenir. Onların acılarını fark eder.

Empati kuruyor, onu kaçıranla bile.

Aynı zamanda komik. Komik, kıvrak zekalı ve zeki. Epictetus'u tanıyor, Tanrı aşkına, ve kimse onu tanımıyor.

En kötüsü de, tamamen soğukkanlı. Bu onun süper gücü gibi. Yatakta ben yanımdayken uyanıyor ve tepkisi esnemek oluyor.

Lanet bir esneme. Kim bu kadın?

İlgimi çektiği için kendime kızarak bir liste yaptım:

Bu kadın dört adamımın ölümüne neden oldu.

Bu kadın tüm aileler arasında savaş başlattı.

Bu kadın Rus mafyasının üyeleriyle yatan ve Rus mafyasının başının kız arkadaşıyla hayat boyu en iyi arkadaş olan kadındır.

Çenesini bir seferde on saniyeden fazla kapatamayan kadın.

Erkek arkadaşlarını "elinde tutmayan" kadın.

Muhteşem yeşil gözleri, günlerce uzayan bacakları ve sıkılmak, yalanmak için yalvaran bir çift dolgun, gür memesi olan kadın-

"Bana bir viski getir," diye çıkışıyorum Kieran'a, sanki bana bir silah getirmesini emrediyormuşum gibi.

Başını sallayarak uzaklaşıyor.

Lanet olsun. Çözülüyorum.

İçkiyle döndüğünde, bir dikişte yudumluyorum. "Tommy dükkândan döndü mü?"

"Evet."

"Güzel. Başka bir tepsi hazırla ve ona getir." Kieran yüzünü buruşturdu. "Neden ben?"

"Senden hoşlanıyor."

Karşısına g e ç i p karnına bir yumruk atsaydım daha fazla şaşırıamazdı. "Ben mi? Ach! Burnuma banjax yaptı!"

"Bu konuda kendini kötü hissediyor."

"Evet?" Duraksıyor. "Bunu bana da söyledi. Benimle dalga geçiyor sandım. Bana gülüyordu."

"Hayır."

"Huh."

Kafasında birkaç şeyi yeniden düzenliyor, sonra omuz silkiyor. "Şey, ben oldukça sempatik biriyim."

Tanrım, o da olmasın.

Kaşlarımı çatmam onu aceleyle mutfağa gönderdi.

Dikkatimi yapılması gereken tüm işlere, telefon görüşmelerine, toplantılara ve strateji planlamasına vermeye çalışıyorum. Ama tek düşünebildiğim yatağında, benim kıyafetlerimi giymiş, bedenimin altında yatan ve bana gülümseyen yeşil gözlü iblis.

Şaşırtıcı derecede güçlü elleriyle omuzlarımdaki gerginliği ovalayarak alıyor.

Yumuşak bir sesle, "İyi mi?"

Sikim bana aptalca bir şey yaptırmadan önce onu bu evden çıkarmalıyım.

Affedilmez günahlarla dolu bir hayatta, düşmanla yatmak en kötüsü olurdu.

OceanofPDF.com

SLOANE

Kieran başka bir tepsiyle döndüğünde Declan'a nasıl bir ukalalık yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Tüm ıvır zıvırın bulunduğu sehpanın yanına koyuyor. Doğrulduğunda boğazını temizliyor. "İşte senin..." Yüzünü buruşturarak tepsiye bakıyor. "Yemek."

"Oh, harika. Teşekkür ederim. Mmm, buğday çimi. Lacinato lahanasını da bulmuşsun!"

"Övgüyü ben alamam. Alışverişi Tommy yaptı."

"Sorun değil. Sen getirdin. Minnettarım."

Bana bakıyor. Tekrar tepsiye baktı. "Bunu gerçekten yiyecek misin?"

"Süper iyi. Vitamin dolu. Biraz denemek ister misin?" "Çim kırpıntılarına benziyor."

"Hayır, gerçekten nefis. Söz veriyorum. Muhtemelen çiğ olarak sevmezsin. Alışmak biraz zaman alır. Ama sana biraz pişirebilirim. Biraz sarımsak ve zeytinyağıyla sote edersem harika olur."

Tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor. Dehşete mi kapıldı yoksa afalladı mı anlayamıyorum.

"Belki Declan mutfağı kullanmama izin verir. Yemek yapmayı severim. Hepinize, tüm ekibe yemek yapabilirim. En son ne zaman ev yemeğı yediniz?"

Kieran ağızını açar, bir an düşünür ve sonra kapatır.

"Biliyordum. Dinle, Declan'ın mutfağına girmeme izin vermesini sağlamaya çalış, ben de seni halledeyim, tamam mı? Eğer hayır derse, ona seninle bir anlaşmamız olduğunu söyle. Uçaktan hatırlıyor musun? Eğer bir şey yapmamı istersen, söylemen yeterli. Patronun her yerde emir yağdırmayı seviyor ve bu bana göre değil ama sen ve ben çok iyi." "Copa..."

"Bu arkadaş olduğumuz anlamına geliyor."

İstese de daha şaşkın görünemezdi. "Öyle miyiz?" "Evet."

"Oh."

"Doğru. Yani Declan orada bıçaklar olduğu için mutfağına giremeyeceğimi söylerse ve ona satırla saldıracağımı düşünürse, benden onları teslim etmemi isteyebilirsin ve artık bıçak olmaz. Ya da her neyse. Bu sadece bir örnek. Demek istediğim, taleplerinizi yerine getireceğim, çünkü bana kibarca iletceğınızı biliyorum. Saygı çerçevesinde. Tamam mı?"

"Uh...doğru."

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Dürüst olmak gerekirse, şaşkın bir adamdan daha sevimli bir şey yoktur. Özellikle de kocaman ve silahlı olduklarında.

Gülümsüyorum, tekrar teşekkür ediyorum ve onu kapıya kadar götürüyorum. Bir belirsizlik sisi içinde çıktı.

Yirmi dakika sonra, tam yemeğimi bitirmek üzereyken Declan içeri daldı.

"Kieran'a ne yaptın?" diye çıkıştı. "Moi?"

Masumca söyledim.

"Evet, sen."

"Ne demek istiyorsun?"

Yaralı şaşkınlık tonuma şüpheyle bakıyor. "Yani bu odaya benim için çalışarak geldi ve senin için çalışarak çıktı. Birdenbire kendini senin uşağın sanmaya başladı!"

"Ben majordomo terimini tercih ederim."

Declan gözlerini kısar. "Şansını zorlama, genç kız." "Oh, sakın heyecanlanma, gangster. Ben sadece Ona yemek yapmak istediğimi söyledim, hepsi bu. Ev yemeği yemek istediği için adamı suçlayabilir misiniz?"

Orada sessizce durup bana öfkeyle bakınca ekliyorum: "Sanırım ona bakacak birine ihtiyacı var. Kan basıncının da olması gerektiği gibi olmadığını tahmin ediyorum."

Declan'ın saçlarının tel tel döküldüğünü neredeyse görebiliyorum.

Ona gülümsüyorum. "İhtiyacım olan kıyafetlerden haber var mı? Şu anda bir çift lululemon için adam öldürebilirim."

"Muhtemelen şu anda 'öldürmek' kelimesinden bahsetmemelisin" diye mırıldanıyor.

Tanrım, onun derisinin altına girmek çok tatmin edici. Bu benim yeni favori şeyim olabilir. Gülümsemem daha da büyüyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Her ne söyleyeceksen, söyleme."

"Sanırım buraya gelip beni görmek için bir bahane istedin."

"Ve bence sana aptal demek sana çok fazla kredi vermek olur."

Gölüyorum. "İyiydi. İnternete girip buna nasıl bakacağını bulman ne kadar sürdü dede?"

"Annenle baban kardeş, değil mi?" "Oh, bak, sonunda ortak bir noktamız var!"

Yüzü kıpkırmızı olur. Elleri iki yanında yumruk oldu. Gözlerini kırpmadan, sessiz bir öfkeyle bana bakıyor, sert nefes alıyor ve dişlerini daha da sert sıkıyor.

Sonunda başardım. Declan öfkeden ölmek üzere.

Ayağa kalkıyorum, ellerimi peçeteye siliyorum ve yanına gidiyorum. Öfkeli yüzüne bakarak, "Sana stresli durumlarla başa çıkmana yardımcı olabilecek bir numara göstermek istiyorum" diyorum.

"Ben de size bir zindanın içini göstermek isterdim ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

"Bir dakika sessiz ol, gangster."

"Önce sen."

Bu gözlerimi devirmeme neden oldu. "Burada yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Seninle tanışana kadar yardıma ihtiyacım yoktu."

Gölümsemem çok tatlı. "Beni kaçırdı demek istiyorsun. Dediğim gibi, bir numara."

Dörde kadar sayarak yavaş bir nefes alıyorum, dörde kadar tutuyorum, dörde kadar sayarak nefes veriyorum, sonra dörde kadar sayana kadar başka bir nefes almak için bekliyorum.

Beni tiksinti dolu bir bakışla izliyor. "Tebrikler. Nefesini nasıl tutacağını biliyorsun. İşe yarayacak

Ayağınıza beton ayakka bıları geçirdikten ve sizi limana attıktan sonra."

"Hayır, aptal, meydanlarda nefes alıyorum! Nasıl yapılacağını babam öğretti."

"Baban sana nasıl nefes alacağını öğretmek zorunda mı kaldı? Ne güzel bir sürpriz. Ne yazık ki önce yüzüne bir yastık koymamış."

Taş gibi sert pazularına bir şaplak indiriyorum. "Beni dinleyecek misin?"

"Öyleyim. Sorun da bu zaten."

"Kutu nefesi donanmada öğrendiği bir şey. Sinir sisteminizi sakinleştirmek ve zihninizi odaklamak için mükemmel bir yoldur. Bir deneyin. Birlikte yapabiliriz."

"Diri diri yanmayı tercih ederim." "Oh, hadi ama! Yemin ederim, işe yarıyor."

Kollarımı iki yana açıp büyük bir nefes alma gösterisi yapıyorum. Declan bir tür vudu laneti mırıldanıyor. Gözlerimi ona dikerek nefesimi tutuyorum ve o da inliyor. Nefesimi verdiğimde, kafamdaki sessiz sayıma göre kollarımı yavaşça indiriyorum. Tavana bakıp iç geçiriyor.

"Kanser gibisin. Sadece o kadar eğlenceli değilsin."

Parmağımla göğsünü dürtüyorum. "Sadece dene. Senin hiperventilasyon yapan biri olduğunu düşünmemiştim ama yanıldığımı düşünmeye başlıyorum."

Başını eğiyor ve bana bakıyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kutu solunumuna aşınayım."

Bu yelkenlerimi suya indirdi. "Oh." Ben aydınlanana kadar bir süre birbirimize bakıyoruz. "Gördün mü, işe yaradı!"

"Şimdi ne geveliyorsun?"

"Artık kızgın değilsin. Sakinleştin."

"Nasıl işe yaradı? Ağır nefes alıp veren ben değildim."

"Biliyorum ama beni kutu nefesi yaparken izlemek seni sakinleştirdi. İşte bu kadar etkili. Osmoz yoluyla diğer insanlar üzerinde bile işe yarayabilir!"

Bir süre bana bakıyor, mavi gözleri cinayet işleme dürtüsüyle yanıp tutuşuyor. Sesi kalın çıkıyor. "Dürüstçe söyleyebilirim ve bunu tüm samimiyetimle söylüyorum, senin gibi biriyle hiç tanışmadım, genç kız."

Gülümsemem bir adamı kör edebilir. "Bir şey değil. Oh, bu arada, düşünüyordum da."

"Acıdı mı?"

"Şu hazır cevaplara bak! Senin üzerinde iyi bir etkim var."

"Eğer üzerimde iyi bir etki bırakmaya çalışıyorsan, derhal kendimi öldürmeliyim."

El salladım. "Sanırım neden savaşı benim başlattığımı söyleyip durduğunu anladım. Ve yanılıyorsun."

Bir süre bana baktı. "Bunun için oturmam gerekiyormuş gibi bir his var içimde."

En yakın sandalyeyi işaret ediyorum. "Misafirim olun."

"Buranın benim evim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Sen benim

Misafir."

"Esirlikten misafirliğe mi terfi ettim? Harika."

Kaşlarını çatıyor. "Hayır. Bu benim-oh, siktir. Boş ver."

Sandalyeye çöküyor ve sanki Ölüm'ün bekleme odasındaymış gibi orada oturup numarasının aranması için dua ediyor.

Karşısına oturuyorum ve bacaklarımı altıma katlıyorum. Çatık kaşlarını katlanmış bacaklarıma yönelttiğinde, sadece gülümsüyorum.

"Dediğim gibi. Beni başlatmakla suçlayıp durduğunuz bu savaş. Her şey Tahoe Gölü'ndeki La Cantina'da bir akşam yemeği ile başladı, değil mi?"

Cevap vermiyor.

"Tamam, belki bunu bilmiyordun. Ya da biliyordun ve her zamanki göz kamaştırıcı çekiciliğini sergiliyorsun. Her iki durumda da, Stavros'un bana bir savaşın yaklaşmakta olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Teknik olarak o söylemedi, ben kulak misafiri oldum. Tamam, iyi, onu ve ekibini gizlice dinliyordum, ama mesele şu ki, bu La Cantina'da bazı İrlandalı gangsterlerin öldürüldüğü silahlı çatışmadan sadece birkaç gün sonraydı. Bu kısmı kesinlikle biliyorsunuz."

Durup yüz ifadesini inceliyorum. "Neden bu kadar sessizsin?"

"Yüksek sesle cinayet planlamıyorum."

"Ha. Ölü İrlandalı gangsterlere dönelim. Akşam yemeği sırasında masamıza geldiler ve Stavros ile konuştular. Bana ne konuşulduğunu sormayın, çünkü hepsi Rusça ve Galceydi, ama tüm bu kargaşa ilk olarak İrlandalı adamlardan birinin, ilk geldiğimizde masamıza giderken Stavros'un yanında yürürken kıcımlı tokatlamasıyla başladı. Stavros neredeyse çıldıracaktı ama onu uzaklaştırmayı başardım. Ama Bay Kıç Tokatlayıcı yemeğin ortasında tekrar ortaya çıkınca her şey bitti."

Declan öne doğru eğilir ve dirseklerini dizlerine dayar. Parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor ve yumuşak bir sesle, "O restoranda tam olarak ne olduğunu bildiğim hiç aklına geldi mi?" diyor.

"Orada olmasaydın nasıl bilebilirdin?" "Ben her şeyi biliyorum."

Alay ediyorum. "Yani sen her şeyi biliyor musun? Lütfen."

"Mesele şu ki, her şeyin ters gitmesinin sebebinin sen olduğunu biliyorum. Sen, giydiğin o küçük beyaz elbisenin içinde kıcını sallayan sen. Sanki buranın sahibiymişsin gibi kasıla kasıla dolaşıyordun. Sen, yanından geçtiğin bir adama, kolunda zaten bir tane olmasına rağmen o gülümsemeyi gösterdin."

Öfke karnımın içinde bir yılanın sarmalları gibi yayılıyor. Sandalyemde arkama yaslanıp ona bakıyorum.

"Bu 'kurbanı suçlama' denen iğrenç bir manipölasyon. Ben kurban olduğumdan değil, ama önermesi geçerli ve tamamen saçmalık."

Sesi sertleşir. "O ölü adamlar saçmalık değil." "Hayır, ama sen onların ölümünü kaçınılmaz bir şeymiş gibi kıcımı ve gülümsememi görmelerinden kaynaklanıyor. Bir kadın yanlış yöne gülümsediği için erkeklerin birbirlerine silah çekmesi, çocuksu egolarından, kontrolsüz saldırganlıklarından ve aşırı şişirilmiş hak duygusundan kaynaklanır, kadından değil."

Birbirimize ters ters bakıyoruz. Odanın içinde bir yerde bir saat tik tak ediyor.

Belki de bu benim için hazırladığı bombadır.

Sert bakışlarını tutarak daha yumuşak bir sesle, "Haklı olduğumu biliyorsun. Ve adamlarını kaybetmenin senin için zor olduğunu anlıyorum. Ama insanlar kendi eylemlerinden sorumludur. Bu savaşı benim üzerime yıkmak haksızlık, yanlışlıktan bahsetmiyorum bile."

Gözlerini kapatıyor. Çok uzun gibi görünen bir süre boyunca sessiz kaldı. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok, ta ki sessizce "Evet" diyene kadar.

Neredeyse sandalyemden düşecektim.

Gözlerini açıp yüzümü gördüğünde ifadesi bozuldu. "Bu lanet böbürlenme olmadan da yapabilirim."

"Daha çok şok gibi. Ama deneyeceğim."

Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Tedirginlik içinde bir ileri bir geri gidişini izliyorum ve ara vermeden stres atmasına izin vermeye karar veriyorum. O dev kafasının içinde önemli bir şey hazırlıyor gibi görünüyor.

Eğer şanslıysam, bu benim yararına olabilir.

Kısa kesiyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor. Acımasız bir diktatör bundan daha buyurgan görünemezdi. "Bana Kazimir Portnov hakkında bildiğin her şeyi anlat." diye emrediyor.

"Birincisi: hayır. İkincisi: Neden?"

"Çünkü o benim düşmanım. Ve sen de benim esirimsin. Ve onu tanıyorsun."

"Evet, onu tanıyorum. O benim arkadaşım."

Bu sözlerim Declan'ın gözlerinin kararmasına neden olunca, "Tamam, teknik olarak arkadaş değiliz. Onunla resmi olarak sadece o lanet olası yemekte bir kez tanıştım. Ama kız arkadaşım ona deli gibi aşık ve olağanüstü iyi bir insan. Rahibe Teresa sayılır. Eğer ondan hoşlanıyorsa, o kadar da kötü biri olamaz."

"Aşık kadınlar karakter konusunda kötü bir şöhrete sahiptir."

Bunu o kadar karanlık bir şekilde, kelimelerin ardında o kadar çığ bir acıyla söylüyor ki durup merak ediyorum. "Bu konuda tecrüben var, değil mi?"

Bunu es geçip "Kız arkadaşın onunla nasıl tanıştı?" diye soruyor.

Söyleyeceklerimin pek hoş karşılanmayacağını bildiğimden kendimi toparlamak için bir an duruyorum. Declan'ın içinde bulunduğu ruh halini düşününce nasıl tepki vereceğini ancak Tanrı bilir. Ama söylenmesi gerekiyor.

Bazı çizgiler vardır ki aşılamaz.

Buz mavisı gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu sana olan saygısızlığımdan değil, arkadaşına olan sevgi ve sadakatimden söylüyorum. Seni hiç ilgilendirmez."

Ağzını açtığında -şüphesiz bir tehdit savurmak için- sesimi yükselterek onun yerine konuşuyorum.

"Natalie'ye asla ama asla ihanet etmeyeceğim. Bana ne yaparsanız yapın. Beni dövün, aç bırakın, sonsuza kadar bu odada kilitli tutun, umurumda değil. O benim en iyi yanımla olmayı hayal edebileceğimden çok daha iyi bir insan ve onu kardeşim gibi seviyorum. Bunu geri alıyorum.

-Onu kız kardeşimden daha çok seviyorum. Ve eşcinsel bir şekilde değil, sen yine başlamadan önce. Sadece onu seviyorum. Bu da onun arkasını kolladığım anlamına geliyor. Bu da ne kadar hoşuna gitmezse gitsin, onun ya da erkeği hakkında sana hiçbir şey söylemeyeceğim anlamına geliyor."

Ona sırtımı dönüp uzaklaşmak niyetiyle ayağa kalkıyorum ama oda yana doğru kayarak şiddetle dönmeye başlayınca bu planım suya düşüyor.

Sonra her şey kararıyor ve ben düşünüyorum.

OceanofPDF.com

DECLAN

hızlı olur.

Bir an, ayağa kalkıyor. Sonra, o Yere yığılır, bacakları kemiksiz kalmış gibidir. Yüz ifadesi bir anda kızgınlıktan şaşkınlığa dönüşüyor.

Korku değil. Şok değil. Sadece basit bir şaşkınlık, sanki bilincini kaybetmeden hemen önce bunun yeni bir şey olduğunu düşünüyormuş gibi.

İçgüdülerim düşünmeme gerek kalmadan tepki vermemi sağladı. Onu yakaladım ve halının üzerine yatırdım. Kollarımda tamamen gevşekti. Ağzı gevşekti. Yüzü solgun.

Birkaç dakika önce yüzündeki rengin azaldığını fark etmiştim ama bunu bana olan öfkesine bağlamıştım. Görünüşe göre çok daha kötü bir şey.

Tahmin etmeliydim. Bu kadın bir tartışma yüzünden sinirlenen biri değil. Ya da başka bir şeyden. Godzilla kapıdan içeri girebilirdi ve muhtemelen ona sakince defolup gitmesini söyler, sonra da her ne yapıyorsa ona geri dönerdi.

Onu hoşnut etmeyen herkesin ruhu için şeytanla bir anlaşma yapmak gibi.

"Lass. Lass, beni duyabiliyor musun?"

Sesimin ne kadar sert ve endişeli olduğunu duyuyorum ama umursamayacak kadar ona odaklanmakla meşgulüm. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru eğilerek yüzündeki bir tutam siyah saçını tırıyorum. Tepki vermiyor. Solgun yanağına hafifçe vuruyorum.

Gözleri kapaklarının altında huzursuzca hareket ediyor. Hafif bir inilti çıkarıyor. Göz kapakları titriyor, sonra kirpikleri kalkıyor ve bana bakıyor. Bakışları puslu ve odaklanmamış.

"Vay canına," diye fısıldıyor, etkilenmiş gibi. "Çok mavi."

Onun şaşkın ifadesindeki bir şey aklımın bir köşesinde alarm zilini çaldırıyor. "Sen iyi misin? Oturabilir misin?"

Yavaşça göz kırpmıyor. Sonra gülümsüyor ve yüzüme dokunmak için uzanıyor. Parmaklarını yanağımdan çeneme doğru hafifçe okşuyor, sonra zevkle iç çekiyor. Gülümseyerek gözlerini tekrar kapatıyor.

Bir şeyler çok yanlış. "Seni hareket ettireceğim, kızım."

Onu kucağıma alıp odanın diğer ucuna taşıyorum ve yatağa yatırıp başını yastığa yerleştiriyorum. Parmaklarım kafatasının arkasına değdiğinde küçük bir rahatsızlık sesi çıkarıyor.

Lanet olsun. Bu büyük bir şişlik. Kaşlarımı çatarak parmak uçlarımı şiş bölgenin üzerinde hafifçe gezdiriyorum.

Yüzünü buruşturuyor, sonra gözlerini açıyor ve soğuk bir bakışla beni çiviliyor. "Karşı konulmaz olduğumu biliyorum gangster, ama beni okşamayı bırak." Duraksıyor. "Neden endişeli görünüyorsun?"

"Bayılmışsın."

Bu onu güldürüyor. "Lütfen. Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Hatırladığın son şey ne?"

Düşünmek için tekrar duraklar. "Sana sikimi yalamamı söylüyorum.

Mecazi anlamda."

"Ondan sonra bir şey var mı? Yüzüme dokunmak gibi mi?"

O kırıksıklıklar onu Burun. Bu neredeyse Çok güzel. "Sessiz kalmam için bana yine ilaç verdin, değil mi?"

"En iyi kararına rağmen, hayır."

"Gözlerini oymaya çalışmadığım sürece yüzüne dokunmamın imkanı yok. "

Sessiz kaldığımda gözleri telaşla açılıyor.

"Hayır."

"Evet. Parmaklarıyla yanağımı vizondan yapılmış gibi okşadın." Bununla nasıl başa çıkacağını görmek için araya girdim, "Ayrıca bana ne kadar yakışıklı olduğumu da söyledin."

Gülümsemesi geri döndü. "Artık yalan söylediğini biliyorum."

Yakışıklı olduğumu düşünmüyor mu? Bu çok acı. Onun düşüncesi umurumda değil elbette, sadece kadınlar bana sürekli ne kadar yakışıklı olduğumu söylüyorlar.

Bekle. Unutmuşum. O bir kadın değil. Akşam yemeğinde erkeklerin akıl sağlığını yiyen öfkeli bir ölüm perisi.

"O zaman bana yatakta yatmaya nasıl başladığını anlat."

Hatırlamaya çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda hayal kırıklığını görüyorum.

"Siktiğimin

asfaltı." "Yine mi geldin?"

"Otoparkta beni arabadan çıkarıp yere bıraktığında başımı yere çarptım. Aslında çok sert vurdum. Sanırım sen

bana ketamin vermeden önce bayılmış olabilirim."

Bu kulağa hoş gelmiyor ama bir konuda yanılıyor. Onu düzeltmek garip bir şekilde önemli görünüyor. "Seni arabadan çıkaran ben değildim."

"Evet, yaptın, gördüm... Oh. Şimdi siz söyleyince, bunu yapan kişinin yüzünü görmedim."

"Ben değildim."

"Kimdi o zaman?"

"Bunun ne önemi var ki?"

"Böylece kime kızacağımı biliyorum."

Onu Kazimir'in Bentley'inden çıkarıp bizim cipe atmadan önce düşüren Kieran'dı ama bunu ona söyleyecek değilim.

Öte yandan, belki de onu yeni en iyi arkadaşı olmaktan kovacak ve burada her şey normale dönecek. Bize yemek yapması için mutfağa girmesine izin vermemi önerme cüretini gösterdi.

Sanki onun yediği tavşan yemeğini adamlarıma servis etmeye çalışsam isyan çıkmayacakmış gibi.

Ama şu anda kimsenin ihtiyacı olan son şeyin, ona karşı kan davası güden bu geveze Tinker Bell ölüm perisi olduğuna karar verdim. Zaten yeterince sorunumuz var.

"Unut gitsin. Ama sana bir bakması için doktoru getireceğim."

Oturmasına yardım ediyorum. Yanaklarına renk gelmeye başladı, bu iyi bir şey ama hâlâ biraz titrek görünüyor. Ona güven verici bir şekilde sarılmak için duyduğum saçma dürtüyü bastırıyorum ve bunun yerine geri çekiliyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Doktor mu dediniz?" "Sakın bana kulaklarının da çalışmadığını söyleme."

"Çalışıyorlar. Sadece şaşırdım."

"Neye göre?"

"Bunu benim için yapacağını."

Bana bakışı çok garip. Neredeyse minnettarmış gibi görünüyor. Sanki.

Benden hoşlanıyor.

Ki bu benim açımdan tamamen fantezi. Kadın beni hor görüyor. Belki ben de kafamı asfalta vurmuşumdur.

Sesim hırçın çıkıyor. "Ölü halin işime yaramaz." "Ölsem ne fark eder ki? Sen söyledin beni eve götürmek için çalışıyorlardı. Artık bana ihtiyacın yok. Değil mi?"

Sesi meraklı geliyor. Yoksa şüpheli mi? Bilemiyorum. "Sana ihtiyacım olmadığını söylemedim."

Çıkar çıkmaz dehşete kapıldım. Kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum.

Yapmasaydım, Sloane'un yüzündeki ifade bana ipucu verirdi.

Yeşil gözleri bir bıçağın ucu kadar keskin, "Yani bana ihtiyacınız var? Tam olarak ne için?"

Homurdanıyorum, "Hedef talimi."

Bakışları sabit. Göz kırpmadan. Sinir bozucu.

Yumuşak bir sesle, "Gangster... bana aşık mısınız?" diyor.

"Hayır."

"Çünkü eğer yaparsan kimse seni suçlamaz."

"Tanrım. Aklını kaçırmışsın."

"Ve sana bunun olacağını söylemiştim."

Gürledim, "Olmadı! Hiçbir şey olmadı!" "Olmadı mı?"

Ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Bir adım geri atıyorum, sonra sessizce kendime lanet ediyorum ve o yaklaşırken yerimde duruyorum.

Durduğunda o kadar yakınımda duruyor ki saçını yıkamak için kullandığı şampuanın kokusunu alabiliyorum. Benim şampuanımın. Bu da benim sabunum, tenini kokluyor. Ve giydiği benim gömleğim.

Ve külotum, eğer onları çıkarmadıysa.

Kahretsin, onları çıkardı mı? Gömleğimin altında çıplak mı?

Yüzüme bakarak, "Buna ben karar veririm" dedi.

Sonra parmak uçlarında durup beni öpüyor.

OceanofPDF.com

SLOANE

tuğla bir duvarı öpmek gibi.

Hayır, bu doğru değil. Başka şekilde ifade edeyim.

Bu, sizden ve savunduğunuz her şeyden nefret eden, size karşı ömür boyu kin beslemiş ve babasının intikamını almak için sizi öldüreceğine dair şeref yemini etmiş, donmuş, öfkeli bir tuğla duvarı öpmek gibidir.

Declan'ın ağzı sert, soğuk ve inatçı. Her nasılsa, dudakları benimkilerle buluşmanın mutlak iğrençliğine katlanmaktansa Ebola virüsü enjekte edilmeyi tercih edeceklerini iletiyor.

Ellerini omuzlarıma doluyor ve beni itiyor. Beni kol mesafesinde tutarak, en sevdiği ayakkabılarına sıçan bir köpek yavrusuymuşum gibi bana bakıyor.

Başının üzerinde toplanan fırtına bulutları, karanlık bir şekilde, "Sakın. Asla. Yapma bunu. Bir daha."

"Yapmayacağım. Özür dilerim." Gülüşüm küçük ve mahcup. "Bazen kendime olan güvenim biraz aşırıya kaçıyor."

"Sence?"

"Evet. Ama bu benim hatam değil."

"Ayrıntıya girme. Tanrı aşkına, tek kelime daha etme."

"Sadece çoğu erkek biraz... kolay. Sanırım sen değilsin."

"Hayır," diye hırlıyor, dudakları kıvrılmış. "Değilim."

Bulaşıcıymışım gibi beni kendisinden uzak tutuyor. Sanki arkamda açık bir pencere olmasını diliyormuş gibi. Ya da dipsiz bir kuyu.

Söylemeye gerek yok, bu moral bozucu. Belli ki üstünlüğümü kaybediyorum. Ya da belki de aklımı kaybediyorum. Bana özlemle baktığına yemin edebilirim.

Arkamı dönüp yatağın kenarına oturuyorum, ellerimi dizlerimin arasında birleştiriyorum ve gözlerinden kaçıyorum.

Declan başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döner ve dışarı çıkar.

Saatler sonra geri döndüğünde yanında başka bir adam daha getirmiştir.

"Doktor," diye anons ediyor ve sonra ikimizi yalnız bırakıyor.

Kapı Declan'ın arkasından kapandıktan sonra, mavi takım elbiseli ufak tefek adam şapkasını çıkarıp sehpanın üzerine koyar. Siyah çantasını şapkanın yanına koyar ve bir stetoskop çıkarır.

"Kalbimde ya da ciğerlerimde hiçbir sorun yok. Asıl endişelenmemiz gereken kafam."

Doktor doğruldu ve bana baktı. Altmış yaşlarında, beyaz saçlı ve kibar bir gülümsemesi var. "Sadece emirleri uyguluyorum."

titiz ol, canım. Anladığına eminim." "Ah.

Doğru. Beni nerede istiyorsunuz?"

Bir sandalyeyi işaret ediyor, ben de oturuyorum. "Demek mafya doktorusun? İlginç bir iş kolu olmalı. Kaç tane kurşun yarasına dikiş attın?"

Doktor dönüp bana bakıyor, sanki özel bir şakadan hoşlanıyormuş gibi görünüyor.

"Ne?"

Sıcak bir şekilde, "Bay O'Donnell geveze olduğunuz konusunda beni uyarmıştı. Ona sessiz bir kadından daha kötü bir şey olmadığını söyledim, çünkü bu sadece onların iyi niyetli olmadıkları anlamına gelir. Ne olursa olsun senin iyi bir şey yapmadığını düşünüyor gibiydi."

Stetoskopun tomurcuklarını kulaklarına yerleştirir. "Onun kötü tarafına geçmek konusunda dikkatli olun, bayan. Biraz sinirlidir."

"Kötü tarafı mı?" Gülüşüm kuru. "Sanki iyi bir tarafı varmış gibi söylüyorsun."

"Derin bir nefes alın lütfen."

Doktor stetoskopun ucunu sırtıma bastırıyor. Nefes alıyorum, dinliyor, sonra omurgamın diğer tarafına doğru hareket ettiriyor. Bir nefes daha çekiyorum ve tekrar dinliyor.

"Öyle. Tanıdığım en iyi adamlardan biridir." "Fazla dışarı çıkmıyorsun herhalde." dedim.

Göğsüme doğru ilerliyor ve kalbimi dinliyor. Sonra çantasından bir tansiyon aleti çıkarıyor ve koluma sarıyor.

Şişirirken bana adet dönemlerimi sordu.

"Normaller. Dediğim gibi, sorun kafamda." Yumurtalıklarım garip davranıyor olsa da

Son zamanlarda Declan'ın doktoruna bunu söyleyecek değilim.

Kan basıncımın normal olduğuna kanaat getirdiğinde iki gözüme de ışıık tutuyor.

"Bu gerçekten çok parlak."

"Gözbebeği tepkiniz normal. Bu yumru nerede Bay O'Donnell bahsetti mi?"

"İşte." Ona gösterdim. Dokunduğunda irkildim.

Yumuşak bir sempati sesi çıkarıyor. "Evet, acıdığını tahmin edebiliyorum. Oldukça fazla şişlik var. Hiç baş ağrınız oldu mu?"

"Evet."

"Mide bulantısı mı?"

"Hayır. Aslında sözümü geri alıyorum. Uçakta uyandığımda kendimi hasta hissettim. Ama bunun Declan'ın bana verdiği ketaminden kaynaklandığını düşünüm."

Doktor, Declan'ın bana bayılmama neden olan bir ilaç vermesinin tuhaf olduğunu düşünse de bundan bahsetmiyor. Muhtemelen Declan'ın hastalarından birini tedavi ederken gördüğü en az garip şey bu.

"Yanıı sönem ışıklar görüyor musun? İşıitme duyunuzda herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır ve hayır."

"Yakın zamanda hafıza kaybı mı?"

"Evet... ve görünüşe göre bayılmışım. Ama bunu hatırlamıyorum."

"Kulak çınlaması mı yoksa çift görme mi?"

"İkisine de hayır. Ölüyor muyum yoksa?"

"Olacaksın, ama bu kırk ya da elli yıl daha sürecek."

En azından espri anlayışı var.

Toparlanır ve şapkasını tekrar takarak gitmeye hazırlanır.

"Cidden, kararınız nedir?"

"Hafif bir beyin sarsıntısı. Endişelenecek bir şey yok, ancak birkaç gün dinlendiğinizden emin olun. Eğer daha fazla belirti yaşarsan ya da baş ağrıların artarsa, beyninde kanama olmadığından emin olmak için tomografi çektirmen gerekecek. Bu arada, o yumruyu buzlayın. Bu şişliğe ve rahatsızlığa iyi gelecektir."

"Beyin kanaması mı? Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Öyle değil. Kendinizi iyi hissetmemeye devam ederseniz lütfen derhal Bay O'Donnell'a söyleyin."

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

O gittiğinde kendimi huzursuz ve tedirgin hissediyorum. Tabii ki Declan'a mesaj atmak zorunda kaldım.

Doktor öleceğimi söyledi.

Cevabı gelene kadar adım atıyorum.

Sonunda şansım döndü.

Pislik. Lütfen buraya gelip benimle konuşur musun?

Neden?

Sıkıldım.

Keşke ölümcül olsaydı.

Bana kötü davranmayı

kes!

Bana iyi bir neden söyle.

Cevap vermeden önce dudağımı çiğniyorum, sanırım korkuyorum.

Cevap vermiyor. Neden cevap vermesini beklediğimi bilmiyorum. Odada volta atıyor, dudağımı çiğniyor ve beyin kanamasından ölümün neye benzeyeceğini hayal ediyorum, ta ki kapı açılıp Declan içeri girene kadar.

Eli hâlâ kapı kolundayken, "Eğer bu bir yalansa, pencereyi açıp seni dışarı iteceğim," der.

Neden böyle bir pislik olmak zorunda? Böyle bir yakışıklı bir pislik, ki bu daha da kötü.

"Hayatımda bir gün bile hasta olmadım ve şimdi beynim kanıyor, hafızam gidiyor, o aptal keçiler gibi bayılıyorum ve başım sanki biri kafama çekiçle vurmuş gibi ağrıyor ve muhtemelen yanımda sadece sen varken öleceğim. Üzgün olduğum için beni suçlayabilir misin?"

Gözleri kısılmış, kuşkulu, kutup mavisini.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben yenilmez değilim!"

"Yani devrik cümlelerle öldürme gücü için şeytanla yaptığın anlaşma ölümsüzlüğü içermiyor muydu?"

Kalbim küt küt atarken ve öfkem boğazımda düğümlenirken ona bakıyorum. "Ne var biliyor musun? Unut gitsin. Masum insanları kaçırarak, düşmanlarını öldürerek ve genel olarak dünyayı çok daha boktan bir yer haline getirerek tatmin edici gangster yaşam tarzına geri dön ve söylediğim hiçbir şeyi unut."

Dönüyorum ve ondan gidebildiğim kadar uzağa, odanın karşı tarafındaki pencere duvarına doğru yürüyorum. Sonra sırtım ona dönük ve kollarımı kendime sarmış bir şekilde duruyorum, oyun parkında zorbalığa uğrayan şişman küçük bir çocuk olduğumdan beri ilk kez gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Kimse beni ağlatamaz.

Kapının kapandığını duyduğumda nefesimi bırakıyorum ve başımı eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve zayıflık gösterdiğim için kendime lanet ediyorum.

"Sadece vücudunuzda savunmasız bir kemik varmış gibi görünmüyorsunuz, genç kız."

Ses sıcak, yumuşak ve tam arkamdan geliyor. Ben kendime acılamakla meşgulken piç kurusu sinsice yanıma sokuldu.

"Git başımdan."

"İki dakika önce istediğin bu değildi." "İki dakika önce senden nefret etmiyordum."

"Hayır mı? Eğer onlardan nefret etmemek böyle bir şeyse, cesaretlerinden nefret ettiğiniz insanlar için üzülüyorum."

İnliyorum ve alnımı birkaç kez cama vuruyorum.

Beni bardaktan uzaklaştırıyor ve yumuşak bir sesle, "Dur. Başını inciteceksin."

"Zaten acıyor, senin sayende."

"Seni düşürenin ben olmadığımı söylemiştim."

"Konuşmayı kes. Baş ağrımı daha da kötüleştiriyorsun."

Elleri üst kollarımdaydı, ama şimdi omuzlarıma doğru kayıyor ve orada hafifçe dinleniyorlar. Sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi arkamda sessiz duruyor.

"Madem beni boğacaksın, şu işi hallet." "Bu düşünce aklıma geldi."

Sana cehenneme gitmeni söyledim ama memleketinin orası olduğunu düşünürsek bu bir yanık olmazdı.

Sessiz kaldığım uzun bir andan sonra, "Rahat edemeyeceğim kadar sessizsin. Kafanın içinde neler oluyor?"

"Cenazen."

Gülmeye başladığında şaşırdım. Gülüyor ve gülüyor, sanki uzun zamandır bu kadar eğlenmemiş gibi.

Zaman.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sen bipolarsın. Değil mi? Tüm gizemli davranışlarının temel nedeni bu. Bipolar bozukluk."

"Hayır."

"Çok yazık. Evet deseydin sana daha iyi davranırdım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü akıl sağlığı sorunları bir seçim değildir. Öte yandan sen kasıtlı olarak bir pisliksin."

Gülümsemesi o kadar parlak ki neredeyse kör edici.

"İçimdeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyorsun, genç kız."

"Oh, git köprüden atla." Pencereye geri döndüm.

Bir süre öylece durup Boston'un çok aşağıdaki manzarasına bakıyoruz. Öğleden sonra oldu ve ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum. Bir gün mü? İki gün mü? Yoksa on bin gibi mi geliyor?

Declan'ın camdaki yansımasına baktığımda, sanki oraya nasıl geldiklerini hatırlamıyormuş gibi omuzlarımda duran ellerine bakıyor.

Keşke onu çekici bulmasaydım. Ondan nefret ediyorum ama seksi olduğunu da inkar edemem. O mavi gözler, güçlü çene ve o lanet İrlandalı aksanı arasında.

"Neden bu kadar ağır bir iç çekiş?"
diye mırıldanıyor. "Hâlâ hayattasın ve nefes alıyorsun."

"Kısa bir süre önce, hayatını kurtardığım için bana teşekkür ediyordun."

"Biliyorum. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve kendi kıcıma tekme basabilsem."

Yine gülüyor. Sessizce, kendini tutmaya çalışıyor ama camdaki yansımada omuzlarının titrediğini görebiliyorum. Nedense bu beni daha da depresif yapıyor.

"Lütfen git buradan. Söz veriyorum seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.

Daha fazla mesaj yok. Konuşmak yok. Sadece beni yalnız bırak."

Sesim üzgün ve acınası geliyor. Bu adam içimdeki kabadayılığı söküp atıyor.

O da bunu biliyor, çünkü sesi yumuşuyor. "Bir soruya cevap verirsen giderim."

"Seni nasıl öldürmek isterdim? Et yiyen bakteriler içeren yavaş ve acı verici bir şey."

Bunu görmezden gelerek nazik ses tonuyla devam ediyor. "Neden Rus mafyasına bulaştınız?"

Ona cevap vermemeyi düşünüyorum. Çünkü siktir et onu, işte bu yüzden. Ama sonunda ona gerçeği söylemeye karar verdim. Birdenbire mücadele edemeyecek kadar yoruldum. "Öyle olduğumu bilmiyordum."

Bunu takip eden kısa duraklamada Declan'ın elleri omuzlarımda sıkışıyor. Daha fazlasını istiyor.

Eğer ondan kurtulacaksa, alabilir.

"Stavros'la tanıştığımda, haftada birkaç kez başlangıç sınıfıma gelen sevimli bir adamdı. Teknoloji sektöründe çalıştığını söyledi. Ki bu doğrudu, bir yazılım şirketi vardı. Bilmediğim şey ise bu yazılımın yasadışı çevrimiçi oyunlar için geliştirildiği idi.

"Ama göldeki evini gördüğümde bir şeyler olduğunu tahmin etmiştim. Zuckerberg'in evinin hemen yanında üç yüz metrelik özel plajı olan bir mülkü var. Burası muhtemelen elli milyon dolar değerinde. Sonra özel jeti, çeşitli ülkelerden pasaportları ve hepsi Rusça konuşan küçük dostları vardı. Yani, bilirsiniz, bir

artı bir eşittir iki. Bana hiç söylemedi, ben de hiç sormadım ama önemli değildi. O zamana kadar son kullanma tarihi çoktan geçmişti."

Declan tüm bunları sessizce sindirir. "Çünkü erkek arkadaşlar koi balıkları gibidir: zaman alıcı ve sıkıcı bir hobi."

"Aynen öyle."

"Peki onun mafyadan olduğunu ne zaman doğruladın?"

"Ta ki La Cantina'da İrlandalı adamların saçmalıyorlardı ve kurşunlar uçuşmaya başladı."

Yüzümü ona çevirdi. O kadar ani ve beklenmedik ki, irkildim.

Gözlerini bana dikerek, "Birlikte olduğunuzda onun mafia üyesi olduğunu bilmiyor muydun?" dedi.

"Hayır."

"Ve bunu öğrendiğinizde onu terk mi ettiniz?"

"Bunu asil bir davranış gibi gösterme. Onun yaşam tarzına karşı vicdani bir retçi falan değildim. Onu terk etmemin sebebi sıkılmış olmamdı."

Declan inanamıyor. "O bir milyarder. Güçlü, zengin, yakışıklı genç bir milyarder. Milyarları var."

"Bu kelimeye aşınayım. Sürekli tekrarlamana gerek yok. Ve ne kadar parası olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Adli muhasebe yapmadım."

"Bu konuda bana güven." "Tamam. Ve?"

"Ve sen sıkıldın."

"Bir erkeği ilginç kılan şey para değildir. Listede bile değil. Bana surat yapmayı kes."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Stavros'la sevimli olduğunu düşündüğün için mi çıktın?"

"Bunu nasıl ahlaki bir başarısızlık gibi gösterebiliyorsunuz?"

"Anlamıyorum." Başını sallıyor. "O lanet olası zengin."

"Görünüşe bakılırsa sen de öylesin. Bu da sizi ilginç kılmıyor."

İfadesine bakılırsa, daha çok şaşırılmış mı yoksa kırılmış mı karar veremiyor.

"Bana ilginç olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Bir koi balığı kadar ilginçsin. Eski bir tane. Sindirim sorunları ve arızalı bir yüzme kesesi ile." Şimdi öfkeli. Yüzü kızarıyor.

Tanrım, bu iyi hissettiriyor.

Bıçağı daha derine saplamak için ekliyorum, "Ayrıca, nasıl öpüşüleceğini bile bilmiyorsun."

Gözleri parlıyor. Çenesi sıkıştı. "İnan bana, nasıl öpüşüleceğini biliyorum." diye homurdandı.

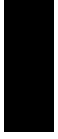
"Tabii ki var. Eğer karşı günse."

Belirgin öfkesine gülümsediğimde, "Lanet olası küçük ukala" diye mırıldandı.

Sonra iki eliyle yüzümü kavırıyor ve ağzını yüzüme yapıştırıyor.

OceanofPDF.com

DECLAN

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum, ama kadın tam olarak ne söyleyeceğini bilme konusunda esrarengiz bir beceriye sahip.

düğmelerime bas.

FBI onu terörist sorgulama ekibi için işe almalı. Yeryüzünde yaşama isteğini kıramayacağı bir adam yoktur.

Başını tutarak ve küçük şaşkınlık çılgınlığını görmezden gelerek ağzından derin derin içiyorum. Tatlı, yumuşak, sıcak ağzından.

Lezzetli, kadınsı, inanılmaz ağzı, sadece göğsüme bastırıldığı yemyeşil göğüslerinin hissiyle aşıyor. Ve öpücüğü derinleştirdiğimde içinden geçen küçük titreme. Ve belki de vücudundaki gerginliğin bana doğru eğilene kadar erimeye başlaması, ağırlığını bana vermesi ve dilim onunkine doğru kayarken başının geriye düşmesine izin vermesi.

Kollarını boynuma dolayıp zevkle iç geçirdiğinde, göğsümden bir zafer hırıltısı yükseliyor.

Kıçımı öpemezsin.

Bir kolumu sırtına, diğerini beline doluyor ve onu daha yakına çekiyorum. Bana mükemmel bir şekilde uyuyor

Vücudum, sert olduğum her yer yumuşak. Parmaklarımın girdiği her yer yumuşak. Ve tüm doğru yerlerde kıvrımlı.

Onu yere itip adımı haykırana kadar becerme dürtüsü o kadar güçlü ki, beni derinden sarsıyor.

Zor nefes alarak geri çekiliyorum.

O da zor nefes alıyor. Dudaklarını yalayıp boğuk bir fısıltıyla, "On üzerinden beş," diyene kadar, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, kalplerimiz çarparak sessiz bir an boyunca ö y l e c e duruyoruz. "Saçmalık. Bu şimdiye kadar yaşadığın en iyi öpücüktü.

Bunu biliyorsun."

"Bence daha iyisini yapabilirsin."

Başımı aşağı çekiyor ve ağzını benimkine dayıyor. Zaman, ve Öpücük o Yavaş. Daha yumuşak, ama Bir şekilde daha derine. O bana karşı kıvranana ve aletim zonklayan bir çelik olana kadar devam ediyor, daha sıcak ve daha aç hale geliyor.

Bar.

Pelvisimi onunkeyne doğru esnetiyorum. Boğazının arkasından usulca inliyor. Bu sefer ayrıldığımda nefes nefese kalmıştım ve biraz başım dönüyordu.

Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Yanakları kızarmış, dudakları ıslak, inanılmaz görünüyor. Şeytan onu yaratırken iyi bir iş çıkarmış.

"Altı," diye nefes alıyor. "Hadi, gangster. Elindeki bu kadar olduğunu söyleme bana."

"Bu lanet bir onluktu. Ve burada yetkili sen değilsin."

Alaycı bir tavırla, "Bunu söyleyip duruyorsun ama beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değilim" diyor.

Bir elimi saçlarına sokuyorum, diğer elimi yumuşak kalçasına gömüyorum ve onu tekrar öperken başını sabit tutuyorum.

Pelvisini benimkine srtnceye ve bir kedi yavrusu gibi miyavlayıncaya kadar durmuyorum.

"On," diye hırlıyorum ağızına karşı.

Gözlerini açmadan belli belirsiz, "Yedi buçuk. Bu da cömertlik oluyor."

Galce bir dizi küfür savurduğumda gülüyor. Alçak sesle, memnun ve seksi olduğı kadar çıldırtıcı. Kalp atışlarım hızlanınca ağızımı kulağının yanına koyuyorum.

"Tehlikeli yaşamayı seviyorsun, değıl mi genç kız?" "Tehlikeli yaşarsan doğıru yaşarsın."

Kendimi geri çekiyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Goethe mi? Şimdi de Goethe'den alıntı mı yapıyorsun?"

Gülümsüyor. "Sevimli olmam beynimin küçük olduğı anlamına gelmiyor."

Sonra beni itiyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve bana her kraliçenin gurur duyacağı buz gibi bir küçümseme bakışı gönderiyor. "Ah. Şimdi hatırladım."

"Ne?"

"Senden nefret ediyorum."

Birbirimize bakıyoruz. Cep telefonum çaldığında boğılmaktan kurtuldu. Ekranda numarayı gördüğümde telefonu ona doğıru itiyorum ve "Otuz saniyen var" diye bağıriyorum.

Sonra dönüp uzaklaşıyorum, sert bir nefes alıyorum ve titreyen elimi saçlarımda gezdiriyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Ağızındaki tıkacı hiç çıkarmamalıydım.

"Alo? Nat! Aman Tanrım, senin için çok endişelendim."

Arkamda, Sloane duraksıyor, dinliyor. Sonra güldü. "Ben mi? Saçmalama! Biliyorsun ben her zaman

ayaklar."

Bir duraklama daha. "Evet, kötü göründüğüne eminim. Ama güvenlik kameraları her şeyi daha kötü gösteriyor. Gerçekte çok daha az dramatikti... evet, kafamı vurdum. Evet, herkes birbirine ateş ediyordu, ama... ah, bebeğim. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Bir süre dinledikten sonra kararlı bir şekilde, "Natalie. Bir nefes al. Ben dövülmedim. Parçalanmadım. Sığ bir mezara gömülmedim."

Omzumun üzerinden, şeytani olduğunu umduğum, henüz ileten kesik gözlerle ona bakıyorum.

Suratını asıyor ve sanki aptalmışım gibi elini havada küçümser bir şekilde sallıyor.

"Hayır, hayır, bana çok iyi davranılıyor. Hayır, şu anda kafama silah doğrultmuş değil. Aslında..."

Gözlerine yeni bir bakış geliyor. Kurnaz ve kendinden emin ve beni endişelendiriyor.

"İlla bilmen gerekiyorsa, bana şimdiden yarı yarıya aşık." Ağzım açık kaldı.

Telefona gülüyor. "Değil mi? Zavallı adam. İlk tanıştığımız andan itibaren gidiciydi."

Beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum ama Stavros hakkında da aynen böyle söyledi. Sanırım bir yerlerini kıracağım. Belki dizlerini.

Ona doğru yürüyorum, telefonu almak için elimi uzatıyorum, ama o geri çekiliyor, sanki sinir bozucu bir sinekmişim gibi beni başından savıyor.

"Hayır, Kage'e bunu yapmamasını söyle. Buna gerek yok."

Bir adım ötede duruyorum ve burnumdan ateş püskürterek ona bakıyorum. Telefonu alırdım ama Kage'den bahsedince

beni tereddütte bırakıyor. Bu konuşmanın nereye gittiğini duymak istiyorum. Ne planladığını.

Sakince bana bakıyor ve gözlerimin içine bakarak, "Declan bana asla zarar vermez, işte bu yüzden. İstese bile. Ki genelde öyle yapar. Nereden mi biliyorum?" Gülümsemesi yumuşak. "Çünkü bana söz verdi."

Yalan söyledim.

Dilini çıkarıyor.

"Şimdi, dinle, Nat. Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Adamına süvarileri geri çekmesini söyle. Ona Declan'ın oturup tüm bu savaş meselesini çözmek istediğini söyle. Söyle ona-"

Telefonu elinden aldım, ahizeyi elimle kapattım ve "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdım.

Öfkeli bakışlarıma kendi seviyeli bakışlarıyla karşılık veriyor. "Kıçını kurtarıyorum, gangster."

"Kurtarılmaya ihtiyacı yok."

"Kage'nin beni kaçırdığın için başına otuz milyon dolar ödül koyduğunu duyunca fikrini değiştirebilirsin. Ailelerden hangisi seni ilk öldürürse parayı o alacak, ayrıca nakliye ve dağıtım erişimleri de geri verilecek." Gülümsemesi kendini beğenmiş. "Beni sağ salım New York'a getirene otuz milyon daha var. Yani şimdi sırtında hedef tahtası olan tek kişi sensin. Bu oyunun ne kadar hızlı değişebildiği komik, değil mi?"

Kibrinden çileden çıkmış bir halde ona sadece bakakaldığımda, kibarca, "Bunu daha sonra anlatacağım, ama şimdilik görüşmeme dönebilir miyim, lütfen?" dedi.

Telefonu kulağıma dayadım. Konuşurken Sloane'un gözlerinin içine bakarak, "Kazimir'e söyle, eğer ikisini de iptal etmezse

Sloane'un parçalanmış cesedi gece yarısına kadar kapısının önüne bırakılacak."

Bağlantıyı kesiyorum ve ona ters ters bakıyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ters ters bakıyor. "Bu hiç akıllıca değildi."

"Burada ne tür bir oyun oynandığı hakkında hiçbir fikrin yok, genç kız. Hem de hiç. Kesinlikle hiçbir şeyden haberin yok. Ve doğruyu söylemek gerekirse, o lanet çeneni çalıştırmanı dinlemekten bıktım."

Telefonu ceketimin cebine koyuyorum. Kravatımdaki düğümle uğraşmaya başladığımda başını sallayarak geri çekiliyor.

"Sakın ağzımı tıkamaya kalkma, gangster." Onu çıkardım ve ona doğru yürüdüm.

"Seni uyarıyorum!" diye bağılıyor, geriye doğru tökezleyerek. "Kıçına tekme basacağım!"

Hamle yapıyorum.

Bir çığlık attı ve kaçmak için döndü ama ben çok yakındım. Onu ensesinden tutup göğsüme doğru çektim.

Bu hamlemin karşılığını topuğunun ayağımın üst kısmına çarpmasıyla aldım.

Sert bir vuruş. İyi bir darbe. Ama kendimi kaybettiğimde beni durdurmak için bundan çok daha fazlası gerekir.

Ve sonunda onu kaybettim. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanabilmem bir mucize.

Onu yüzüstü yatağa itiyorum. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi kıvranıyor, beline sarıldığımda tekme atıyor ve çığlık atıyor. Beni kımıldatmadığı için çok öfkeli. Kollarını arkasına sıkıştırdığımda topuğuyla tekme atıyor ve beni tam böbreğimden yakalıyor.

Kravatı boğazına sokma isteğimi unutuyorum ve onun yerine bileklerine bağlıyorum.

Vermek üzere olduğum ceza sessizlik gerektirmiyor.

Bağırıyor. Vahşı bir boğa gibi tepiniyor, beni atlatmaya çalışıyor. Zayıflığa yakın bir şey göstermekten nefret ettiği kadar kontrolün kendisinde olmamasından da nefret ettiğini fark ediyorum.

Onu her ikisine de maruz bırakıyor olmak bana derin bir tatmin duygusu veriyor.

"Seni de gülüşünü de sikeyim!" diye bağırıyor.

"Hadi ama, cehennem kedisi. Kıcımı tekmelemen gerekmiyor muydu? Şimdiye kadar sana on üzerinden beş verdim."

"Pislik!"

"Elinden gelenin bu kadar olduğunu söyleme bana. Bence daha iyisini yapabilirsin."

Onun sözlerine karşılık verdiğim için sinirlenerek bir çığlık attı. Tekrar güldüğümde daha yüksek sesle çığlık atıyor.

Yatağın kenarına oturuyorum ve onu kucağıma sürüklüyorum, bir elimle ensesinden, diğer elimle kalçasından kavrayarak tutuyorum.

Kolay değil. Benimle çok mücadele ediyor. Ve görüldüğünden daha güçlü. Bunun için ona kredi vermeliyim. Ama ne kadar savaşırsa savaşınsın, benim gücümle boy ölçüşemez.

İç çamaşırını -benim iç çamaşırımı- kalçalarının ortasına kadar çekiyorum ve açık elimle çıplak kıcına bir dizi keskin, yakıcı darbe indiriyorum.

Nefesini içine çekiyor, sırtı sertleşiyor.

"Bunların her birini hak ediyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ve gelecek olan her birini."

Avuç içlerim ısınana ve poposu kıpkırmızı olana kadar ona tekrar tekrar şaplak atıyorum. Yaptığım şeye o kadar odaklanmışım ki, durana kadar artık mücadele etmediğini fark etmiyorum. Kıpırdamadan yatıyor, yanağını yatağa bastırmış, gözleri kapalı. O da benim kadar zor nefes alıyor.

Titriyor da. Tüm vücudu titriyor. Ve aletim kaya gibi sertleşti.

Bir süre sonra kırık bir sesle "On üzerinden üç" diye fısıldıyor.

Bu bir meydan okuma.

Nefesim göğsümü düzensiz bir telaşla terk ediyor. Çıplak kıkına bakıyorum -sert, yuvarlak, kiraz kırmızısı- ve neredeyse onu almak için vahşice güçlü bir ihtiyacın üstesinden geliyorum.

Ağrıyan sikimi pantolonumdan çıkarıp onun içine sokmak için.

Ben boynunu ısırırken onu tutup sertçe sikmek için.

Saçlarını çekerek içine girdiğimde haykırışını dinlemek için.

Onu cezalandırmak, ona hükmetmek, bana boyun eğmesini sağlamak için. Onu benim yapmak için.

Gözlerini açıyor. Bana bakıyor. Yüzümde gördüğü şey vücuduna bir ürperti gönderiyor.

Homurdanıyorum, "Tek kelime bile etme."

Yutkunuyor. Dudaklarını yalıyor. Kendini sakinleştirmek için kutu solunumu yapmaya çalışır ve başarısız olur.

Onu böyle seviyorum.

İtaatkâr ve merhametli bir şekilde sessiz, belli ki tahrik olmuş. Mücadele etmeden ya da kaçmaya çalışmadan onu kucağımda tutmama izin vermesi, düzensiz nefes alıp vermesi ve kızarmış yüzü kadar şaplaktan hoşlandığını gösteriyor.

Ya da belki de ne kadar titrediğindendir. Ya da gözlerindeki o vahşi bakış, sanki bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değil ve bilmemekten hoşlanıyor mu yoksa nefret mi ediyor karar veremiyor.

Yüzünü dikkatle izleyerek, "Sana bir sorum var, cehennem kedisi. Ve eğer tanıştığımızdan beri bana gerçeği söylemen gereken bir zaman varsa, o da şimdi."

Gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Hayır, benden saklanma. Gözlerini aç."

Yüzünü çarşafıya çevirir.

Sesimi alçaltıp onun adını söylüyorum. Bu bir uyarı ve o da bunu biliyor.

Sesi çarşafı ile karışmış bir halde, "Lütfen bana söyletme," diyor.

"Ne soracağımı bilmiyorsun."

Bir süre durakladıktan sonra sefil bir fısıltıyla konuşuyor. "Evet, biliyorum. Ve ikimiz de cevabı biliyoruz. Ve eğer bana bunu yüksek sesle söyletirsene buna dayanamam. Kendimden sonsuza dek nefret ederim. Lütfen bana söyletme, Declan. Lütfen."

Ah, lanet olsun. Bu bana ne yaptı.

Sanki beni bir prize taktı. Elektrik vücudumu sarsıyor. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor. Ter içinde kalıyorum ve kalp atışlarım ritmik hale geliyor. Aletim ağrıyor, taşaklarım geriliyor ve lanet olsun, bu kadını o kadar çok istiyorum ki ağzım sulanıyor.

Ve tek yapmam gereken onu devam etmemi istediğini itiraf etmeye zorlamak.

Ki öyle... ama aynı zamanda değil.

Kendimi kontrol ederek yavaşça nefes veriyorum.

Onu ters çevirip açık kalçalarımın arasına yerleştiriyorum ve elimle çenesini kavıyorum.

Onu öperim. Derinden.

Sırtına doladığım kola doğru sarkarak ve boğazının derinliklerinden yumuşak, kadınsı bir zevk sesi çıkararak karşılık veriyor.

Sonra onu kucağımdan ittim, ayağa kalktım ve odadan çıktım.

Zor anlarla dolu bir hayatta, bu an ilk beşe girer.

OceanofPDF.com

SLOANE

S İŖte buradayım, ellerim baēlı halıya yayılmışım.
arkasında benim Geri, Ŗaşkına
döndüm, Nefes nefese, ve
aŖaēılanmıŖ.

Ve sırlıslıklam.

Çünkü Declan'dan nefret etsem de, kukum o piçin ilahi olduğunu düşünüyor.

Üstüne üstlük, beni topal bir eriŖte kadar zayıfmışım gibi idare etti. Onca yıllık savunma eēitimim, ileri yoga pozlarında ter döktüğüm, vücudumu neredeyse imkansız şekillerde büktüğüm, çekirdek gücümü bilediğim ve kaslarımı sıkılaŖtırdığım onca saat ve o otoriter İrlandalı, rodeoya ilk kez çıkan meleyen bir inek yavrusuymuşum gibi beni on saniye içinde boyun eğdirdi.

Sonra beni tokatladı, öptü ve son bir aŖaēılama için beni yere yatırıp kasıla kasıla dışarı çıkardı.

Kibirli orospu çocuēu. Önce neredeyse beni aēlatıyordu. Sonra, neredeyse boşalmama neden oluyordu. Fırsatını bulur bulmaz onu öldüreceğim.

Yavaşça.

Küfürler mırıldanarak doğruluyorum ve ellerimi bağlayan kravatla uğraşmaya başlıyorum. Birkaç dakika uğraştıktan sonra düğümler çözülüyor ve kurtuluyorum.

Yaptığım ilk şey, daha önce etrafı karıştırırken çakmağı gördüğüm dolabındaki çekmeceye gitmek oldu. Yatak odasına döndüm ve kravatını yaktım.

Yanışını izlemek hayatımın en tatmin edici ilk beş anı arasında yer alıyor.

Halıda için için yanan bir yanık izinden ve havada yanık ipeğin keskin kokusundan başka bir şey kalmadığında, çakmağı yatağa atıyorum, pencerelerin önünde yere bağdaş kurup oturuyorum, nefesimi yavaşlatıyorum ve yirmi dakika boyunca meditasyon yapıyorum.

"Meditasyon yapmak" derken Declan'ın ölümünü görmek istediğim tüm yolları zihnimden geçirmeyi kastediyorum.

Derin bir nefes al ve kim olduğunu hatırla. Beni bir daha asla sinirlendiremeyecek. Bundan sonra onu her g ö r d ü ğ ü m d e kaya gibi olacağım. Bir kedi olacağım, soğuk ve ilgisiz. Keskin dişleri ve pençeleri var.

"Şerefsiz," diye mırıldandım nefesimin altında. "Egoist, zorba, kötü huylu bir pislik."

Derin bir nefes alın. Kim olduğunu hatırla.

Yirmi dakikalık bir başka olumlama çalışması da zihinsel durumum üzerinde meditasyon kadar az olumlu etki yaratıyor. Yogaya geçiyorum ama kısa sürede dünyadaki tüm Tüylü Tavus Kuşu pozlarının beni Declan O'Donnell'in beyin lekesinden kurtaramayacağını keşfediyorum.

Öyle olsun.

Daha önce de zorbalardan kurtulmuştum.

Daha önce de aşağılanmayı
atlattım. Ondan da kurtulacağım.

Saatler sonra, bir tepsi yemek taşıyan bir başka kiralık katil ekibi gelir. Koyu sarı saçları, ela gözleri, geniş omuzları, yarık bir çenesi ve boynunun bir tarafında örümcek ağı dövmesi var.

Elleri örs büyüklüğünde. Çene çizgisi çeliği kesebilir. Ona hemen Thor lakabını taktım.

Declan'ın bu adamları seksilik seviyelerine göre işe aldığını düşünmeye başlıyorum. Bir tüyün kuşları ve hepsi bu.

"Kieran nerede?"

Thor tepsiyi bırakıp eski tepsiyi alırken bana hiç bakmıyor. "Benimle sohbet etmeye çalışma, genç kız. Seninle konuşmamam söylendi."

Kieran gibi o da "sen "i "ye" gibi telaffuz ediyor. Declan son yemek teslimatına komik bir şey koymuş olmalı, çünkü İrlanda aksanının en seksi aksan olduğunu düşünmeye başladım.

Ya da belki de beynim kanadığı için böyle konuşuyorumdur.

En parlak gülümsememi takınıyorum. "Oh, sorun değil. Başını belaya sokmak istemem. Sadece Declan'a ne kadar iyi bir iş çıkardığını söyleyebilmek için adını öğrenmek istedim ama anladığım kadarıyla emir altındasın. Annemin sözü."

Doğruldu ve bana ters ters baktı.

Dudaklarımın arasında bir fermuar hareketi yapıyorum. "Ciddiyim. Konuşmak yok, söz veriyorum. Sadece Kieran'ın iyi olup olmadığını söylersen harika olur. Biz arkadaşız,

biliyorsun.

İsteseydin sen ve ben arkadaş da olabilirdik, ama çaresiz bir tutsakla arkadaş olmak muhtemelen tüm kötü gangster havana ters düşer, biliyorum. İskandinav gök gürültüsü tanrısı Thor'a çarpıcı bir benzerlik taşıdığını söyleyen oldu mu?"

"Genelde Kaptan Amerika'yı alırım." demeden önce duraksıyor.

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, çok haklısın! Bu o çene. Çok kahramanca."

Benimle konuşmaması gerektiğini hatırlamadan önce bir an için memnun görünüyor. Gözleri yeniden parlıyor.

"Doğru. Özür dilerim. Benim hatam. Kieran'a onu sorduğumu söylerseniz çok memnun olurum. Burnu için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Yapma. Bu bir gelişme." Ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Bütün çocuklar bunun çok sağlam olduğunu düşündü, genç kız. Çok komik." Gülümsemesi kayboluyor. "Lütfen bunu söylediğimi Declan'a söyleme."

"Yapmayacağım. Bana güvenebilirsin. Eğer seni sorarsa, ona senin dilsiz bir pislik olduğunu söylerim. Bu onu mutlu eder."

Başını eğiyor ve bir süre yüzümü inceliyor. Sonra başını salladı ve kapıya döndü. Tam gitmek üzereyken bana geri döndü.

"Adım Örümcek."

"Annen sana Örümcek adını mı verdi? Hiç sanmıyorum. Gerçek adın ne?"

Beni bir süre sessizce süzdükten sonra isteksizce, "Homer. Ve eğer bunu tekrarlarsan, ben-"

"Homer? Çok havalı! Keşke eski bir Yunan şairinin ismini alsaydım, ama itiraf etmekten utanıyorum ki annem hem erkek hem de kız çocuğuna uyacak bir isim istedi ve rastgele bir bebek ismi web sitesinde Sloane'u buldu. En azından annenin gerçek bir ilhamı varmış. Sanırım benimki rozedden sarhoş olmuştu."

Bana ne kadar tuhaf baktığını fark ettiğimde endişeleniyorum. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Bu ülkeden çoğu insana ismimi söylediğimde akıllarına çizgi film karakteri Homer Simpson geliyor."

"Ben çoğu insan gibi değilim, değil mi?"

Ben sırtınca usulca kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Kieran'a yemek pişirmeyi teklif ettiğini duydum."

"Evet. Ama sadece o değil. Hepiniz için yemek yapmayı teklif ettim. Çok iyi bir şef olduğumu söylemeliyim. Senin ve Kieran'ın benimle konuşmuyor olmanız çok kötü, çünkü Declan'a beni mutfağa alması için lobi yapabilirdin. İkimiz için de iyi bir terapi olurdu. Şimdiden sıkılmaya başladım. Birkaç gün sonra gerçekten duvarlara tırmandığımda onu ne kadar kızdıracığımı bir düşünsene!"

Ağzını açıyor, bu konuşmayı yapmaması gerektiğini hatırlıyor ve tekrar kapatıyor.

"Oops. Bu benim hatam. Başını belaya sokmak istemem, o yüzden gitsen iyi olur. Declan'ı bir daha gördüğümde ağlıyormuş gibi yapacağım ve suçu senin üzerine atacağım."

"Çok nazıksınız. Teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Bu arada, bu pis koku da ne?"

"Kravatlarından birini yakmak için Declan'ın çakmağını kullandım."

Bir an sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. Nazikçe, "Neden çakmağı bana vermiyorsun, genç kız?" dedi.

"Ooh, iyi fikir! Onu benden aldığını ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımı söyleyebilirsin. Muhtemelen sana zam yapacaktır."

Çakmağı yataktan alıp Homer'ın elindeki boş tabak tepsisinin üzerine koyuyorum. Sonra ona gülümsüyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi. Sen ve Kieran ikiniz de çok tatlısınız. Böyle bir dallama için çalıştığina inanamıyorum."

Birden çok ciddileşti. "Onun için çalışmak benim için bir onur. O tanıdığım en iyi adamlardan biri."

Kool-Aid'i içen başka biri daha. Doktor da aynı şeyi söyledi. "Sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek. Ama yine de sizinle tanışmak güzeldi. Lütfen Kieran'a iyi dileklerimi iletin."

Homer nasıl cevap vereceğine karar veremez ve hiçbir şey söylemeden oradan ayrılır.

Kısa süre içinde elinde çuvalar dolusu kıyafetle geri döndü. Çantaları kapının içine koyuyor, bana dönüyor, sesini alçaltıyor, "Kieran selam söylüyor, yemek işi üzerinde çalışıyoruz" diyor ve tekrar gidiyor.

Keşke malikanenin lordu da köleleri kadar iyi olsaydı.

Kıyafetleri karıştırıyorum, neredeyse istediğim her şeyi bulduğuma seviniyorum. Ne yapacağını görmek için Declan'a Louis Vuitton ve Cartier'den istediğim şeylerin bir listesini mesaj atmayı düşünüyorum ama onunla iletişim kurmaktansa vurulup ölmeyi tercih edeceğime karar veriyorum. Giyiniyorum, Homer'ın getirdiği yemeği yiyorum ve tekrar meditasyon yapıyorum.

Tüm bunlar bittiğinde, pencere duvarının ötesinde alacakaranlık var ve ben yorgunum.

Alışılmadık şekilde yorgunum. Nat ile büyük bir gece geçirmediğim sürece, her zaman enerji doluyumdur. Şu

anda, kendimi

Birisi tüm enerjimi vakumla emdi.

Ben yatakta onun yanında uyanmadan hemen önce Declan da muhtemelen bunu yapıyordu.

Odanın etrafında üç kez dolaşıyorum, her şeyi tekrar inceliyorum, işgalci hakkında kaçırmış olabileceğim herhangi bir ipucu bulmayı umuyorum, ama şansım yok. Silah olarak kullanabileceğim bir şey de bulamadım. Declan'ın bana zarar vereceğini düşündüğümünden değil, ama onu bıçaklama arzusunun ne zaman ortaya çıkacağı belli olmaz.

Tam pes edip uyumak üzereydim ki adamın kendisi geri döndü.

Onu son gördüğümünden daha öfkeli görünmesinin mümkün olmadığını düşünüyordum ama yanılmışım.

Kapıyı arkasından öyle bir güçle kapatıyor ki sıcıyorum. Sonra orada duruyor, parıldayan buz saçağı gözleriyle bana bakıyor, bir bakışıyla beni öldürmeye çalışıyor.

"Ben şimdi ne yaptım?"

"Spider'a tam olarak ne söyledin?"

Masum numarası yapıyorum. "Şu uzun boylu sarışın adam mıydı? Ben ona bir şey söylemedim."

"Hayır mı?"

Uh-oh. Bir şeyler biliyor. Kahretsin, acaba burada kamera var mı? "Sadece bana yemek getirdiği için teşekkür ettim."

"Peki ne dedi?"

"Sadece benimle konuşmaması gerektiğini söyledi."

Declan her seferinde bir adım atarak bana doğru ilerliyor ve alev alev yanan bakışlarını yüzümden hiç ayırmıyor. Geri çekilme dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine omuzlarımı dikleştiriyorum.

Sesini alçaltarak, "Seninle konuşmaması gerekiyordu. Bu kesin bir emirdi. Yine de bir şekilde bu odadan gözlerinde küçük kırmızı kalplerle ve Kieran'la komplo kurup onlara yemek yapmana izin vermem için garip bir dürtüyle çıktı."

"Oh. Gerçekten mi? Bu çok garip."

Yavaşça yaklaşmaya devam ediyor, avını takip eden bir panter gibi.

Boğazımı temizliyorum. "Aslında oldukça göz korkutucuydu.

Gerçekten de güçlü ve sessiz bir tip."

"Yani sessiz olduğunu mu söylüyorsun? Tek kelime etmedi mi?"

Çenemi kaldırıyorum ve onun meydan okuyan bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Evet.

Ben de bunu söylüyorum."

Declan sadece birkaç santim ötemde duruyor. O kadar yakın ki, öfkesinin sıcak dalgalar halinde yayıldığını hissediyorum. Çenesini gıcırdatarak bana bakıyor.

"Neden onun için yalan söyledin?"

Ya burada kameralar var ya da Spider itiraf etti. Onu kandırmaya çalışmanın işe yaramayacağı açık, bu yüzden onun yerine gerçeği söylüyorum. "Başının belaya girmesini istemiyorum."

Declan burun deliklerini açarak yavaş bir nefes alıyor. Boğazıma sarılmamak için kendini zor tutuyor. "Başının belaya girmesi neden umurunda olsun ki?"

"Benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum. Ayrıca, iyi birine benziyor."

Kesin bir dille tekrarlıyor,

"Güzel." "Evet."

"Son yetmiş iki saat içinde altı adam öldürdü." "Oh.

Hmm. Bu tür bir cinayet için yüksek bir sayı gibi görünüyor.

kısa bir süre için. Ama o bir gangster, bu yüzden sanırım

bölge ile birlikte gelir. Karşılamları gereken bir kota falan mı var?"

Yine o yavaş nefes alma şeyini yapıyor. Boynumu kırma dürtüsünü kontrol altına aldığından emin görüldüğünde, "İki adamımı büyüledin. Birinin burnunu kırdın. Diğeriyle sadece birkaç dakika geçirdin. Kieran kendini uşağın sanıyor, Spider da kendini aşık sanıyor. Beni öldürmeye çalışacaklarından korktuğum için buraya başka kimseyi gönderemeyeceğim."

Gülümsememi bastırmak zorundayım. Eğer görürse, patlayabilir. "Sen benim cazibeme karşı bağışıksın diye herkes bağışık olacak diye bir şey yok."

Sesi ölümcül derecede yumuşak ve gözleri yanarak, "Evet, senin meşhur 'caziben'. Eski çılgın Stavros'un binaya ateş ederek girmeye çalıştığında etkisi altında olduğu şey bu olmalı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Stavros beni kurtarmaya mı çalıştı? Şimdiden mi?" "Evet."

Kalbim küt küt atıyor. "Aman Tanrım. O iyi mi? Onu sen öldürmedin, değil mi?"

"Öyle ya da böyle neden umursuyorsun ki? Seni o kadar sıktı ki ondan ayrıldın."

"Bu onun ölmesini istediğim anlamına gelmez! Ve senden ona zarar vermemeni istemiştin, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum. Hâlâ hayatta olmasının tek sebebi de bu."

Rahatlamış bir nefes veriyorum ve elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. "Vay canına! Ona ne yaptın?"

"Onu Çin'e giden yavaş bir gemiye bindirin."

Bu doğru mu yoksa alay mı ediyor bilemiyorum ama Stavros'u incitmediğini biliyorum. Onunla söyleyebilirim

Bu konuda hayal kırıklığına uğradığını ifade ediyor.

"Teşekkür ederim. Minnettarım. Saygılarımla."

Bana o alev alev yanan gözlerle bakıp durduğunda kendimi savunmaya geçmiş hissediyorum.

"Şimdi ne olacak?"

"Tuhafsın. Ve güçlü. Ve inanılmayacak kadar sinir bozucusun. Kaldığın süre boyunca seni susturmalı mıyım yoksa düşmanlarımın üzerine mi salmalıyım karar veremiyorum. Sanırım bir öğleden sonra hepsini avucunun içine alırsın."

Bir süre sonra, "Komik ama bu neredeyse bir iltifat gibi geldi" dedim.

"Değildi. Senden hoşlanmıyorum." "Ben de senden hoşlanmıyorum."

Aramızdaki boşluk sıcaklıkla çatırdıyor. Bakışları elle tutulur gibi, sanki ona bağlı bir elektrik akımı varmış gibi, vücuduma, bacaklarımın arasına doğru fırlıyor.

Ağızma bakıyor ve dudaklarını ıslatıyor.

Hastanede uyanmadan önce hatırladığım son şey bu.

OceanofPDF.com

DECLAN

" "

Subdural hematom. Küçük ama tehlikeli. Küçük ama tehlikeli. ölümlülükoran üzerinde bunlar türleri . Beyin

yaralanma oranı yüksek. Kan pıhtısı kırk sekiz saat içinde kendiliğinden düzelmezse, kafatasının içindeki basıncı azaltmak ve yaralı damarları onarmak için ameliyat olması gerekecek."

"Ölüm oranı nedir?"

"Belirli bir zaman diliminde belirli bir popülasyondaki ölüm sıklığı."

Silahımı çekip bu salak doktorun suratına ateş etmemek için kendimi fiziksel olarak zor tutuyorum. "Subdural hematomlarda ölüm oranı nedir?"

"Ah, pardon. Yüzde elli ila doksan."

Bu beni hayrete düşürdü. "Bana bu hastalığa sahip insanların çoğunun öldüğünü mü söylüyorsunuz?"

"En azından yarısı, evet."

Dehşet içinde ona baktığımda hemen geri adım attı.

"Ama bu yaralanmaların çoğu yaşlılarda ya da araba kazası ya da diğer travmatik olaylar geçirmiş hastalar. Bu hastanın yaşı ve genel sağlık durumu göz önüne alındığında, şansı ortalamadan çok daha iyi."

Kendi kendime homurdandığımı duyuyorum, "Öyle olsalar iyi olur. Eğer o ölürse, sen de ölürsün."

Kim olduğumu bildiği için bembeyaz kesiliyor. Bağırsaklarının kontrolünü kaybetmeden önce doktoru odadan çıkaran Kieran'a çenemi sallıyorum.

Kapı kapandığında Kieran'a "Bütün hastaneyi kilitleyin. Tüm çıkışlara, girişlere ve odasının dışına adam yerleştirin. Personel de dahil olmak üzere bu kata girmek isteyen herkesi kontrol edin. Karakoldan O'Malley'i ara ve ikinci bir emre kadar Mass General'ın kontrolünün bizde olduğunu söyle. Polis müdahalesi istemiyorum ve kesinlikle kimsenin esirimi kaçırmaya çalışmasını istemiyorum."

"Emredersiniz, patron."

Gitmek için döner.

"Peki ya Kieran?"

Bana dönüp bekliyor.

"Bu işin sorumluluğunu sana veriyorum çünkü onun da bunu isteyeceğini düşünüyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Yemin ediyor, "Yapmayacağım patron. Kimse kızıma yaklaşamayacak."

Bizim kız. Tanrım, şimdi de takımın maskotu mu oldu?

Kieran yüzümü gördü ve akıllıca bir şey yapıp gitti.

Boş odada yalnız kaldığımda, kendimi toparlamak için bir an duruyorum. Sonra Sloane'un bulunduğu bitişik odaya giriyorum.

Solgun ama uyanık, yatakta oturuyor, televizyonun uzaktan kumandasıyla oynuyor, kanallar arasında geziniyor. Ancak beni gördüğünde duruyor.

"Aman Tanrım. Kötü, değil mi?"

"Evet. Subdural hematoma. Ölmek ihtimaliniz en az yüzde elli."

Bir süre sonra, "Tanrım, lafı dolandırma." diyor.

"Yapmamı ister miydin?"

"Hayır. Ama bu konuda çok mutlu görünmek zorunda da değilsin."

Yatağın yanındaki sandalyeye oturuyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve iç çekiyorum. "Bu konuda mutlu değilim."

"Demek üzgün yüzün bu?"

"Bu benim-esirim-benim-siktiğimin-kıçının-ağrısı suratım."

"Ah, evet, şimdi tanıdım. Bu kupayla bir hemoroid kremi reklamında oynayabilirsin."

Birbirimize bakıyoruz. Haberi alış şekline hayranlık duymamaya çalışıyorum ama daha iyi bilmeliydim. Ölmek üzereyken bile yıkılıp ağlayacak biri değil.

"Aramamı istediğiniz biri var mı?"

Hiç vakit kaybetmeden, "Oprah Winfrey. Her zaman onunla tanışmak istemişimdir. Sanki çok iyi anlaşırdık, beni Montecito'daki malikanesindeki tüm havalı partilere davet ederdi ve ben de gelecekteki kocam Monako veliaht prensiyle orada tanışırdım. Ya da Fas. Hangisinin sevimli olduğunu hatırlayamıyorum."

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Hemen ilgileneceğim. Başka kimse var mı?"

İç geçiriyor, yastıklara yaslanıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Annem yıllar önce vefat etti ve babamla sadece tatillerde konuşuyorum. Yeni karısı benden pek hoşlanmıyor. Her şeyi bilen biri olduğun için muhtemelen bunu zaten biliyordur, ama bana bir şey olursa, lütfen

Natalie'ye haber ver. Burada olduğumu söyleyerek onu endişelendirmek istemiyorum ama yakında benden haber alamazsa çılgına dönecektir. Muhtemelen şu anda bile çıldırıyor. Çok duygusaldır, bilirsiniz. Hassas olan o."

Dudaklarını çiğneyerek ve kaşlarını çatarak devam ediyor.

"Senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı. Çok sadıksın."

Sloane onu bir sirke sattığını haber vermişim gibi bakıyor. "Özür dilerim, beynim beni yanıltıyor olmalı ama bana güzel bir şey söylediğinizi duyduğumu sandım."

Şimdi gülümsememe engel olamıyorum. "Kesinlikle senin sarsak beynindi."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ayağa kalkıyorum ve ceketimi çıkarıyorum. Sandalyenin arkasına atıyorum, sonra tekrar oturuyorum ve yatağın yanındaki küçük masadan ünlülerin dedikodu dergisini alıyorum. Sandalyeye yerleşip rahatlıyorum ve okumaya başlıyorum.

"Um. Ne yapıyorsun?"

Cevap verirken başımı dergiden kaldırmıyorum. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Oturmak. Okuyorum. Kalıyorum."

"Gözlem gücünüz hayret verici." diyorum.

Ardından sessizlik geliyor, ama kısa süreceğini biliyorum. Ve haklıyım.

"Declan?"

"Evet, kızım?"

"Dışarıda yapman gereken önemli gangsterlik işlerin yok mu? Düşmanlarını öldürmek falan? Karanlık sokaklarda sinsice dolaşmak?"

"Evet, kızım." Sayfayı çeviriyorum. "Yani..."

"Seni öldürecek biri varsa o da benim. O on beş yaşındaki aptal doktora güvenmiyorum."

"Beyin cerrahından mı bahsediyorsun?"

"Evet. Tıp lisansını Cracker Jack kutusundan almış **g i b i** görünüyor."

Sloane gülmeye başlar. Ses yumuşak ve şaşırtıcı derecede tatlı. Daha da şaşırtıcı olanı, bu sesi duymaktan ne kadar hoşlandığım.

"Kırk iki yaşında olduğuna emin misin? Cracker Jacks babamın döneminden kalma."

Dergiyi indirdim ve ona baktım. "Kaç yaşında olduğumu söylediğimi hatırladın."

"Söylediğin her şeyi hatırlıyorum."

Kaşlarımı kaldırdığımda solgun yanakları renkleniyor.

"Oh, kapa çeneni."

"Önce sen."

Kızgınlıkla iç geçiriyor ve sırtı bana dönük olacak şekilde yan yatıyor. Ben dergime geri döndüm.

Neredeyse iç mücadelesini duyabildiğim beş dakikalık bir aradan sonra, yuvarlandı ve "Bu çok garip. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı dergiden kaldırmadan cevap veriyorum, çünkü bunun onu kızdırdığını biliyorum. "Hangi bölüm?"

"Tüm parçalar. Her şeyi! Ben, sen, kaçırılma, araba kovalamacaları, hematomlar, yakın ölüm, alo?"

"Muhtemelen en iyisi fazla heyecanlanmamak, genç kız. Daha fazla beyin damarının patlamasını istemeyiz."

"Sen... sen bana gülüyor musun?"

Hafifçe, "Neden, öyle olsaydım teflon egon incinir miydi?" diyorum.

Daha fazla dayanamadan önce bir beş dakika daha sessizlik içinde kaynar. Yatakta doğruluyor. "Declan!"

Ona bakıyorum. "Mmm?" "Ne halt ediyorsun sen?"

Bakışlarını tutarak, "Seni koruyorum. Hadi uyu."

Ağzını açıyor ama söyleyecek bir şey bulamayınca -bir mucize- kapatıyor. Yastıklara yaslanıp çarşafı burnunun altına kadar çekiyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor.

Çok sevimli. Acaba bunları ayna karşısında mı yapıyor? "Declan?"

"Tanrı aşkına, kızım, sadece soruyu sor. Her seferinde önce benim adımlı söyleme."

"Çok fazla kural var." diye mırıldanıyor.

Boynu yerine dergiyi çekiyorum ve okumaya devam ediyorum.

"Bana bir hikâye anlatabilir misin diye merak ediyordum." Bakışlarımı onunkilere çevirdim.

Sesi kısık çıkıyor. "Uyumama yardımcı olması için."

Kuşkuyla gözlerimi kıstığımda, "Lütfen?" diyor. "Bu her ne tür bir oyunsa, ben oynamıyorum."

Bir süre sonra, "Tamam," diye fısıldıyor ve tekrar yan dönüyor, bacaklarını çenesine kadar kıvrarak top haline geliyor. Küçük, acınası görünümlü bir top.

Dergiyi yatağımın başucundaki masaya fırlatıyorum ve keşke yıllar önce dinden vazgeçmeseydim diyorum. Şimdi Tanrı'ya beni öldürmesi ve bu sefaletten kurtarması için dua etmek için iyi bir zaman olabilirdi.

İçimi çekerek başlıyorum. "Bir zamanlar, çok uzaklarda bir ülkede..." Başının arkasına bakıyorum. "Bir prenses."

Sloane hafifçe dönüyor, dinliyor. Ben devam ediyorum.

"Dişleri, sakalları ve sırtında büyük bir kamburu olan son derece çirkin bir prenses. Aslında küçük bir deveye benziyordu."

"Walt Disney, sen değilsin." diye mırıldanıyor.

"Bunu ben mi söylüyorum, yoksa sözümü kesmeye devam mı edeceksin?"

Benim cevabım hoşnutsuzluk homurdanması.

"Dediğim gibi. Küçük deve prensesi çirkin biriydi ama insanları kendisine çeken ilginç bir kişiliği vardı. Çirkin görünüşünü aşmakta zorlandılar, ama bir kez aştıklarında, onun sihirli bir yeteneği olduğunu keşfettiler... hazır mısınız?"

Açıkça, "Heyecanımı zor zapt ediyorum" diyor.

"Hayvanlarla konuşmak."

Uzun bir duraksamadan sonra merakına yenik düşüyor. "Ne tür hayvanlar?"

"Hepsi. Ama çoğunlukla köpekler. Küçük deve prensesi, ne kadar kuduz ya da vahşi olursa olsun her köpeği kendisine aşık edebilir ve emirlerini yerine getirmesini sağlayabilir."

"Ah. Bunun nereye gittiğini anlıyorum. Prenses Lassie'ye aşık olacak ve kampup adı verilen yarı deve, yarı köpek bebeklerden oluşan yeni bir ırk yaratacak ve insanlara düşman olup hepsini öldürecek. Son."

"Hayır, ama bu fikir bir filme dönüştürülseydi, izlerdim. Özellikle de kampuplar genetik olarak değiştirilmişse."

Sol pençe-kolları düşünceyle çalıştırabildikleri lazer toplarıydı. Devam edebilir miyim?"

Derin bir iç çekti. Bunu olumlu olarak kabul ediyorum.

"Sade prenses bir gün yakın arkadaşı Neddie'yi ziyarete giderken, aniden o güne kadar gördüğü en büyük, en güçlü, en yakışıklı köpek tarafından kaçırıldı. Neddie tüm köpeklerin kralıydı - tabiri caizse en iyi köpekti - ve cesaretiyle ünlüydü. Ayrıca zekasıyla da. Küçük deve prensesin zekâsından çok daha üstündü. Aksi yöndeki hayallerine rağmen bu oldukça acınası bir durumdu."

"Hayal gücünden o kadar yoksunsun ki, kafanda beyninin olması gereken yerde bir delik var."

Kıkırdamamı engelleyerek devam ediyorum. "Yani cesur, güçlü, yakışıklı, savaşçı-kral köpek-"

"İnanılmaz" diye mırıldanıyor.

"-küçük deve prensesi kalesine kilitledi. Planı, arkadaş olduğu ezeli düşmanı hakkında bilgi almak için onu sorgulamaktı. Ancak bilmediği şey, develerin ne kadar dağınık olduğudur. Ve pis koktukları. Birkaç gün içinde her yer kusulmuş, yarı sindirilmiş ot kokmaya başladı. Kale, sıcak bir yaz gününde dev bir çöp kutusu gibi kokuyordu. Bir de yağlı kürk. Ve gübre."

"Büyüleyici. Bu deve prensesin adı Slang mıydı acaba? Slung? Slune?"

Sesi o kadar ekşi ki gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Hayır. Onun adı Drone'du."

"Drone. Çünkü çok konuşuyordu. Komedideki gerçek amacını kaçırdın, gangster."

"Oldukça komiğim, değil mi?"

"Kırık bir burunla çok daha komik olurdun."

Odaya bir hemşire girer. Sloane, "Oh, güzel, belki de o çubuğu kışından çıkarmak için kullanabileceğimiz bir lavman getirmiştir" diye takılır.

Gülmemek için elimle ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Hemşire kendini Nancy olarak tanıttı ve Sloane'un tansiyonunu ölçeceğini söyledi. Sonra belli belirsiz bir gülümsemeyle bana döndü. "Ve sen de babası olmalısın."

Sloane şamatalı bir kahkaha attı. Bana kına yakmak için dönerek, "Yan! Evet, oradaki benim babam, Zaman Baba. Kendini sandığı kadar genç ve yakışıklı değil."

Hemşirenin gülümsemesi duraksıyor. "Bebeğin babasını kastetmiştim."

Kıpırdamadan düşünüyorum. Midem düğümleniyor. Nefes almak aniden çok zorlaşıyor.

Sloane hala gülüyor. "İyiymiş, gangster. Bunu söylemesi için ona ne kadar ödedin?"

Yüzümdeki ifadeyi görünce kahkahası kesildi.

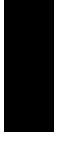
Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde hemşireye bakar. Yüzü solgunlaşır. Sesi boğuk çıkıyor. "Bir dakika. Ne... ne bebeği?"

En azından hemşire cevap verirken özür diler gibi görünme nezaketini gösteriyor.

"Doktor sana söylemedi mi? Sen hamilesin."

OceanofPDF.com

DECLAN

Bir an için odada o kadar sessizlik oluyor ki, başka bir odada birinin kalp monitörünün bip sesini duyabiliyorum

koridorun aşağısında. Sonra Sloane açıkça, "Bu imkansız. On yıldır doğum kontrol hapı kullanıyorum. Yanlış kişiyi yakaladınız."

Bu sırada Nancy son derece rahatsız görünüyordu. Kapıya doğru geriye doğru tek bir adım atar. "Özür dilerim. Belki de yanlışmışımdır. Doktoru geri göndereceğim-"

"Dur."

Ses tonum son derece yumuşak olsa da işe yarıyor. Nancy olduğu yerde donup kalıyor, yutkunuyor.

Aptal doktor gibi, o da benim kim olduğumu biliyor. Yeni bir kral tahta çıktığında dedikodular hızla yayılır. "Giriş yaptığında alınan kan örnekleriyle hamilelik testi yaptınız mı?"

Hemşire benimle Sloane arasında bir ileri bir geri bakıyor, belli ki nasıl bir karmaşanın içine girdiğini merak ediyor. "Evet. Doktor bunun ihtiyatlı olacağını düşündü.

."

"Hayır," diye araya giriyor Sloane, sesi yüksek çıkıyor. "Geçen ay regl oldum. O zamandan beri her gün hap aldım. Kaçırduğım gün olmadı. Çok dikkatliyim. Hamile değilim."

"Doğum kontrol hapı mükemmel bir başarı oranına sahip değildir. Ve regl döneminizde hamile kalabilirsiniz."

Sloane, "Ve sana iki mor göz vermeden önce bu saçmalıklarla odamdan defolup gidebilirsin, Nancy" diyor.

Ayağa kalkıyorum. Nancy birkaç adım geri sıçradı. Ona tekrar durmasını söylediğimde bayılacak gibi oluyor.

"Dinle, ben sadece elçiyim. Doktor size benden daha fazla bilgi verebilir."

"Bu kan testlerinin doğruluk oranı nedir?" diye sordum. "Yüzde doksan dokuz."

Hay sikeyim. "Peki adet görmedikten sonra hamileliği ne kadar sürede tespit edebilir?"

"Birkaç gün içinde."

Sloane'a bakıyorum, yüzü kızarmış ve çileden çıkmış bir halde yatakta yatıyor. "Regl olmadın mı?"

Dudakları ince.

"Şu lanet soruya cevap ver."

İsteksizce itiraf ediyor, "Birkaç gün önce almam gerekiyordu. Ya da şimdi. Günlerim birbirine karıştı."

Elimi yüzümde gezdirip inlediğimde ısrarla, "Hamile değilim! Vücudumu tanıyorum! Hiçbir şey değişmedi!"

"Tipik olarak, yaklaşık bir ay öncesine kadar belirtileri hissetmeye başlamazsınız.

beş ya da altı hafta."

Sloane'un bakışı zavallı Nancy'nin yüzündeki deriyi eritebilirdi. "Bu, dişlerini kırmak üzere olduğum tekmenin belirtilerini hissetmen için geçecek süreden çok daha uzun."

"Sloane, kapa çenenı. Nancy, çık dışarı."

Nancy arkasını dönüp kaçı. O gidince Sloane bana döndü, ısrarcıydı. "Yapmayacağım. Yapmayacağım, Declan."

"Evet. Ama sen öyle görünüyorsun." Tedirgin bir şekilde adım atmaya başladım.

"Peki o zaman, bununla başa çıkmak zorundayım."

Ona doğru döndüğümde, kaşlarını kaldırıyor. "Bu bakış ne için?"

"Kürtaj yaptırmayacaksın." diye homurdandım.

Bir süre sessizce yüzümü inceliyor. Sonunda konuştuğunda sesi sakin. "Öyle olduğumu söylemedim. Ama eğer öyle olsaydım, bu seni hiç ilgilendirmezdi."

Soğukkanlılığımı kaybedip bağıriyorum, "Tabii ki bu beni ilgilendirir!

Sen benim esirimsin!"

Saçları tekrar yüzünün etrafında toplandığında, ellerini kucığında birleştiriyor. "Bu konuda güçlü hisleriniz olduğunu görüyorum. Ancak şunu belirtmek isterim ki, buraya nasıl geldiğimden bağımsız olarak, öyle ya da böyle umursamanız ilginç. Ne de olsa babası siz değilsiniz. Bir baba olduğundan değil, çünkü hamile değilim, ama eğer olsaydım, o sen olmazdın."

"Tanrım, beni embesil mi sandın? Babası olmadığımı biliyorum!"

Gözlerini kısar. "Aynen öyle. Sen baba değilsin, yakında beni eve göndereceksin ve sonsuza dek yakandan düşeceğim. Peki neden bu kadar heyecanlanıyorsun?"

Bu haber karşısında yaşadığım tuhaf duygusal karmaşayı açıklayacak bir şeyler bulmak için çırpınıyorum. Tek bulabildiğim, "Kürtaja inanmıyorum."

"Tebrikler. Yine de seni ilgilendirmez."

Tekrar yürümeye başladım. Sloane bir şahininki kadar keskin gözlerle beni izliyor.

"Üreme haklarımı engellemek için beni süresiz olarak evinizde zincirli tutacağınızı düşünüyorsanız, bunun işe yaramayacağını şimdiden söyleyebilirim."

Bunu düşünmüyordum ama yine de merak ettim. "Neden olmasın?"

"Kieran ve Homer bana bunu yapmana asla izin vermezdi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Spider sana onun gerçek adını mı söyledi?"

"Tabii ki. Bu neden bu kadar şok edici?"

"Gerçek adını kimseye söylemez. Birbirimizi on yıldan uzun süredir tanıyana kadar bilmiyordum. Ve seninle odada sadece üç dakika kaldı."

Bana bir bakış attı. "Küçük çirkin deve prensesi köpeklerle istediğini yaptırmakta iyidir, hatırladın mı?"

Ona öfkeyle baktığımda iç geçirdi.

"Lütfen kavga etmeyebilir miyiz? Başım çatlayacak gibi ağrıyor, beynim beni öldürmek üzere olabilir ve hamile olabilirim ama değilim. Sözlü dövüş için enerjim yok."

Yastıklara yaslanıyor ve yorganı yüzüne çekiyor.

Bir süre daha volta atıyorum. Zihnim bir nükleer bombanın dumanı gibi.

Hamile. Kaçırdığım kadın bir Bratva bebeğine mi hamile?

Vay anasını. Ben de daha önce her şeyin kötü olduğunu sanıyordum.

Sloane yorganın altından, "Sana kişisel bir soru sorsam cevap verir misin?" diye sorar.

"Hayır."

Doğal olarak bunu görmezden geliyor. "Hamileliğini sizin isteğiniz dışında sonlandıran bir kız arkadaşınız oldu mu?"

Yatağının yanındaki sandalyeye çöküyorum ve nefes veriyorum. "Hayır." "Tamam. Özür dilerim, bu beni ilgilendirmez. Bu sadece

Bu konu sizin için tetikleyici bir nokta gibi görünüyor."

"Size bunun tüm yaşamın kutsal olduğuna inandığım için olduğunu söylersem bana gülersiniz."

"Tabii ki sana güleceğim. Nedenini bilmek ister misin?"

"Hayır."

"Çünkü yaşamak için insanları öldürüyorsun."

Neden sorularına cevap verme zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Tek yaptığı beni görmezden gelmek. "Tek yaptığım bu değil." diye homurdanıyorum.

Yorganı yüzünden sıyrıyor ve kaşlarını birleştirerek bana bakıyor. "Ah, özür dilerim. Gasp, haraç, silah kaçakçılığı, insan kaçakçılığını unutmuşum-"

"İnsan kaçakçılığına hayır!"

"-uyuşturucu kaçakçılığı, sahtecilik, vergi dolandırıcılığı, hisse senedi manipülasyonu, kamu görevlilerinin yolsuzluğu-"

"Bu bilgiyi nereden alıyorsun? Google'dan mı?"

"Bunları yapmadığını mı söylüyorsun?"

Dişlerimi sıkarak, "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok, genç kız." diyorum.

"Bana ters ters bakma. Neden bu kadar üzgünsün? Beyninde hasar olan ve belki de bebeği olan benim." Gözleri kocaman oldu. "Aman Tanrım."

Yüz ifadesinden endişelenerek "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bana verdiğin ketamin..." Dehşet içinde bana bakıyor.

Karnım dönüyor. Sesim hırçın çıkıyor. "Sadece bir dozdu. Düşük bir doz."

"Bana hafızamı kaybettirmeye yetti. Bir fetüse neler yapabileceğini hayal edin!"

"Bu düşüş olabilirdi."

Alaycı bir şekilde, "Düşüş demek istiyorsun. Ve olmayabilirdi de."

Bir şey söylemediğimde eliyle gözlerini kapatıyor ve inliyor.

Ayağa kalkıyorum, elini yüzünden çekiyorum ve üzerine eğilip endişeli gözlerine bakıyorum. "Bebek iyi olacak," diyorum hissettiğimden daha inançlı bir şekilde. "Gençsiniz, güçlüsünüz ve sağlıklısınız. İkiniz de iyi olacaksınız."

Beynindeki pıhtıdan ölmezsen diye eklemiyorum, çünkü bu kabalık olur.

Bana bakıyor, panikliyor ama yine de beni küçümsemeyi başarıyor. "Declan, eğer sahip olamayacağım bu çocuğun IQ'sunun bir dahiden daha düşük olduğu ortaya çıkarsa, seni öldürürüm. Ve bunu mecazi anlamda söylemiyorum."

Samimi olduğuna emin olduğum hayatımla ilgili tehdidi es geçerek gülümsüyorum. "Anlaştık."

"Neden gülümsüyorsun? Az önce seni öldüreceğimi söyledim!" "Aynen öyle."

"Anlamıyorum."

"Eğer boğazımı kesmek istiyorsan, kendini daha iyi hissediyor olmalısın."

Beni düşünerek dudaklarını büzüyor. "Boğaz kesmek olmaz. Çok kanlı olur."

"Silah mı?"

Burnunu kırıstırıyor. "Çok dağınık."

"Ah, hatırlıyorum. Et yiyen bakterileri içeren yavaş ve acı verici bir şey."

Başını sallıyor. "Böylece köşede bir sandalyede oturup günler boyunca santim santim tüketilmeni izleyebilirim. Hayır, haftalar. Aylar." Gülümsüyor. "Acı içinde."

Kıkırdıyorum. "Bu fikir gerçekten hoşuna gitti. Ne küçük bir canavar. Ve çok tatlı görünüyorsun."

Garip bir duraksamadan sonra sesi kararsız çıkıyor. "Sence tatlı görünüyor muyum?"

"Hayır. Bence deveye benziyorsun. İğrençsin."

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Nefes alışının, yanaklarının kızardığının ve daha da yaklaştığının farkına varıyorum, o kadar yaklaşmışız ki burunlarımız sadece birkaç santim aralıkta.

Yumuşak bir sesle, "Deveye benzediğimi düşünmüyorsun değil mi?" diyor.

Cevap vermeden önce dudaklarımı ıslatmak zorundayım, ağzım çok kuru. "Bir sırtlan. Bir yaban domuzu. Bir kakapo."

"Sonuncusunu bilmiyorum."

"Bu uçamayan dev bir papağan." "Papağan mı? Yani sevimli."

Başımı yavaşça sallıyorum, daha yakına eğilme ve ağzımı onunkine bastırma dürtüsüyle savaşıyorum. Cevap verirken sesim boğuk çıkıyor. "Hayır. Bu iğrenç."

Bir süre sonra, "Yalancı" diye fısıldıyor.

Beni itiyor ve tekrar yan tarafına dönüyor.

Doğruluyorum ve yavaş, sessiz bir nefes alıyorum. Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Sonra cebimden cep telefonumu çıkarıp Spider'a bir mesaj gönderiyorum.

Şimdi oraya geliyorum. Konuşmaya hazır olduğundan emin ol.

Sloane'a son bir kez bakarak odadan çıkıyorum,

Kieran'ın gönderdiği siyah takım elbiseli silahlı adamlara başımla selam veriyorum.

Ben içerideyken kapının iki yanına yerleştirilmiş.

Stavros'la konuşmak için dışarı ıkıyorum.

Sözümden dönüp onu öldürseydim Sloane beni affeder miydi merak ediyorum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

OceanofPDF.com

SLOANE

T Declan'ın arkasından kapı kapandığı anda hemşireyi çağırmak için düğmeye basıyorum.

Altmış saniye sonra Nancy geldi, beni ziyaret etmektense bir kase jilet yemeyi tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

"Merhaba Nancy. Daha önce sana cadı gibi davrandığım için özür dilerim ama şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Beynimin kanaması bir yana, kaçırıldım."

Göz kırpıyor. "Uh..."

"Bu konuda bir şey yapmanıza gerek yok. Yardım istemiyorum. Polisi aradığını öğrenirlerse İrlanda mafyasıyla başının büyük derde gireceğini biliyorum, o yüzden bunu yapma, tamam mı? Benim yüzümden tüm ailenin öldürülmesini istemiyorum."

"O...tamam."

"Harika. Teşekkürler. Acaba hamilelik testinin yanlış pozitif çıkmasına neyin sebep olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Gözlerini açtıktan sonra, "Bir kan testinin yanlış pozitif çıkması son derece nadirdir" diyor.

"Ama öyle olsaydı, buna ne sebep olurdu?"

Bir an için düşünüyor. "Kandaki protein seviyesini yükselten birkaç durum var. Yakın zamanda düşük veya kürtaj. Döllenmiş bir yumurtanın fallop tüplerine yerleştiği dış gebelik. Bazı ilaçlar. Bazı sağlık sorunları."

"Ne gibi?"

"Tam bir liste için bakmam gerekecek ama aklıma ilk gelenler... böbrek hastalığı. Romatoid faktörler. Kanser."

"Ne tür kanser?"

"Öncelikle yumurtalık."

Aman Tanrım. Annem de bu yüzden ölmüştü. Bir panik dalgası kalp atışlarımı hızlandırıyor ama nefes alıp veriyorum. "Peki ya ketamin ilacına maruz kalma?"

"Bu bir anestetik. Test sonuçlarını etkilemez." "Aklınıza gelen başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Tamam. Bilgi için teşekkürler. Minnettarım. Hazır buradayken yumurtalıklarımnda tümör olup olmadığını kontrol edebilir miyiz? Ayrıca böbrek hastalığı ya da başka bir şey olup olmadığına bakmak için ihtiyacım olan diğer kan testlerini de yapalım."

"Neden önce bir hamilelik testi daha yapmıyoruz?" "Hamile olmadığımı biliyorum."

Tamamen inkar ettiğimi düşündüğünü söyleyebilirim, ama akıllıca bundan bahsetmiyor.

"Pekâlâ. Testleri isteyeceğim." "Teşekkür ederim."

Bir an bana baktı, sıkıntılıydı. Başparmağıyla omzunun üzerinden kapıyı işaret ederek, "Yani..." dedi.

"İrlanda mafyasının başı beni kaçırdı. Evet."

"Ama..."

Elimi havada salladım. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme. Anlaşmanın kötü tarafını o aldı. Muhtemelen bir hafta içinde, geçirdiği büyük kalp krizi yüzünden buraya geri döneceğiz. Proteinli bir smoothie almam mümkün mü? Ayrıca Tahoe, King's Beach'teki Lakeside Yoga'yı arayıp Sloane'un grip olduğunu ve bir süre gelemeyeceğini söyler misin? Kim olduğunuzu sorarlarsa Riley deyin. O benim küçük kardeşim."

Ona gülümsedim. Birkaç kez daha göz kırptıyor, kafası tamamen karışmış görünüyor, sonra dönüp dışarı çıkıyor.

Yatağa uzanıyorum, yorganı yüzüme çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sessizce olumlu olumlamaları tekrarlamaya başlıyorum.

Hamile değilim.

Hamile değilim.

Ben... Bekle. Bu olumsuz bir ifade, olumlu değil. Olumlu tutmalıyız. Tekrar dene.

Bir bebekten

özgürüm. Ben

bebeksizim.

Çocuğum yok.

Hamile değilim.

Ben tam bir moronum.

İnleyerek yorganı yüzümden kaldırıyorum ve tavana bakıyorum. Bir süre tavan döşemelerindeki çatlakları sayıyorum, ta ki bunun Declan'ın benden kurtulması için mükemmel bir senaryo olduğunu fark edene kadar.

Beni kaçırdığı New York'a geri götürmek zorunda değil. Seyahat için düzenlemeler yapmak ya da beni kurtarmaya çalışabilecek kişilerden kaçınmak zorunda değil. Beni hastanede bırakıp çekip gidebilir.

Birkaç dakika önce yaptığı gibi.

Nancy hamile olduğumu açıkladıktan hemen sonra.
Kalbim çarpmaya başladı. Ağzım kuruyor. Midemde
korkunç bir sıkışma oluyor.

Pekala, bu duygu nedir? Gücünü dağıtmak için bu
duyguya bir isim verelim.

şu anda kendimi garip
hissediyorum. Çok belirsiz.

Tekrar dene.

Kendimi iyi hissetmiyorum.

Kafandaki kan pıhtısı olabilir. Duygusal durumundan
bahsedelim, fiziksel durumundan değil, Sloane.

Bana ksmenden nefret ediyorum.

İinizdeki seslere deliymişsiniz gibi cevap vermenizden
nefret ediyorum. NE HISSEDIYORSUN?

Yüksek sesle, "Acıyor." dedim.

Söylediğim anda doğru olduğunu anlıyorum. Sonra
inançsızlık geliyor.

Aklımı kaybettim. Duygularım incindi çünkü beni
kaçıran kişi bebeği duyunca gitti.

Kesinlikle doğurmayacağım bir bebek.

Yataktan fırlayıp kapıya koştum ve çekip açtım. Ne
planladığımı bilmiyorum, tamamen igdlerimle hareket
ediyorum ama kapı açılır aılmaz siyah takım elbiseli dört
dev adam kapının iki yanındaki yerlerinden fırlayarak
Önümde aşılmaz bir gangster duvarı oluşturuyor.

Onlardan biri Kieran.

Onu görmek neden vücudumda böyle bir rahatlamaya
neden oluyor, bilmek istemiyorum.

Yüzüme bir kez baktı ve korkutucu yüksek alarm
moduna geçti. Belinden bir silah çıkarıp

Arkamdan odaya girdi, sinirleri gerilmiş ve hırılıyordu.

"Bu ne şaka? İyi misin, genç kız?"

"Evet, ben iyiyim. Ben sadece...um. Ben... susamıştım."

Kieran omuzlarını gevşetir ve bir nefes verir. Sonra yanındaki adama döner.

"Git kıza bir bardak su getir ve elini çabuk tut." Silahını kılıfına geri koydu ve gülümseyerek bana döndü. "Çok tatlı bir çocuksun, o kukunla benim kex'imi kirlettin."

Adamın söylediği tek bir kelimeyi bile anlayacağımı sanmıyorum ama hücresel düzeyde benim için endişelendiğini, odama girebilecek herhangi bir davetsiz misafiri vurmaya hazır olduğunu ve Declan'ın beni bu hastanede terk etmemekle kalmayıp, yokluğunda bana kendi kişisel koruma birimimi bıraktığını biliyorum.

Bu hissi adlandırmayı reddediyorum. Bu beynimi yıkan son damla olabilir.

Kieran çenesini sarsarak, "Yatağa dönsen iyi olur, genç kız," dedi. "Declan döndüğünde seni daha kötü durumda bulursa bir kutu kurbağa gibi çıldırır."

Cevap vermek yerine Kieran'a sarılıyorum.

Onu bıraktığımda herkes kilisede osurmuşum gibi bana bakıyor.

İçtenlikle, "Teşekkür ederim Kieran. Ve hepinize de. Burada olduğunuzu bildiğim için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Beni kolladığınız için gerçekten minnettarım. Eminim hepinizin yapmak istediği başka şeyler de vardır..."

Kararsız bir nefes alıyorum. Kimse bir şey söylemiyor. Kieran'ın su getirmesi için gönderdiği gangster geri dönüyor ve bana bir kâğıt bardak uzatıyor.

Elime bakıyorum, titrediğini görünce şaşıyorum.

Kieran nazikçe, "Şimdi içeri gir, genç kız," diyor.

"Dinlen, tamam mı?" "Tamam. Tamam."

Bana göz kırpmıyor. Tuhaf bir nedenden dolayı, bu beni duygulandırıyor.

Korumalarımı bakarak boğuk bir sesle, "Hepinizin bilmesini isterim ki İrlandalı gangsterlerin Ruslardan çok daha havalı olduğunu düşünüyorum. Declan hariç. Ama siz en iyisisiniz."

İçeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum, suyu içiyorum, sonra yatağa yüzükoyun uzanıyorum, Nancy tekrar gelene kadar yastığa derin derin nefes alıyorum.

"Sizin için de uygunsa, şimdi biraz daha kan alacağım, böylece testlere başlayabiliriz, sonra da rahim ve yumurtalıklarınızın içine bakmak için ultrason çektirmek üzere Radyoloji'ye gidebiliriz."

"Harika. Hadi yapalım şu işi."

Altı küçük şişe kan alırken sessizce oturuyorum. Çok fazla gibi görünüyorum ama bundan bahsetmiyorum. "Kan testi sonuçlarını almamız ne kadar sürer?"

"Senin için, yaklaşık bir saat."

Sıranın başına itiliyorum. Hiç şüphesiz Declan'ın tüm aile ağacını yok etmesinden duyduğu korku sayesinde. "Minnettarım. Teşekkürler Nancy."

Yaptığı işe ara verip bana bakıyor. Kapıya doğru kaçamak bir bakış göndererek, "İyi olduğuna emin misin?" diye mırıldandı.

"Elbette. Kaçırılmak başıma gelen en kötü şey değil. Ve onlar sadece erkek. Onlar gibi değil

Başa çıkması zor. Çok daha korkunç olan Chihuahualar tanıdım."

"Görmedim. Bu adamlar korkunç. Ve patronları..."
Titriyor.

Merak çirkin başını kaldırıyor. "Hayatın boyunca Boston'da mı yaşadın?"

Başını sallıyor.

"Demek buradaki İrlanda mafyası oldukça güçlü, ha?"

"Şehri onlar yönetiyor. Kendimi bildim bileli bu böyle. Polisler bile onların maaş bordrosunda."

Bana ısınmaya başladığını söyleyebilirim, bu yüzden dinlediğimi belirtmek için küçük, cesaret verici bir ses çıkarıyorum.

"Yani, İtalyanlar da var. Ve Ruslar. Ve daha pek çokları ama İrlandalılar Boston'da Amerika'daki diğer tüm şehirlerden daha güçlü bir varlığa sahip. Eskiden işler daha istikrarlıydı, ama son birkaç yıldır bölge savaşları patlak verdi. Üst düzey mafya babaları öldürülmeye devam ediyor. Aslına bakarsanız daha bu hafta bir cinayet işlendi."

"Bunu duymuştum. Diego'ydu, değil mi?" "Evet."

"Bir İrlandalı için garip bir isim."

"İrlandalı değildi. Meksikalı-Amerikalıydı. Patronu vurulduğunda ve işi o devraldığında bütün sokaklar onun adını duymuştu. Latin bir adamın dümene geçmesinin zamanın bir işareti olduğunu söylediler. Mafya daha uluslararası hale geliyor ya da her neyse."

Rusların son liderleri Ukraynalı bir etnik gruptan geliyordu, dolayısıyla İrlandalıların da Meksikalı-Amerikalı bir lideri olması o kadar da garip değil. "Peki bu Diego'ya ne oldu?"

"Gazeteler cesedinin çöplükte bulunduğunu yazdı. Kafasını hâlâ bulamadılar."

Ne kadar korkunç. Declan'la ne kadar yakınlardı
acaba? "Kimin yaptığına dair bir fikirleri var mı?"

Bana bir bakış attı. "Arkadaşlarından biri olmadığı kesin."

Tabii ya. Düşmanlarından biriydi. Belki İtalyanlar gibi.

Ya da Ruslar. Ya

da Kage.

Declan'ın bana neden bu kadar çok baktığı belli. Ben
Natalie'nin en iyi arkadaşayım. Kage ile arkadaş olduğumu
söyledim. Stavros'la çıktım. Savaşı benim başlatmadığımı
kabul etse bile, hala düşmanı olduğumu düşünüyor.

Korumak için çok fazla zahmete girdiği bir düşman.

Asıl soru şu: Neden?

"Affedersiniz?"

Düşüncelerimden irkilerek son kısmı yüksek sesle
söylediğimi fark ettim. "Hiçbir şey. Özür dilerim. Sadece
kafam çok karışık. Şu anda işler biraz karışık."

Nancy bu mayın tarlasını atlatıyor ve ikinci kattaki
Radyoloji'ye yapacağımız yolculuk için bana bir tekerlekli
sandalye getireceğini söylüyor.

"O kadar kötü mü görünüyorum?"

"Hayır." Duraksıyor. "Ama..." Boğazını temizliyor. "Eğer
düşüp bir yerini incitirsen, Bay O'Donnell'a bunun olmasına
nasıl izin verdiğimi açıklamak zorunda kalırım. Ve sana iyi
bakılması için oldukça kesin talimatlar bıraktı." Tekrar
duraklıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Dr. Callahan'a sen
ölürsen kendisinin de öleceğini söylemiş. Sanırım aynı
standart benim için de geçerli."

Declan doktorun hayatını mı tehdit etti? Bunun korkunç mu yoksa tatlı mı olduğuna karar veremiyorum.

"Anladım. Endişelenme. Kimseyi öldürecek değil. Sadece insanları korkutmak için böyle şeyler söylüyor."

Nancy kuşkulu görünüyor. "Sizinle çalışmak istemem ama o pozisyonunu izci rozetleriyle kazanmadı."

Tekerlekli sandalyeyi getirirken bunu düşünmem için beni bıraktı. Döndüğünde, Kieran huysuzlanıyordu.

"Bu ne o zaman?" diye homurdanıyor, çetenin geri kalanıyla birlikte kapıdan içeri doluşuyor. Tekerlekli sandalyeye şüpheyile bakıyor, sanki patlayıcılarla bağlanmış gibi.

"Daha fazla test yaptırmak için radyasyon bölümüne gidiyorum."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. Bu fikir hoşuna gitmedi. "Declan odadan çıkmaya izin vermekle ilgili bir şey söylemedi."

"Neden sen de gelmiyorsun? Bunu bir okul gezisi yaparız." "Ya da o dönene kadar bekleyebilirsin."

İzin istemekten bahsediyor. Sanki.

Ben de umursamaz bir tavırla, "Bunu sana bırakıyorum. Bu beyin kanamasının beni öldürmeyeceğinden emin olmak için ihtiyacım olan tüm testleri bir an önce yaptırmamı istediğini söyledi, ama yaptırmamamın daha iyi olacağını düşünüyorsanız, sorun değil."

Bekliyorum, umutla gülümsüyorum.

İki dakika sonra altımız birden hastane asansörüne dolmuş, aşağıya iniyorduk.

İkinci katın kapıları açıldığında, ilk olarak Kieran ve adamları silahlarını çekerek dışarı çıktılar. Nancy ve beni asansörden indirmeden önce koridorda bir tarama yapıyorlar. Sonra başkanın adamları gibi iki yanımızda yürüdüler.

kişisel saha ajanları, bize doğru bakmaya cüret eden herkese hançer gibi bakıyorlar.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu dramı seviyorum. Kendimi ünlü biri gibi hissediyorum. İyi ki değilim, çünkü korkunç bir diva olurdum. Özel jetle iki uçuş-biri esaret altındayken- ve bir daha asla ekonomi uçabileceğimi sanmıyorum.

Ultrason sorunsuz geçti. Yumurtalıklarımda tümör ya da kist yok ve rahmim Sahra kadar çorak. Gülümseyerek ayrılıyorum.

Gülümseme, odama döndüğümüzde ve Nancy bana kan testlerinin sonuçlarını söylediğinde sona eriyor.

OceanofPDF.com

DECLAN

T Depo rıhtıma yakın. Soğuk, rutubetli ve ekşimiş deniz suyu ve çürümüş odun gibi kokuyor. Ancak diğer binalara yakın değil, bu da burayı sorgulamalar için uygun bir nokta haline getiriyor.

Çıglıklar burada kayboluyor. Kan betondan kolayca akıp kanalizasyona ve denize karışıyor.

"Merhaba, Stavros."

Metal bir sandalyeye bağlanmış ve başına siyah bir bez geçirilmiş. Normalde onu dizlerinin üzerine çöktürürdüm - soğuk beton dizler için cehennemdir- ama buraya geldiğimde zaten böyleydi.

Kapüşonlu kafa kalkıyor. Hafif Rus aksanlı bir ses, "Kim var orada?" der.

"Sloane'un yeni en iyi arkadaşı."

Kısa bir duraksamadan sonra Rusça küfürler ediyor.

Eğlenerek, yanımda duran Spider'a dönüyorum. "Bahse girerim onun dilini anlamadığımı düşünüyordur."

Örümcek kıkırdar. "Eminim doğru olmayan pek çok şey düşünüyordur. Aptal insanlar böyledir."

"Ona ne yaptın? Eğer ona zarar verdiysen, seni gebertirim!"

Öfkeli haykırışları duvarlarda yankılanıyor. Bağlarına karşı mücadele ediyor. Nefes alış verişi sert ve hızlı.

"Sakin ol. Hâlâ tek parça. Ama böyle devam edersen bana her bağırdığında sana onun parmaklarından birini getiririm."

Kapüşonun içinden akan nefesi soğuk havaya beyaz bulutlar gönderiyor. Sesi alçalıyor ama hâlâ öfkeyle titreyerek, "Buna pişman olacaksın," diyor.

Merak ettim. Sloane'un onu sıkıcı olarak tanımlamasından daha az enerji bekliyordum. "Neden? Efendin Kazimir seni kurtarmaya mı geliyor? Totem direğinde yeterince yüksekte değilsin, evlat."

"Kadınımı kaçırmaktan bahsediyorum."

Ona böyle seslendiğini duymak dişlerimi kenetliyor. "Senin kadının mı? Onun seni umursadığı yanılgısı içinde hareket ediyor gibisin."

Ya da herhangi birine ait olabileceğini. Hiçbir erkek ona gerçekten sahip olamaz. Tüm kırılmamış ruhlar gibi, o da sahiplenilemez.

Stavros alaycılığımdan etkilenmedi. "Benim hakkımda ne hissettiğine dair hiçbir fikrin yok."

"Senin kesilmiş süt kadar ilginç olduğunu düşündüğünü biliyorum."

"Sana gerçeği söylemez!"

"Söyleyebilir. Baskı altında."

Bilgi almak için ona işkence ettiğim iması onu korkutmuyor. Başını şiddetle sallıyor.

"Onu tanımıyorsunuz. Sloane diğer insanlar gibi değildir. Ne pahasına olursa olsun, vermek istemediği hiçbir şeyi vermez."

Kendine olan güveni beni kızdırmaya başladı. Ona olan hisleri hakkında bana yalan söylemiş olabilir mi?

"Herkesin bir kırılma noktası vardır. Mesela senin. Patronun hakkında bilmek istediğim her şeyi bana söylemeden önce kaç parmağını koparmam gerekecek?"

Cevabı anında geldi. "Hiç. Size her şeyi anlatacağım. Onun hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım."

Örümcek şaşırır. "Kralınıza gösterdiğiniz sadakat bu mu?"

"O umurumda değil. Tek umursadığım Sloane'a zarar vermemen. Eğer gitmesine izin verirsen, ne istersen yaparım. Eğer istersen onu gözetleyeceğim."

Tiksinen Örümcek çimentoya tükürür. "İnanılır gibi değil. Bir kadın için."

Döndüm ve ona soğuk bir bakış attım. Gal dilinde, sertçe, "Ne kadar büyük bir ata bindin. Aynı kadının senin sadakatini ne kadar kolay sınadığını unuttun mu Homer?"

Donup kalır. Gözlerinde bir suçluluk ifadesi belirir. "Başlığını çıkarın. Ve bana bir sandalye getir."

Stavros'a dönüyorum ve Örümcek'in kapüşonunu kafasından çıkarışını izliyorum. Stavros önünde durduğumu görüyor ve bana hızlıca bir göz atıyor.

Korkudan yutkunduğunu görmekten memnunum.

Spider önüme bir sandalye koyuyor ve geri çekiliyor. Sandalyeyi çeviriyorum, üzerine oturuyorum ve Stavros'un karşısına geçiyorum.

Ön kollarım üstte, ellerim kenarlardan gevşekçe sarkıyordu.

Sonra Spider'a bizi yalnız bırakmasını söyledim.

Ayak seslerinin yankısı kaybolduğunda Stavros'a "Ona aşıksın" diyorum.

Soru onu hazırlıksız yakaladı. Hangi açıyla oynadığımı tahmin etmeye çalıştığını söyleyebilirim. Bir an kendisiyle tartıştı, sonra basitçe "Evet" dedi.

"Kazimir'e hiç düşünmeden ihanet edecek kadar."

"Evet."

İlginç. "İkiniz ne zamandır birlikteydiniz?"

Kafası karışmaya başladı. Belki de şimdiye kadar kibarca konuşmak yerine vücut parçalarımı keseceğimi sanıyordu.

"Üç ay."

Hepsi bu kadar mı? Kaşlarımı kaldırdığımda savunmaya geçerek, "Tam olarak on dört hafta. Ve iki gün."

Tanrım. Eminim ona kaç saat ve dakika olduğunu sorsaydım, bilirdi.

"Bana iyi olup olmadığını söyle." diye geveliyor.

Bakışlarını tutarak sessizce, "Talepte bulunacak durumda değilsin," diyorum.

"Lütfen. Bilmek zorundayım. Bu beni öldürüyor. Aklımı kaçırmak üzereyim."

Kara gözleri bana yalvarıyor. Onları oyup çıkarmak için güçlü bir dürtü hissediyorum. Bunu yapmak yerine, "O iyi." diyorum.

Nefes verışı büyük ve rahatlamış. Meryem Ana'ya Rusça teşekkür duası ediyor. Şimdi bu çocuğun üzerine benzin döküp yakmak istiyorum.

Egom benimle dalga geçme zamanının geldiğine karar veriyor ve bana Stavros'un bir ocuk olmadığını hatırlatıyor. O bir erkek, yetişkin. Ve Sloane gibi, benden en az on yaş daha genç. Genç, güçlü, yakışıklı ve esirime deliler gibi aşık.

Belki de parfümne oksitosin katılmıştır. Bu birçok şeyi açıklar.

"Onun nesini bu kadar çok seviyorsun?"

"Her şeyini."

"Bir şey söyle."

Benim meydan okuyan ses tonumla kafası daha da karıştı. Dürüst olmak gerekirse, benim de kafamı karıştırıyor.

"Bu bir çeşit oyun mu?"

"Beni şımartın."

Bir an yüz ifademi dikkatle inceledikten sonra, yüz ifadesi dehşete dönüşüyor. Sesi boğuk çıkıyor. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

Alay ediyorum. "Evet. Birçok duygu. Kızgınlık. Kızgınlık. Bıkkınlık. Devam edebilirim."

Bana dehşet dolu bakışlarla bakmaya devam edince, onu biraz drtmeye karar verdim. "Kabul ediyorum, göğüsleri inanılmaz. Ve o kı... şey. Bilirsin işte."

Glmsemem, onun mükemmel kıını çok gördüğümü gösteriyor. Onu aldığımı gösteriyor. Tahmin ettiğim gibi, bu fikir onu ıldırtıyor.

"Siktir git!"

"Hayır, teşekkürler. Sloane'a dönelim."

Bana daha fazla küfür m etsem yoksa itaat mi etsem diye düşünerek bir süre fkelenildi.

"Seninle onun hakkında konuşmayacağım."

Silahımı belimden çıkardım, öne doğru eğildim ve diz kapağına dayadım. "Peki ya şimdi?"

Terliyor. Boynundaki damarlar göze çarpıyor. Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor, nefes alıyor, sonra başını sallıyor.

Cesareti beni şaşırtıyor. Hem de çok. Sendikada geçirdiğim yirmi yıldan sonra, nadiren şaşıyorum. "Patronundan bir hiç uğruna vazgeçiyorsun ama artık birlikte bile olmadığın bir kadın hakkında benimle konuşmayacak mısın?"

"Hiçbir şey için değil. Onun için. Anlamamı beklemiyorum."

O kadar korkmuş ki neredeyse altına sıçacak. Ama aynı zamanda meydan okuyor. Onun onurunu korumak için dizkapağını uçurmaya hazır.

Lanet olsun. Bu çocuğu sevmeyi reddediyorum.

Yaklaştım ve silahı kasıklarına soktum. Küçük bir dehşet çığlığı attı.

"Tekrar deneyelim. Onun nesini bu kadar çok seviyorsun?"

Birkaç dakikasını nefes nefese kalarak ve ağzındaki fazla tükürüğü sarsılarak yutarak geçiriyor. Kendini toparlaması için ona biraz zaman tanıyorum ve konuşmayı başarana kadar sakince bekliyorum.

"O tanıdığım en zeki insan."

Hay sikeyim. Onun vücudu hakkında sığ bir şey söylemesini umuyordum, böylece aletini vurabilirdim. Sertçe, "Seninle aynı fikirde. Başka ne var?"

"O hiçbir şeyden korkmaz. Düşünceli ve nazik. Ve komik. Bu kadar seksi bir kızın komik olmasını beklemezsiniz ama o öyle."

"Ama rahatsız edici, değil mi? Seni acımasızca rahatsız etmedi mi?"

Bu öneri karşısında dehşete düşmüş görünüyor. "Hayır. O rahatsız edici değil. O bir tanrıça."

Sloane'un ondan neden sıkıldığını anlamaya başlıyorum. Ciddiyeti bıktırıcı. Bu çocuk tereyağsız tost kadar kuru. Kız onun başının çok üstünde, aynı atmosferde bile değiller.

Silahı tekrar belime soktum ve onu düşündüm.

Görünüşe göre, cinayetini planladığımı düşünüyor. Rengi soldu ve titremeye başladı.

"Seni öldürmeyeceğim, Stavros."

"Öldürmeyecek misin?"

"Hayır. Bu çok iç karartıcı olur."

"Anlamıyorum."

"Çünkü hayat henüz içindeki tüm neşeyi çekip almamış." Ayağa kalktım ve sandalyenin önünde yürümeye başladım.

"Ama gitmene de izin veremem. Zavallı kurtarma girişiminle binama girmeye çalışmak gibi son derece aptalca bir fikre sahip olmakla kalmadın, Tahoe'daki La Cantina'da iki adamımı da vurdun."

"Ben hiç kimseyi vurmadım."

Kısa bir süre durup ona bakıyorum.

"Ben yapmadım. Balıkları saymazsanız tabii."

"Yani o iki adam kendilerini mi öldürdü?"

"Hayır. Masamıza gelen iki kişiyi Alexei vurdu. Diğer ikisini Kazimir vurdu."

Kazimir'i zaten biliyordum. Ama elimdeki bilgilere göre masadaki tetikçi Stavros'tu. Sonra tekrar, o ve onun

ölü arkadaşı Alexei'ye çok benziyor. Uzun boylu, zayıf, siyah saçlı, parmak eklemlerinde aynı dövmelemler var. Neredeyse kardeş gibiler.

Diyor ki, "Bana inanmamanız umurumda değil. Gerçek bu. Aslında silahlardan nefret ederim. Ben daha çok bilgisayar ineğiyim."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Daha önce hiç kimseyi vurmadınız ama Boston'a gelip birkaç aydır çıktığınız bir kadını daha önce insanları vurmuş bir adamdan kurtarmaya çalışmanın harika bir fikir olacağına karar verdiniz. Birçoğunu. Çok daha az aptalca şeyler için."

"Seçme şansım yoktu."

"Her zaman bir seçeneğimiz vardır."

"Kalp nereye isterse oraya götürür."

"Bu da ne demek şimdi? Sen onun kuklası mısın?"

Hüzünle gülümsüyor. "Hayır. Ben sadece aşığım. Onun yanında olduğum sürece yaşasam da ölsem de fark etmez."

Ona ters ters baktım. "Burada öldürülmeye mi çalışıyorsun? Ölmek istiyorsun, öyle mi?"

"Senin gibi birinin anlamasını beklemezdim."

Hırlıyorum, "Bana küsme evlat. Vücudundaki pek çok şeyi vurabilirim ve yine de seni hayatta tutabilirim."

Adamın Sloane'un üstünde, onun altında inleyip eğilirken yayılmış kalçalarının arasına girdiği ani ve canlı bir görüntü ciğerlerimdeki nefesi emiyor. Onun yerine zehir geliyor.

Saf kıskançlık zehri.

Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve tekrar yutkunuyor.

Adımlarıma geri dönüyorum. Düşünerek bir ileri bir geri gidiyorum.

Stavros sessizce oturmuş, korkuyla beni izliyor.

Sloane gibi, o da hiç beklediğim gibi biri değil. Sert bir katil değil. Gerçek aşkın romantik kavramları dışında hiçbir şeye sadık değil. Genç ve idealist, cesur ve zeki ve - kendime karşı dürüst olursam- muhtemelen benden daha iyi bir insan.

İyi bir baba olabilecek bir insan.

Ona dönüp "Yani onunla evlenmek mi istiyorsun?" diye soruyorum. Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Anlamıyorum-"

"Şu lanet soruya cevap ver."

"Pekala. Evet, onunla evlenmek istiyorum."

"Peki ya çocuklar? Onları da mı onunla istiyorsun?"

Gözleri duyguyla parlayarak kabaca şöyle diyor: "Kabul ettiği kadar, evet. Her zaman baba olmak istemişimdir. Ve o da harika bir anne olurdu. Benden istese her şeyden vazgeçerdim. Hayattan. Paradan. Her şeyden. Benim için önemli olan tek şey o."

Hay sikeyim. Bu sorgulamanın böyle gitmesini istemezdim.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, sertçe nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda Stavros bana bakıyor, sanki şiddetli bir fırtınada denize düşmüş ve ben de birinin ona atmak üzere olduğu can yeleğiymişim gibi.

Ki öyleyim.

Hissettiğim kadar depresif görünmemeye çalışarak, "Pekala, evlat. Bugün senin şanslı günün. Hadi bir anlaşma yapalım."

OceanofPDF.com

SLOANE

"W ait, Nancy. Başla bitti. Ne? o o
tekrar aradın mı?"

"İmmünoglobulin A eksikliği. Kısaca IgA. Ailenizden geçen genetik bir durumdur."

Dörde kadar sayarak nefes alın. Dörde kadar tutun. Dörde kadar nefes verin. "Ama kendimi hasta hissetmiyorum. Bu aptal beyin pıhtısı dışında kendimi iyi hissediyorum. Sağlığım mükemmel. Hiçbir hastalık belirtim yok."

"Bu hastalığa sahip insanların çoğunda hiçbir belirti görülmez." "Tedavisi var mı?"

"Hayır."

Harika. Tedavisi olmayan bir hastalığım var. En azından hamilelik dokuz ayda biter. "Peki tam olarak nedir? Neyle uğraşıyorum?"

"IgA, bağışıklık sisteminizin bir parçası olan bir antikordur. Eksik olduğunda, enfeksiyonlara yakalanmaya daha yatkın olursunuz. Bu durum aynı zamanda astım, alerji ve otoimmün bozukluklarda da rol oynuyor gibi görünüyor."

Kafam karıştı, kaşlarımı çattım. "Ben enfeksiyon kapmıyorum. Astımım, alerjim ya da otoimmün bir rahatsızlığım da yok."

Ya da lahanaya karşı alışılmadık bir yakınlık dışında bildiğim başka bir rahatsızlık."

"IgA eksikliği olan her dört kişiden yalnızca birinde herhangi bir sağlık sorunu gelişir. Bu, çoğu kişi için herhangi bir soruna yol açmayan sessiz bir durumdur."

Bunu doğru duyuyor olamam. Az önce bana tedavisi olmayan bir hastalığım olduğunu söylemedi mi? "Çoğu insan için sorun yaratmıyor mu?"

"Doğru."

"Ama sorun yaratırsa, alerji gibi şeylere bakıyorum..."

"Muhtemelen, evet. Ya da daha sık soğuk algınlığı, bunun gibi şeyler. Ve yanlış pozitif çıkan hamilelik testinizde olduğu gibi, bazı kan testlerini etkileyebilir."

"Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar."

Sesim yükseliyor. "Yani beni öldürmeyecek mi?" Nancy şok oldu. "Tanrım, hayır."

Kızgınlıkla ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sence bununla başlayabilir miydin?"

"Özür dilerim, öyle sandım."

"Hayır, Nancy. Hayır, yapmadın. Hepiniz 'tedavi edilemez' ve 'genetik durum' diyordunuz. Kanseri olduğumu sanıyordum!"

"Kanser değilsin." Duraksıyor. "En azından şu anda."

"Tamam, gerçekten hasta başı tavırların üzerinde çalışmamız gerekiyor." "Ben sadece tıbbi olarak doğru olmaya çalışıyorum. Bu durumda kanser değilsin."

"Ama eğer o l s a y d ı , IgA'dan kaynaklanmazdı, değil mi?"

"Doğru."

Cevap vermediğimde ve sadece ona bakarak oturduğumda, dönüyor ve sessizce odadan çıkıyor.

Yatağa uzandım, merkezi sinir sistemim aşırı hızdaydı. Beyin kanaması, hamilelik korkusu ve Nancy'nin IgA ile ilgili haberleri beceriksizce vermesi arasında, sistemime aşırı adrenalin akıyor. Yine de bir şekilde uykuya dalmayı başardım.

Saatler sonra uyandığımda pencerelerden güneş ışığı giriyor ve Declan yatağımın yanındaki sandalyede oturuyor.

Garip, değişmez bir yoğunlukla bana bakıyordu.

Esniyorum, kendimi yastıklara yaslıyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "İyi misin?"

İnançsız bir ses çıkarır ve başını sallar. "Ne?"

"Hastane yatağında yatan sensin ve bana iyi olup olmadığımı soruyorsun."

"Çünkü yüzünde sanki biri sana büyükannenin öldüğünü söylemiş gibi bir ifade olan sensin. Ne oldu?"

"Bir sonraki tomografinin zamanı geldi."

"İyi denemeydi. Sorun nedir, Declan?"

Gözlerini kapatıyor ve başını sandalyenin arkasına yaslıyor. "Bir şey yok, genç kız."

"O zaman neden benden saklanıyorsun?"

"Senden saklanmıyorum. Üç adım ötede oturuyorum."

"Eşeklik etme. Ne dediğimi biliyorsun."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Ne dediğini hiç anlamıyorum. Tek duyduğum başımı döndüren korkunç bir ses."

Endişeyle ona bakıyorum. Kabul etmese de bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Farklı görünüyor. Depresif. Her zamanki tetikte, patlamaya hazır hali değil.

"Ne zamandır orada oturuyorsun?"

"Bilmiyorum. Birkaç saattir."

"Hiç uyuyabildin mi?" "Hayır."

"Değişmek ister misin?" Bir gözünü açıp sorgulayan bakışlarla bana baktığında yatağı işaret ediyorum. "Biraz dinlenmek istersen bir süreliğine sandalyeye oturabilirim."

Diğer gözünü açtı ve başını kaldırdı. Şimdi bana delici bir düşmanlıkla bakan iki buz mavisi küre var.

Garip bir şekilde, bu beni daha iyi hissettiriyor. Gülümsüyorum. "Ah, bak. Büyücü geri döndü. Tüm bu farklı kişiliklerle tek bir bedende yaşamak zor mu? İçerisi gergin olmalı. Aşırı kalabalık bir hapishane gibi."

"Neden benim için endişeleniyorsun ki? Ben seni kaçıran kişiyim."

Cevaba gerçekten inanmış görünüyor, bu yüzden o bakışlarıyla yüzümü yakmaya çalışmakla meşgulken ben bir an düşünüyorum. "Hmm. Senden hoşlandığımı için değil, çünkü hoşlanmadığımı zaten anladık."

Bana sert bir şekilde, "Hislerimiz karşılıklı." diye hatırlatıyor. "Kesinlikle. Nasıl olur da, bir kadın gibi görünen birinden hoşlanabilirsin?

ve kusulmuş ot gibi mi kokuyor? Hayvanlarla ilgilenen tuhaf tiplerden değilseniz tabii. Bilirsin işte. Cinsel olarak."

Ona hayvanlarla cinsel ilişkiye girmeyeceğimi ima eden bir bakış gönderdim. O da bana çeliği sıvılaştırabilecek bir bakış gönderdi.

"Dinle, eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, senin için endişeleniyorum diyelim çünkü bu benim çıkarıma. Eğer kalp krizinden ölürsen ya da bir kurşun yersen ya da her neyse, bana ne olacak?"

Hiç vakit kaybetmeden ekşi bir sesle, "Şüphesiz benim yerime geçeceksin. Zaten ordumun yarısını saflarınıza kattığınızı düşünürsek zor olmazdı."

"Oh, hadi ama. Kieran ve Spider ordunuzun yarısı olamaz."

"Hayır, ama şu kapının önünde ben yokken gizemli bir şekilde hayran kulübünüze katılan üç adam daha var. Eminim geri kalanını dönüştürmek sizin için kolay olacaktır."

"Ne demek istiyorsun?"

"İrlandalı gangsterlerin Rus gangsterlerden daha iyi olduğuna dair yaptığınız dokunaklı küçük bir konuşmayla ilgili bir şey mi? Ve Kieran için duygusal bir kucaklaşma?"

Utangaç bir şekilde "Ah. O." dedim.

"Evet. O. Oldukça büyüleyici buldular. Ayrıca tüm bu durumla başa çıkma şeklinizden de etkilendiler."

"Durum derken, beynimdeki pıhtıyı mı yoksa seni mi kastediyorsun?" "Ben bir durum değilim."

Buna gülüyorum. "İnan bana, gangster, sen büyük S ile bir durumsun. Gandhi'yi bir seri katile dönüştürebilirsin."

Bir an bana bakıyor, sonra sesi ılık ve alçak geliyor. "Senin de yapabileceğin gibi, genç kız. Senin de yapabileceğin gibi."

"Şu halimize bak, ne kadar çok ortak nokta buluyoruz. Çok yakında senin açıklanamaz ruh hali değişikliklerinden başka konuşacak bir şeyimiz olacak."

Çenesinde bir kas esniyor. Gülümsememek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyorum ve azarlıyorum, "Hadi, göster bana şu inci tanelerini."

Beyazlar. Yüzünüzdeki tek iyi şey onlar."

"Tanrım, uyuduğun zamanları özleyorum. Çok huzurluydu." "Hey, Kieran'dan bizim için yemek yapmasını isteyebilir miyiz? Ben sordum

Nancy bana protein içeceği getirecekti ama gelmedi."

"Meşhur Tinker Bell cazibesi diğer kadınlar üzerinde işe yaramıyor mu?" diye soruyor.

"Saçmalama. Elbette öyle. Nancy yanlış bir şey yapacak ve sen onu öldüreceksin diye korkuyor." Buna yanıt vermeyince ekliyorum: "Doktoru ölümle tehdit ettiğin için olabilir. Sadece tahmin ediyorum."

Declan'ın kara kaşlarından biri tehlikeli görünen bir kavis çiziyor. "Bunu sana o mu söyledi yoksa o mu?"

"Pfft. Sanki sana söyleyecekmişim gibi. Sağlık ekibime yönelik herhangi bir saldırının sebebi olmak istemiyorum."

"Sanki kuduz bir kurtmuşum gibi konuşuyorsun."

"Ben daha az maço bir şey düşünüyordum. Sincap gibi. Veba pireleriyle."

Kaşlarını çatmasına sırtıttığımda ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Yüz milyon dolar ve yatağımın başucunda, bana her aptalca retorik soru sorduğunda sana şok veren bir düğme."

Karanlık bir şekilde, "Hayır. Bir şaplak." diyor.

Nefesim kesiliyor. Midem bulanıyor. Ona bakıyorum, ağzım aniden kuruyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Uzanıp çenemi sıkıca avucunun içine alıyor. Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Gözleri sıcak, mırıldanıyor, "Bu fikir hoşuna gitti."

İkisini de ikna etmeyen bir hayır çıkarmayı başardım.

Bi

Z. Declan gırtlaktan gelen seksi bir sesle, "Evet, genç kız. Sen de benim kadar seviyorsun. Kontrolü bırakmaya zorlanmak hoşuna gidiyor. Çünkü bu asla gerçekleşmez."

Ben ızgarada cızırdayan pastırmayım. Yaz güneşinin altında eriyen bir çubuk tereyağıyım. Tüm binayı yakmak üzere olan beş alarmlı bir yangınım.

"Şu titreyişine bak," diye fısıldıyor, parmakları yüzümde sıklaşıyor. "Şu gözlere bak."

Gördüğü her şey onu büyülüyor.

Terliyorum. Yutkunmak ya da nefes almak neredeyse imkânsız. Kendimi donmuş, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi, hareket edemeyecek kadar sersemlemiş, koşup kendimi kurtaramayacak kadar hipnotize olmuş hissediyorum.

Kendimi kurtarmak istemiyorum.

Şu anda tek istediğim beni ezip geçmesine izin vermek. Beni kırmasına, vahşileştirmesine, parçalamasına izin vermek.

Hayatımda daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Mavi gözleri parlıyor, dudaklarını yalıyor. Bana doğru eğildiğinde neredeyse rahatlayarak inleyeceğim. Ağzına oksijene ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var.

"Ah. Affedersiniz."

Doktor açık kapı aralığında duruyor, endişeyle bir ileri bir geri bakıyor. Biz bir şey söylemeyince, elinin içine gizlice öksürüyor.

"Size başka bir tomografi çekimi için randevu vermiştim ama kesinlikle daha iyi bir zamanda tekrar gelebilirim."

Gitmek için döndüğünde Declan, "Hayır. Şimdi yapacağız." diyor.

Sesi sert. Çenesi sert. Doğruldu ve yanan bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. Çenemi bir süre daha tutuyor, sonra elini yanına indiriyor.

Neredeyse yataktan yere düşecektim ama kendimi dik tutmayı başardım.

"Uslu dur," diye emrediyor, ses tonu uyarıcı. Sonra topuklarının üzerinde döner ve dışarı çıkar.

Doktor bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. Boğazına yumruk atma ihtimalim çok yüksek.

Tomografi çektirdiğim süre boyunca tek düşünebildiğim Declan'ın elini çeneme koyduğu andaki yüz ifadesi oldu.

Hiç bu kadar aç görünen bir adam görmemiştim. Ya da kendisiyle bu kadar savaş halinde.

Tarama kan pıhtısının iyileştiğini gösteriyor, bu da Dr. Callahan'ın rahatlamasına neden oluyor. Odama geri götürülüyorum ve bana jöle, elma püresi ve beyaz pirinçten oluşan bir yemek veriliyor. Yemeği getiren hemşire asistanına dişlerimin ve kalın bağırsağımın hâlâ yerinde olduğunu söyleyip tepsiyi götürmesini rica ediyorum.

Sonra Declan'ın dönmesini bekliyorum. Asla dönmez.

O günün geri kalanında, Nancy'nin ara sıra ziyaret edip hayati değerlerimi kontrol etmesi dışında bana eşlik edecek kimse olmadığı için yalnız kaldım. Okuyarak, uyuyarak ve televizyon seyrederek Declan'ın düşüncelerinden uzaklaşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Kafamın içine bir tümör gibi yerleşti.

Ertesi sabah bir tomografi daha çekildi. Sonuçlar çok iyi, doktor eve gidebileceğimi söyledi.

Evime. Sanki artık nerede olduğunu biliyorum da. Tahoe'daki dairem mi? Natalie ile New York'ta mı? Declan'ın kişiliksiz bekar evinde mi?

Beni kaçırdı ve hayatımdan kopardı, beni kürekleri olmayan şişme bir salda amaçsızca sürüklenmeye bıraktı. Artık kendim gibi hissetmiyorum. Tek yapmam gereken büyük bir dalganın üzerime çökmesi ve batmamış gibi tuhaf bir his var içimde.

O akşam hastaneden taburcu olduğumda beni Kieran götürdü. Patronunun nerede olduğunu sordum ama tek aldığım omuz silkmek oldu.

Bu omuz silkişte beni tedirgin eden bir şey var. Otoyoldan sapıp Declan'ın şehir merkezinde yaşadığı yerin aksi istikametinde ilerlemeye başladığımızda bu his daha da güçleniyor.

Yanımızdan geçen banliyölere bakarak, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Cevap verdiğinde sesi acımasızdı. "Arkadaşın tarafından alınıyorsun."

Ona döndüm, kalbim çarpıyordu. "Eşim mi? Natalie'yi mi kastediyorsun? Neler oluyor?"

"Eve gidiyorsun, genç kız. Tek bildiğim bu."

Biri altımdan halıyı çekip almış gibi hissederek onun gergin profiline bakıyorum. "Demek Declan çöpü sana attırıyor, ha? Onun yaptığı pisliği temizleyen şanslı kişi sen misin?"

Bana baktı ve nazikçe, "Üzülme. Bundan memnun olmadığını söyleyebilirim."

"Mutlu değil miydi? Tanrı korusun, Büyük Pooh-Bah mutlu değil. Onun mutlu olması diye bir şey olur mu hiç? Kaltak suratını dinlendirmenin tüm kişiliği için varsayılan mod olduğunu sanıyordum!"

Sesimin çok yüksek olduğunu fark ettim. Ayrıca titrediğimi de fark ettim. Çok kızgınım, patlamak üzereyim.

Bir kenara atılıyorum. Bir veda bile etmeden, Declan beni atıyor.

Kieran akıllıca bir şekilde sessiz kalıyor. Sonraki otuz dakika boyunca, banliyölerden çıkıp taşraya doğru ilerlerken yolcu koltuğunda onun yanında sızlanıyorum, ta ki sonunda toprak bir yolun kenarında durana kadar.

Kieran cipi park eder ama motoru çalışır halde bırakır. Tek kelime etmeden araçtan iniyor ve arka tarafa gidiyor. Arka kapıyı açıyor, birkaç çanta çıkarıyor, kapıyı çarparak kapatıyor ve karanlık yolda yürüyor.

Farların menzilinden çıkar çıkmaz, birkaç yüz metre ötede bir çift far daha yanıyor. Şimdi toprak yolu birbirine bağlayan ahşap bir köprünün bir tarafına park ettiğimizi görüyorum. Köprünün altından bir dere akıyor. Diğer tarafta bir araba bekliyor.

Ellerim kapının kolunda sıkışıyor. Kalbim göğsümün içinde bir orman davulu gibi çarpıyor.

Kieran geri döner. Sürücü koltuğuna yerleşiyor. Bana bakmadan, "Gidebilirsin." dedi. "O çantalarda ne vardı?"

"Kıyafetleriniz."

Declan'ın bana aldığı kıyafetleri kastediyor. Ondan istediğim kıyafetleri bana aldı ve hastaneye gitmeden önce zar zor giyebildim.

Neden zahmet ettiğini anlayamıyorum.

Sesim ısınmıştı, "Ona benim için bir şey söylemeni istiyorum. Söyle ona-"

"Ona kendin söyleyebilirsin," diyor Kieran sessizce, başıyla penceremi işaret ederek.

Kafamı çevirdiğimde, yolu kaplayan ağaçların gölgeleri arasından bir figürün belirdiğini görüyorum. Figür uzun boylu, geniş omuzlu ve siyah bir takım elbise giyiyor. Yanan bir sigara geceye karşı turuncu renkte yanıyor ve figür sigarayı dudaklarına götürüp bir nefes çektiğinde daha da parlıyor.

Bu Declan. Yüzünü bile göremeden, o olduğunu biliyorum.

Bu his de ne?

Adını koyma. Sakın cüret etme.

Kapıyı açtım ve dışarı atladım. Kapıyı kapatmadan önce, "Seni tanımak güzeldi, Kieran. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Spider'a hoşça kal dediğimi söyle. Umarım ikinizin de iyi bir hayatı olur."

Bana bakıyor ve gülümsüyor. Galce bir şeyler söylüyor ve ben bunun bir veda olduğuna inanmayı seçiyorum.

Kapıyı kapattım ve Declan'a doğru yürüdüm. Birkaç adım uzaklaşınca duruyorum. Bir an ikimiz de konuşmadık. Sonra "Sigara içtiğini bilmiyordum." dedim.

"Bir süre önce bıraktım. Yakın zamanda tekrar başladım." Sesi sessiz. Sabit. Gözleri kadar okunaksız.

"Demek bu bir veda."

Sigarasından uzun bir nefes çekiyor. "Evet."

"Harika. Seni bir daha görmemek için sabırsızlanıyorum."

Burun deliklerinden bir ejderha gibi dumanlar çıkıyor. Bana bakıyor, sessiz, bir kedi kadar soğukkanlı.

Kedilerden nefret ederim.

"Tamam. Her zamanki gibi iyi konuşmaydı gangster.
Sanırım görüşürüz."

Gitmek için döndüğümde, "Bekle." dedi.

Yaklaşıyor. Ceketinin cebinden bir cep telefonu çıkarıp
homurdanarak, "Al," diyor.

"Bu nedir?"

"Bir cep
telefonu."

"O sigarayı gözünün üstünde söndürmeyi ne kadar
istediğimi bilemezsin."

"Cep telefonun, genç kız. Sana verdiğim ve içinde benim
numaramın kayıtlı olduğu telefon."

Aniden emin olamayarak elinden alıyorum. "Bunu bana
neden veriyorsun?"

Garip bir duraklama oluyor. Bakışlarını başka yöne
çevirir. "Birine ne zaman ağır hakaretler savurmanız
gerekeceğini asla bilemezsiniz. Bu ben de olabilirim. Bu
konuda çok iyi olduğunu düşünürsek."

Gölgelerin arasından ona bakıyorum. Sesinde tuhaf bir
şey var. Kalbimi yerinden oynatan bir şey.

"Köprünün diğer tarafında beni kim bekliyor, Declan?"

Sigara içiyor. Başını arkaya yatırıyor ve havaya
mükemmel duman halkaları üflüyor. Sessizliği sinir bozucu.

"Cevap ver bana, lanet olsun."

Sanki bir işaretmiş gibi, diğer arabanın sürücü kapısı
açıldı. Biri iniyor ve elini gözlerine götürerek SUV'un
farlarından koruyor.

Beş dakika içinde ikinci kez sahip olduğumu hiç bilmediğim bir yeteneğe: insanları sadece siluetlerinden tanımaya.

"Stavros?" Dehşet içinde fısıldıyorum. Declan'a dönüp soruyorum: "Beni alması için Stavros'u mu aradın? O senin düşmanın değil mi?"

O okunamayan gözleriyle bana bakarak, "Bu kelime son zamanlarda benim için yeni bir esneklik kazandı. Ve seni yaşadığın kâbustan kurtarmak için çocuğunun babasından daha iyi kim olabilir?"

Çocuğunuzun babası.

Aman Tanrım. Doktorla diğer test sonuçlarım hakkında konuşmadan hastaneden ayrıldı. IgA'dan haberi yok.

Hamile olmadığımı bilmiyor.

En son ne zaman bu kadar kızgın olduğumu hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, sanırım hiç olmadım.

Ona doğru bir adım attım, her tarafım titriyordu. "Seni kibirli, aptal adam. Herkes için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanıyorsun ama kendin için bile en iyisinin ne olduğunu bilmiyorsun."

Bana kaşlarını çatıyor. Aslında kaşlarını çatıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kendi yanılmazlığınızdan o kadar emin olmanızdan bahsediyorum ki kör olmuşsunuz. Ama sana bir şey bırakacağım. Ocak ayının başından beri Stavros'la birlikte değilim. Neredeyse Mart ayındayız. Arada başka biriyle birlikte olmadığımı nereden çıkardın?"

O kadar hareketsiz kalıyor ki, nefes bile almıyor. Dudakları ayrılıyor.

Bana bakıyor, yüzünde şok ifadesi belirliyor.

Yumuşak bir sesle, "Bir dahaki sefere çöpçatanlık yapmaya karar verdiğinde bebeğin babasının kimliğini doğrulamak isteyebilirsin,

gangster. Görüşmek üzere."

Stavros'un beni beklediği yere yaklaşırken gözlerime dolan suyun ve göğsümdeki acının büyük bir rahatlamayla ilgili olduğunu ve arkamda bıraktığım adamlarla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyerek dönüp olabildiğince hızlı kaçıyorum.

OceanofPDF.com

SLOANE

O avarimanındaki özel jet terminaline giderken Stavros sessiz, ama elimi tutuyor.

Ona izin verdim. Sanırım bunun nedeni öfkem geçtiğinde hissiz kalmamdı.

Uyuşukluk kızgınlıktan daha iyidir. Uyuşukluk cevap talep etmez. Numb, çok yoğun duygulardan hoş bir rahatlamadır.

Numb benim yeni en iyi arkadaşım.

Jetine biner binmez ve merdivenler arkamızda katlanır katlanmaz, Stavros dönüyor ve beni ezici bir ayı gibi kucaklıyor. Eskiden beni duvara tırmandıran evcil hayvan ismini fısıldıyor: mamochka. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor.

Cinsel bir şey değil. Sadece saklanıyor.

Kara kafasına bakarak sessizce "Ona ne söz verdin?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Konuşurken kafasını kaldırmıyor. Yalan s ö y l e d i ğ i n i b u şekilde anlıyorum.

Bir elimi saçlarına daldırıp çekiştiriyorum. Sonunda dudağını ısırarak bana bakıyor. Elleri kalçalarımın arkasına dolanıyor. Yaklaşık on yaşında görünüyor.

"Her ne olduysa, Kage öğrenecek. Ve öğrendiğinde, seni öldürecek."

"Umurumda değil. Ben seni kurtardım. Benim için önemli olan tek şey bu.

Güvende olduğunu."

Gülümsemem çok hüzünlü görünüyor olmalı, çünkü Stavros'un kaşları birbirine yaklaşıyor. Mırıldanıyorum, "Tatlı çocuk. Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu sana düşündüren nedir?"

Öfkeyle, "Seni aldı. Seni aldı." "Ne yaptığını biliyorum."

Öfkesi azalıyor. Yalvaran gözlerle bana bakarken yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Düşündüm ki eğer ben... eğer sen... belki biz..."

Saçlarını okşayarak iç geçiriyorum. "Oh, Stavi."

Yüzünü bacaklarımın arasına saklamaya geri dönmeden önce söylemem gereken tek şey bu. "Hadi," diyorum, bir elimle saçlarını düzeltiyorum. "Ayağa kalk. Konuşmamız lazım."

Sesi huysuzlaşıyor. "Konuşmak istemiyorum. Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Stavi-"

"Hayır!"

Eskiden böyle olmasından nefret ederdim, en sevdiği oyuncağı reddedilmiş bir çocuk gibi inatçı. Onu kımıldatabilecek tek şeyden de nefret ediyorum.

"Eğer iyiysen, yapmana izin veririm."

Hareketsiz kalıyor. Sesi kısık çıkıyor. "Yapacak mısın?" "Evet. Kalk."

Uzuvlarını hızlıca bükerek ayağa kalktı ve gözlerinde kalbiyle bana baktı.

Hayır, kalbi değil. Bana baktığı organ bundan daha güneyde.

En yakın sandalyeyi gösteriyorum. "Otur."

Hiç tereddüt etmeden itaat ediyor. Krem rengi deri kaptan koltuklarından birinde onun karşısına oturuyorum. Jetin motorları kükrüyor. "Kemerlerinizi bağlayın."

Emniyet kemerini kucağına takıyor, sonra oturup bana bakıyor, kıpırdanıyor.

"Ona ne söz verdiğini söyle."

"Söyleyemem."

"Kage öğrendiğinde, size yardım edebilecek tek kişi benim."

"Öğrenmeyecek."

Ayakkabılarıma özlemle bakıyor. İç çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Stavi, bana bak."

Bakışlarını ayaklarımdan ayırması bir an alıyor.

Yüzümü ve sesimi çok sertleştiriyorum. "Anlat bana."

Çılgınca dudaklarını yalıyor. "BEN... BEN..." Duraklıyor, sonra bir anda ağzından çıkıyor. "Ona Kazimir'le birlikte olduğum her an dinleme cihazı takacağımı ve iletişimimizi izlemek için telefonumu ve e-postalarımı dinleyebileceğini söyledim."

O kadar dehşete düştüm ki, bir dakika boyunca konuşamadım. Bu arada, Stavros sürünmeye başladı.

"Özür dilerim, özür dilerim, yapmamam gerektiğini biliyorum ama senin için çok endişelendim ve bir anlaşma yapmazsak gitmene izin vermeyeceğini söyledi, ben de mecbur kaldım, mecbur kaldım!"

Seli durdurmak için bir elimi kaldırdım. Stavros sessizleşiyor, nefes nefese kalıyor ve sandalyesinin kollarını sıkıyor.

Bir tel. Bir anlaşma. Bu iki detay kafamda neon ışıkları gibi yanıp sönüyor. Kulağa resmi geliyorlar. Bir savcının kullanacağı terimler gibi. Ya da polisin.

Sonra aklıma başka bir şey geliyor. Korkuyla Stavros'un beyaz düğmeli gömleğinin önüne bakıyorum.

Başını sallıyor.

Kaydedilmediğim için rahatlamış bir şekilde sandalyeye oturup sert bir nefes alıyorum. Stavros'a Declan'ın onun yardımı olmadan gitmemi izin vereceğini söylemeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Onun hakkında ne kadar az şey söylersem o kadar iyi.

Ayrıca, Stavros'un dikkati yine ayaklarımla dağıldı.

Ayakkabımı çıkarıp ayağa kalkıyorum ve ona uzatıyorum. Sonra kendimi banyoya kilitliyorum ki Stavros'un burnu ayakkabıma gömülmüş halde kendini bırakmaya çalışırken çıkardığı koklamaları ve inlemeleri dinlemek zorunda kalmayayım.

Tuvaleti kullanmakta, ellerimi yıkamakta ve yüzüme su çarpmakta acele etmiyorum. On dakika sonra banyodan çıktığımda Stavros pencerelerden birine yaslanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, bembeyaz suratıyla aşağıdaki asfaltta bir şeye bakıyordu.

"Sorun nedir?"

"Bu o," diyor, sesi boğuklaşarak. "İrlandalı!"

Kalbim boğazıma kaçtı. En yakın pencereye koşup dışarı bakıyorum. Declan pistte, uçağın ön tarafına yakın bir yerde duruyordu.

Bir omzunda roketatar var. Stavros çığlık atıyor,

"Bizi öldürecek!"

"Hayır, öyle değil. Sadece görkemli bir giriş yapmayı seviyor.

Git pilota motorları durdurmasını söyle."

Nefes nefese kalan Stavros koridordan kokpite doğru koşuştururken Declan'ın bana verdiği cep telefonu çalışıyor. Pencereye arkamı dönüp kotumun arka cebinden telefonu çıkarıyorum. Kalp krizi geçiriyor olsam da cevap verirken sıkılmış gibi konuşuyorum.

"Gino's Pizza, siparişinizi alabilir miyim?"

Hattan öfkeli bir boz ayının hırıltısı geliyor. "Evet, sana lanet bir emir vereceğim. Küçük oyuncağını paramparça etmeden önce kıcını o uçaktan kaldır."

"Artık kimse smithereens demiyor, gangster. Duymadıysan söyleyeyim, yirmi birinci yüzyıldayız."

"Beş saniyeniz var. Dört. Üç."

"Özür dilerim, şu anda hangi kişiliğimle konuşuyorum? Çünkü yarım saat önce bana hoşça kal diyen kesinlikle o değil."

"Yarım saat önce hamile olmadığını bilmiyordum." Bir an duraksadım. "Doktoru aradın mı?"

"Doktoru aradım. Kör olduğumu söylediğinde bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ve sandığın kadar iyi bir poker suratına sahip değilsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Seni bıraktığım için üzgündün." "Kafan güzel."

"Tekrar peşinden geliyorsam öyle olmalıyım. Şimdi kendimi kaybedip pişman olacağım bir şey yapmadan önce o lanet uçaktan in."

Orada ellerim titreyerek, dizlerim titreyerek ve kalbim göğsümün dışında atarak duruyorum. Bilmiyorum.

Hissettiğim şey öfke mi, adrenalin mi yoksa berbat bir tür sevinç mi tam olarak bilmiyorum ama her halükarda, kesinlikle patronluk taslanacak bir ruh halinde değilim.

Ben de telefona soğuk ve kasıtlı bir şekilde "Hayır" dedim.

Telefonu kapattım. Sonra pencereye gidip onu tersledim.

Durduğu yerden gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. Başının etrafında kırmızı bir parıltı var.

Benimkiyle eşleştğine eminim.

Geri çekildim ve öfkeyle koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, ta ki Stavros panik içinde kokpitten çıkıp kulağına dayadığı cep telefonuyla çılgınca konuşana kadar.

"Hayır, yapamaz, beni dinlemiyor! Kapıyı nasıl açacağımı bilmiyorum!"

Tabii ki Declan'da Stavros'un cep telefonu numarası vardır. Tabii ki biliyordu.

Yüksek sesle dedim ki, "O şeyi vurmayacak. Telefonu kapat da gidelim."

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum!" Yine mi bu?

Koridorda Stavros'a doğru ilerledim, telefonu elinden kaptım ve kulağıma götürdüm. "Stavi'yle olan anlaşman iptal oldu. Senin için kimseyi gözetlemeyecek. Sen de ona zarar vermeyeceğine dair verdiğin sözü tutacaksın."

Declan'ın kahkahası karanlık ve sapkın bir şekilde memnun. "Onu konuşturacağını bilmeliydim."

"Evet, yapmalıydın. Beni hafife almaya devam ediyorsun."

"Tekrarlamayacağım bir hata. Uçaktan in. Hemen. Yoksa zavallı köpeğin 'Stavi'ye zarar vermeyeceğime dair verdiğim söz geçerliliğini yitirir."

Bu sefer telefonu kapatan o.

Sıcak bir öfkeyle titreyerek duruyorum, kendimle tartışıyorum ve bundan kurtulmanın bir yolu olmadığı sonucuna varıyorum. Eğer istediğini yapmazsam, Stavros'a zarar vereceğinden hiç şüphem yok. Artık Stavros'un doğmamış bebeğimin babası olmadığını bildiğine göre, onu hayatta tutmak için hiçbir neden yok.

Orospu çocuğu beni mat etti.

Stavros'a telefonunu geri veriyorum ve pilota kabin kapısını açmasını ve merdivenleri indirmesini söylemesini istiyorum.

Bu öneri onu dehşete düşürür. "Hayır! Bunu yapamam!" "Yapabilirsin ve yapacaksın da. Sormuyorum."

Pencerelere doğru çılgınca hareketler yapıyor. "O bir hayvan!"

"Evet, ama makul bir tane. Sana yaralı gibi mi görünüyorum?" Bir süre sonra isteksizce "Hayır" dedi.

"Çünkü onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Anladığınızı sanmıyorum. Seni hiç böyle görmemiştim."

"Ne gibi?"

"Duygusal."

Haklı olması beni tedirgin ediyor. Yanından geçip pilotla konuşmak için kokpite yöneldiğimde, kolumu tutup bana yalvarıyor.

"Anlamıyorsun! Bana seninle ilgili tüm bu soruları sordu. Bizim hakkımızda. Her şeyi bilmek istedi. Sanırım sana kafayı takmış!"

"Takıntılı olduğu tek kişi kendisi. Bırak gideyim."

"Mamochka, lütfen!"

Ona döndüm, yüzünü ellerimin arasına aldım ve "Dur" dedim.

Başı öne eğik bir şekilde önümde duruyor ve gözlerini kapatıyor.

Bir an sessiz kaldık, ta ki ben "Benim için yaptığın şeyi seviyorum. Çok cesurdun. Şimdi ben de senin için aynısını yapacağım. Ve sen de bana izin vereceksin."

Derin nefes alıp veriyor. Sonra isteksizce başını sallıyor.

"Güzel. Şimdi, dinle. Bütün bunlar bittiğinde, ihtiyacın olan kızı bulmana yardım edeceğim, tamam mı? İkimiz de onun ben olmadığımı biliyoruz. Ama senin eşin dışarıda bir yerde ve onun senin için yeterince iyi olduğundan emin olacağım. Bu arada, Kazimir'i gözetlemek için kimseyle bir daha anlaşma yapmayacaksın. Ve eğer biri senden bunu isterse, bana söyleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Tekrar başını sallıyor.

"Tamam. Şimdi bana sarıl."

Kollarını bana doluyor ve iç çekiyor.

Sırtını sıvazlıyorum, öfkeli bir kadın ayakkabısı fetişi ve iç çamaşırlarıyla World of Warcraft oynarken kendini canlı yayınlama bağımlılığı olan yetişkin bir adama annelik yapmak isteyen bir kızı nereden bulacağımı merak ediyorum.

Sonra onun çok zengin olduğunu hatırlıyorum ve bir sürü alıcım olacağını biliyorum.

Pilot kabin kapısını açar. Merdivenler açılıyor. Stavros'a veda ediyorum, alnından öpüyorum ve alçalıyorum. Declan beni aşağıda bekliyor, roketatarı ayaklarının dibine atmış.

Asfalta adımımı atar atmaz beni kucağına aldı, omzuna attı ve bekleyen cipe doğru yürüdü.

SLOANE

Bagaj gibi arka koltuğa atıldım. Declan yüzüme doğru eğildi ve "Kal" diye emretti.

Kapıyı çarpıyor, diğer tarafa koşuyor, arabaya biniyor ve sürücü koltuğundaki Kieran'a gitmesi için bağılıyor.

"Merhaba Kieran. Uzun zamandır görüşemedik," diyorum sakince, yanımdaki koltukta patlayan bir volkanın mükemmel bir taklidini yapan Declan'ı görmezden gelerek.

Kieran bir kıkırdamayı bastırır. "Merhaba, genç kız." Arabayı vitesle takıyor ve uzaklaşıyoruz.

Sonra endişe verici metalik bir şangırtı duyuyorum. Tam zamanında Declan'a bakıyorum ve onun sürücü koltuğunun arkasındaki cebinden bir çift kelepçe çıkardığını görüyorum. Bir panik patlamasıyla kapı kolunu arıyorum ama kapı kilitli.

"Şu çocuk kilitleri tam bir baş belası, değil mi? Ne yazık ki New York'ta seni almak için kullandığımız arabada yoktu. O hatayı bir daha yapmayacağım."

"Seni kendini beğenmiş orospu çocuğu."

Tehlikeli bir şekilde gülümseyerek kelepçeleri parmak ucundan sarkıtıyor. "Bileklerini uzat."

"Cehenneme git."

"Tanıştığımızdan beri her gün oradayım.
Yap şunu." "Hayır."

"Son kez kibarca soruyorum."

Gülüşüm çılgınca ve korkutucu geliyor. "Kibarca mı soruyorsun? Ne büyük görgü. Bu arada, 'güzelce' olmalıydı. O övünüp durduğun yüksek IQ'n buraya kadarmış."

Bir şey olmadan önce altı saniyelik gürültülü bir sessizlik geçiyor. Biliyorum çünkü sayıyorum.

Sonra Declan, "Senin için tek bir kelimem var:
Stavi." Ellerimi yumruk yaptım.

Avucunu yukarı doğru çevirip bekliyor.

"Bunun için seni geri alacağım. Yemin ederim, alacağım." Tehlikeli gülümsemesi derinleşiyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum, tamamen etkisiz bir kutu solunumu yapıyorum, sonra sol elimi uzatıyorum.

Bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadan bileğimi soğuk metalle çevreliyor. Vücudumda istemsiz bir ürperti dolaşıyor. Bu onun tehlikeli gülümsemesini daha da sıcaklaştırıyor.

Diğer bileğimi kelepçeliyor, ellerini metalin etrafına kapatıyor, böylece her ikisiyle de bağlanmış oluyorum.

Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim gangster," diyorum.

"Ve seni hiç bu kadar gergin görmemiştim. Sana hangi korkunç şeyi yapacağımı hayal ediyorsun?"

Beni korkutmaya çalışıyor. Ona bir cevap vermeyi reddediyorum ve sessiz kalıyorum.

Beni kendine çekiyor, bir elini saçlarımla arasına sokuyor ve ağzını kulağımın yanına koyuyor. Sesi boğuk, "Her neyse, haklısın." diyor.

Heart, sakin ol. Patlamanın zamanı değil. Bu senin için de geçerli, yumurtalıklar.

"Senin huzurunda olmak yeterince korkunç."

Boynuma doğru nefes alıyor ve omurgamdan aŗaęıya doğru bir őrperiti dalgası gönderiyor. "Neden bana diğer testlerden bahsetmedin?"

"Senin iyi olman için endişelenmekle meŗguldüm, ki geriye dönüp baktığımda yaptığım en aptalca Şeylerden biri olduğunu görüyorum. Ya da düşünöğüm. Ya da duyduğum."

"Peki neden benim için endişelendin, cehennem kedisi? Doğruyu söyle."

Tanrım, sesi çok sıcak. Ve vücudu da sıcak. Hava, tenim ve külotum da öyle. Külotumun içinde tüm Doğu Yakası'nı kül yığınınına çevirebilecek bir yangın var.

Kısık sesle, "ünkü senden nefret ediyorum ve sonunda düşmanlarından biri tarafından kalbinden vurulduğunda orada olmak istiyorum" diyorum.

Dudakları tenimde gezinirken, "Ama çoktan sahip oldum, genç kız," diye mırıldanıyor. "oktan sahip oldum."

Başımı geriye çekti ve beni öptü. Ve aynen böyle, gitmiŗtim.

İçimdeki tüm mücadele tükeniyor. Ona direnme isteğim bir anda yok oluyor. Ona doğru sarkıyorum ve ağzımın derinliklerinden içmesine izin veriyorum, çıkardığım küçük zevk seslerini ya da Kieran'ın tüm bunlara tanık olmasını ya da başka bir Şeyi umursamıyorum.

Sadece teslim
oluyorum. Onun
ağzına.
Öpücüğe.

Ona.

Öpüşme nihayet sona erdiğinde ve ben uzaydan döndüğümde, kucağında bir kedi yavrusu gibi kıvrılmış, bacaklarımı kaslı kalçalarından birinin üzerine atmış ve bağlı kollarımı geniş omuzlarına dolamıştım. Kolları beni bir mengene gibi sıkıca tutuyor.

Nefes nefese kaldım. Titriyorum. Hiç bu kadar canlı hissettiğimi sanmıyorum.

"Çok tatlı amına koyayım," diyor, kesik kesik nefes alarak. "O tatlı yanından daha çok istiyorum. Ver onu bana."

Fısıldıyorum, "Tamam."

Ağzımı tekrar alıyor. Batıyorum, sonra tamamen kaybolana kadar daha da batıyorum, pamuk şeker kadar kalın ve şekerli, lezzetli sıcaklık dalgaları üzerinde tembelce süzülüyorum. Ağzımın içinde inliyor ve ben ürperiyorum.

Çenemi kavırıyor ve dudaklarımı ısıyor. İnlediğimde elini boynuma doğru kaydırıyor. İri eli boynumun neredeyse tamamını sarıyor.

Nefesim kesilebilir. İnleyebilirim ya da ona doğru kayabilirim. Ne yaptığımdan emin değilim ama bu onu daha da ateşli, daha açgözlü ve on kat daha yoğun hale getiriyor.

"Bana bak."

Göz kapaklarım açılıyor. Ateş gibi gözlerle bana bakıyor.

"Sen benim esirimsin."

Başımı sallıyorum, kafam bulanık. Bir şey istiyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Düşünemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Damarlarımda Red Bull ve eroin dolaşıyor.

"Benimle kalacaksın. Ve bu sefer sana söylediklerimi yapacaksın. Ve iyi olacaksın. İtaatkar ol."

Bu beni gülümsetiyor. Hayal gördüğünde onu seviyorum.

"Evet de."

"Evet. Bu gece için."

"Zamanlama konusunu sonra konuşuruz. Neden sadece bir ayakkabı giyyorsun?"

"Bu uzun bir hikaye."

Ağzı yine benimkini istiyor, arıyor, çekiyor, talep ediyor. Beni ölüm hücresindeymiş, idam edilmek üzereymiş ve ben onun son yemeğiymişim gibi öpüyor. Hiç bu kadar tadını çıkarmamıştım. Bu kadar yutulmamıştım.

Ya da çok tahrik oldum. Sanırım göğüs ucumdan nefes alsa bile boşalırdım.

Ama göğüslerimin yanına bile yaklaşmıyor. Sadece beni öpüyor, tekrar tekrar, şehre dönene kadar. Arada bir durup bana Galce bir şeyler mırıldanıyor, ağzını sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma yaklaştırıyor. Binasının otoparkına girdiğimizde, ihtiyaçtan aklımı kaçırmıştım.

Asansörle en üst kata çıkarken yine omzuna atıldım.

Başka bir erkekle olsam, bagaj muamelesi görmek beni çıldırtırdı. Bunu asla kabul etmezdim. Yüzünü tekmeler ve ayağımı yalatırdım.

Ama Declan'ın büyük elinin kalçamın arkasında sahiplenici bir şekilde yayılışında, ağırlığımı ne kadar kolay taşıyabildiğinde ve beni ellemek için izin istememesinde inanılmaz derecede ateşli bir şey var. Sadece yaptı. Sanki bana bağlı değilmiş gibi. Sanki bundan sonra tüm kararları o verecekmiş gibi, istesem de istemesem de.

Tanrı yardımcım

olsun, hoşuma gitti.

Hem de çok.

Asansörün kapıları açıldı. Bizi evinin içine götürüyor. Otomatik ışıklar yanıyor ve koridordan geçip ana yatak odasına giden yolu aydınlatıyor. İkimiz de tek kelime konuşmuyoruz.

Beni ters çevirdi ve yatağa fırlattı. Zıplıyorum, nefesim kesiliyor ve kocaman gözlerle ona bakıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, bağlı kollarım başımın üzerine kalkıyor.

Sert bir çene ve yarı kapalı gözlerle bana bakıyor, kravatındaki düğümle uğraşıyor.

"Yemeğe ihtiyacın var. Ve bir duş."

Nefesimi tutmak için bir an duruyorum. "Söylemeni beklediğim şey bu değildi."

"Seni yıkayacağım. Sonra besleyeceğim. Sonra seni becereceğim, bu sırayla. Hayır, ağzını kapat. Konuşmak yok."

Titreyerek dudağımı ısıırıyorum ve ona bakıyorum. Gülümsüyor.

Önce kravatını yere atıyor. Ardından, takım elbise ceketini silkiyor ve bir kenara atıyor. Beyaz gömleğinin düğmelerini açıyor, güçlü parmakları en alttaki düğmeye ulaşana kadar ustalıkla çalışıyor. Sonra gömleği çıkarıyor ve ben nefes almak için çırpınırken bir elinden diğerine sarkıtarak öylece duruyor.

Adam bir sanat eseri.

Ateşli, dövme, kaslı sanat.

Özel dikim Armani takımlarının altında nasıl görüldüğünü bilseydim, ona daha önce daha nazik davranabilirdim. Bunun için ayağa kalkmadığım için şanslıyım, çünkü kesinlikle ayaklarının dibinde bir su birikintisi içinde erirdim.

"Ağzının suyu mu akıyor?" diyor, gülümsemesi daha da büyüyor.

Bariz şehvetimden ve şaşkınlığımdan zevk alıyor ama

onu görmezden geliyorum.

Omuzlarından iki koluna, göğsüne ve karın kaslarına kadar her yeri mürekkeple kaplanmış. Güller, kafatasları, melek kanatları, haçlar ve bulutların arasından parlayan güneş ışınları var. Kutsal Kitap'tan bir satır da dahil olmak üzere, kalbinin tam üzerine ağır siyah serifle yazılmış diğer İncil şeylerine göz atıyorum: "İntikam Benimdir."

Sanki tek yaptığı yağsız protein tüketmek ve günde on iki saat spor yapmış gibi kaslı. Omuzları geniş, kasları mükemmel bir V şeklinde beline doğru inceliyor ve neden ellerinin bile muhteşem olduğunu şimdi fark ediyorum?

Birisi bu kişinin heykelini yapmalı. Bu tür erkeksi güzellikler bir müzede sergilenmeli.

Lütfen, Tanrım, iyi bir aleti olsun. Sıska, çarpık ya da kısa olmasın. Bana bu iyiliği yap, ben de tekrar kiliseye gitmeye başlayayım.

Declan üzerime eğilip ellerini başımın iki yanındaki şiltenin üzerine koyduğunda dua etmeyi bırakıyorum.

"Benim sıram."

Bir parmağını bluzumun açık yakasına sokuyor. Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Şimdi hatırladım... Bana verdiğin kıyafet listesinde sütyen istememiştin."

"Evet, aldım. Sadece satın almadın."

"Aklımdan çıkmış olmalı. Bir daha konuşursan seni tokatlarım."

Ona itaat edip sessiz mi kalmalıyım yoksa milli marşı söyleyerek patlamalı mıyım diye karar vermeye çalıştığım varoluşsal bir an boyunca acı çekerken gözlerimin içine bakıyor. Hangisi bana önce orgazmı kazandıracak?

Tekrar gülümsüyor. "Ah, çok zor bir karar. Bekleyeceğim." Ben de ona gülümsüyorum. "O kadar da zor değildi."

Sırıtırıyor, sonra beni karnımın üzerine yuvarlıyor ve tokatlıyor, darbeler sert, avuçları kot pantolonumun içine batıyor. Bitirdiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Ama yalvarmaya başlayan bir tek ben varım.

"Daha fazla. Lütfen. Pantolonum aşağıdayken. Çok çok lütfen."

"Lütfen dediğiniz için teşekkür ederim, ama bir dahaki sefere efendim diye ekleyin."

Omzumun üzerinden ona cinayet bakışları fırlatıyorum.
"Uyuşturucu kullanıyorsun."

"Hayır, ben seni esir alan kişiyim. Ve bu benim oyunum, oynamayı kabul etmiştin, hatırladın mı?"

Yanıt beklemeden beni ters çeviriyor, bluzumun önünü iki eliyle tutuyor ve yırtarak açıyor. Düğmeler her yere uçtu. Şaşkınlıkla nefesim kesildi.

Bir süre başka bir şey olmuyor, çünkü Declan bana bakmakla meşgul.

Orada çaresizce yatmak, beni sessizce içine alırken ne düşündüğünü bilmemek dayanılmaz bir şey. Belden yukarısı çıplak, gömleğim lime lime, kollarım başımın üzerinde ve göğsüm kabarıyor.

Hava çıplak tenimde serin. Yüzüm sıcak. Yeterince derin bir nefes alamıyorum.

Sonunda bana dokunduğunda o kadar gerginim ki sarsılıyorum. "Sakin ol," diye mırıldanıyor, ellerini vücudumun kıvrımları boyunca
Belime. Üzerime eğilmiş, bir dizi yatağın üzerinde, gözleri aç. Ellerini göğüs kafesimden yukarı ve göğüslerimin altına doğru kaydırıyor, onları kavırıyor ve sıkıyor.

Ellerine doğru eğildim. Göz kapaklarım kayarak kapanıyor. Sıcak ağzının sert meme ucuma yaklaştığını hissettiğimde usulca inliyorum. A

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık, kalçalarımı huzursuzca birbirine sürtmeme neden oluyor.

"Evet, genç kız," diye fısıldıyor etime karşı. "Bana o tatlılığı ver. Bana vermen gereken her şeyi ver."

Sert meme uçlarımın arasında gidip geliyor, yalıyor ve emiyor, ağzıyla bana tapıyor. Tam tekrar yalvarmadan bir dakika daha duramayacağımı düşündüğümde, karnımdan göbek deliğime doğru yumuşak bir iz bırakarak öpüyor. Dilini bir içeri bir dışarı daldırarak dolaştırıyor, sonra da kotumun düğmesini açıyor.

Ben inlediğimde, o kıkırdıyor.

Fermuarı o kadar yavaş indiriyor ki neredeyse çığlık atacağım. Burnunu külotumun üstündeki ete sokuyor. Oramı yalıyor ve ısıtıyor, bir yandan da ritmik bir şekilde meme uçlarımı sıkıyor. Sonra külotumun kenarını dişlerinin arasına alıyor ve çekiştirerek şişmiş klitorisime doğru sürüklüyor.

Yatağa doğru eğildim, parmaklarımı saçlarına gömdüm ve inledim.

Kollarımı geriye itmek için ayağa kalktı. Kelepçeli bileklerimi iri ellerinden biriyle tutuyor ve mavi gözleri alev alev yanarak bana bakıyor. "Ellerini başının üstüne koy. Ben izin vermedikçe kımıldama."

"Burada bir tema seziyorum," diyorum nefes nefese.

"Evet. Ve sen de kendine bir şaplak daha ısmarladın."

"Oh, lanet olsun."

"Ve bir tane daha." Gülümsüyor. "Ama ikisi sırasında da gelmene izin vermeyeceğim."

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. Gülümsemesi alçak, tatmin olmuş bir kıkırdamaya dönüşüyor.

Kot pantolonumu bacaklarımdan sıyrıyor, bir daha asla görmek istemiyormuş gibi öfkeyle fırlatıp atıyor. Sonra titreyerek yatan bana bakıyor ve dudaklarını yalıyor.

Dilini bacaklarımda hissetmek için can atıyorum. Onu içimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Tenim yanıyor, kalbim çarpıyor ve hatırladığımdan çok daha fazla korkuyorum, çünkü bu benim için asla böyle değil.

Ben kelebekler uçuşan bir kız değilim. Ben bayılan ya da yalvaran kız değilim. Ben işler karışmadan yoluna devam eden, hayatı boyunca ileriye doğru yüzmeye devam etmesi gereken yoksa ölecek olan bir köpekbalığı gibi arkasına bakmadan durmaksızın yoluna devam eden biriyim.

Ben düşmeyen biriyim. Hissetmeyen. Bağlanmayan.

Hiç.

Daha da kötüsü, Declan beni mücadele ederken gördü.

Üstüme uzanıyor, açılmış bacaklarımda arasına ağırlığını yerleştiriyor ve başımı ellerinin arasına alıyor. Gözlerimin içine bakarak boğuk bir sesle şöyle diyor: "Benimle güvendesin. Gardını indirebilirsin. Düşmen gerekirse seni tutarım."

Bu kalbime saplanmış bir bıçak gibi acıtıyor.

Başımı çeviriyorum, sert bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Benden saklanamazsın. Seni görüyorum. Senin olduğun tüm garip ve harika şeyleri görüyorum, küçük aslan."

Duygularımla boğulan sesimle, "Ben küçük değilim. Ve senin de değilim."

"Evet, sadece bu gece için. Geri kalan her şeyi sabah hallederiz."

Sonra beni öpüyor, sert ve talepkar. Sanki bir hak iddia ediyormuş gibi hissediyorum.

Göğsümde biriken duyguları bir saniye daha zapt edemeyeceğime emin olduğumda öpüşmeyi kesiyor, beni kucağına alıyor ve banyoya götürüyor.

OceanofPDF.com

DECLAN

I onu düşün yanına koyup, koyduğum yerde kalmasını söyledikten sonra bir makas alıp lavabonun altındaki çekmecelerden birinden aldım. Makası kullanarak bileklerinin ve kelepçelerin etrafındaki parçalanmış gömleğinin kalıntılarını kesiyorum, makası bir kenara koyup külotunu çıkarıyorum, sonra duşu açıyorum.

Soyunuyorum.

Gözlerinde vahşi bir bakışla giysilerimin geri kalanını çıkarmamı izliyor. Boğazının kenarındaki nabız hızla atıyor. Her an kaçacakmış gibi görünüyor.

Ama hareketsiz ve sessiz kalıyor. Güzel ve bağlı. Benim cesur cehennem kedisi Venüs'üm zincirlenmiş.

Sikim onun için çok sertleşti.

Geniş, açgözlü gözlerle bakıyor. "Tanrıya şükür."

"Ne için?"

"Boş ver."

Onu göğsüme doğru çekip öpüyorum, bir elimi boğazına sarıp diğerini saçlarına doluyorum. Vücudundan geçen zevk ürpertisi beni aç hissettiriyor.

"İşte kurallar." diyorum.

Gölüşü gırtlaktan ve küçümseyici. Çıplak kıcını tokatladığımda gülmeyi kesiyor.

"Kurallar," diye tekrar başladım, ona şaplak attığımda dudaklarından dökülen küçük, istemsiz iniltinin tadını çıkararak. "Bir numara: tam itaat, yoksa cezalandırılırsın. Ve iyi bir şekilde değil."

Gözleri pala gibi. Motorlu testereler. Bir savaş çılgılığıyla havada tutulan bilenmiş kılıçlar. Daha azını beklemezdim.

"İki numara: tamamen dürüstlük. Yaptığım bir şeyi beğenip beğenmediğini sorarsam, dürüst bir cevap beklerim. Eğer hoşuna gitmiyorsa, rahatsızsan ya da emin değilsen bana söyle. Bu benimle ilgili değil. Bizimle ilgili. İkimiz için de işe yaramalı, yoksa beni tahrik etmez. Hoşuna gitmeyen bir şey yapmak istemiyorum."

Gözlerindeki öfke soğuyor. Yerini tatlı bir tereddüt alıyor, sanki doğruyu söylediğimi umuyor ama söyleyip söylemediğime karar veremiyor.

Sesim daha yumuşak, "Üç numara: tam güven." diyorum.

Yutkunuyor. Tereddütlü bakışının yerini paniklemiş bir bakış alıyor. "Bunun senin için en zoru olacağını biliyorum. Hatta daha da

Ne yapacağınızın söylenmesinden nefret edersiniz, savunmasız olmaktan nefret edersiniz. Doğru mu?"

Bir süre sonra başını sallar.

Şu anda gerçekten korkmuş görünüyor, bunu ondan ilk kez görüyorum. Onu silah zoruyla kaçıran ya da beynindeki pıhtıdan ölme ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyin, hiç önemli değil. Ama ondan bir geceliğine bile olsa kalbini açmasını istediğinizde köşeye sıkışmış bir kurt gibi tepki veriyor.

Kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Benim için de aynısı. Tamamen aynı. Bu yüzden sana söz veriyorum, bu güveni kazanacağım ve asla bozmayacağım."

"Bunun sözünü veremezsin. 'Asla' diyemezsin ve bunda ciddi olamazsın."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak, "Yapabilirim. Ve güveniyorum. Ama bana güvenemiyorsan, anlarım. Eğer istersen tüm bunlar şimdi sona erecek."

Başımı eğiyorum ve onu nazıkçe öpüyorum. "Burada kontrol sende, genç kız. Bir süreliğine başka türlü davranacağız."

Yüzümde herhangi bir sahtekârlık belirtisi arıyor. "Güven, ha?"

"Evet."

"Peki ya dürüstlük?"

"Evet."

"Tamam. Önce sen. Gerçekten deveye benzediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bence sen Noel'deki Rockefeller Center'a, kiraz çiçeği mevsimindeki Japonya'ya ve Kuzey İrlanda'nın vahşi kırlarındaki yeşilin binlerce canlı tonuna benziyorsun, hepsi bir arada."

Dudakları ayrılıyor. Gözleri parlıyor. Yutkunurken boğazı çalışıyor. Sonra boğuk bir sesle, "Sonunda mantıklı konuşmaya başladın," diyor ve beni öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor.

Tüm benliğim o öpücükte onunla buluşuyor.

İçimdeki her şey çözülürken aynı zamanda genişliyor, beni eskisinden daha büyük ama aynı zamanda daha savunmasız bırakıyor. Binlerce dönüm ekilmemiş tarım arazisiyim ve

O beni altüst eden ve tozlu toprağıma yeni tohumlar eken saban.

Kalbim ve vücudum ağrıyordu, onu duşa götürdüm.

Onu sırtı spreye dönük olacak şekilde çevirerek şampuan şişesini alıyorum ve elime bir parça döküyorum. "Başını arkaya eğ. Ellerini göğsüme koy."

Tereddüt etmeden razı oluyor, avuçlarını göğsümün üzerinde düzleştiriyor ve suyun saçlarının arasından akmasına izin verirken gözlerini kapatıyor.

Tamamen ıslandığında, duş başlığını bir tarafa çekiyorum. Sonra şampuanı saçlarında gezdirip kafa derisine masaj yapıyorum. İç çekerek bana doğru eğildi.

Başımı eğip kulağına fısıldıyorum, "Aferin kızıma."

Küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor. Ne istediğini biliyorum.

"Konuşabilirsin."

"Teşekkür ederim. Tanrım, bunu söylediğıme inanamıyorum. Ben asla itaatkar. Bu çok garip."

Yüzünü izlerken, bir elimi bacaklarının arasına götürüyorum ve sabunlu parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum. Nefes nefese kaldığında, "Ne tuhaf, durmamı mı istiyorsun?" diyorum.

"Eğer yaparsan, seni öldürürüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi sessiz ol. Kafandan çık. Sadece vücudunun bunu hissetmesine izin ver."

Başparmağımy klitorisinin üzerinde ileri geri kaydırıyorum ve onu öpüyorum. Titriyor ve tırnaklarını göğsüme geçiriyor. Klitorisini iki parmağımın arasına sıkıştırdığımda, boğazının derinliklerinden çaresiz bir ses çıkarıyor.

Onu kaldırıp duş duvarına yaslamayı ve sikmeyi çok istiyorum. Sertçe. Ama onu kontrol etmeyi başarıyorum.

onun yerine saçındaki şampuanı durulayacağım.

Sonunda sikimi onun içine soktuğumda, o kadar gergin olmasını istiyorum ki, anında kasılmalarla boşalacak ve adımı haykırarak.

Oynadığımız bu kötü oyunun çok fazla olduğuna karar verip tamamen k a p a n m a d a n önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum.

Bir kalıp sabun alıyorum, onu çeviriyorum, kendime doğru çekiyorum ve vücudunu yıkamaya başlıyorum. Boyun, göğüs, göğüsler, göbek. Kollar, koltuk altları, kalçalar. Bir kolumu beline dolayarak kıcını yıkıyorum, parmaklarımı tatlı etinde yoğururken boynunu öpüyorum. Başını omzuma yaslıyor ve yavaş, kesik kesik bir nefes veriyor.

"Tatlı kız," diye hırlıyorum boğazına doğru. "Benim güzel esirim. Bu muhteşem vücuda istediğim her şeyi yapmama izin vereceksin. Senin tadına bakacağım, seni kızdıracacağım ve seni becereceğim. Sana şaplak atacağım ve işaretlerimi vereceğim. Dizlerinin üstüne çöküp sikimi gırtlığına kadar almanı sağlayacağım. Seni bağlayacağım ve gözlerini bağlayacağım, muhtemelen kravatımla da ağzını tıkayacağım. Ve seni defalarca boşaltacağım. Kendini teslim ettiğin için memnun olmanı sağlayacağım. Hazır mısın?"

Nefes alış veriş sığ ve düzensiz. Meme uçları gergin. Kollarımda elektrik yüklü bir tel gibi, her siniri yanıyor, bana uyum sağlıyor. İçindeki mücadeleyi hissediyorum, ben istediğim için kendini bırakıp bana teslim olmak için verdiği mücadeleyi hissediyorum ve damarlarıma ateş doluyor.

Fısıldıyor, "Evet. Lütfen dikkatli ol. Eğer dikkatli olmazsan beni kırabilirsin."

Sonra nefes veriyor ve bana karşı gevşiyor, teslim oluyor.

Heyecan dalgası kalp atışlarımı dört nala hızlandırıyor. Bir elimle boğazına sarılıyorum. "Sen mükemmelsin. Şu anda hiçbir şey senden daha mükemmel olamaz. Bana ağzını ver."

Başını çeviriyor ve titreyene kadar ağzını parçalamama izin veriyor.

Hızlıca kendi vücudumu yıkıyorum, sonra ikimizdeki sabunu duruluyorum. Sonra onu duş duvarının bir tarafı boyunca uzanan fayans bankın üzerine eğiyorum ve şaplak atıyorum.

Elimi sıkıca boynunun arkasına sardım, kıkırına kıkırmızı olana kadar şaplak attım, sık sık durup sırlıklam olmuş amını okşadım ve parmak uçlarımı şişmiş klitorisine sürdüm.

Başı öne eğik, bacakları titreyerek sessizce kabul ediyor ve sonunda uzun, alçak bir inilti çıkarıyor.

Orgazma çok yakın. Sikim onu alma ihtiyacıyla zonkluyor.

Zor nefes alarak, "Olayların sırasını yeniden gözden geçirmem gerekebilir. Ne kadar açsın?"

Tek tepkisi bir inilti.

Duvardan duş başlığını aldım ve spreyi titreşime ayarladım. Sonra bacaklarının arasına koyuyorum, çenesini elime alıp yüzünü bana doğru çeviriyorum ve "Em" diye emrediyorum.

Sikimin tepesi dudaklarını dürtüyor. Hiç tereddüt etmeden ağzını açtı. Kalçalarımı öne doğru bükerek ıslak sığağa doğru kayıyorum. Beni emmeye başladı.

Ağzı cennet gibi.

Kalçalarımın her itişinde boğazını sonuna kadar açıyor ve sikimi sonuna kadar içine alıyor. Geri çekildiğimde, dilini başının etrafında döndürüyor ve yarığı yalıyor. I

Beni emişini izliyorum, zevk aletimde titreşiyor, taşaklarımnda basınç oluşuyor, ta ki tekrar inleyene kadar, tüm vücudu titriyor.

Titreyen spreyi amından uzaklaştırıyorum. Nefes nefese, "Gelme. Henüz değil."

Bulanık, odaklanmamış gözlerle bana bakıyor, dudaklarını yalıyor.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Suyu kapatıyorum, bir havlu alıyorum, onu yukarı çekiyor ve kuruluyorum. İşimi bitirdiğimde sessiz duruyor, sonra ben kurulanırken gözlerini yavaşça kırpıştırarak beni izliyor. Transa geçmiş gibi görünüyor.

Onu kuağıma aldım ve yatağa taşıdım. "Kollarını başının üzerine koy. Bacaklarını a."

Hemen uyuyor.

Lanet olsun, bu beni daha da sertleştirdi.

Yatağın kenarında durarak çıplak vücuduna bakıyorum ve yavaşça şaftımı okşuyorum. Kıpırdamadan yatarken, açılmış bacaklarının arasında diz kşm izliyor.

Ağzımı amına götürdüğümde yataktan kalkıyor ve kırık bir şekilde inliyor. Uzanıp sert meme uçlarını imdikle-diğimde titriyor. Yavaşça klitorisini emiyorum ve adımı sayıklıyor.

Bana verdiği tepkiler kendimi aynı anda hem bir kral, hem bir hayvan, hem de aşık bir ge gibi hissetmeme neden oluyor. Bu duygu anında bağımlılık yapıyor.

Daha fazlasını istiyorum.

Onu parmaklıyorum ve yüzüme karşı kıvrana ve boşalmamak için neredeyse hıkırana kadar lezzetli ıslak amını yalıyorum.

"Ne kadar iyi bir kız." Komodinin çekmecesini çekip açıyorum. Kutusundan bir prezervatif çıkarıp ambalajını yırtıyorum ve titreyen ellerimle zonklayan sikimin üzerinde yuvarlıyorum.

Sonra onu karnının üstüne döndürüp tekrar şaplak atıyorum.

Sarsılıyor, açık avucumun her acı darbesinde inliyor, kalçaları sallanıyor, ta ki yalvarmaya başlayana kadar. "Lütfen! Lütfen! Declan, Tanrım, lütfen çok yakınım-"

"Ne söyleyeceğini biliyorsun." "Ne? Hayır, bilmiyorum."

Sesim karanlık, "Evet. Bana ne diyeceğini biliyorsun. Söyle."

Sessiz. Vücudundan çıkıp kafasına geri dönüyor. Bana meydan okuyor.

Altına uzanıyorum ve klitorisini çimdikliyorum, şişmiş küçük tomurcuğu nazıkçe çekiştiriyorum. "Söyle."

Nefesini içine çekiyor, bir an tutuyor ve sonra aceleyle dışarı veriyor. Onunla birlikte direnci de gidiyor. "Efendim, lütfen boşalmama izin verin." diye bağıyor.

Tanrım, vücudumda dolaşan adrenalini beni öldürmeli.

Onu sırtüstü yatırıyorum, bir elime çıkık sikimi alıyorum ve sırlıklam kıvrımlarında aşağı yukarı ovuyorum. Gözlerinin içine bakarak homurdandım, "Sen kime aitsin?"

"Sen."

Fısıltı bile sayılmaz ama duydum. Sikim de öyle.

Taşaklarımdan tepeye doğru bir elektrik dalgası fişkırıyor.

Kalçalarını kavradım ve sikimi içine soktum.

Aynı anda inliyoruz. Sonra Sloane altımda çılgınca çırpınmaya başlıyor, kendini sikimin üzerine bırakıyor,

serbest bırakılmak için çaresiz. Ağırılığımı ona veriyorum, bir elimi saçlarına atıyorum ve diğer elimi boğazına kapatıyorum.

Kulağına doğru, "Bunu sakın unutma, güzel tutsak. Sen benimsin. Şimdi, gel."

Tüm vücudu sarsılıyor. Haykırıyor. Defalarca içine girdiğimde bana doğru eğiliyor, amı sikimin etrafında kenetleniyor, adımı haykırıyor. Sert meme uçlarından birini dişlerimle test ediyorum ve çığlık atıyor.

Vücudum buna yıldırım çarpmış gibi tepki veriyor.

Kavurucu bir sıcaklık ve çatırdayan bir akıntı var, huşu altında dalgalanan bir tehlike hissi. Aramızdaki bu şeyin kısa vadeli bir müzakere olduğu konusunda anlaşmış olsak da, doğanın ham ve kontrol edilemez gücü içinde cızırdıyor, tehlikeli olduğu kadar güzel de olan kör edici beyaz bir enerji yanığı.

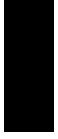
Hayatını sona erdirecek kadar güçlü bir kuvvet.

Çaresizlik iniltimi bastırmak için göğüslerini öpüyorum. Onun bu şiddetli fırtınadan yara almadan çıkabileceğini biliyorum ama benim o kadar şanslı olacağımdan şüpheliyim.

Kendime karşı dürüst olursam, bunu ilk günden beri biliyordum.

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve doruğa ulaştığımda onu öpüyorum, saf zevk uçurumundan yuvarlanıyorum, aşağıdaki dalgalara ve kayalık kıyıya doğru düşüyorum, orada hepsi onun olan milyonlarca küçük parçaya ayrılıyorum.

SLOANE

Kendime gelene kadar uzun bir süre geçti.

Bunu yaptığım da, Declan hala

üstümdeydi, hala

İçime giriyor ve Galce konuşuyordu, sesi kulağımın dibinde gırtlaktan gelen bir törpü gibiydi.

İkimiz de nefes nefese kaldık. Titriyoruz. Ter içindeyiz. Titreyen bacaklarım beline dolanmış, iri, sert eli boğazıma sarılmış.

Sanki bir bombalamadan kurtulmuşuz gibi hissediyorum.

İki yanağımı da usulca öpüyor. Ağzımın köşelerini. Çenemi, boynumu ve omuzlarımı. Dirseklerine dayanarak iki elini nemli saçlarıma doluyor ve gözlerimin içine bakarken başımı tutuyor.

"Merhaba."

Garip bir utangaçlık hissederek, "Merhaba" diye mırıldandım.

Hep böyle güzel miydi? O mavi gözleri hep böyle şefkatle parlıyor muydu? Hatırlayamıyorum. Zaman bu andan önce ve sonra olarak ikiye ayrılmış gibi, sanki fizik kurallarını çiğnemiştik ve buraya kendi küçük baloncuğumuzda gelmiştik, daha önce hiçbir şeyin var olmadığı bir adada kazaya uğramıştık gibi.

İkimizden başka kimsenin var olmadığı bir yer.
Sesi kalınlaşarak, "Bunun o l m a s ı n ı istememiştim," diyor.

Gülüşüm zayıf. "Beni kandırabilirdin." "Önce seni beslemeyi planladığımı kastetmiştim."
"Sorun değil. Elinde değil. Karşı konulmaz olduğumu biliyorum."

Her yerimi ısıtan o güzel, boğuk kahkahasını atmaya başlıyor. Geri çekiliyor ve beni de yanına alarak sırt üstü dönüyor, başımı omzuyla boynu arasındaki boşluğa sıkıştırıyor, sonra kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.

İç çekişi derin ve tatmin doludur.

Çekinerek soruyorum, "Şimdi konuşmamın bir sakıncası var mı? Um...efendim?"

Alnıma tatlı öpücükler kondurdu. "Sen gelmiş geçmiş en muhteşem kadınsın."

"Sonunda programa ayak uydurmana çok sevindim gangster."

Uzandı ve kıcıma akıllıca vurdu.

"Affedersiniz. Efendim."

"Bu daha iyi."

Sert olmaya çalışıyor ama sesindeki zevki duyuyorum. Altındaki sıcaklığı ve yumuşaklığı duyuyorum. Göğsümün ortasındaki sert bir şeyi yumuşacık hissettiriyor.

"Evet, şimdi konuşabilirsin. O jilet gibi dilinle beni kesmemeye çalış."

"Elimden geleni yapacağım." Yüzümü boynuna saklayarak gözlerimi kapatıyorum. "Hâlâ dürüstlük olayını yapıyor muyuz? Çünkü ortaya koymam gereken bir şey olabilir."

Sesimdeki duyguyu duyunca altımda durdu. Ben söyleyecek cesareti toplayana kadar sabırla bekliyor,

"Ben bakire değilim. Eminim bu çok açık. Bir sürü erkek oldu."

"Bir numara itiraf etmenize gerek yok. Asla sormam."

"Sormayacaktım."

Rahatlamış bir şekilde nefes verir.

"Tanrıya şükür." "Devam edebilir miyim?"

"Evet. Sanırım."

"O kadar endişelenme. Sana iltifat etmek üzereyim."

"Ah. Bu durumda, lütfen devam edin."

Kollarım başının üzerinden sarkıyor ve bileklerim hala kelepçelerle bağlı, bu yüzden göğsüne sert bir yumruk atmak yerine yapabildiğim en iyi şey saçının bir tutamını ekiştirmek.

"Dediğim gibi." Boğazımı temizliyorum. "Ben... Tanrım.

Tamam, mesele şu: Büyük Kanyon'a hiç gittin mi?"

Kısa bir duraklama oldu. "Erkekliğimi bir katırınkiyle mi kıyaslayacaksın?"

"Ne oluyor be?"

"Anladığım kadarıyla turistleri Büyük Kanyon'a götürmek için katır kullanıyorlar. Ve herkesin bildiği gibi, katırlar çok iyi donanıma sahiptir."

"Bir saniyeliğine aletinın büyüklüğü için kendini vmeyi bırakırsan, konuya geleceğim."

Dudaklarını başımın üstüne bastırıyor ve beni sıkıyor. Glmemeye çalıştığını biliyorum, piç herif.

"Yine dediğim gibi. Büyük Kanyon. Uçsuz bucaksız. O kadar büyük ki, kayalık kırmızı uçurumlardan birinin kenarında durup aşağıya bakana kadar hayal bile edemezsiniz. Sadece derin değil, aynı zamanda geniş, o kadar geniş ki diğer tarafı göremiyorsunuz. Ve

Uzun da, 300 mil falan. Dibinden yılan gibi kıvrılan bir nehir ve her yerde inanılmaz kaya oluşumları var ve kanyon duvarlarında, Dünya'nın yaklaşık iki milyar yıllık tarihinin açığa çıktığı ayrı ayrı tortul katmanlar var. Burası binlerce yıldır Amerikan yerlilerinin yaşadığı bir yer ve kabilelerin çoğu burayı kutsal bir yer olarak görüyor. Çünkü kutsal görünüyor ve kutsal hissettiriyor. Kutsal ve huşu uyandırıcı, sanki yeryüzüne oyulmuş doğal bir tapınak gibi.

"Ve kendine has bir atmosferi var. Aniden ortaya çıkan sıcak rüzgar saçlarınızı savurur ve gözlerinize kum taneleri üfler. Ama aynı zamanda sis, çılgın gök gürültülü fırtınalar, dondurucu soğuklar ve hatta kar da olabiliyor; bunların hepsi kanyon kenarına mı yoksa kanyon tabanına mı yakın olduğunuza ve yılın hangi zamanında ziyaret ettiğinize bağlı. Yaklaşık yüz farklı hayvan türü ve tüm bu farklı ekolojik bölgeler var ve bunların hepsi orada, kendi başlarına, bu uçsuz bucaksız hiçliğin ortasında duruyorlar. Beklenmedik bir yer. Vahşi ve garip. Ve o kadar güzel ki göğsünüzü ağrıtıyor."

Ben devam etmeyince Declan, "Korkarım beni kaybettin." dedi.

Sert bir nefes veriyorum ve cesaretimi topluyorum. "Bu bana böyle hissettiriyor. Büyük Kanyon'un kenarında sersemlemiş ve bunalmış bir şekilde durmak, gözlerim neredeyse kör olmuş ve ağzım huşu içinde açık kalmış bir şekilde tüm bu imkânsız güzelliğe bakmak."

Sessizlik.

Uzun, taş gibi bir sessizlik, sadece kulaklarımda çarpan kendi kalp atışlarımla bozuldu.

Tam da bu korkunç hatayı bir kahkaha ve Sadece şaka! Declan bizi ters çeviriyor, ağır bir bacağını benimkinin üzerine atıyor ve beni öyle tutkuyla öpüyor ki bir an için aklım başımdan gidiyor.

Nefes nefese geri çekiliyor. "Neden beni geri öpmüyorsun?"

"Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Olan şu ki, benim lanet kalbimi kırıyorsun. Şimdi öp beni."

Biliyorum, çünkü hala itaatkâr moddayım ve kum saatindeki kumun bitmesine daha ne kadar var bilemiyorum.

Hava almak için ayağa kalktığımızda, Declan sanki dayanılmaz bir acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle bana bakıyor. Bu pek de rahatlatıcı değil.

"Belki şu anda güzel bir şey söyleyebilirsin, böylece kendimi devasa bir aptal gibi hissetmeyi bırakabilirim."

"Sen aptal değilsin, genç kız. Aptal olan benim." "Bu güzele yakın. Tekrar dene."

Başını omzuma düşürüyor ve yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor.

"Aman Tanrım. Kalbimi her yere kustuktan sonra bile bana söyleyecek bir şey bulamıyor musun? Bırak beni. Ben gidiyorum."

Aşağılanmış bir halde kıvranarak ayağa kalkmaya çalıştım ama onun devasa ağırlığı altında dümdüz oldum.

Çenemi kavradı ve başımı sabit tuttu, sonra kulağıma sertçe şöyle dedi: "Az önce söylediğin şey, birinin bana söylediği en iyi şeydi. Hayatımda. Lanet olası en iyi şey. Ve hayatımın geri kalanında bunu düşüneceğimi biliyorum."

Günlerce, sen beni unuttuktan çok sonra. Gençsin, güzelsin ve geleceğinde sana delicesine aşık olacak düzinelerce erkek var-"

"Yüzlerce. En azından."

"-ve ben senin için uzak bir anıdan başka bir şey olmayacağım. Ama bundan elli yıl sonra bile yüzünü, tadını ve tatlı sesini zihnimden silmeye çalışıyor olacağım, çünkü başka hiçbir şeyin seninle kıyaslanamayacağını zaten biliyorum. Hiçbir şey ve hiç kimse sana yaklaşamayacak."

Kalbim kabarıyor. Yavaşça nefes alıyorum, sözlerinin etimden aşağıya indiğini ve kemiklerimin iliklerine yerleştiğini hissediyorum. Konuştuğumda sesim titrek çıkıyor. "Elli yılın kaldığından emin değilim, moruk."

"Seninle daha fazla vakit geçirirsem olmaz, cehennem kedisi."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni derinden öpüyor, hissettiği her şeyi hissetmeme izin veriyor. Sonra sırt üstü yatmak için tekrar dönüyor ve ben de yanağımı göğsüne bastırarak güçlü kollarına sarılıyorum, çarpan kalbini dinliyorum.

Vücudumun içinde genişleyen duygu dayanılmaz hale gelene kadar uzun bir süre böyle yatıyoruz.

"Dürüstlüğün son bir külçesi."

İnliyor. "Buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Düşündüğünden daha güçlüsün. İşte bu kadar. Seni asla unutmayacağım. Ve asla başka bir adama efendim demeyeceğim. Biri benden istese bile - ki istemeyecekler, ben çok korkutucuyum - bu kelime her zaman sana ve sadece sana ayrılmış olacak. Rica ederim."

Nefes verışı büyük, ani bir hava patlamasıydı. "Vay anasını. Gülsem mi, seni öpsem mi yoksa en yakın pencereden mi atlasam bilemiyorum."

"Sonra karar verirsin. Şimdilik neden bana yiyecek bir şeyler hazırlamıyorsun? Bir salatayı gerçekten öldürebilirim."

"Hiçbir akıllı başında insan salata yemek istemez."

"Aklımın başında olduğunu kim söyledi? Belli ki değilim. Burada beni kaçıran ve romantizmden anladığı bana deve demek olan yaşlı bir gangsterle yatıyorum."

"'Eski' kelimesinin alternatiflerini bulmak için eşanlamlılar sözlüğünü kaç kez kullandınız?"

"Hiçbir şey. Beni ilk kaçırdığınızda jetinizde uyandığımda orada oturup size baktım ve kafamda bir liste yaptım."

"Çok komik. Kırk iki yaşlı değil."

"Eğer bir kaplumbağa değilsen. Ya da dev bir sekoya. Ya da Doğu Çin Denizi'nde on bin yaşına kadar yaşayabilen cam süngerlerden biri. Ama insan yıllarında, çoktan yarından fazla ölmüşsünüzdür."

Gülüyor. "Daha yeni seviştik ve sen bana yarından fazla ölü olduğumu mu söylüyorsun? Ve beni romantik olmamakla suçluyorsun."

Seviştik.

Sevişmedik, seks yapmadık ya da diğer daha az çekici seçeneklerden herhangi birini yapmadık. Seviştik.

Bu duyguya bir isim vermeyeceğim. Zaten bunun için bir kelime olduğundan şüpheliyim.

Declan kelepçelerimi beyaz düğmeli gömleklerinden birini giydirecek kadar uzun süre çıkarıyor, sonra beni tekrar kelepçeliyor ve siyah bir kot pantolon giydiriyor. Yalınayak ve çıplak göğüsle beni mutfağa götürüyor. Beni büyük mermer adada bir tabureye oturtuyor ve alnımdan öpüyor.

Sonra bana yedirecek bir şeyler bulmak için kocaman buzdolabını karıştırmaya başladı.

I İzle Onu, hayret verici at ve başyapıtmimarlık eseri olan sırtını. "Ne sıklıkla egzersiz yapıyorsun?" "Her gün. Jambon?" Elinde plastik bir poşet şarküteri

Et.

"Salata aromalı mı?"

"Hayır."

"Aynen öyle."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Vegan mısınız?"

"Benim hakkımda yaptığın geçmiş araştırması ne diyordu?"

Sen?"

"Birçok farklı şey, ama hiçbir diyetinizle ilgili değil. Öyle mi?"

"Hayır. Sadece sebzeleri çok seviyorum. Eskiden çok fazla abur cubur yedim, ama diyetimi temizledim. Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Buraya ilk geldiğimde bana bir sürü yeşil şey almamış mıydın?"

Declan buzdolabına geri döner, jambonu çıkardığı çekmeceye yerleştirir ve başka bir çekmeceyi açar. İçine bakarak iç geçirir. "Evet. Sen hastanedeyken bir şekilde kaybolduğunu umuyordum."

"İstersen sana bir şeyler hazırlayabilirim. İyi olacağını düşüneneğine söz veriyorum."

Omzunun üzerinden bana tekrar baktığında yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

"Tamam, belki iyi değil. En azından yenilebilir. Üzerine bolca M&M ve Lay's patates cipsi serpeceğim. Bu seni mutlu eder."

"Ben o şeyleri yemem. Kieran için saklıyorum. Tatlıya düşkündür. Ve tuzluya da. Kızartma da seviyor. Kısacası bir doktorun yemenizi istemeyeceği her şeye bayılır."

"Bana getirdiği tepsiye kusacakmış gibi bakmasına şaşmamalı."

Declan kıkırdıyor. "Kendisi ve çocuklar için tavşan yemeği pişirmen için seni mutfakta serbest bırakmam gerektiğine beni ikna etmeye çalışmasına engel olmadı."

"İşte benim gücüm bu. Çocuklardan bahsetmişken, herkes nerede?"

Elinde poşetlerde bir sürü sebzeyle buzdolabından dönüyor. Kapının kapanmasına izin veriyor ve her şeyi karşımdaki tezgâhın üzerine koyuyor. Çekmecedен bir kesme tahtası ve bir bıçak çıkararak, "Alt katta." diyor.

"Alt katta ne var?"

Bıçak havada bir salatalığın üzerindeyken duraklıyor. "Binanın girişı."

Doğru ya. Kieran bir koruma. Koruma görevinde. "Hiç eve gidiyor mu?"

"Adamlar vardiyalı çalışıyor. Onları yanımda zincirli tutmuyorum." Sinsi bir sırıtışla bir salatalığı dilimliyor.

"Ah. Ne yaptığını anladım. Zeki gangster."

"Öyleyim." Sırıtışı kayboluyor ve yerini memnuniyetsiz bir ifadeye bırakıyor. Sesi alçalıyor. "Sana gelince hariç."

Yumuşak bir sesle, "Evet, o hissi bilirim." diyorum.

Gözlerimiz buluştu. Bakışlarında çok çiğ bir şey var. Ham ve mutsuz.

"Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum da..." Sanki oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi elindeki bıçağa bakacak kadar uzun süre duraklar. Salatalığı dilimlemeye devam ediyor. "Evimde bir kadın olması çok güzel. Senin aslında Dearg-due olduğunu unuttuğumdan değil, ama basitlik olsun diye sana kadın diyeceğim."

"Dearg-due nedir? Eminim çok sevimli bir şeydir."

"Erkekleri baştan çıkaran ve kanlarını emen İrlandalı dişi bir iblis."

"Kan mı? İğrenç. Yaşama isteklerini kurutmayı tercih ederim." Bana baktığında sırtıyordum. "Devam et. Bu bir hile."

Yemi yutmayıp bana hakaret ettiğinde, bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyorum. Zihinsel olarak bir dakika önce evinde bir kadın olmasıyla ilgili söylediklerine geri sarıyorum.

Bu genelde burada kadınlarla birlikte olmadığı anlamına mı geliyor? Yaşlı olduğu için ona çok yüklensem de, bu saçmalık. Adam geldikleri kadar ateşli. Yakışıklı, erkeksi ve düpedüz seksi. Pantolonunda da bir yağ var. Kadınların içinde yüzmemesine imkan yok.

Midemin çukurundaki o korkunç bükülme de ne?

Bana kıskançlık olduğunu söyleme. Bir daha asla aynada gözlerimin içine bakamayacağım.

"Hala dürüstlük olayını yapıyor muyuz?"

"Öyle olduğumuzu biliyorsun. Ama Büyük Kanyon konuşmalarından birini daha yapacaksan, haber ver de önce bıçağı yere bırakayım. Üzerine düşüp hıçkırarak ağlarken yanlışlıkla kendimi öldürmek istemem." Dilimlemeye devam ediyor.

"Ha. Sen hıçkırarak ağlayanlardan değilsin. Eminim ağlamaya çalışsaydın, kabız olmuş gibi görünürdün. Bilirsin

işte. Sanki

her zamanki gibi."

Şimdi gülmemeye çalışıyor, bu da beni daha iyi hissettiriyor. Onun mutsuz olmasından hoşlanmıyorum.

Dostum, kendimi tekmelemek istiyorum.

"Tamam. Şaka bir yana." Bir nefes alıyorum ve ellerime bakıyorum. "Senden hoşlanmadığımı söyleyip durduğumu biliyorum. Hoşlanmak istemiyorum, hoşlanmamalıyım da ama hoşlanıyorum. Yani, pislik gibi davranmadığın zaman."

Hiçbir şey söylemiyor. Yukarı bakmaya cesaret edemiyorum. Sadece bir nefes daha alıp devam ediyorum.

"Sana bunu söylüyorum çünkü ben erkeklerden hiç hoşlanmam. Kulağa yanlış geliyor. Ben erkek düşmanı değilim. Bence erkekler dikkat dağıtan hoş şeylerdir. Hayatımın geri kalanı ana yemekse, erkekler tatlıdır. Keyifli, unutulabilir ikramlar. Bu, başıma gelen bazı kötü olaylara dayanan bilinçli bir seçim ve bana uzun süre iyi hizmet etti. Beni korudu. Ta ki sana kadar."

Kafamı kaldırdığımda, yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle, tamamen hareketsiz bir şekilde bana bakıyor. Çenesindeki kaslar esniyor. Bıçağı sanki birinin göğsüne saplayacakmış gibi kavırıyor.

Bakışlarını tutarak sessizce şöyle diyorum: "Bence sen ve ben aynıyız. Bence ikimizin de sırları var ve bu sırlar bizi biz yaptı. Sanırım bu yüzden bu bana farklı geliyor. Ve neden bu kadar tehlikeli. Kulağa saçma gelebileceğini bile bile bunu söyleyeceğim ama beni burada çok uzun süre tutmayacağına söz vermeni istiyorum."

Sesi hırçınlaşan Declan, "Neden olmasın?" diyor.

"Çünkü bana bataklık gibi geliyorsun ve ben zaten batıyorum."

Bıçağı yavaşça yere bırakıyor. "Kendimi Büyük Kanyon gibi hissettiğimi sanıyordum."

"İkisi gibi de hissediyorsun. Hangisi daha kötü. Bataklıkla dolu bir Büyük Kanyon gibisin."

Gergin bir andan sonra, "Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun. Benim Büyük Kanyon'umdaki bataklığın zehirle kaplı olması ve insan yiyen köpekbalıklarıyla yüzmesi dışında."

Ellerim titriyor. Bu tabureden düşmek üzere olma ihtimalim çok yüksek. Dudaklarımı ıslatıyorum ve fısıldıyorum, "O zaman belki de şimdi gitmeme izin vermelisin. Muhtemelen ikimiz için de en iyisi bu."

Mavi gözleri parlayarak gırtlaktan gelen bir mırıltıyla, "Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim," diyor.

Bana bakışı kalbimin çarpmasına ve midemin sıkışmasına neden oluyor. Kapana kısılmış gibi hissediyorum. Paniklemiş. Arkasından aç bir kedinin yaklaştığını anlayan bir fare gibi ani ve karşı konulmaz bir kaçma dürtüsüyle kavruluyorum.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Tabureden atladım ve koştum.

OceanofPDF.com

SLOANE

DEclan beni 20 metre gitmeden yakaladı.
Beni arkamdan yakaladı. Yere çakıldık.
oturma odası halısı. Üstüme yuvarlandı.

Sonra beni öpüyor, sert ve aç bir şekilde, ağzı benimkiyle kaynaşıyor.

Hissettiğim korku çok güçlü. Beni sadece öpüyor, öldürmüyor ama sanki hayatım için savaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Nefes nefese kalıyorum, başımı çeviriyorum ve altında kıvranıyorum. "Bırak beni!"

"Burada kimin yetkili olduğunu unutuyorsun," diye homurdanıyor ve başımı geriye çekerek boğazımı ortaya çıkarıyor. Boynumu ısırtıyor, hayal kırıklığı içinde çığlık attığımda kıkırdıyor.

"Yetkinin bende olduğunu söylemiştin!" "Yalan söyledim. Teslim ol, esir."

"Cehenneme git!" "Teslim ol."

"Hayır! Şunu söylemeyi kes!"

Bağlı kollarım bedenlerimizin arasında sıkışmıştı. O uzanıyor Aşağı, kavrar ve kısa zincir o

bağlantılar ve

kelepçeler ve kollarımı başımın üzerine çeker. Sonra tüm ağırlığını vererek beni dümdüz etti.

Bu sefer beni öptüğünde, dudaklarında zaferin tadını alıyorum. Zafer ve daha karanlık bir şey.

Nefes nefese **k a ç ı y o r**. "Benden kaçma. Sen bundan daha cesursun."

Ama değilim. Her zaman sert biri olduğumu düşünürdüm ama o koca bir korkaktan başka bir şey olmadığımı kanıtladı. Görmesini istediğimden fazlasını göreceğinden o kadar korkuyorum ki ona bakamıyorum bile.

Kulağıma dedi ki, "Kedi çoktan çantadan çıktı. Artık benden saklanamazsın."

"Her şeyi geri alıyorum! Yalan söylüyordum!" Bu onu çileden çıkarıyor.

Biraz korkutucu olmaktan öte bir hırıltıyla beni kendisine baktırıyor, eliyle çenemi kavırıyor. "Saçmalık. Doğruyu söylüyordun, belki de ilk kez. Değil mi?"

Cevap vermediğimde, "Sen değil miydin?" diye ısrar ediyor.

Her tarafım titriyordu, gözlerimi kapadım ve fısıldadım, "Dur.

Lütfen. Bu bir hataydı."

"Hayır, kızım, değildi. Bahse girerim bu ikimizin de yaşadığı ilk gerçek şeydir."

Ağzımı tekrar alıyor. Ayrılmaya çalıştığımda, bana izin vermiyor. Kollarımı hareket ettirmeme, öpüşmeyi sonlandırmama ya da altından sıyrılmama izin vermiyor. Bu sefer bana hükmetmeye de çalışmıyor, sadece boyun eğmem için beni zorluyor.

Onunla savaşıyorum ama o çok güçlü. Ya da ben çok zayıfım. Her iki durumda da, birkaç dakika içinde tüm mücadelem tükeniyor. I

Bir uçurumdan denize doğru sürüklenirken onun altında gevşek bir şekilde yatıyor, burnumdan kısa ve sert nefesler alıyorum.

Aşağı uzanıp fermuarını yırtarak açtı. Sertleşmiş siki kot pantolonundan dışarı fırladı. Eliyle yumruk yapıp ıslaklığımın içinde ileri geri sürtüyor.

"Gözlerini aç."

Bunu yaptığımda, onu yüzünde sert ve güzel bir ifadeyle bana bakarken buluyorum. "Evet ya da hayır. Ben pek çok kötü şeyim ama bir kadını rızası dışında alan bir adam bunlardan biri değil."

Yine de yapabilirdi. Kolayca. Onu durdurabilecek kimsenin olmadığını bilerek içime girebilir ve itirazlarımı görmezden gelebilirdi.

Bunu yapmaması her şeyi bir şekilde daha da kötüleştiriyor. "Benim centilmen gangsterim," diye fısıldadım kırık bir sesle, ve Kalçalarımı aç.

İtıyor. Sonra içine girdi ve ben inlemeye başladım.

Eğiliyor, tişörtün kumaşından sert meme ucumu ısıyor ve beni ele geçirmiş gibi beceriyor. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi.

Bu sefer sevişme değil. Bu ilkel bir şey, ham ve hayvani. İçime girerken homurdanıyor, göğsünün derinliklerinden yükselen sert, düzensiz sesler. Beni alıyor ve ben de kendime sahip olunmasına izin veriyorum.

Keşke bu kadar çok sevmeseydim. Korkarım bu tür bir teslimiyet bağımlılık yapabilir.

Geri çekiliyor, beni ters çeviriyor, dizlerimin üzerine sürüklüyor, sonra arkamdan sikiyor, güçlü parmakları kalçalarımı kazıyor ve ağır taşakları amıma çarpıyor.

Saçımı çeker.
Kıçıma şaplak
atıyor.

Bacaklarımın arasına uzanıyor ve parmaklarını
kıvrımlarımın arasından kaydırarak iterken klitorisimi
okşuyor.

Halı dizlerimi yakıyor, inliyorum ve çılgınca
haykırıyorum.

"Efendinin sikine gel. Benim güzel esirim, iyi bir kız ol
ve benim için gel."

Sözleri sihir gibi işliyor. Saniyeler içinde ereksiyonunun
etrafında sarsılıyorum, ona karşı geri çekiliyorum ve adını
haykırıyorum.

Bir ay önce biri bana bir erkeğin beni kelepçeleyeceğini,
komutla orgazm edeceğini ve ilişkimize atıfta bulunmak
için "efendi" ve "esir" kelimelerini kullanacağını söyleseydi,
altıma işeyene kadar gülerdim.

Ama işte buradayız.

Ve kutsal cehennem, olmak için ne kadar harika bir yer.

Ellerini kalçalarımın dolayan Declan, beni de yanına
alarak ayaklarının üzerine oturuyor, böylece dik
duruyorum. Bana giydirdiği düğmeli gömleğin önünü
yırtarak açıyor ve bir eliyle çıplak göğüslerimi okşamaya
başlıyor, diğer elini karnımın üzerinde düzleştirip beni
vücuduna yaslıyor. Göğsüne yaslanıyorum, gözlerimi
kapatıyorum ve iç çekiyorum.

"Tekrar boşalmanı istiyorum," diyor kabaca, meme
ucumu iki parmağının arasında yuvarlayarak. "İşte böyle."

Bacaklarımın arasına hafifçe vurdu.

Sarsıldım, nefesim kesildi. Gözlerim
fal taşı gibi açıldı.

"Daha sert mi, daha yumuşak mı?" diye hırlayarak
boynumu ısırtıyor.

Nabzım a t ı y o r . Kalçalarım titriyor. Neyin aşağı neyin yukarı olduğunu bilmiyorum. "Daha sert. Ve daha hızlı."

İniltisi yumuşak ve zevk dolu. Sanırım bunu söylememi umuyordu.

Bir sonraki tokat acıtıyor, ama aynı zamanda vücuduma bir zevk dalgası gönderiyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, bir kolunu belime dolayarak beni sabit tutuyor, ta ki ben titreyene ve o kadar ıslanana kadar, kalçalarımın aşağı kayıyor.

"Ne kadar yakınsın?"

"İşte," diye nefes nefese kaldım.

"Tam oradayım." "Ağzını bana ver."

Başımı arkaya eğiyorum ve hemen derin, sıcak bir öpücükle ödüllendiriliyorum. Declan'ın parmakları bacaklarımın arasına giriyor, her santimini keşfediyor, içime gömüldüğü yerde kayıyor. Son derece hassas klitorisimi okşadıklarında, ağzına doğru inliyorum.

"Hazır mısın?" diye

fısıldar. "Evet, efendim.

Teşekkür ederim,

efendim."

Nefes verışı düzensiz. "Lanet olsun, kadın. Lanet olsun."

Sonra zonklayan amımı tokatladı ve boşaldım.

Kollarında hıçkırarak ve sarsılarak o kadar sert boşalıyorum ki kendimi kaybediyorum. Tüm bu süre boyunca kulağıma övgüler fısıldıyor, İngilizce ve Galce kelimeler ısınmış tenimde tereyağı gibi eriyor.

Sonra o da sarsılıyor, kalçaları düzensiz bir şekilde itiyor, dudaklarından kırık inilti dökülüyor. İçimde zonkladığını hissediyorum, eli boğazıma yaklaşırken yayılan bir sıcaklık hissediyorum.

Bir kükreme ile kendini içime boşaltıyor.

Biz gevşeyip halıya düşerken ve o beni kollarına alırken, bu karanlık peri masalının nasıl biteceğini merak ediyorum.

Çünkü bitecek. Bitmek zorunda. Tek soru, kale duvarları yıkıldığında kimin ayakta kalacağı - prenses mi? Kara şövalye mi?

Ya da belki hiç kimse.

Mutfığa döndüğümüzde ikimiz de konuşmuyoruz. Declan salatayı yapmayı bitiriyor, her şeyi büyük bir kaseye koyuyor, bir çatal alıyor, sonra beni yemek masasına götürüyor.

Bir sandalyeye oturdu ve beni yavaşça yere çekti.

Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. "Ayaklarının dibinde diz çökmüyorum."

Gözleri parlayarak, "Tuhaf ama öyle görünüyorsun," diyor.

Bu konuda ne yapacağıma karar vermemi bekliyor. Birkaç dakika oyalanıyorum, tartışıyorum, egom tıslama nöbeti geçirirken güvenli bir mesafeden gözlemliyorum.

Nazıkçe, "Sadece seni beslemek istiyorum." diyor.

"Bir sahibin köpeğini masanın altında artıklarla beslemesi gibi mi?" "Hayır, genç kız. Bir erkeğin sevgilisini beslemesi gibi. Eğer beğenmezsen, kalk."

Çatalına bir demet salata saplamaya devam ediyor. Sonra çatalı dudaklarıma götürüyor, diğer eliyle de çenemi tutarak ateşli gözlerle bana bakıyor.

Oh, o bakış. Beni ürpertiyor. Bir erkek tarafından hiç böyle bakılmamıştım. Gözlerindeki ihtiyaç o kadar sıcak ki, ikimizi de yakıp kül edebilir.

Fısıldıyorum, "Bu oynadığımız tehlikeli bir oyun."

"Yarısını bile bilmiyorsun."

Bunlar sözlerinin arkasında duyduğum iskeletleri. Zincirlerini sallayan hayaletleri. Kendimi neye bulaştırıyorum ben?

"Bana söz ver-" "Evet.

Söz veriyorum."

"Ne soracağımı bilmiyorsun."

"Fark etmez. Benden ne istersen iste. Sana karşı dikkatli olmamı, sana karşı dürüst olmamı, sana birinin kellesini getirmemi. Kabul edeceğim. Burada zincire vurulmuş tek kişi sen değilsin. Şimdi o güzel dudaklarını aç ve seni beslememe izin ver. Enerjiye ihtiyacın olacak. Yakında seni tekrar becermek isteyeceğim."

Çatalla dudaklarımı dürtüyor.

Dehşet, hayranlık ve huşu karışımı garip bir duyguyla ona bakarken ağzımı açtım ve yemeği içeri sokmasına izin verdim.

Beni çiğnerken izliyor, yanağımı okşuyor. "Yüzün kıpkırmızı." diye mırıldanıyor.

"Aşağılanma bana bunu yapıyor."

"Aşağılanmıyorsunuz. Sana tapılıyor.

Aradaki farkı anlayamayacak kadar gururlusunuz."

"Genellikle bir erkek tarafından tapıldığımda, bu pozisyonda olan o oluyor."

"Ben senin her zamanki adamın değilim. Bu senin her zamanki durumun değil.

Eski kuralların hiçbirisi geçerli değil."

Gözlerini kaçırarak aşağı bakıyorum. Bir an için izin veriyor, ta ki sabırsızlanana kadar.

"Konuş benimle."

"Kendimi mantıksız biri olarak düşünmekten hoşlanmıyorum."

Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. "Feminist olabilirsin ama yine de yatakta bir erkek tarafından domine edilmek isteyebilirsin."

"Gloria Steinem beni çok hayal kırıklığına uğrattırdı."

"Gloria Steinem evlendi, kızım. O kadın ki 'Bir kadının bir erkeğe, bir balığın bisiklete ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı vardır' sözünü icat eden kadın, sonunda bir koca istemiştir. Bu biyolojik. Evrimsel. En güçlü kadının bile bir erkeğe ihtiyacı vardır."

Burnumu kırıştırıyorum. "Kusmuk."

Kıkırdıyor. "Tam tersi de doğrudur. En güçlü erkeğin bile bir kadına ihtiyacı vardır. Biz birbirimiz için yaratılmışız."

"Eşcinseller bu cinsiyetçi felsefeye nasıl uyuyor?" "Onlar da birbirleri için yaratılmışlar. Bu tab A ile ilgili değil Bu bir insan olarak kim olduğunla ilgili. Sizi neyin tahrik ettiği. Neye ihtiyaç duyduğunuzla. Herkesin bir eşi vardır. Bir uyum. Yin'den Yang'a, ışıktan karanlığa. Onunla savaştığımızda ve onu yargıladığımızda sorunlarla karşılaşırız. Aç ağzını."

Bir çatal dolusu daha salata ile dudaklarımı dürtüyor. İtiraz edemeyecek kadar kendimi konuşmaya kaptırmışım. Bir lokma salatanın etrafında, "Nasıl oluyor da mağara adamı yaklaşımına rağmen neredeyse özgürleşmiş gibi konuşuyorsun?" diyorum.

"Belki de öyleyimdir. Bunu anlamak çok mu zor?"

"Bunu bana roketatarla uçaktan inmemi emreden adam söylüyor. O şeyi nereden buldun?"

"Her cipin arkasında bir silah cephaneliği bulundururum. Ne zaman bir makineli tüfeğe ya da el bombasına ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz."

"Doğru. Ne kadar aptalım. İnsanın hazırlıklı olması gerekir. Ne izci ama."

Tekrar kıkırdıyor. "İster inanın ister inanmayın, öyleydim. En azından İrlanda versiyonu. Neredeyse askere gidene kadar İrlanda İzciliği ile uğraştım."

Bu bilgi karşısında şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Orduda mıydın?"

Salatadan bir ısırık almak için duraklıyor. Kasıtlı gibi görünüyor. Bir kaçınma taktiği gibi. Yutkunduktan sonra basitçe "Evet." diyor.

Gözlerime bakmıyor. "Declan."

Temkinli bakışları benimkilerle buluşmak için parlıyor.

"İsterseniz Sorma-Söyleme yapabiliriz. Üzücü hikayelerimizi paylaşmak zorunda değiliz. Muhtemelen böylesi daha güvenli."

"Daha güvenli mi?"

Onun delici bakışları karşısında telaşlandım. Kendimi ondan korumak için umutsuzca çabaladığımı biliyormuş gibi görünüyor. "Daha akıllı demek istedim."

Yüz ifademi inceledikten sonra başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Saklanma. Benimle güvende olduğumu söylediğimde ciddiye aldın."

"Tamam, ama sadece benden saklanmazsan."

Yüzümü bir süre daha okşuyor. "Aramızdaki fark, seninle güvende olduğumu söylememiş olman. Bu iyi bir şey, çünkü ikimiz de güvende olmadığımı biliyoruz."

"Yani bu tam güven olayı sadece tek yönlü mü işliyor? Benden sana doğru mu?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sana güvenmemi istiyor musun?" "Güvenebilir misin?"

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Aramızdaki hava çatırdıyor.

Sesi alçak ve sert, "Kendini bana teslim etseydin ve bunda ciddi olsaydın. Kız arkadaşın Natalie'ye olduğun gibi bana da sadık olacağını bilseydim. O zaman evet. Sana güvenebilirdim. Ama güvenirsem, hayatım da dahil her şeyimi veririm. Ben yarım iş yapmam. Kendimi tutmam. Ve güvenimin seni maruz bırakacağı çok fazla çirkinlik var. Benimle tanıştığına pişman olmana neden olacak pek çok şey keşfedebilirsin.

"Bu yüzden benden güvenimi istemedenden önce iyi düşün. Çünkü eğer sana veririm, bu senin olduğum anlamına gelir. Ve sen de benimsin. Sonsuza dek. Benden istesen bile bundan asla kurtulamazsın. Çok fazla gelse ve kaçmak istesen bile."

Sesi düşünüyor. Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Çünkü ben 'ölüm bizi ayırana dek' sözünü harfi harfine kabul ediyorum."

Buraya nasıl geldik bilmiyorum. Bir an feminizm hakkında sohbet ediyoruz, sonra da evlilik yeminleri ve ölüm anlaşmalarından oluşan bir tavşan deliğine düşüyoruz.

"Tamam. Vay canına. Bu çok fazla."

"Yine de kaçtığını görmüyorum."

Ses tonunda bir meydan okuma var. Gözlerinde bir meydan okuma. Bu işin nasıl gideceğine hemen karar vermem gerektiğini söyleyen bir bakış.

Kalbim küt küt atarken dudaklarımı ıslatıyorum. "Hayır. Kaçmayacağım. Ama istemeyeceğime de söz vermiyorum."

Gülümsüyor. "Şimdilik yeterince iyi. Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Ve senden istediğimde gitmeme izin verecek misin?" "Eğer," diye düzeltiyor.

"Eğer sen istersen."

"Kendinden oldukça emin görünüyorsun. Geri dönmem gereken bir hayatım var, biliyorsun."

Bir süre bana baktı. Sonra salatadan bir ısırık daha alıyor, düşünüyor. Yutkunduğunda, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şeyle bana bakıyor.

Acı.

"Sürekli belirttiğin gibi ben senden çok daha yaşlıyım. Birçoğu karanlık olan daha çok yol kat ettim. Kendinizi ne kadar iyi tanıdığınızı düşünürseniz düşünün, yine de şaşırabileceğinizi öğrendim. Sizi neyin harekete geçirdiğini kontrol edemezsiniz. Kontrolünüzde olan tek şey, ona teslim olup olmama seçiminizdir.

"Bence içten içe bana güvenebileceğinin farkındasın. Gerçekten kararsız olduğun tek şey kendine güvenip güvenmeyeceğin. Çünkü şimdiye kadar seninle nasıl başa çıkacağını bilen bir erkekle tanışmadın. Kalbinin etrafına inşa ettiğin o fildişi kulenin ardında ne olduğunu görebilecek biriyle. Ama ben seni görüyorum. Ve beni içeri almaktan çok korktuğunu biliyorum.

"Seni ikna edemem. Bu kendi başına yapman gereken bir adım. Ve sana söz verebilirim ki bu çok zor olacak. Sen, ben, bunun diğer herkes için ne anlama geldiği... karışık. Ama buna değer, en azından benim görüşüme göre. Çünkü senin bu yarı ölü gangsterin zamanında çok şey gördü ama hiçbiri bunun kadar güzel değildi." Ben sadece boğazımdaki yumruyu yutarak otururken, "Şimdi şu korkunç kâseyi bitirelim," dedi.

tavşan yemeği ve yatağa git."

"Tamam."

Kemerli bir kaşla bana bakıyor. "Yani... evet, efendim."

Eğilip beni şefkatle öptüğünde, gerçekte ne kadar büyük bir belanın içinde olduğumu ve kalbimi güvende tutmak için inşa ettiğim fildişi kule konusunda ne kadar haklı olduğunu anlıyorum.

Güvende olan bir kalp asla bu kadar özlemle sızlamaz.

OceanofPDF.com

SLOANE

DEclan yatağa girmeden önce kelepçelerimi çıkardı. Bana giydirdiği gömleği de çıkarıyor, sonra kendisi soyunuyor ve beni üzerine çekiyor. Bizi yorganın altına yerleştiriyor ve alnıma bir öpücük kondurarak uyumamı emrediyor.

"Ben üstündeyken nasıl uyuyabiliyorsun? Ağır değil miyim?"

"Evet. Develer bir ton ağırlığında." "Ha."

"Benim için endişelenmeyi bırak ve sana söylediğimi yap."

Karanlıkta uzanıyoruz, başım göğsünde, birbirimizin nefes alışını dinliyoruz, ta ki kafamdaki kasırga bana iç çektirene kadar. "Yorgun olduğumu sanmıyorum."

"Eminim size yardımcı olacak saçma bir nefes alma numaranız vardır."

"Uykuya dalmakta zorlandığımda genellikle akış görselleştirmesi yaparım, ancak korktuğum bir şey var, bu yüzden yardımcı olmayacağını biliyorum."

Declan elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu ama durdu. "Ne oldu?"

"CYBH konuşması yapmadık. Ve geçen sefer prezervatif kullanmadık. "

Hemen "Temizim." diyor. "Güzel.

Ben de temizim."

"Bana inanmıyorsan test yaptırabilirim."

"Hayır, sana güveniyorum."

Ellerinde sopalarla sırttan beş yaşındaki çocuklarla çevrili, içi şeker dolu bir parti pinatası gibi havada asılı duruyor. Kendime lanet ederek gözlerimi kapatıyorum.

Sonra Declan sessizce "Teşekkür ederim." diyor. En azından böbürlenmiyor.

Sert bir nefes verdikten sonra konuyu değiştiriyor. "Akış görselleştirme nedir?"

"Bu bir rahatlama pratiği. Stresli olduğumda kendimi kırdı bir dere kenarında büyük bir meşe ağacının altında otururken hayal ediyorum. Hava ılık ve hafif bir esinti var. Üzerimde süper havalı bir Yüzüklerin Efendisi peri kraliçesi kostümü var ve saçlarım harika görünüyor."

Declan homurdanıyor. Onu görmezden geliyorum.

"Aklıma hangi endişeli düşünce gelirse gelsin, o düşünceyi zihinsel olarak deredeki bir yaprağın üzerine koyuyorum ve bir dönemeçte kaybolana kadar akıp gitmesini izliyorum. Para mı? Bir yaprağa konuyor ve sürüklenip gidiyor. Geleceğim mi? Kelimeleri bir yaprağın üzerine koyuyorum. İş yerindeki patronum? O da bir yaprağa. Minyatür olarak. Çılgılık atmasını ve ayağını yere vurmasını izlemek eğlenceli, iki inç boyunda, sonra kayboluyor. Bazen büyük bir balığın gelip onu yutmasını sağlıyorum."

Düşünceli bir duraklamanın ardından Declan, "Geleceğinle ilgili endişelerin neler?" diye sorar.

Düşünmeden cevap veriyorum. "Olağan şeyler. Kanser. İflas. Yalnız ölmek."

Sesi rahatsız olmuş gibi geliyor. "Otuz yaşında bile olmayan biri için ağır bir liste bu. Gelecek hafta sonu ne yapacağın konusunda endişelenmelisin, yalnız ölmek konusunda değil."

"Herkes yalnız ölür. Ben sadece bunu onurlu bir şekilde yapmak istiyorum. Ama kendi kışınızı silemeyecek kadar hasta ya da hemşireye bir dakika daha yaşamak istemediğinizi söyleyemeyecek kadar zayıf olmanın onurlu bir tarafı yok."

Declan beni sırtüstü yatırıyor, bir dirseğinin üzerine çıkıyor ve bana bakıyor. Karanlık odada bile mavi gözlerinin yumuşak parlaklığını görebiliyorum.

"Annenden bahsediyorsun." "Bunu nereden biliyorsun?"

Ne zaman o değil Cevap ver, I
Söyle, "Oh. Doğru ya. Hakkımda yaptığınız geçmiş araştırması."

"Evet."

"Oldukça kapsamlı olmalı." "Evet."

Yüzünü inceliyorum. Gölgelelerin içinde çok ciddi görünüyor, ifadesi niyetli. Tereddütle, bana gerçeği söyleyip söylemeyeceğinden emin olmadan, "Dedektiflik bürosu gibi bir şey aracılığıyla mı?" diye soruyorum.

"Hayır. NSA aracılığıyla." "O da ne?"

"Ulusal Güvenlik Ajansı."

Ben sadece kaşlarımı çatarak ona bakarken, o detaylandırıyor.

"ABD Dışışleri Bakanlığı'nın istihbarat teşkilatı."

"Bekle. Bizi gözetleyen insanları mı kastediyorsun? Telefon görüşmelerimizi, e-postalarımızı ve diğler şeyleri hükümet için kaydedenleri mi?"

"Evet, ama eminim size bunu yapmadıklarını söyleyeceklerdir." "Kısa bir süre önce onlar hakkında bir makale okumuştum. Onlar Ağabey!"

"Hayır, kızım, onlar çok daha kötü. Büyük Birader'i Ronald McDonald'a benzetiyorlar."

"Aman Tanrım. Benim hakkımda bilgileri mi var?"

"Herkes hakkında bilgileri var. Hayır, denemeyin Otur. Orada kal."

"Hükümetin beni gözetlediğini öğrendikten sonra düz kalmamı mı istiyorsunuz?"

"Sen özel değilsin. Herkesi gözetliyorlar."

Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. "Yani orada çalışan ve sana tüm bu bilgileri veren birini mi tanıyorsun?"

"Evet. Kredi kartı bakiyelerinizi, tıbbi geçmişinizi, eğitim geçmişinizi, sürücü sicilinizi, sabıka kaydınızın olmadığını ancak bir keresinde alkollü araç kullanmaktan kurtulduğunuzu, hayatınız boyunca yaşadığınız ve seyahat ettiğiniz her yeri, Instagram reklamlarından neler satın aldığınızı, banka hesaplarınızda ne kadar paranız olduğunu ve temel olarak diğler her şeyi biliyorum."

Bir süre duraklıyor. "Geçen ay jinekoloğunuza yaptığınız ziyarette CYBH testinizin negatif çıkması da buna dahil."

Bir elimi gözlerimin üzerine kapattım. "Vay canına, bu dürüstlük ve güven meselesi berbat bir şey."

"Daha başlamadık bile." "Kendimi hasta hissediyorum."

"Seni uyarmıştım."

"Artık konuşmayı bıraksan iyi olur."

Bileğimi tutuyor ve kolumu yan tarafıma sabitliyor.

"Endişelerinize geri dönelim."

"Hadi yapmayalım ve yaptık diyelim."

Bunu es geçerek, "İhtiyacın varsa sana para veririm" diyor.

Başımı yastığa koyup ona bakıyorum. "Affedersiniz?"

"Ne dediğimi duydun."

"Banka hesaplarımda ne kadar param olduğunu bildiğinizi söylediğinizi de duydum."

"İstiyorum."

"O zaman para biriktirdiğimi biliyorsun."

Duraklamasında, hakaret içermeyecek şekilde bir şeyler ifade etmeye çalıştığını hissediyorum. Berbat bir şekilde başarısız oluyor.

"Söz konusu meblağı göz önünde bulundurarak, Tijuana'ya bir hafta sonu gezisi için para biriktirdiğinizi tahmin ediyorum. Şu ucuz gemi seyahatlerinden birine. Herkesin bozuk içme suyu yüzünden ishal olduğu bir yere."

"Bu hiç hoş değil."

"Özür dilerim."

"Herkes zengin değildir."

"Hayır. Özellikle de sen."

Hakarete uğramış bir şekilde ona ters ters baktım.

"Bunu kişisel almayın. Bu senin karakterinle ilgili değil. Sadece fazla paran olmadığını söylüyorum, ki bunu düzeltmekten mutluluk duyarım."

"Bana bir daha 'para' kelimesini söyle. Sana meydan okuyorum."

"Bunun sizin için bir gurur meselesi olduğunu görebiliyorum. Hadi devam edelim.

Ne için biriktiriyordun?"

"Sizi milyonlarca küçük gangster parçasına ayıracak lazer ışını."

Ben orada uzanmış ona cinayet gibi bakarken gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Ciddiyim. Anlat bana."

"Neden? Bu yüzden sen olabilir sahte Ben ile senin üstün finans?"

"Hayır, ne kadar havalı olduğuna şaşırıyım diye." İsteksizce "Havalı." diyorum.

"Öyle olacağını biliyorum. O zaman söyle bana."

Derin bir iç çekerek başımı çeviriyorum ve tavana bakıyorum.

Kendimle yaptığım kısa bir tartışmadan sonra vazgeçtim.

"Kendi yoga stüdyomu açacağım. Ama çocuklar için. Tam olarak kızlar için. Adı Fit for a Queen olacak ve her dersin başında taç dağıtacağız ve çocuklara bedenlerinden utanmak yerine nasıl güçleneceklerini ve gurur duyacaklarını öğreteceğiz. Tartı olmayacak. Aynalar olmayacak. Odanın arka tarafında, küçük Abby ve Eva'nın ne kadar şişman olduklarını izleyen ve ellerini ovuşturan pislik helikopter anneler olmayacak.

"Ama çok fazla kucaklaşma ve cesaretlendirme olacak. Çok sayıda olumlu onaylama olacak. Sadece nasıl göründüklerine değer veren bir dünyada hayatta kalmalarına yardımcı olmak için kullanmayı öğrenebilecekleri pek çok araç olacak. Çünkü ne kadar büyük olduklarından korkan insanlara daha küçük görünebilmek için ateşlerini söndürmeleri ve ışıklarını söndürmeleri öğretilen çok fazla küçük kız var.

gerçekten. Ya da sadece birileri onlara inansa ne kadar büyük olabileceklerini."

Bu tutkulu konuşmanın ardından tam bir sessizlik oldu.

Önce ben kırmayı reddediyorum. Kalbim çarparak orada yatıyorum, bir şey söylemesini bekliyorum, ta ki sonunda söyleyene kadar.

"Bu çok güzel, Sloane. Bu çok güzel."

Sesindeki sessiz merak göğsümü daraltıyor. Benim de boğazım düğümleniyor. "Teşekkür ederim."

Beni yanına çekip kendine yaklaştırıyor. Etrafımı saran kolu sahiplenici hissettiriyor.

Göğsüne fısıldıyorum, "İstediğim her şeye söz vereceğini söylemiştin. Bu doğru muydu?"

"Evet."

"Sadece bir şeyim var."

"Hangisi?"

"Lütfen Stavros'a zarar verme. Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, onu bu işin dışında tut. Benim yüzümden incinmeyi hak etmiyor."

Yavaş nefes alışıyla göğsü genişliyor. Sesi sert çıkıyor. "Ona karşı çok korumacısın."

"O bir arkadaş."

"O eski bir sevgili."

"Ona göz kulak olacak birine ihtiyacı var."

"Zengin, yetişkin bir adamdan bahsediyoruz, bir çocuktan değil." "Oh, lütfen. Onunla tanıştınız. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Bir süre durakladıktan sonra Declan isteksizce "Evet" dedi.

"Peki söz veriyor musun?"

Yüzünü göremesem de şaşkınlığını hissediyorum.

"Madem ona bu kadar değer veriyorsun, neden hala onunla birlikte değilsin? O şu anda

Sana aşığım."

"Hayır, ayakkabılarıma aşık."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Demek ki ona verdiğim şeyi seviyor, beni değil. Beni tanımıyor bile. İhtiyaçlarını karşılayan bir sonraki kız için yanıp tutuşacak, güven bana. Demek istediğim şu ki, yaptığım bir şey yüzünden incinirse kendimle yaşayamam. Ya da yapmadığım bir şey yüzünden. Bizimle ilgili bir şey."

Bana cevap vermeyince, "Lütfen Declan. Bu benim için çok anlamlı olur."

"Bütün eski sevgililerin için bu kadar endişeleniyor musun?" "Hayır. Kıskanıyor musun?"

"Ondan değil."

Gerçeği saklıyor gibi görünüyor. "Neyden o zaman?"

Uzun bir süre sonra isteksizce cevap veriyor. "Seni zorlamasına gerek yoktu. Sen onu seçtin."

Bunu itiraf etmek istemediğini söyleyebilirim ve bunu yapması kalbimi acıtıyor. Nazikçe, "Beni zorlamadın." diyorum.

"Seni kaçırdım. Seni isteğin dışında aldım."

"Her şeyin nasıl başladığına takılmayalım. Her şey daha kötü olabilirdi. Hapishanede tanışmadık ya."

Sessiz, düşünüyor. Uzun süre konuşmadığında, "Çıkar ağzındaki baklayı" diyorum.

"Zihninizin çalışma şekli beni şaşırtmaya devam ediyor. Ya da belki kafa karıştırmak doğru kelime. Hiçbir şeyi inkâr etmeden olduğu gibi kabul edebilen birini daha önce hiç tanımamıştım."

"Her zaman bu kadar pragmatik değildim. Çocukken hayat canıma okudu. Şanslıydım da, çünkü içimdeki savaşçıyı ortaya çıkardı. Eğer hiç yıkılmasaydım,

Tekrar ayağa kalkmak için gereken gücü asla keşfedemedim. Ve gelecekteki her tekmeden sonra, yapabileceğimi bilerek ayağa kalkmaya devam etmek."

"En güçlü ruhlar acı çekerek ortaya çıkmıştır" diye mırıldanıyor.

"Ve en büyük karakterler yara izleriyle dağlanır."

Ağır nefes verişinin sesi depresifti. "Lanet olsun."

"Neyin var?"

"Khalil Gibran'ı tanıyorsun."

"Onu seviyorum. Peygamber'i okudun mu?"

"O sadece benim en sevdiğim kitap."

"Bu seni neden depresyona sokuyor?"

Sesi sertleşiyor. "Çünkü sen benim kaçırdığım yirmi sekiz yaşında bir kızsın, en büyük düşmanımın kız arkadaşıyla en iyi arkadaş olan bir kızsın, benden on yıl sonra farklı bir ülkede doğmuş ve benden tamamen farklı bir hayat yaşamış eski sevgilisi -yine benim düşmanım- için endişelenen bir kızsın ve her nasılsa belirsiz antik Stoacı filozofları ve belirsiz yirminci yüzyıl Lübnanlı şairlerini bilen ve onu kaçıranlara sağlıklı yemekler pişirmek ve onlara stres azaltma teknikleri öğretmek isteyen bir kızsın. Hiç mantıklı değilsin."

Öfkeli sessizliğine karşı usulca, "Senin için demek istiyorsun," dedim.

Hırıltılı bir ses benim tek cevabım.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sen de benim için bir anlam ifade etmiyorsun. Çok yaşlısın, çok huysuzsun ve çok patronluk taslıyorsun. Ayrıca, haklısın. Adam kaçırma bir ilişkiye başlamak için berbat bir yol. Tamamen berbat. Tamamen mahvolduk, anlıyorum. Ama başka ne var biliyor musun?"

"Hayır. Ne?"

"Bunların hiçbirisi umurumda değil, çünkü bana bakışın uçabilecekmişim gibi hissettiriyor."

Tüm vücudu hareketsiz kalır. Sonunda bıraktığı nefes yavaş ve düzensizdir. "Benden korktuğunu sanıyordum. Bundan."

"Öyleyim. Öyle olmaktan da nefret ediyorum. O soğuk, ilgisiz kedi olmak istiyorum. Ama gerçek şu ki değilim. Ve bu korkunç bir şey. Belki harika da olabilir, bilemiyorum. Ayrıca umarım bu konuda konuşmaya devam etmek zorunda kalmayız, çünkü bu da oldukça korkunç. Ama aptalca bir yanlış anlamamanın basit bir konuşmayla giderilebileceği durumlardan birini yaşamak istemiyorum, çünkü bu saçmalıktan nefret ediyorum. Çok ezikçe. Katılıyor musun?"

"Evet."

"Tamam. İşte işin özü. İkimiz de bunun imkansız ama aynı zamanda harika olduğunu düşünüyoruz. İkimiz de bunun harika ve aynı zamanda berbat olduğunu düşünüyoruz. İkimizin de büyük güven sorunları, bundan nefret edecek arkadaşları ve ileride büyük olasılıkla her türlü soruna neden olacak gerçekten sorunlu kişisel geçmişleri var, ancak şu an için devam ediyoruz."

"O mu?"

"Biz."

"Öylece mi?"

"Evet. Yeni karar verdim. Yaptığın fildişi kule-karanlık yollar konuşması gerçekten yankı uyandırdı. Ama yine de Stavros konusunda bana söz vermelisin. Bu pazarlığa açık değil."

Çenemi kavırıyor ve başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağlıyor. Onun güzel, mavi, parlayan gözlerine. Kalın sesiyle, "Söz veriyorum." diyor.

"Teşekkür ederim."

"Ama bir sorum var."

"Neymiş o?"

"Eğer benim esirim değilsen, o zaman nesin sen?"

Bir an için bunu düşündüm. "Etiketleri sevmiyorum, ama bana bir şey demen gerekiyorsa, bana kraliçem diyebilirsin."

Öpücüğü sert ve derin. Üstüme yuvarlanıyor, bana sıcaklığını ve ağırlığını veriyor ve artık zor nefes alana kadar beni öpüyor. Nefes nefese geri çekiliyor, sertleşmiş siki aramızda sıkışıp kalıyor.

"Bu biraz karışık olacak bebeğim. Buna hazır mısın?"

Bebeğim. Oh, bu bana ne yapıyor. İçimdeki her şeyi nasıl da parlatıyor. Ona sırtıyorum. "Ne kadar karmaşık olursa o kadar iyi. En azından sıkılmayacağımı biliyorum."

"Haklısın, yapmayacaksın" diye homurdanıyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor.

Sonra beni o kadar büyük bir tutku ve sahiplenmeyle beceriyor ki, onun olduğumu söylediğinde bunu kastettiğine şüphe yok. Onun kollarında terli ve doygun bir şekilde uykuya dalıyorum.

Sabah uyandığımda ağrım vardı ve açlıktan ölüyordum. Declan gitmiş ama reglim gelmiş, altımdaki çarşafları kırmızıya boyuyor.

Garip bir şekilde, kanlı leke kalp şeklinde.

Umarım bu kötü bir alamet değildir.

OceanofPDF.com

DECLAN

"**A** deli misin?"
"Hayır."

"Evet, öylesin. Lanet olası aklını kaçırmışsın. O lanet olası bir sivil!"

"Onun ne olduğunu biliyorum. Sesini alçalt. Dikkat çekiyorsun."

Çocuklarını yanımızdaki minibüse bindiren anne bana bir kez daha yan gözle bakıyor. Ön koltuktaki Grayson'a bakıyor, elleri direksiyonu sıkıca kavramış, kıvrılmış kollarının altından ön kolundaki dövmeler görünüyor ve kuyruklu kızına acele edip arabalarına binmesini söylüyor.

Muhtemelen bizim pedofil
olduğumuzu düşünüyor. Gerçek
bundan daha kötü.

Son on yıldır her hafta aynı gün, aynı saatte, Grayson ve ben onun arabasıyla şehirde bir yerde buluşuyoruz. Bugünkü buluşmamız sinema kompleksinin yanındaki otoparkın üçüncü katında bir yerdeydi.

Her zaman eski model bej bir Chevy Impala kullanır. Ben hep arkada otururum, o önde oturur. Asla dönmez.

arabaya bindiğimde bana bakmak için. Ayrılırken asla hoşça kal demem.

Bazen, otuz yıl sonra yaşlı birer adam olduğumuzda da aynı şeyi yapıyor olacağımızı düşünmek iç karartıcı geliyor.

Ama iki yıl daha yaşayacağımdan şüpheliyim. Yaşadığım bu hayat uzun ömürlü olmak için yaratılmamış.

Gerçi yirmi yıl önce işe ilk başladığımda, hayatımdaki Grayson'ın 1984 Olimpiyatları hakkında saçma sapan anekdotlar anlatan Howard adında yaşlı bir bakıcı olduğu zamanlarda ben de böyle düşünüyordum. Sirozdan öldü.

Ölmek için harika bir yol. Bu sefalet her gün bir kurşunu tercih ederim.

Grayson daha alçak ve kontrollü bir ses tonuyla, "Onu alma fikrini asla onaylamazdım ama bana söylemedin," diyor.

"Bu Diego'nun fikriydi. Sana söylemedi çünkü senin onaylamayacağını biliyordu. Ben de bu karara katıldım."

"Harika. Yani sen de mi haydut oldun?"

"Bu kadar dramatik olma. Senin iznine gerek yok."

"Ama benim bildiğim. Beni haberdar etmelisin, Dec."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim Gray. Bunu sen de biliyorsun."

Dikiz aynasından bana bakıyor, kara gözleri öfkeyle daha da kararmış.

Öfkelerimiz ortak olduğumuz birkaç şeyden biri. Öfke patlamalarına benden daha yatkındır.

Üçüncü kuşak bir devriye polisinin tek oğlu olarak, kolluk kuvvetlerine gireceğini her zaman biliyordu. Aile mesleği bu. Ama babasının izinden gidip FBI yerine Boston Polisi'ne katılmış olmayı dilediğinden şüpheleniyorum, böylece benimle uğraşmak zorunda kalmazdı.

Onu zamanından önce yaşlandırıyorum.

"Peki plan nedir? Onu sorgulayıp Kazimir'e geri mi göndereceksin? Peki Kazimir onun hakkında sorgulandığını öğrendiğinde ona ne olacağını düşünüyorsun? Çünkü sana garanti ederim, hiç iyi olmayacak."

"Onu hiçbir yere geri göndermeyeceğim. Benimle kalacak."

Sessizliği inançsızlıkla yankılanıyor. Dikiz aynasından, beni doğru duyup duymadığına karar vermeye çalışırken gözlerini kırptığını görüyorum.

"Bu zavallı kızı kölen mi yapacaksın?"

Bu kelime, Sloane'un çıplak ve dizlerinin üzerinde kelepçelenmiş, ağzında benim sert aletimin olduğu görüntülerini çağırıştırıyor. Kasıklarım sıcaklık doluyor. Bu fanteziyi bu gece evde tekrarlamak için aklıma bir not alıyorum.

Hafifçe, "Benim hakkımda ne kadar hoş bir fikre sahipsiniz," dedim. "Seni tanıyorum. Benim fikrim gerçeklere dayanıyor."

"O zaman onu köle yapmadığımı duymak seni hayal kırıklığına uğratacak. Onu sadece benim yapıyorum. Nokta."

Daha fazla göz kırptıyor. Kafası o kadar karışık ki, sanki Portekizce konuşuyorum.

"Açı nedir?" "Açı
falan yok."

"Her zaman bir açı vardır. Senin kız arkadaşın yok. Özel bir hayatınız yok. Sadece işiniz var, o da

Her zaman istediğın gibi. Bu yüzden bu işte çok iyisin. Engelsizsin. Dikkatin dağılmamış. Tek başınasın."

"İnsanlar değişebilir."

"Bu lanet bir şaka mı? Şu anda benimle şaka mı yapıyorsun?"

Dişlerimi sıkarak diyorum ki, "Bu iş yorucu olmaya başladı. Ağzımdan çıkan kelimeleri dinle. Onu tutuyorum. O benim. Kayıtlara geçsin, haber yayılsın ve herkes katılsın."

"Whoa, whoa, whoa. Bir saniye bekle. Onu bir varlık haline getirmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Potansiyel olarak. Kesinlikle gereken özelliklere sahip."

İnanamıyor. "Bir parça kış için kimliğini açığa çıkarmaya hazır mısın?"

"Ona bir daha öyle derssen on saniye içinde ölürsün."

Birbirimize bakıyoruz, ayna iki çift kızgın gözü yansıtıyor. Biri mavi, biri kahverengi, ikisi de cehennem kadar inatçı.

Gergin bir andan sonra, "Beni ilk kez tehdit ediyorsun" der.

"Ve eğer ona bir daha saygısızlık edersen, bu tehdidi bir kurşun takip edecektir."

İnançsızlıkla başını sallar. "Aman Tanrım. Sana amının altınla kaplı olup olmadığını sorardım ama vurulmak istemiyorum."

"Bu çok yakındı ve son koridor geçişinizdi" diye homurdandım.

Ellerini havaya kaldırıp teslim oluyor. "Tamam. Bunu bayrak direğine asacağım. Ama onun ne isteyeceğini düşünmek için bir dakikanı ayırmak isteyebilirsin. Çünkü sana garanti ederim ki

"Eğer zamanda geriye gidip bu işi alıp almamayı seçme şansım olsaydı, bunu yapmazdım."

"Ben de seni seviyorum."

"Benimle uğraşmayı bırak, dostum." diye mırıldanıyor. "Liste sende mi?"

Grayson gömleğinin cebini karıştırıyor. Kırmızı ve siyah kareli gömleklere düşkünlüğü var. Sanırım onu bir oduncu gibi gösterdiğini düşünüyor. Gerçi yaşamak için balta sallayan birinin aşırı kaslı ön kollarına ve geniş sırtına sahip, hakkını vermeliyim.

Arkasını dönmeden, omzunun üzerinden katlanmış bir kağıt parçası uzatır.

"Dikkat çekmemeye çalışın. Aynı anda çok fazla cesedi açıklayamam."

"Yapacağımı biliyorsun."

Alay ediyor. "Ne sikim istersen onu yapacağını biliyorum, bildiğim bu."

Ses tonundaki bir şey ona daha yakından bakmak için duraksamama neden oluyor.

Saçını kestirmesi lazım. Ve tıraşa. Önceden hiç temiz değildi ama şimdi bir aydır birinin kanepesinde yatıyormuş gibi görünüyor. Sakalı da odunculuktan çıkıp, eğlence için ayı vuran antisosyal dağ adamına dönüşmüş.

"Karın nasıl, Gray?"

Şok olmuş bakışları aynadaki benimkilere kayıyor. "Bana kişisel bir soru mu soruyorsun?"

"Her z a m a n k i n d e n yüzde otuz daha fazla pisliksin. Evde her şey yolunda mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Neden evde bir sorun olmak zorunda?"

"Çünkü ben senden daha zekiyim. Ne oldu?"

Pencereden dışarı bakıyor ve burun deliklerinden sert bir nefes veriyor. "Beni lanet tenis koçu için terk etti."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Onu öldürmemi ister misin?"

"Tanrım. Beni kışkırtma."

"Masanın üzerinde. Bunu bir düşünün."

"Kesinlikle hayır." Duraksıyor. "Fikrimi değiştirmedığım sürece.

Ama yapmayacağım."

"Anlaşıldı. Ama aklın başına geldiğinde bana onun adını ve adresini mesaj at, ben de icabına bakayım."

Duygulanmış görünüyor. "Teşekkür ederim Declan. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel ve en berbat şey. Birkaç dakika önce yeni kız arkadaşına hakaret ettiğim için beni öldürmekle tehdit etmeni neredeyse telafi ediyor."

"Lafı bile olmaz."

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Asansörlere doğru yürürken Kieran'ı aradım. İkinci zil sesinde açtı.

"Nasılsın patron?"

"Teslimat geldi mi?" "Evet."

"Konuyu sen mi açtın?"

"Evet. Kapıyı şu daracık egzersiz kıyafetlerinden biriyle açtı. Tüm vücudu saran bir mayo gibi ama ortası yok. Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Kieran'ın Sloane'u yoga kıyafetleri içinde göreceği düşüncesiyle dişlerimi sıkıyorum. Gerçi onu tanıyorsam, muhtemelen tüm o saçma sapan eğilme ve esneme hareketlerini tüm Boston'ın görebileceği şekilde yatak odasının pencerelerinin önünde yapıyordu.

"Nasıl
görünüyordu?" "Ne
demek istiyorsun?"

"Yani mutlu görünüyor muydu? Üzgün mü? Ruh hali
nasıldı?"

Sesindeki omuz silkmeyi duyuyorum. "Her zamanki gibi.
Wonder Woman, Lucy Ricardo ile tanışıyor."

"Lucy Ricardo?"

"Televizyondaki o eski siyah-beyaz sitcom'daki kaçık eş,
I Love Lucy."

Sloane'a bunu söylediğini söylemeyeceğim. Bunu büyük
bir iltifat olarak kabul eder ve Kieran'ı sadık yardımcısı
olarak benimser.

Unutmuşum. Zaten var.

"Birkaç saat içinde döneceğim. Taşınmadan önce
temizlemem gereken birkaç yarım kalmış iş var."

"Anlaşıldı. Yeni evimizde her şey hazır. Küçük kızın bana
pişirdiği bu keki yememde bir sakınca var mı? Önce bir
kontrol etsem iyi olur diye düşündüm."

"Sana kek mi pişirdi?"

"Evet. Ben ve Örümcek için. İçlerinde ne olduğuna dair
en ufak bir fikrim yok ama korkunç yeşil ve pütürlüler.
Sanki bir avuç toprak almış ve otların arasında yuvarlanmış
gibi görünüyor."

Bu sabah yatak odasının kapısını kilitlemeden
bıraktığımda doğruca mutfağa gidip yediği boktan şeyleri
pişirmeye başlayacağını bilseydim, onun yerine kapıyı iki
kez sürgüleyebilirdim. "Kulağa kötü geliyor."

"Öyle de görünüyor. Ama bol miktarda kaba yem
içerdiğini ve benim için iyi olacağını söyledi, bu yüzden
denemeliyim gibi hissediyorum."

Kaba yem. Yüce İsa. Gülümseyerek, "Evet, yiyebilirsin.
Bağırsaklarını porselen tahtın içine boşaltmak zorunda

kaldığında bana ağlayarak gelme."

Telefonu kapatıyorum, asansörü iki kat aşağı indiriyorum ve garajın arka çıkışının yanına park ettiğim Escalade'ye biniyorum. Şehrin öbür ucundaki Eski Kuzey Kilisesi'ne gidiyorum, Amerikan Devrimi'nin başlangıcında çan kulesine asılan fenerlerin Bostonlu vatanseverlere İngilizlerin deniz yoluyla gelmekte olduğunu haber verdiği yere. Otoparka park ediyorum ve yan şapeldeki küçük bir kapıdan içeri giriyorum, sonra günah çıkarma kabinine gelene kadar sıra sıra boş sıraların arasından geçerek nefe doğru ilerliyorum.

Kapıyı açıp dar banka oturdum ve kapıyı arkamdan kapattım. "Günah işlediğim için beni kutsa Peder. Son günah çıkarışımından bu yana on bir yedi yıl geçti."

Sol tarafımdaki oymalı ahşap mahremiyet perdesinden bıkkın bir iç çekiş geliyor. "Tanrı aşkına, delikanlı. Kutsal ayinle alay etmek zorunda değilsin."

Benim gibi, Peder O'Toole da onlarca yıl önce Boston topraklarına ilk ayak bastığı zamanki İrlanda aksanını hâlâ taşıyor. Bazı şeyler zor ölür.

"Nasılsınız, peder?"

"Bana o peder zırvasını anlatma," diyor hışımla. "Senin için hâlâ Peder O'Toole, evlat, kendini ne kadar yüksek ve kudretli sanırsan san. Son sorduğunda neysem şimdi de oyum. Ödünç alınmış bir zamanda yaşayan bir günahkâr."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla. Bir de sen varsın."

Sesinin sert tonuna gülümsüyorum. "Evet. Bir de ben varım. Hala her gece kurtuluşum için dua ediyor musun?"

Homurdanıyor. "O gemi yıllar önce kalktı evlat, bunu ikimiz de biliyoruz. Bugünlerde dua ettiğim tek O'Donnell'lar

"Annen ve baban, Tanrı ruhlarını kutsasın."

Duraklıyor. Sesi bir oktav düşer. "Yaşlı kız seninle çok gurur duyardı, biliyorsun. Döktüğün onca kan yüzünden sonsuza dek lanetlenmiş olsan bile."

"Son kısmı eklemek zorundaydın, değil mi?"

"Ben bir rahibim. Günahkârları kandırmak benim işim."

"Her zaman sormak istemişimdir. Öldürdüğüm tek insan kötüyse neden lanetleneyim? Bunun bir kamu hizmeti olarak görülebileceğini düşünürsünüz."

"Ah. Saf ego, yani. Tanrı'nın adaletini dağıtmak için bir yardım eline ihtiyacı yoktur, delikanlı."

"Katılmıyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Bugün benim için neyin var?"

"Bir isim. Onu bana iletmeni istiyorum."

"Kime?"

"Rus Ortodoks kilisesindeki bağlantınız her kimse."

"Ah. Yine Ruslar. Lanet komünistler."

"Bugünlerde komünistten çok kapitalist oldular." "Adı ne?"

"Mikhail Antonov."

Düşünceli bir şekilde duraklıyor. "Bu neden tanıdık geliyor?" "O yerel Bratva'nın başı."

Sessizlik. Neyin peşinde olduğumu anladıktan sonra, "Bu çiğnenecek büyük bir lokma, delikanlı" diye uyardı.

"Evet."

"Çok fazla dikkat çekecektir."

"Aynen öyle."

"Ve pahalı olacak."

"Her zaman öyledir." Günah çıkarma odasının kapısını açtım. "Teşekkür ederim, Peder."

"Bağışını her zamanki yerine bırak, evlat."

"Bırakacağım."

Ceketimi ilikleyerek kiliseden girdiğim gibi çıkıyorum: lanetlenmiş olarak. Sonra Grayson'ın listesindeki ikinci ismin ev adresine gidiyorum. Bu, Peder O'Toole'a verdiğimden çok daha kişisel ve bununla kendim ilgilenmek istiyorum.

"Göze göz" kaba bir kavram ama benim işimde çok etkili.

OceanofPDF.com

SLOANE

Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken arkamdan gelen kısık bir ses, "Kendini ev, görüyorum."

Döndüğümde Declan'ı mutfağın köşesinde dikilirken buluyorum. Bütün gün not bırakmadan, nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini mesajla bildirmeden gitmişti ve ben de bunu yapmasını dilediğim için kendime kızıyordum.

Yoksa bu normal mi? Bilmiyorum. Emotionville'i daha önce hiç ziyaret etmemiştim. Şimdiye kadar, oldukça kafa karıştırıcı.

Keşke bir haritam olsaydı.

"Yatak odasının kapısını açık bırakmışsın, ben de dışarı çıkabileceğimi düşündüm. Yanılmış mıyım?"

Kravatının düğümüyle uğraşırken bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor. Yoga pantolonu ve kolsuz, esnek bir bluz giyiyorum ve ayaklarım çıplak. Gözlerindeki aç bakıştan, cırılçıplak olduğumu düşünebilirsiniz.

"Yanlış değildi," diyor, sesi boğuk. "Ama burada fazla rahat etme. Taşınıyoruz."

Bu beni şaşırttı. "Taşınmak mı? Neden? Nereye?"

Yaklaşıp kravatını çıkarıyor. Kravatı tezgâhın üzerine bırakıp beyaz gömleğinin yakasındaki üst iki düğmeyi açtığında, az önce bıraktığı hareketli bombadan dikkatim dağılıyor.

Telaşla, "Yakandaki kan mı?" diye sordum.

"Evet."

"Senin mi?"

"Hayır."

Yüz ifadesi kapalı. Ya da sadece sakın de olabilir, bilemiyorum.

"İyi misin?"

"Şimdi daha iyi. Buraya gel."

Elini uzatarak ona doğru geçmemi bekliyor. Geçiyorum, gömleğindeki kanın kime ait olduğunu merak ediyorum ve ona ait olmadığı için rahatlıyorum.

Yeterince yaklaştığımda uzanıp beni tutuyor ve sert bir sarılmayla kendine çekiyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve derin derin nefes alıyor.

Ayak parmaklarımın üzerinde durup kollarımı omuzlarına dolayarak fısıldıyorum: "Güller için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Ve elmas bilezik. Çok güzel."

"Senin kadar çılgın güzel değil. Neden giymiyorsun?"

"Takan kişi olmak istersin diye düşündüm." Bu onu memnun eder. Mırıldanıyor, "Aferin kızıma. Belki bir dahaki sefere

Sana elmas bir yaka alacağım."

Aşağı uzanıp kıkırmı sıkıyor. Sonra boynumu öpüyor, tenimi emiyor ve ısırıyor. Titrediğimde, o

Beni tezgâha yasladı ve ağzımı aldı, beni öyle vahşice öptü ki nefesim kesildi.

Ereksiyonu bu işin nereye varacağı konusunda hiç şüphe bırakmıyor.

Gömleğimi yukarı itip meme ucumu emmek için eğildiğinde, "Regl olmaya başladım" diyorum.

"Senin için ne kadar güzel."

Gömleğimi başımın üzerinden çekip bir kenara fırlatıyor, göğüslerimi iri ve sert ellerinin arasına alıyor ve bir meme ucunu emmeye devam ediyor.

Açgözlü ağzına doğru eğilerek zevkle inliyorum. "Yani, tamponum var."

"Not edildi. Şimdi sessiz olun."

Görünüşe göre tampon umurunda değil ama regl dönemimde seks bana göre değil. Birkaç kez denediğimde, o kadar dağınıktı ki, tüm kanı çarşaflardan nasıl çıkaracağımdan başka bir şeye konsantre olamıyordum.

"Şunu söyledikten sonra sessiz olacağım. Regl dönemimde seks yapmak beni seksi hissettirmiyor."

Durdu ve bana baktı.

"Özür dilerim. Sadece dürüst oluyorum."

"Özür dileme. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Ellerini uzat." Geri çekilir, bekler.

Nabzım atmaya başladı. Ne planladığını bilmiyorum ama şımarıklık havasında olmadığını söyleyebilirim.

Ellerimi önümde tutuyorum, titrediklerini görünce şaşırmıyorum. Şu anda damarlarımda dolaşan adrenalin miktarı beni elektrik çarpmasına uğratabilir.

Kravatını tezgahın üzerine bıraktığı yerden alıp bileklerime doluyor ve uçlarından düğümlüyor. Sonra da

önünde yere diz çökene kadar beni itiyor.

Pantolonunun fermuarını açıyor, sertleşmiş sikini eline alıyor ve diğer eliyle ensemdeki saçlarımı yumrukluyor.

Yakıcı gözlerle bana bakarak homurdandı, "Bütün gün o ağzını takıntı haline getirdim, bebeğim. Em beni. Eğer iyi olursan ve bir damla bile dökmezsen, seni boşaltacağım. Aksi takdirde cezalandırılacaksın."

Onun baskın ve müstehcen sözleriyle vücudumda bir heyecan oluşuyor.

Burası cennet. Öldüm ve cennete gittim.

Bağlı ellerimle şaftını çevreliyor, dilimi şişkin başının etrafında döndürüyor, teninin hafif tuzlu tadını seviyorum. Gözlerimi kapatıp onu ağzıma alıyorum, kısık iniltisini duyduğumda zevkten titriyorum.

Başımı iki eliyle kavlıyor ve pelvisini esneterek sert sikini yavaşça boğazımdan aşağı kaydırıyor. Ağzım sonuna kadar açılana kadar alıyorum ve alıyorum ve o da sonuna kadar giriyor.

"**L a n e t o l s u n ,**" diye fısıldar. "Benim tatlı kızım. Harikası."

Onu boylu boyunca yutuyorum ve o tekrar inliyor. Yavaş ve istikrarlı bir tempo tutturarak onu ağzıma alıp çıkarıyorum, tepesini emip yalıyorum ve sert şaftını okşuyorum, dilimi uzunluğunun altından geçen zonklayan damar boyunca kaydırıyorum. Emiyorum, döndürüyorum ve okşuyorum, başım sallanıyor ve meme uçlarım ağrıyor, o kadar tahrik oluyorum ki, külotumun sürtünmesinden boşalabileceğimi düşünüyorum sadece klitorisime karşı.

"Uyluklarını birbirine sürtmeyi bırak. Sana izin verdiğimde boşalacaksın."

İhtiyaç içinde inliyorum. Parmaklarını başıma doğru sıkıyor.

Nefes nefese kalana kadar ağzımı sikiyor. Göğsünün derinliklerinden alçak, çaresiz iniltiye yükseliyor. Titreyen elini boğazıma doluyor.

"Ah, lanet olsun. Yaklaştım, bebeğim. Hazır mısınız?"

Küçük bir onay sesi çıkardığımda, şehvetle inleyene kadar daha sert ve daha hızlı itmeye başlıyor, başı geriye atılmış ve gözleri kapalı.

Bir çılgılla doruğa ulaşıyor, kısa aralıklarla kendini dilime döküyor, şehvet dolu bir pus içinde ona bakarken her birini yutuyorum.

Diz çöken benim biliyorum ama şu anda kendimi çok güçlü hissediyorum. Buna o kadar ihtiyacı vardı ki, ceketini çıkarmaya ya da kemerini çözmeye bile zaman ayırmadı.

Gözlerini açıp bana bakana kadar birkaç dakika hareketsiz kalıyor, zor nefes alıyor, dilimle onu temizliyorum.

"İyi miydin...

efendim?"

Gülümsüyor.

Sonra beni koltuk altlarımdan kaldırıyor, büyük mermer adaya doğru döndürüyor, üzerine eğiyor ve yoga pantolonumu ve külotumu kalçalarımın ortasına kadar indiriyor.

Bir yanımda durarak sol elini kalçalarımın altından bacaklarımın arasına kaydırıyor. Başparmağı ve işaret parmağı arasında zonklayan klitorisimi okşuyor.

Zevkten nefesim kesildi.

Sol elini bacaklarımın arasında tutarken, sağ elini açıkta kalan popomda gezdiriyor, çenesini sıkarak popoma bakıyor.

Kıcıma inen tokat sert ve beklenmedikti. Etimin sallandığını hissederek nefesimi içime çektim. Çıplak tenimde ısı çiçekleri açıyor. Klitorisimi tembelce okşamaya devam ediyor, kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, çenesinde bir kas esniyor.

Nefes nefese, "Bana kızgın mısın?" diye sordum. "Hayır."

Beni tekrar tokatladı, daha sert. Sarsılıyorum ve inliyorum. Klitorisimi çekiştiriyor ve bacaklarım titremeye başlıyor.

"Cezalandırılıyor muyum?" "Hayır."

Çıplak kıcıma tekrar şaplak atıyor, tek ve acı bir darbe, inlememe neden oluyor. Şimdiye kadar nefes nefese kalmıştım. Ve kafam karışmıştı.

"Gelmeme izin verecek misin?"

"Evet. Konuşmayı keser kesmez."

Dudağımı ısıriyorum ve gözlerimi kapatıp yanağımı serin mermerin üzerine koyuyorum. Beklentiyle aklımı kaçıriyorum, her tarafım titriyor, klitorisimi okşamaya devam ederken kalçalarım parmaklarına karşı sallanıyor.

"Aferin kızıma," diyor kabaca, sonra da sol elini bacaklarımın arasında gezdirirken bir yanağımı, sonra da diğeri yanağımı hızlı tokatlar yağdırıyor.

Ses çıkarmamak için çok uğraşıyorum ama ne kadar zor nefes aldığımı engel olamiyorum. Zevk arttıkça gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Isı, alt bedenimde dalgalar halinde dalgalanıyor, her acı darbe ve vuruşla yoğunlaşıyor.

parmaklarını. Kısa süre sonra, inlememek için alt dudağımı ısırıyorum.

Daha fazla dayanamayıp adını haykırdığımda, "Gel" diye emrediyor.

Orgazmım boyunca beni tokatladı.

Çaresizce çırpınıyor ve haykırıyorum. Kulağa iğrenç gelen Galce bir şeyler homurdanıyor ama ben vücudumda patlayan zevkten başka bir şeye konsantre olamıyorum. Sadece ellerini kullanarak düzenlediği cinsel zevk.

Sonunda kendime döndüğümde halsizim, her yerim titriyor ve duygusal olarak ham hissediyorum.

Declan elini bacaklarımın arasından çıkarıp parmaklarını yalıyor. Diğer elini ısınmış popomun üzerinde gezdiriyor. Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, saçlarımı yüzümden çekip alıyor ve homurdanarak, "Sen kime aitsin?" diye soruyor.

"Sen."

"Efendin kim?" "Sen."

Sesi yumuşar. "Ve kim senin dünyadaki en değerli melek olduğunu düşünüyor?"

Yutkunuyorum, aniden gözyaşlarımla savaşıyorum. Sesi o kadar sıcak ve duygu dolu ki, bir anda bunalıyorum. Sesim titreyerek fısıldıyorum, "Sen."

Dudakları kulağıma değiyor. "Evet, bebeğim. Ve ben artık seninim, köleleştirdiğin bu canavara iyi bak."

Beni ayağa kaldırıp kollarının arasına alıyor, bağlı bileklerimi başının üzerine atıyor ve beni vücuduna bastırıyor.

Birbirimize sessizce sarılıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz. Göğsümün içinde neden böyle bir acı hissettiğimi bilmiyorum ama onun da hissettiğini bildiğim için bu biraz daha kolaylaşıyor.

Beni öpüyor.

Derin ve kalıcı, sıcak ve yavaş. Ona doğru sarkıyorum, coşku ve duyguyla sayıklıyorum ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu her şeyi dudaklarımdan almasına izin veriyorum.

Yarı bilinçli bir düzeyde ikimizin de ona efendi dememe rağmen onun burada yetkili olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını bildiğimizin farkındayım.

Başka bir erkekte olduğu gibi kendimi beğenmiş hissetmek yerine, bana derin bir tevazu ve minnettarlık duygusu veriyor.

Onu asla incitmeyeceğime dair sessiz bir yemin ediyorum, bu ve kendime zarar vermek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam bile.

Öpüşmeyi kestiğinde, "Senin için endişeleniyorum" diyorum. "Endişelenme."

"Üzgün görünüyorsun."

"Ofiste zor bir gün."

Sesinde alaycılık izleri var. İçgüdüsel olarak, yakasındaki kandan ve o kanın oraya gelmesine neden olan şeyden bahsettiğini biliyorum.

"Bana anlatmak ister misin?"

Bana bakıyor, elini saçlarımda üzerinde gezdiriyor. Yüzünde hafif bir eğlence ifadesi var. "Gerçekten duymak istiyor musun?"

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, evet."

Yavaşça başını sallıyor, sonra beni nazikçe öpüyor. "Bunu söylediğini duymak bile beni daha iyi hissettiriyor. Şimdi seni giydirelim. Otuz dakika içinde buradan çıkıyoruz."

K lotumu ve yoga pantolonumu bacaklar mdan yukarı çekmek için e iliyor. Ellerimi omuzlarına koyarak ona izin veriyorum. Her şeyi yerine yerle tirdi inde, her bir g  s m  şefkatle öpüyor, sonra yüzümü ellerinin arasına alıp a zımı öpüyor.

Gözlerimin içine bakarak, "Eğer bir daha kapıyı yarı çıplak a arsan, hiç memnun olmam" diyor.

"Oh. Kieran'la mı konu tun?"

"Evet. Ve telefondan ereksiyonunu duyabiliyordum. Sen  ocuk değilsin, bu yüzden sana nasıl giyinmen gerektiğini asla s ylemeyece im, ama ben kıskanç bir adamım. Payla mam. Ve ben Stavros değilim. O gece La Cantina'da ben olsaydım ve yanımızdan geçerken başka bir adam kı ını tokatlasaydı, bir nefes daha alamadan  lm   olurdu. Egom yüzünden değil, sana saygısızlık eden herkes bedelini  der. Ve eğer benim önümde sana saygısızlık ederlerse, bedeli özellikle ağır olur."

Yoğun ve ölümcül derecede ciddi.

Onun sözlerinin son derece romantik olduğunu d   nmem, içinde bulunduğumuz durumun ne kadar berbat olduğunun bir kanıtı.

"Seni anlıyorum," diyorum usulca, gülümseyerek. "Antrenman kıyafetleriyle kapıyı açmadan önce üzerime bir bornoz giyece ime söz veriyorum. Ama gittiğim her yerde sorun çıkarma e ilimim olduğunu da göz önünde bulundurmalı ve belki de Tarzan'ın aşırı korumacı eğilimlerini azaltmalısın. Bu tansiyonun için daha iyi olacaktır."

Dudaklarını büküyor. "Evet, sen tam bir ba  belasısın, orası kesin."

"Ama bunu biliyordun." diye takıldım.

"Onu ele veren Tinker Bell t t s yd ."

Sırtışı ani ve göz kamaştırıcı g zelliikte. Adam o kadar yakışıklı ki, acıtıyor.

"Neden taşındığımızı sorabilir miyim?"

"Her gangster ve kardeşi artık nerede yaşadığını biliyor. Burası artık güvenli değil. Sadece ben olsaydım, taşınmak için acele etmezdim ama yakın zamanda riske atamayacağım bazı değerli yükler edindim."

"Ah. Ne kadar tatlı. Bana tekrar kargo deyin ve burnunuzun kırılmasının ne kadar süreceğini görün. Kieran'a sorabilirsin, o sana söyler."

Sert ses tonumla eğlenerek burnundan kısa bir nefes verdi. Sonra sırtarak k cımı tokatlıyor.

"Paltonu ve ayakkabılarını giy."

Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "Beni   zerseniz ben de bir gömlek giyerim. Efendim."

"Lanet olası küçük ukala" diye mırıldanır ve kravatındaki düğümü çözer.

Sonra bana hızlı, sert bir   p  k veriyor ve arkasını dönüyor. Kravatı parmaklarından sarkarak oturma odasına doğru yürüyor, büyük cam sehpadan bir uzaktan kumanda alıyor, televizyonu açıyor ve bir haber kanalına geçiyor.

Mutfaktan çıkıp giyinmek üzere yatak odasına y neldiğimde, bir erkek muhabir şehir çöplüğünde bulunan ve yetkililerce uluslar arası  ete MS-13' n yerel kliğinin lideri olarak bilinen adama ait olduğu d ğ n len bir başka ba sız ceset hakkında kasvetli tonlarda konuşuyor.

Donup kaldım. Kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oldu.

MS-13 bizi havaalanından kovalayan  eteydi. Declan'ın bizi yakalasalardı   ld receklerini söylediği  ete.

Patronu Diego'nun öldürölmesinden ve kafası kesilmiş cesedinin çöplüğe bırakılmasından sorumlu olan çete de onlar mıydı?

Declan'ın kalbinin üzerine yaptırdığı dövmeıı düşünüyorum ve kollarımdaki tüıler tüm vücuduma yayılıyor. "İntikam Benimdir" yazıyor.

Belki de bu sadece Kutsal Kitap'tan bir bölüm değildir.

Belki de daha çok bir görev tanıımıdır.

Ona bakmak için geri döndüğümde, oturma odasının ortasında hareketsiz bir şekilde duruyor, acımasız ve tatmin olmuş bir gülümsemeyle haberleri izliyordu.

OceanofPDF.com

SLOANE

W

Bir düzine siyah cipten oluşan bir kervanın ortasında yüksek binadan çıktık.

Kapalı otoparkın çıkışında, yarısı sola döner. Diğer yarısı sağa dönüyor. Bir sonraki blokta da aynı şey oluyor, ta ki şehirden hızla çıkarken bize sadece iki araba eşlik edene kadar.

Bu kaçamak bir teknik. Anlıyorum. Arabadaki gerginliği de anlıyorum. Hem yanımdaki Declan hem de arabayı kullanan Kieran yay gibi gergindiler. Sürpriz bir saldırıda üzerimize atlamaya çalışabilecek ya da yeni varış noktamıza kadar bizi takip edebilecek herhangi birine karşı tetikte olduklarını biliyorum.

Anlamadığım şey, benim de ne kadar gergin olduğum.

Benim için değil. Declan için. Başına gelebilecekler için. Tutuklanabilir. Vurulabilir. Rakip bir çete tarafından esir alınıp işkence görebilir. Ve ben bunların hiçbirisi hakkında bir şey yapamazdım.

Çaresiz olmaktan nefret ediyorum.

Ben de gergin olmaktan nefret ederim.

Aslında, "bakım" adı verilen bu yeni manzarada nefret edilecek pek çok şey buluyorum, bunların çoğu da

kendimdeki değişiklikleri.

Nasıl olabilir sen olmak a belalı ne zaman
sen Sürekli başkası için mi endişeleniyorsun?

Declan endişemi fark ediyor ve elimi sıkıyor. "Yakında
orada olacağız."

"Ne kadar uzakta?"

"Havaalanından bir helikoptere bineceğiz. Oradan bir
saatlik bir uçuş."

"Kime?"

"Martha's Vineyard."

Ben bu bilgiyi sindirirken yüzümü dikkatle izliyor,
parmakları benimkileri sıkıca sarıyor.

"Martha's Vineyard'da ne zamandır eviniz var?" "Birkaç
gündür."

Şaşırmış bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Günler mi?"

Ses tonu kuru bir şekilde, "Eski sevgililerinden kaçının
binama girmeye çalışacağını bilmiyordum," diyor.

"Oldukça hızlı hareket ediyorsun, değil mi?"

"Motive olduğumda, ışık hızında," diye mırıldanıyor,
bakışları benimkilere kilitlenmiş.

"Ve şimdi motive oldun mu?"

"Motive olduğumu
biliyorsun."

"Benim tarafımdan mı?"

"Çekingen olma."

"Ama nazlandığım zaman çok tatlı oluyorum."

O ulaşır yukarı ve okşar benim
Yanak. "Are Endişeli misin?"

"Tabii ki

evet." "Ne

hakkında?"

"İlerlemiş yaşıınızdan dolayı öleceğinizi ve satın aldığınız bu aşk evini elden çıkarmak için kısa sürede bir emlakçı bulmak zorunda kalacağımı."

Ona ne olabileceği konusunda endişelendiğimi itiraf etmek istemediğimi bildiği için kıkırdıyor. "Burası bir pied-à-terre sayılmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani altı dönümlük bir arazi üzerinde on bin metrekarelik bir mülk."

Dudaklarım ayrılıyor ama ses çıkmıyor.

Yaşadığım şok karşısında gülümsüyor. "Sahilde. Kendi helikopter pisti var. Obama'ların yakınlarda bir yeri var."

Bunalmış bir halde, belli belirsiz, "Oh, güzel. Birlikte kokteyl içebilir, dünya barışı hakkında konuşabiliriz."

"Bundan
şüpheliyim.

"Neden
olmasın?"

"Sen kayıtlı içinoylama olarak a
Özgürlükçü. Muhtemelen senin bir kaçık
olduğunu düşünürler."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Dostum, o geçmiş kontrolü gerçekten başka bir şeydi."

Yumuşak bir sesle, "Evet. Büyüleyici birini ortaya çıkardı. Kendi davulunun ritmine göre yürüyen bir kadın."

Ellerimi bırakıyorum ve ona bakıyorum. "Benim eksantrik olduğumu söylüyorsun."

"Her şeyden önce bir birey olduğunuzu söylüyorum."

"Hayır, her şeyden önce ben senden daha zekiyim, unuttun mu?" "Ayrıca benim için deli oluyorsun."

Gözlerindeki yanma beni telaşlandırıyor, bakışlarımı kaçırıyorum. "Ya da belki sadece deli."

Eğildi ve kızarmış yanağını öptü. Kulağıma doğru mırıldandı, "Yaralanacağımdan endişeleniyorsun. Bu da benim için deli olduğun anlamına geliyor. İtiraf et. Kelimeleri söylediğini duymak istiyorum."

"Eğer bu konuda kendini beğenmişlik yapacaksan, benim de Stavros için endişelendiğimi hatırlatırım."

"Birinin ailenin evcil hayvanı için endişelenmesi gibi. O senin için bir gerbilden daha fazlası değil. Öte yandan ben-"

"Egomanyak bir canavar mı?" Gülümsüyorum.
"Katılıyorum."

Elini boğazıma yerleştiriyor ve boğuk bir sesle, "Onun hakkında ne hissettiğini söylemeni isteyen bir canavar," diyor.

Sürücü koltuğundaki Kieran'a bakıyorum. "Şimdi mi?"

"Şimdi. Büyük Kanyon konuşman beni daha fazlası için açgözlü yaptı."

"Bunu tekrarlayamam. Doğaçlamaydı." "Tanrım, büyük kelimeler kullanmana bayılıyorum." "Götlük yapma."

"Benim hakkımda hissettiklerini anlatan bir tane düşün. Sadece bir tane söyle, bebeğim."

Nefesi boynumda sıcak. Eli boğazımı sıkıca sarıyor. Sesi alçak ve sert ve tüm bunlar vücudumun içinde bir ışık düşmesi atılmış gibi beni tahrik ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve beni nasıl hissettirdiğini anlatacak mükemmel kelimeyi arıyorum. "Sarhoş."

Ağzımı alıyor, beni açlıkla öpüyor. Yoldaki bir tümseğin üzerinden geçip ayrılıyoruz ama yüzlerimiz hâlâ birbirine yakın. Gözlerimiz kilitlendi.

"Bir tek sen değilsin." diyor.

"Biliyorum."

"Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Martha's Vineyard'a mı? Hayır."

"Saklanmayın. Ne istediğimi biliyorsun."

Gözleri çok yoğun. Kendimi açıkta hissediyorum. Çıplak. Ve kafam karışmış, sanki derin, karanlık bir çukura yuvarlanıyormuşum gibi. "Yapmadığımı biliyorsun."

"Söyle."

"En tuhaf zamanlarda hemen konuya girmeyi seviyorsun, değil mi? Yalnız bile değiliz."

"Söyle."

Ona istediğini verene kadar tatmin olmayacağını söyleyebilirim. Bu yüzden kulağına yaklaşıp ona itaat ediyorum.

"Hayır, buraya daha önce hiç gelmemiştim. Hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Kendimi hiç kaybetmedim ya da kendimi sende kaybetmek istediğim gibi kaybetmek istemedim. Ve babam da dahil olmak üzere hiçbir erkeğe güvenmedim. Eğer kalbimi kırarsan gangster, bil ki bunu yapan ilk ve son kişi sen olacaksın. Senden önce kimse çizik bile atamadı ve sen gidersen kimse arkanda kalan paramparça parçaları toplayamayacak."

Sertçe nefes veriyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gözleri parlak ve coşkulu, ıslıl ıslıl mavi.

"Asla gitmeyeceğim. Çünkü sen benim karım olacaksın."

"Vay anasını."

"Bu bir evet mi?"

"Hayır."

"O zaman evet de." "Ben eş olacak biri değilim."

"Ben sormadım."

"Anlıyorum. Yani beni evlenmem için kaçırarak mısınız?" "Neden sinirleniyorsun?"

"Çünkü senin kibrin bilinen tüm evrenden daha büyük."

"Bu bir sonraki mantıklı adım."

"Tabii, eğer dört saniyeden fazla birlikte olsaydık."

"Uzun yaşamayacağım, Sloane. İşleri ağırdan alma lüksüm yok."

Bu, konuşmayı söyleyebileceği her şeyden daha hızlı bir şekilde frene basıyor. Şok oldum, "Hasta mısınız?" dedim.

"Hayır. Ben uluslararası bir suç imparatorluğunun yeni başkanıyım. Beklenen ömrüm büyük ölçüde kısaldı. Selefim görevinde bir yıl bile kalamadı. Sence benim ne kadar ömrüm kaldı?"

Panik midemin çukurunda soğuk, sert bir top oluşturuyor. "Dikkatli olursan bundan daha uzun sürer."

"Dikkatli değilim. Bu benim doğamda yok. Aslında bu kadar uzun süre dayanabildiğim için şanslıyım. Ama saat işliyor ve sesi giderek yükseliyor."

Dehşete mi kapılmalıyım yoksa kafama mı vurmalıyım karar veremiyorum. Söyledikleri tamamen mantıklı ve elbette hepsini biliyordum, ama bomba gibi bir teklif yaptıktan hemen sonra bunu yüksek sesle söylemesi çok fazla.

Daha dik oturuyorum ve ellerini yüzümden silkeliyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Seninle evlenmemin iyi bir fikir olacağını düşünüyorsun - nasıl tanıştığımızla ilgili tüm komik konulara girmeyelim bile ve

Bu olaydan bu yana ne kadar zaman geçti - birkaç ay ya da yıl içinde dul kalacağımı çok iyi bilerek?"

Kaşları birbirine yaklaşır. Dudakları incelir. İki parmağının şıkırdaması kadar hızlı bir şekilde klasik surat asma moduna geçiyor. "Sen benim tek varisim olacaksın. Sahip olduğum her şeyi alırsın-"

Sert bir kahkaha atarak sözünü kestim. "Oh, yine paradan bahsediyoruz! Kadınların önemseydiği tek şeyin para olduğu izlenimine kapılmış gibisin, ki bu hiç de çekici değil. Ama seni temin ederim, ne kadar paran olduğu ya da zamansız ölümün halinde bana ne kadar para bırakacağın umurumda bile değil."

Alaycılığım sabrını taşıyor. "Lanet olası paranın umurunda olmadığını biliyorum! Ama ben gittikten sonra hayatını kolaylaştırabilir!"

Kalbim çarpıyor. Ellerim titriyor. Burnuna bir yumruk atmayı o kadar çok istiyorum ki. İçimdeki her şey çalkalanıyor olsa da sesimi sabit tutmayı başarıyorum.

"Tüm bunları kolaylaştıracak tek şey, olduğun kişi olmaman. Ama bu imkânsız. Bu yüzden asla gerçekleşemeyecek gelecekler hakkında varsayımlarda bulunmayalım."

Burun delikleri şişmiş ve dudakları incelmış olan Declan, sırtında binicisi olan ve bekleme kapısından fırlamak üzere olan bir boğaya benziyor.

"Ve bana ters ters bakma. Beni bir sonraki köşede bırakmak istersen, sorun değil."

Görünüşe göre, bu söylenecek en yanlış şeydi. Bana bakarken gözlerinde koca bir şehir yanıp kül oluyordu.

Bir eli enseme beni kendine çekerek, "Seni hiçbir yere bırakmayacağım, cehennem kedisi," diye hırlıyor.

Ellerimi göğsünde birleştirip itiyorum. İşe yaramıyor. Bir dağı yerinden oynatmaya çalışıyor da olabilirdim. "Bu arada bu lakaptan nefret ediyorum."

"Hayır, sevmiyorsun. Çok seviyorsun. Ve sevdiğin için de nefret ediyorsun. Görülmeye ve saklanmana izin vermeyecek ve o dikenli dilini kırbaçladığında sinmeyecek bir adamla birlikte olmaya alış."

Ağzını benimkine yapıştırıyor.

Bunun kibarca istikrarsız bir ilişki olarak adlandırılacağını anlamaya başlıyorum.

Ayrılıyorum. Buna izin veriyor, ama sadece izin veriyor. Kollarımı göğsümde kavuşturup ön camdan dışarı bakıyorum ve düzensiz nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Karanlık bir şekilde, "Neden biraz kutu solunumu denemiyorsun?"

Stresli durumlarda yardımcı olduğunu duymuştum."

Göz ucuyla Kieran'ın dikiz aynasından bana baktığını görüyorum. Patronunun gözlerini oyduracağından endişeleniyorsa, haklı.

Havaalanına giden yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Yoğun, gergin, yakıcı bir sessizlik. Declan'ın yakıcı bakışları yüzünden yüzümün sol tarafı kat kat soyuluyor.

Helikopter pistinde çığlık atarak durduk. Gergin bir Declan tarafından arabadan indiriliyorum ve asfalt boyunca askeri birlikleri taşımak için yapılmış gibi görünen büyük siyah bir helikoptere götürülüyorum. Yolcu kapısını açtı,

Beni koltuğa oturttu, kemerimi bağıladı ve öptü. Sertçe.

Sonra hüzünlü bir şekilde, "Lütfen beni dondurma. İstediğin kadar kızgın ol ama bana sırtını dönme. Şu anda sana ihtiyacım var. Benimle iletişim kurmazsan doğru düzgün düşünemeyeceğim."

Korkağın tekiyim. Bu beni mikrodalgada ısıtılmış tereyağı gibi yumuşatıyor.

"Tamam," diyorum arayan gözlerine bakarak. "Ama seni dondurmuyor olmam kafamın içindeki vazoları kırmadığım anlamına gelmiyor."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. "Biliyorum," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Daha azını beklemezdim."

Sonra kapımı çarparak kapattı, diğer tarafa geçti ve pilot koltuğuna oturdu. Kemerini bağıladı ve düğmeleri çevirmeye başladı. Gösterge panelindeki bir çubuğun üzerinde duran bir çift yeşil kulaklığı ya da helikopterin konsoluna her ne deniyorsa onu işaret ediyor.

"Şunları giy."

"Sakin bana bu şeyi uçurduğunu söyleme." "Tabii ki uçuruyorum."

Tabii ki öyle. Neden şaşırdım ki?

Bana bakıp gülümsüyor. "Sana orduda olduğumu söylemiştim."

"Top Gun'daki Tom Cruise olduğunu söylememiştin."

"Söylemedim mi? Söylemeyi unutmuş olmalıyım."

Şimdi giy kulaklıkların."

Kendi kulaklıklarını takıyor ve motorları çalıştıran bir düğmeye basıyor. Üstümüzde, devasa siyah bıçaklar başlıyor

yavaş daireler çizip, hızla hızlanıyorlar.

Uçuş öncesi kontrollerden geçmesini derin bir hayranlık duygusuyla izliyorum. Daha önce onun oldukça maço olduğunu düşünürdüm, ama bu...

Bu maço savaşını kazandı. Yumurtalıklarım, oyun parkında şekeri yükselmiş çocuklar gibi sevinç çığlıkları atıyor.

Alacakaranlık gökyüzüne doğru bir kükreme ve asfalttaki yaprakları dağıtan ve tozları dalga dalga savuran bir rüzgârla yükseliyoruz. Üstümüzde, rotorlar kalbimin atışıyla eşleşen gümbür gümbür bir gümbürtü çıkarıyor. Declan'a baktığımda dümdüz ileriye bakıyor, uçuş yoluna konsantre olmuş durumda.

Sırıttıyor.

Yanaklarımdaki ağrı benim de sırttığımı gösteriyor.

Şöyle bir bakıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle, bebeğim." "Bir çift deli olduğumuzu düşünüyorum."

Bu onu kıkırdatır. "Evet. Ama benim deliliğim senin deliliğine uyuyor. Bu yüzden işe yarıyor."

Ayrılmadan önce bileğime taktığı elmas tenis bileziğine bakıyorum. Parıldıyor, azalan ışığı yakalıyor ve pencerelere renkli kıvılcımlar yağdırıyor.

Bir an için kör oldum. Sonra kıvılcımlar temizleniyor ve bakışlarımı ufka doğru kaldırıyorum. Ufuk şehrin ötesine, safir körfeze doğru uzanıyor. Atlantik, çok ötede koyu mavinin dalgalanan bir şeridi.

Keşke Nat de burada olup bunu görebilseydi.

En iyi arkadaşımı şiddetli ve ani bir acıyla özlüyorum. Onun artık New York'ta yaşadığını düşündüğümde daha da kötüleşen bir acı. Artık New York'ta kız kıza geceler olmayacak.

Gölde Downrigger's, kokteyller eşliğinde kıkırdamak ve karidesli enchiladaları mideye indirmek. Spontane alışveriş gezileri, kahve turları ya da sinema geceleri olmayacak.

Hiçbir şey olmayacak, çünkü o Kage'ye aşık.

Önceden sorun olmazdı ama Kage ve Declan ölümcül düşmanlar. Bu da demek oluyor ki Declan'la kalırsam.

Artık Nat ve ben olmayacağız.

Birdenbire, yıkım topu gibi bir güçle bana çarptı. Bir balyoz göğsüme çarpıyor. Zar zor nefes alabiliyorum.

Eğer gerçekten Declan'la birlikte olacaksam, bu sadece hepimizin üstesinden gelmesi gereken bir "sorun" olmayacak. Ne Kage ne de Declan biz kızların her zamanki gibi takılmamıza izin vermeyecek. Nat ile arkadaşlığım sona erecek.

Aslında, onu bir daha asla göremeyebilirim.

İmkansız. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. O da izin vermez. Bir yolunu bulacağız.

Declan'a bakıyorum, helikopteri idare ederken o kadar sakin ve kendinden emin ki, televizyon muhabiri çöplükte bulunan cesetten bahsederken yüzündeki tuhaf gülümsemeyi hatırlıyorum. Göğsündeki intikam dövmesini hatırlıyorum. Bana kime ait olduğumu sorduğunda ve ben de "Sana" diye cevap verdiğimde gözlerindeki sevinci hatırlıyorum. Sevinci ve zaferi.

Sanki kazanmış
gibi. Çünkü
kazanmıştı.

Kendine canavar diyen bu adam beni kaçırdı ve sahiplendi. Beni yatağına aldı. Beni rakip bir çeteden kurtardı, hastanedeyken beni korudu, evet ve hayır arasında bir seçim yapmamı sağladı, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim şeyler verdi.

İstediğim her şeyi yapacağına dair bana söz verdi.

Ona istediğim tek şeyin Stavros'a zarar vermemesi olduğunu söyledim, ama şimdi bu listeye eklenecek başka maddeler de olacağını düşünüyorum.

Kage'nin peşinden gitmeyeceğine dair söz vererek başlıyor.

Ve Nat'in Kage'e aynı sözü vermesini sağlamalıyım.

Hem de savaşın ortasında.

Acaba Declan her şeyin karışacağını söylediğinde tüm bunları biliyor muydu?

OceanofPDF.com

SLOANE

"

"Ne düşünüyorsun?"

Ben ayakta içinde ve orta . a
usta

S Tüm dairemnden daha büyük bir yatak odası, tavandan tabana pencerelerden inişli çıkışlı kum tepelerine ve ötesindeki huzursuz denize bakıyorum. Dışarısı karanlık, ama parlak bir ay sahili hayaletimsi bir ışıkla dolduruyor ve sudan yansıyor. Dalgalar kıyıya tekrarlanan, gürültülü patlamalarla çarpıyor.

Sessizce, "Bence bu gördüğüm en güzel ev," diyorum.

Declan arkamdan sessizce yaklaşıyor ve güçlü kollarıyla beni sarıyor. Boynumun yan tarafını öpüyor, sakalıyla tenimi gıdıklıyor. Boğuk bir sesle, "Beğendiğine sevindim" diyor.

Gülüşüm zayıf. "Yani, biraz küçük bir yer. Ayrıca okyanusun gürültüsüyle kim uyuyabilir ki? Bu hiç rahatlatıcı değil."

Kıkırdıyor. "İhtiyacın olan her şey zaten burada. Giysiler. Tuvalet malzemeleri. Tavşan yemi. Başka bir şey istersen söylemen yeterli."

Gözlerimi kapatıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bu adamla geçirdiğim her dakika dengemi zorluyor. "Teşekkür ederim. Ben... bunaldım."

Başımı geri çekiyor ve ağzımı alıyor, beni açlıkla öpüyor, kolu bir mengene gibi. Titrediğimde beni daha sert öpüyor. İç çekerek ona doğru eğiliyorum ve o da bir eliyle boğazımı sarıyor.

"Sana her şeyi vereceğim bebeğim. Dünyadaki her şeyi."

Sesi sıcak ve sert. Beni döndürüyor ve kıcımdan tutup göğsüne doğru çekiyor. Sonra beni tekrar öpüyor, bu sefer daha niyetli. Beni yatağa doğru geri geri götürürken, ereksiyonu kalçama saplanıyor.

Öpüşmeyi kesiyorum, gülerek. "Daha iki saat önce seks yaptık."

"Seni bağlayacağım ve yüzüme boşalmanı sağlayacağım. Şikayet mi ediyorsun?"

"Yüzün mü? Tampon taktığımı söylediğimi biliyorsun." "Dilime engel olmayacak."

Sesindeki ihtiyaçtan heyecanlanarak, "Bu çok edepsiz, efendim. Ve çok ateşli."

"Tadına bayılıyorum. Küçük bir pamuk tıkaç ağzımı sana sürmeme engel olamaz."

Yatağın kenarında duruyoruz. Üzerimdeki ceketini çıkarıp bir kenara atıyor. Gömleğim de onu takip ediyor. Üzerimdeki diğer giysileri çıkarıyor ve beni beyaz ipek yorganın üzerinde oturur pozisyona itiyor.

Bekâr evinin aksine, bu ev tamamen beyaz ve şampanya tonlarında yapılmış, sanat eserleri ve aksesuarlarda su ve allık dokunuşları var. Tüm armatürler ve

yüzeyler ince, parlatılmış altın renginde. Oldukça kumsal bir ev ve kadınsı bir ev.

Belki Martha Stewart'ın fazladan bir ya da iki düzine milyona ihtiyacı vardı.

Declan çenemi sıkıca avucunun içine alıyor. Kalp atışlarım hızlanarak ona bakarken dudaklarımı yalıyorum, meme uçlarım geriliyor. Bacaklarımın arasında ısı titreşiyor.

Boştaki eliyle kemerini çözerken konuşmuyor, kemerini kemer halkalarından geçirerek yanında sallanır halde duruyor.

"Tekrar söyle."

Sesi değişti. Bu baskın tonu tanıyorum. Ne istediğini biliyorum.

"Efendim."

"Sana şaplak atmamı iste." "Lütfen bana şaplak atın, efendim."

"Daha önce elimden yara aldın mı?" "Evet, efendim. Önemli değil. Daha fazlasını istiyorum."

"Ve daha fazlasını alacaksın, bebeğim. Dayanabildiğin kadarını alacaksın."

Gözleri çok muhtaç ve karanlık, çok korkutucu derecede güzel. Nabzım atlamaktan acı verici bir şekilde çarpmaya başlıyor. Eğilip beni vahşice öpüyor, parmakları saçlarımda dolaşıyor.

Sonra büyük elini göğsümün üzerinde gezdirerek beni sırtüstü yatırıyor, bacaklarımın arasında yere diz çöküyor ve başparmaklarıyla beni açıyor.

Deri kemeri çıplak kalçamın ve karnımın üzerinde duruyor, uyarıların en güzeli.

Ağzını klitorisimin üzerine koyuyor ve nazikçe emiyor.
Ağız sıcak, ıslak ve harika.

İnlediğimde, geri çekiliyor ve iç baldırıma tokat atıyor.

Zevk amımda dalgalanıyor. Klitorisim zonkluyor.

Gözlerim kapalı, fısıldıyorum, "Lütfen, efendim. Lütfen." "Biraz daha ister misin?"

"Her şeyden daha fazla. Senden daha çok."

"İyi olmana ihtiyacım var bebeğim. Sessiz olmana ihtiyacım var." "Sessiz olacağım. Söz veriyorum."

O tokatlar benim Uyluk Tekrar, yapmak Ben
Pislik. I nefes nefese, "Yani, söz veriyorum, efendim."

Elini tenimdeki acının üzerinde gezdiriyor. Nefes alış verışı değişti. Benimki gibi düzensiz.

"Yapacağını sanmıyorum meleğim. Bence biraz yardıma ihtiyacın var."

Kumaşın kaydığını duyuyorum ve çok geçmeden Declan'ın elleri yüzüme geliyor.

Kravatını çeneme doluyor ve düğümlüyor, ağzımı tıkıyor.

Yatağa doğru kıvranarak inliyorum. Kulağımın yanına eğildi.

"Sus. Sen benimsin. Seninle ilgileneceğim. Hazır mısın?"

Tekrar inliyorum ve o da yanağımı öpüyor. "Unutma, sana tapılıyor. Bunların hepsi sana hizmet etmek için, çünkü neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Doğruldu, beni karnımın üzerine yuvarladı ve çıplak kıkırmı kemeriyle kırbaçladı.

Tek bir darbe ve şok edici. Acının şaklaması beyaz-sıcak. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sırtım kamburlaştı. Kravatının arasından ona küfürler savuruyorum.

Bir eliyle sırtımın ortasından tutarak beni aşağı itiyor. "Durmamı istiyorsan başını sallama."

Kalbim küt küt atarken donup kaldım. Kemerin vurduğu yerde, derimin üzerinde nabız gibi atan bir şerit halinde ısı yayılıyor. Zihnim tam bir kaos içinde. Havai fişek fabrikasındaki bir patlama gibi. Ne doğru düşünebiliyorum ne de nefesimi tutabiliyorum.

Tek bildiğim durmasını istemediğim. Tekrar yapmasını istiyorum. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Her tarafım titriyor, başımı sallıyorum.

Declan nefes verir. "Birkaç tane daha yapacağım, sonra durup seni kontrol edeceğim. Sakın gelme. Hazır mısın?"

Ellerimi yorganın içine sokup başımı sallıyorum.

Darbeler hızlı ve sert geliyor. Sessiz odada çıkardığı ses de hissi kadar şok edici. Bittiğinde kığım yanıyor, nefesim kesiliyor ve deli gibi titriyorum, ayrıca orgazma çok yakınım.

Declan beni sırtüstü yatırıyor ve yüzünü bacaklarımın arasına sokarak klitorisimi oksijen gibi emiyor.

Zihnim göz kırıyor.

Ellerimi saçlarına gömüyorum ve kalçalarımı kısırarak ağzına sürtünüyorum, onu boğup boğmayacağımı umursamıyorum, yanığı kovalamaktan ve acı veren ağrıyı dindirmekten başka hiçbir şeyi umursamıyorum.

Gelmeye o kadar ihtiyacım var ki, neredeyse hıçkırığa ağlayacağım.

Nefes nefese geri çekiliyor. "Ne kadar kötü bir kızsın," diyor, tepkimden heyecanlanmış gibi. "Bir şaplak daha hak ediyorsun."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Elim bacaklarımın arasına koydum ve titreyen parmaklarımı

ıslak, şişmiş klitoris.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor, beni tekrar karnımın üzerine yuvarlıyor, sonra kemerle beş sert darbe daha indiriyor.

Neredeyse dayanılmaz, hem ne kadar acıdığı hem de tüm amımın nabzını ne kadar attığı ve karıncalanmasına neden olduğu için. Muhteşem ve pis bir şey ve o kadar morarmış olacağımı biliyorum ki günlerce oturamayabilirim, ama lanet olsun, bunu nasıl da seviyorum.

Kendime engel olamıyorum. Umutsuzca yatağa sürtünmeye başladım.

"Hayır, bebeğim," diyor Declan, karanlık bir şekilde kıkırdayarak. "Çok tatlı. Çok muhtaç. Ama henüz değil."

Bir elini yanan kıcımın üzerinde gezdiriyor, kıvrımlarını okşuyor ve mırıldanıyor. Sonra beni tekrar sırtüstü çeviriyor ve bileklerimi ellerinin arasına alarak üstüme çıkıyor.

Kemerini bileklerime doluyor, uçlarını aşağıya kıvrıyor ve kollarımı başımın üzerinde tutturuyor. Yüzüme doğru eğilip gözlerimin derinliklerine bakıyor. Kendisinininkiler de ateşli.

"Orgazm olmana izin vermem için ağlayana kadar amını yalayacağım. Ama sana izin vermeyeceğim. Ben söyleyene kadar yapamazsın. Anladın mı?"

Bu gecikmenin onun bir parçası olduğunu biliyorum, bu hissi benim için nasıl daha yoğun hale getireceğinin bir parçası. Ne kadar uzun süre kendimi tutabilirsem, doruk noktası o kadar iyi olacak.

Yine de taşaklarını tekmelemek isterdim.

Gözlerimdeki öfke ve kontrolsüz şehveti görünce gülümsüyor. Sonra doğruldu, pantolonunun fermuarını açtı ve sertleşmiş sikini çıkardı. Tembelce okşuyor ve bana

bakıyor.

Geriye doğru gidip bacaklarımın arasına diz çökerken okşamaya devam ediyor, sonra beni tekrar yalamaya başlıyor, çıkık siki avucunun içinde kalın ve sert.

Onu emmek istiyorum. Beni onunla becermesini istiyorum. Kemeriyile beni tokatlarken beni boğmasını istiyorum. İhtiyaçtan ve coşkudan aklımı kaçırmış durumdayım, dili fiske vurup yaladıkça ve dizlerinin üzerinde, açılmış kalçalarımın arasında mastürbasyon yaptıkça yükselen bir zevk dalgasına kapılıyorum. Odadaki ışık daha da parlıyor. Dışarıdaki dalgaların sesi daha da yükseliyor. Gözlerim başımın içine yuvarlanıyor.

Uh-oh. Bunun için
cezalandırılacağım. Eğer
şanslıysam.

Tüm vücudumun sarsılması ve ipek kravatının attığı çığlıkla sert bir şekilde orgazm oluyorum. Amım kasılıyor ve sarsılıyor. Vücudum yatağa doğru eğildi.

Sanki çok uzaklardan Declan'ın küfrettiğini duyuyorum. Bir çekiş ve çekiş hissediyorum ve tampon gitmiş oluyor. Üstüme düşüyor, meme ucumun altındaki yumuşak eti ısırıyor ve bir hayvanın bölgesel kükremesiyle sikini bedenimin derinliklerine sokuyor.

Bir eli boğazımda, ben boşalırken sert ve hızlı bir şekilde itiyor, boşalıyor ve boşalıyor, onun altında çılgınca çırpınıyorum.

"Bebeğim. Ah, siktir, bebeğim. Hissettiklerine bayılıyorum."

Nefes nefese içime giriyor, ben şimdiye kadar yaşadığım en yoğun doruğa ulaşırken beni beceriyor. Kıcımdaki kaslar kasılmaktan kramp giriyor. Meme uçlarımı ısırırken ve nefesim kesilene kadar boğazımı sıkarken acı ve zevk arasındaki çizgi bulanıklaşıyor.

Titriyor. Kulağımın yanında uzun ve alçak sesle inliyor. Son bir hamleyle kendini içime boşaltıyor ve bunu yaparken tutkulu, bozuk bir Galce konuşuyor.

"Tá tú mianach, cailín milis. Mianach."

Yüzünü boynuma gömüyor ve adımı bir dua gibi fısıldıyor.
Mutluluğu daha önce nasıl bildiğimi merak ediyorum.

Sonunda ikimiz de nefesimizi tutup titremeyi bıraktığımızda Declan dikkatlice benden uzaklaşıyor, kravatını çenemden çözüyor ve beni nazikçe öpüyor. Sonra bana hareket etmememi söyledi.

O banyoya girerken ben tavana bakarak uzanıyorum, yol boyunca atılmış tamponu alıyorum. Suyun aktığını duyuyorum. Bir süre sonra kıyafetlerini çıkarmış olarak geri dönüyor. Sol elinde bir havlu var. Sağ elinde ıslak bir bez.

Bacaklarımın arasını sessizce temizlerken ve havluyla beni kurularken gözlerimi kapatıyorum.

Kağıt ambalajın yırtılma sesini duyduğumda, "Bunu koymana izin vermeyeceğim" diyorum.

Yavaşça, "Bana nasıl olduğunu göster." diyor. "Tanrım, hayır."

"Tam güven, hatırladın mı?"

"İyi deneme, Kazanova. Jinekoloğum bile bu ayrıcalıklara sahip değil ve ben yıllardır onun için bacaklarımı açıyorum."

Kıkırdıyor ve yumuşuyor. "Bana bileklerini ver."

Kollarımı başımın üstünden indiriyorum ve o da kemerini çözerek beni serbest bırakıyor. Bileklerimi ovuyor, sonra ikisini de öpüyor.

avuçlarımda, teker teker. Bu tatlı bir jest, besleyici bir jest ve bana değer verildiğini hissettiriyor.

Yumuşak gözlerle bana bakarak, "Çok güzelsin genç kız," diye mırıldandı.

Ona gülümsüyorum. "Çok güzel ağrıyor." "Sana aspirin getireyim. Ve biraz da krem."

Tekrar banyoya giriyor ve bana yatağın üzerinde yanımda bıraktığı tamponu yerleştirmem için zaman veriyor. Altımdaki zavallı yorganın ne hale geldiğini görünce yüzümü buruşturuyorum ve yuvarlanıp bir tarafa atıyorum. Yorganı kendi üzerinde ters çevirip yere itiyorum.

Declan bir elinde bir bardak su, diğerinde bir şişe losyonla döndüğünde, beni yorganın atılmış haliyle arşafıların üzerinde yatarken görüyor. Kaşlarını attı.

"Suç mahalline benziyordu."

"Bu sadece kan."

Ses tonu tamamen kayıtsız. Gömleğinin yakasındaki kanı düşünüyorum, onu çok gördüğü için görmeye karşı hissizleştiiğini fark ediyorum. Bir acil servis doktoru gibi.

Ya da yaşamak için insan öldüren biri.

Her şeyi komodinin üzerine koyuyor, oturmama yardım ediyor, avucuma iki aspirin bırakıyor ve bardağı bana uzatıyor. O kadar susamışım ki, hepsini içiyorum.

Bardağı elimden alıyor ve beni nazikçe tekrar aşığı iterek karnımın üzerine yuvarlıyor. Yanağımı yastığa dayayıp gözlerimi kapatıyorum, o da yanan tenime hafifçe losyon sürüyor.

"Hayatımda gördüğüm en mükemmel kıa sahipsin."

Doymuş ve uykulu, uzuvlarım ağır ve kalbim dolu, sadece gülmeye yetecek kadar gücüm var. "Değil mi? Gerçekten alçıyla anılmalı. Hayır, daha uzun ömürlü bir şey. Bronzdan dökülmeli."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Bir gün bana bu özgüvene nasıl sahip olduğunu anlatacaksın."

"Senin de kendine güvenin var."

"Seninkinin eline su dökemez."

"IQ'n gibi."

"Kıcının durumunu göz önünde bulundurarak bunu şimdilik unutacağım, ama unutmayacağım."

Losyonu zonklayan yanaklarıma dikkatlice sürmeye devam ederken bir süre sessiz kalıyoruz. Onunki gibi sert işlere alışkın ellerin bu kadar hassas olabilmesi garip.

"Declan?"

"Evet?"

"Ölmeni istemiyorum."

Kıç yanağımı ovuşturan el hareketsiz kalıyor, sonra üst uyluğuma doğru kayıyor ve sıkıyor.

Sessizce, "Yapmayacağıma söz veremem."

diyor. "Hiç bırakmayı düşündün mü?"

Duraklaması o kadar uzun sürüyor ki, gerilmeye başlıyorum. Ama bir santim bile hareket etmiyorum. Sadece bekliyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

"Bir adam kendisini kendisi yapan şeyi bırakamaz."

"Gangster kim olduğun değildir. Yaptığın şeydir. İşte bir fark."

Bir uzun duraklama daha oluyor, bu seferki gerginlikle dolu. Sanki ne söyleyeceği konusunda kendisiyle savaşıyor.

Tekrar konuştuğunda sesi o kadar kısık ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Bana sana hayatım pahasına güvenebileceğimi söyle ve bunda ciddi ol, ben de sana bırakmayı düşünüp düşünmediğimi söyleyeyim. Ve eğer yaparsam ne olacağını."

Yüzümü yastığa dönüyorum ve tuttuğum nefesi dışarı veriyorum. "Bana sen ve Nat arasında seçim yapmak zorunda kalmayacağımı söyle ve bunda ciddi ol, ben de bana hayatın pahasına güvenebileceğini söyleyeyim."

"Seçeceğin sadece o değil. Diğer her şeyi ve herkesi."

Fısıldıyorum, "Biliyorum."

"Senden asla böyle bir seçim yapmanı istemem, genç kız." Duraklıyor. "Ama o isteyebilir."

"Bunu yapmasına imkan yok."

"İrlanda mafyası Kazimir'in tüm ailesini öldürdü. Bunu biliyor muydun?"

Şaşırmış bir halde omzumun üzerinden ona baktım. "Ne?"

Başını sallıyor. "Anne ve babası ödenmeyen bir haraç yüzünden öldürüldü. Ve iki küçük kız kardeşi de." Uzaklara bakıyor. Sesi alçalıyor. "Ölmeden önce onlara başka şeyler de yapılmış. Daha kötü şeyler. Kazimir'e resimleri göndermişler."

Sanırım hasta olabilirim. "Bunu yapanları tanıyor musun?"

"Onlar öldü. Kazimir hepsini öldürdü."

"Aman Tanrım."

"Çok uzun zaman önceydi. Rütbelere yeni katılmıştım. Olaya karışan adamları şahsen tanımıyordum, ama bu

Kazimir'in farkı. İrlandalıları onun ailesini öldürdü. Bize karşı nefreti çok derin."

"Ama hepsi sen Çocuklar işbirliği yapmak
ile her biri diğer iş dünyasında."

"Bazen. Diğer zamanlarda birbirimizi öldürüyoruz. Eğer şansı olsaydı, beni öldürmekte tereddüt etmezdi."

Yan dönüyorum ve dirseğimin üzerinde yükseliyorum.

"Ve sen onu öldürmekte tereddüt etmezdin."

Yüzü kararıyor. Bunu evet olarak kabul
ediyorum. "Ona zarar veremezsin
Declan."

Bir an bana baktı, gözleri çakmak çakmaktı, sonra "Lass"
dedi.

"Bunu saçmalıyormuşum gibi söyleme. Bana her şeyi vaat edebileceğini söyleyen sendin."

"Ve sana hayatım pahasına güvenilebileceğimi söylemeyen sensin."

Öfke yanaklarımı kızartıyor. "Yani kısasa kısas mı?"

"Hayır. Güven pazarlık konusu olamaz."

Sakin kalmaya çalışmama rağmen sesim yükseliyor.
"Natalie benim en iyi arkadaşım. Ona aşık. Eğer ona bir şey olursa, bu onu öldürür."

Burnundan kısa ve alaycı bir nefes veriyor. "O zaman yanlış ilişkiye imza atmış. Sırtında en az benim kadar hedef var."

"Bir tane daha az alabilirdi."

"Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Tam olarak ne sorduğumu biliyorum ve cevabım basit bir evet ya da hayır."

"O zaman cevabım hayır."

Soğuk, sert ve beni nefessiz bırakıyor.

Buz gibi gözlerle yüz ifademi inceleyerek, "Biz düşmanız. Bizler katiliz. Bu hikâyenin nerede biteceğini sanıyordun?"

Tabii ki herkes için kalp kırıklığıyla.

Ondan uzağa yuvarlanıyorum, acıya karşı bir topun içine kıvrılıyorum.

OceanofPDF.com

SLOANE

A SONRA a An, Declan yükselir
gelen ve Yatağa. Az sonra bir
battaniyeyle dönüyor ve üzerime örtüyor,
vücuduma doluyor. Eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor,
sonra da ana dolaba giriyor. Çıktığında kot pantolon, deri
ceket ve savaş botları giymişti, hepsi siyahtı.

Tek kelime etmeden odadan çıkıyor, ışıkları söndürüyor
ve kapıyı sessizce arkasından kapatıyor.

Boş odaya sert bir şekilde "Seks sonrası sarılma buraya
kadarmış." diyorum.

Seks sonrası sarılmayı arzuladığım için kendimden
nefret ettiğim bir an boyunca acı çekiyorum - bu bir ilk -
sonra battaniyeyi atıp yataktan kalkıyorum.

Bu evde diğer evdeki gibi otomatik ışıklar yok ama
parlayan ayın ışıkları odayı gezmeme yetiyor. Ana dolabın
duvarındaki ışık düğmesini bulup açıyorum.

Etrafıma bakıp yüksek sesle güldüm.

Daha önce hiç Fransız kapılı bir dolap görmemiştim ama
bu dolabın dışarıdaki Juliet balkona açılan bir seti var. A

Altın ve kristal avize başının üzerinde parıldıyor. Bir duvarın tamamı tavana kadar ayakkabı ve el çantalarının sergilendiği ışıklı raflarla kaplı.

Muhtemelen benimki.

Bir başka duvarda uzun kollu gömlekler, elbiseler, pantolonlar ve paltoların asılı olduğu rafların altında altın topuzlu çekmeceler var. Üçüncü duvar ise Declan'ın siyah takım elbiseleri ve beyaz gömlekleriyle dolu. Tüm bunların ortasında, krem rengi mermerin üzerinde yosun dolu camlar içinde beyaz orkide bitkilerinin sergilendiği kare şeklinde dev bir şifonyer duruyor.

Bu dolap bir alışveriş merkezindeki perakende giyim mağazası kadar büyük.

İpek astarlı bölmelerde güzel bir La Perla iç çamaşırı seçkisi bulana kadar çekmeceleri karıştırıyorum. Menekşe rengi ipek ve tül den yapılmış Brezilya kesim enfes bir külotu görünce duraksıyorum.

Fiyat etiketi hâlâ üzerinde. Çekmecedeki belki elli çiftten biri olan külotun fiyatı 240.00 dolar.

Declan'ın tasarruf hesabımla dalga geçmesine şaşmamalı.

Fiyat etiketini koparıyorum, ona uygun mor bir sütyen buluyorum ve boy aynasının önünde deniyorum.

Yansıma hayranlıkla bakarken yavaşça ileri geri dönüyorum ve otuz dolara aldığım üç paket pamuklu Hanes pantolonumu bir daha asla giyemeyeceğimi fark ediyorum.

Daha fazla çekmeceyi karıştırdım. Kot pantolonlar, kazaklar, tişörtler ve diğer her şeyle birlikte ömür boyu yetecek kadar lülemon buluyorum. Bir çift 1,300.00 dolarlık Dolce and Gabbana kot pantolon ve siyah kaşmir kazak giyiyorum, o kadar yumuşak ki neredeyse ağlayacağım, bir yandan da Declan'a kızgın kalmaya çalışıyorum.

Büyük orta adadaki üst çekmecelerden birini açtığımda nefesimi tutarak duruyorum.

Görünüşe göre, alışveriş çılgınlığı Tiffany'de durmayı da içeriyordu.

Çekmeceyi kapatıyorum, elmasların göz kamaştırıcı ışıltısının görüşümden kaybolmasını bekliyorum, sonra dolabı ve cazibesini geride bırakıyorum. Çıplak ayakla mutfağa gidiyorum.

Declan orada değil. Oturma odasında ya da medya odasında da değil. Sonunda yalnız olduğuma karar verene kadar tüm evi dolaşmam yirmi dakikamı alıyor.

Bahçenin çevresinde dolaşan gölgeli figürler hariç tabii. Büyük tüfekleri taşıyanlar.

Mutfağın dışındaki kapalı kahvaltı salonunun cam kapısını kaydırarak açıyorum. Tuzlu hava içeri giriyor. Soğuk deniz meltemi saçlarımı karıştırıyor. Başımı dışarı çıkarıp sesleniyorum, "Hey! Merhaba? Buradayım!"

Uzun bir çit boyunca sinsice ilerleyen karanlık figüre bir kolumu sallıyorum. Bir an duraksıyor, bana doğru bakıyor, sonra elini kulağına götürüyor.

"Tanrı aşkına, izin almana gerek yok Spider," diye mırıldanıyorum, bileğine doğru konuşmasını izlerken.

Ama sanırım anladı, çünkü bana doğru çalım atmaya başladı.

Kapıların dışındaki kaldırım taşlı verandaya ulaşım duvarlara monte edilmiş apliklerden gelen ışık havuzuna girdiğinde ona gülümsüyorum.

"Kaptan Amerika! Nasılsın?"

Bana gülümsememeye çalışıyor ama işe yaramıyor. "Merhaba, madam."

"Tanrım," diyorum dehşete kapılarak. "Lütfen Declan'ın bana artık böyle hitap etmen gerektiğini söylemediğini söyle."

Örümcek tüfeği iri omzuna asıyor ve sırtlıyor. "Hayır. Sadece seni biraz korkutabileceğimi düşündüm. Başka türlü yapamayacağımı biliyordum, o yüzden..." Omuz silkiyor.

Keyfi yerinde. Acaba sahili şehirden daha mı çok seviyor?

"Neyse, seni gördüğüme sevindim. Kieran da bir yerlerde gizleniyor mu?"

"Evet. Kulağıma gelen oydu. Merhaba diyor. Kapının önünde. Otuz kişi de arazinin her tarafına dağılmış durumdayız."

"Otuz mu?"

Tekrar omuz silkiyor. "Büyük bir yer. Büyük gözenekler. Farelerin gizlice girebileceği bir sürü yer var."

"Bunu duymak hoşuma gitmedi."

"Merak etmeyin. Onu bir rahibenin amından daha sıkı kilitledik. Dilimi mazur görün."

"Snatch değil a kötü kelime.Bürokrasi öyle.
Tarafından Declan'ın nereye gittiğini biliyor musun?"

Yüzünü buruşturuyor ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Bana söyleyemezsin. Özür dilerim, bunu yapmamamız gerektiğini unutmuşum.
konuşmak için."

Özür diler gibi bakarak, "Sadece, bilirsiniz, iş işte" diyor. Elimini umursamaz bir şekilde havaya sallıyorum. "Oh, biliyorum. Erkek işleri. Kod falan. Bu arada, umarım geçen sefer başını belaya sokmamışımdır. Declan'a konuştuğumuzu söylemedim ama o bir şekilde biliyordu."

Ciddiyetle, "O her zaman her şeyi bilir" diyor.

Gözlerimi göğre doğru çevirme dürtüsüne direniyorum. "Size getirebileceğim bir şey var mı? Kahve? Brendi? Burası çok soğuk."

Tereddüt ettiğinde, "Bunu bilmesine imkan yok. O burada bile değil."

Bir süre kendi içinde tartıştıktan sonra, ürkek bir sesle "Kahve içmek tuhaf olur" diyor.

"İrlandaca bilmiyorum. Bu evet mi demek oluyor?" "Evet. Teşekkür ederim."

"Peki ya diğerleri? Bir tencere koyacağım, buna ne dersiniz? Kim isterse kapıya vurabilir."

Cevap vermesi için ona zaman tanımıyorum, sadece gülümseyip kapıyı kapatıyorum, sonra mutfağa gidip büyük kilerde kahve makinesi arıyorum. Bulamıyorum, ta ki buzdolabının yanında küçük bir niş içinde duvara gömülü olduğunu keşfedene kadar.

Kilerde bulduğum çekirdekleri lanet olası şeye nasıl yükleyeceğimi ve onu nasıl çalıştıracığımı bulmam bir on dakika daha sürüyor. Spider için bir fincan sıcak kahve ile sürgüye geri döndüğümde, tüfek taşıyan siyah giyimli üç iri adam daha verandadaki ışık havuzunun hemen dışında etrafta dolanıyordu.

"Merhaba, çocuklar! Geri dönüp tencereyi getireyim. Bir saniye bekleyin."

Spider'a kupasını veriyorum, sonra mutfağa dönüp birkaç kupa daha alıyorum ve kahve demliyorum. Sonra kahvaltı salonuna dönüp diğer kupaları dağıtıyor ve dolduruyorum, kendimi biraz Florence Nightingale gibi hissediyorum.

Adamların biraz yiyeceğe ihtiyacı olduğuna karar vererek, kilerde çay bisküvileri ve çikolatalı kurabiyeler buluyorum ve onları dışarı çıkardığım bir tabağa diziyorum. Kısa süre sonra verandada bir düzine adam vardı ve ruh halim düzeldi.

Moralinizi yükseltmek için etrafınızda bir grup yakışıklı erkeğin olması gibisi yoktur.

"Kağıt oynamak isteyen var mı?"

Bu parlak önerim boş bakışlar ve tam bir sessizlikle karşılandığında, kasvetli bir şekilde, "Ah, doğru ya. İrlandalıların kağıt oyunlarında en kötüsü olduğunu duymuştum. Bunu bana kim söyledi? Hatırlayamıyorum. Neyse, ben sizi yalnız bırakayım! İyi geceler çocuklar. Ve burayı koruyarak iyi bir iş çıkardığınız için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Kapıya geri döndüm. Sert bir ses, "İrlandalıların kâğıt oynayamayacağını kim söylediye tam bir ahmakmış," diyor.

Gülümseyerek tekrar arkamı döndüğümde homurdanmalar beni karşılıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Belki biri bana poker oynamayı öğretebilir? Hep öğrenmek istemişimdir."

Bir saat sonra mutfak masasının etrafında iki düzine adam toplanmıştı ve ben üç yüz dolar daha zengin olmuştum.

Gözlerimi kocaman açarak önümdeki para yığınının bakıyorum. "Vay canına, acemi şans gerçek bir şeymiş!"

"Kum torbası da öyle. Ve emirlere itaatsizlik."

Declan'ın sesini duyan odadaki herkes donakalır.

Kafamı kaldırdığımda Declan'ı, kollarını göğsünde kavuşturmuş adamların oluşturduğu çemberin arkasından bana bakarken buluyorum. Adamlar sessizce ayrılıyor, Declan'la aramda açık bir yol olması için kenara

çekiliyorlar. Biri sesli bir şekilde yutkunuyor.

Kıçım sızlıyor, ayaklarımı masanın üzerine koyuyorum, Declan'a gülümsüyorum ve sakince, "Tatlım. Evindesin."

Çenesindeki bir kas esniyor. Odadaki her bir adama tek tek bakar, ifadesi taş gibidir. Herkes küçülür.

"Bu onların suçu değil. Onları ben davet ettim."

Beni görmezden gelerek adamlara Galce bir şeyler söylüyor, sesi sabit ve alçak.

Adamlardan birkaçı yutkunur. Bir ya da ikisi gergin bir şekilde kıpırdanıyor.

Birkaçı beyazlaşır.

Ayağa kalkıyorum ve Declan'ın duruşunu taklit etmek için kollarımı kavuşturuyorum. "Dedim ya, bu onların suçu değil."

"Ne dediğini duydum. Örümcek, sen önden git."

Örümcek bir an bile tereddüt etmeden masaya yaklaşır. Ceketinin altında taşıdığı kılıftan kocaman bir bıçak çıkarır. Masanın üzerine eğiliyor, sol elini yüzeye koyuyor ve bıçağı serçe parmağına bastırıyor.

Çıglık atarak ayağa fırladım. "Hayır! Dur! Örümcek, dur!"

Ona çarptığımda, derisinden kan akmaya başlamıştı bile.

Bıçağı tutuşunun kaymasına yetecek kadar dengesini bozuyorum. Bıçak yere düştü. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, onu almak için çabaladım. Bulduğumda ayağa fırladım ve öfkeyle etrafımda döndüm.

Avazım çıktığı kadar Declan'a bağırıyorum, "Ne oluyor lan, gangster?"

Bir buzdağı kadar sakın ve soğuk. "Bıçağı ona geri ver."

"Cehenneme gideceğim."

Sesi sertleşir. "Sloane. Yap şunu."

"Bu bıçağı mı istiyorsun? Gel de al. Lanet kafatasına gömeceğim, seni vahşi. O adam senin arkadaşın."

Zor nefes alarak ona bakıyorum. Odadaki başka hiç kimse kılını bile kıpırdatmıyor ya da ses çıkarmıyor.

Diyor ki, "Yanlış anladınız. Benim arkadaşım yok. Örümcek benim için çalışıyor. Emirlerime itaatsizlik etti. Ve bizim dünyamızda itaatsizliğin sonuçları vardır."

Göz ucuyla adamlardan birinin elini yumruk haline getirdiğini görüyorum.

O yumruktaki parmaklardan ikisi kayıp.

Kör edici bir öfke parıltısı beni sarıyor. Ben de hastayım ve dehşete düşmüş durumdayım ama en çok da öfkeliyim. Sesim titreyerek, "O zaman bırak da bunların cezasını ben çekeyim. Bu benim fikrimdi. Onun yerine beni cezalandırın."

Sessizlik çok derin. Yüz yıldır hayaletlere terk edilmiş bir katedralin uçsuz bucaksız, yankılanan sessizliği gibi.

"Lütfen, Declan. Lütfen."

Gözleri yanıyor. Burun delikleri alevleniyor. Yavaş bir nefes aldığı anda, bunu düşündüğünü sanıyorum.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Yere dizlerimin üzerine
çöktüm. Herkesin önünde.

Şoklarını hissediyorum. Eğilip titreyen elimi güzel kireçtaşı karoya dayadığımda genişlediğini hissediyorum. Bıçağı diğer elimle kavradığımda ve kararlılıkla dişlerimi sıktığımda paniğe dönüştüğünü hissediyorum.

Serçe parmağın ne kadar küçük olduğunu hiç fark etmemiştim. Belki özlemem bile.

Declan'ın kesilen tüm kupa parmaklarını masasındaki çekmecedeki bir kavanozda saklayıp saklamadığını merak ederek nefes alıyorum ve aşağı bastırıyorum.

OceanofPDF.com

SLOANE

Tevresel görüşümde siyah bir ışık akıyor, sonra Declan bıçağı tekmeleyerek uzaklaştıyor.

Beni yakaladı ve ayağı sürükledi. Kollarını bana doladı ve beni göğsüne bastırıp küfretti.

"Lanet olası inatçı kadın," diye hışırıyor ve beni sertçe sarsıyor. "İsa, Meryem ve lanet olası Yusuf, sen delisin!"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni doyumsuzca öpüyor. Ona izin veriyorum, titreyen ellerimi ceketinin içine sokuyorum ve bacaklarım da titriyor olmasına rağmen ayakta kalmaya çalışıyorum.

Hava almaya çıktığımızda mutfak ikimiz dışında bomboştu.

"Lanet olsun, Sloane. Lanet olsun."

Ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve kafatasımı kavıyor. Beni bir kez daha sarsıyor, göğsü kabarıyor. Sonra alnını alnıma bastırıyor ve gözlerini kapatıp sertçe nefes veriyor.

"Beni bir daha asla böyle korkutma." Elimde değil. Zayıfa gülmeye başladım.

"Ben çok ciddiylim!"

"Sen kafayı yemişsin."

"Ben deli miyim? Çok az tanıdığın bir adam için parmağını kesmek üzereydin!"

"Prensip bu."

Öfkelendi. "Prensip mi?"

"Evet. Prensip. Sadece birkaç tane var ama hepsi de sağlam. Birincisi, elimden geldiğince başkalarının acı çekmesine neden olmam. Bir diğeri de kendi pisliğini kendim temizlerim. Hayatımda ters giden şeyler için kendimden başka kimseyi suçlamam. Bu ikisini bir araya getirdiğinizde beni mutfakta yere diz çökmüş, serçe parmağımı bıçakla tehdit ederken bulursunuz."

Beni tekrar öpüyor. Çılgınca. "Lanet olası deli," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Lanet olsun."

"Çoklu kişilikleri olan sensin. Terminatör gibi kapıdan girdin."

Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Kalbi göğüs kemiğine doğru çılgınca atıyor. Başıma doladığı eli titriyor. Nefes almak için beni hafifçe sallıyor.

"Seni yalnız bırakamam. Asla. Tek çözüm bu."

Sesim göğsüne çarparak, "Merak etme. Bir daha adamlarınızdan hiçbirisiyle konuşmayacağım. Dersimi aldım."

"Şu andan itibaren her gün ayaklarınıza gül çelenkleri sereceklerini düşünürsek, bu konuda bir seçeneğiniz olacağını sanmıyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Nereye gittin?" "Bana bir dakika ver. Hâlâ kalp krizi geçiriyorum."

Beni kollarına aldı ve mutfaktan çıkarıp yatak odasına götürdü. Beni yanına oturttu.

Yatağa uzanıp tüm giysilerimi çıkarıyor, aynısını kendine yapıyor, sonra beni yatağa itiyor ve yanıma sürünüyor. Çarşafı ve battaniyeyi üzerimize çekiyor, beni yanına çekiyor ve bana öyle sıkı sarılıyor ki, sanki bir duman bulutu içinde kaybolacağımdan korkuyor.

Bir süre sonra, "Bıçağı kafana gömmekle ilgili söylediklerim için özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Sen yaptın."

"Tamam, bu doğru. Ama bunu yapsaydım pişman olurum. Cenazende gerçekten çok ağlardım. Ve bunu adamlarının önünde söylememeliydim. Özür dilerim. Ama o adamlardan birine zarar verirsen seni trafiğe itmeyeceğimi garanti edemem. Sana tapıyorlar. Ve bu gerçekten onların hatası değildi."

"Meşhur Tinker Bell tılsımı."

"Aynen öyle."

"Onlardan çaldığınız parayı geri vermelisiniz."

"Ben çalmadım. Adil bir şekilde kazandım."

"Öyle mi? Yani onlara da bana anlattığın gibi pokerde 'öldürdüğünü' mü söyledin?"

"Tabii ki hayır. Hepsi oyunun bir parçası."

İç çekişi ağır. "Sen ölümcülsün, genç kız."

"İnsanlara kiminle uğraştıklarını göstermek için tacımı takmaktan hoşlanıyorum. Nereye gittin sen?"

"Yürüyüşe."

Tam olarak ikna olmadım, tekrar ediyorum,

"Yürüyüş." "Sahilde."

Savaş botlarıyla sahilde gece yarısı gezintisine mi çıktı?

"Sopayla vurman gereken bir yavru fok var mıydı?"

"Kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Ve seni biraz yalnız bırakmaya.

Konuşmanın nasıl bittiği konusunda üzgündün."

Ben bir şey söylemeyince, "Seni vasiyetime yazıyorum" diye ekledi.

"Oh, hayır. Yine mi para meselesi?"

"Evet, yine şu para meselesi. Kız arkadaşın hakkında söylediğin bir şey aklıma takıldı."

"Ne?"

"Kazimir'e bir şey olursa bunun onu öldüreceğini söyledi." Yanağımı okşayarak beni nazikçe öpüyor. Sesi boğuklaşıyor. "Bana bir şey olursa senin nasıl tepki vereceğini düşündüm."

"Dolaptaki elmasları ayıklamakla o kadar meşgul olurum ki gerçekten dikkatimi veremezdim."

"Saçmalık."

"Yine sana karşı ne hissettiğimi söylememi sağlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Evlilik hakkında çılgınca konuşmaya başladığında bunu bana karşı kullanacak mısın?"

"Evet."

"O zaman sana söylemeyeceğim."

"Duymak istiyorum. Duymam gerek. Sarhoş olduğunu söyledin ama ben bunun ötesindeyim. Bağımlıyım. Eğer bana başka bir ilaç vermezsen, delireceğim."

Öpücükleri yumuşak ve hızlı, dudaklarıma, yanaklarıma ve çeneme nazikçe konduruyor. Bana rüşvet veriyor.

"Güzel. Çok güzel ellerin var."

Öpücüklerle ara veriyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. Kaşlarını çatıyor.

"Tanrı aşkına Declan, bu işte iyi olmadığımı biliyorsun." "Düşündüğünden daha iyisin."

Sert bir nefes veriyorum, elini tutuyorum ve çarpan kalbimin üzerine bastırıyorum. "İşte. Sadece bunu hisset. Senin hakkında böyle hissediyorum, seni otoriter kış." "

Eline bakıyor. Parmaklarını genişçe açıyor ve bastırıyor. Gözlerini kapatıyor. Bir süre sonra sessiz bir merakla, "Kalp atışlarımız senkronize." diyor.

Bu birkaç kelime beni hiç bilmediğim türden bir korkuyla dolduruyor. Dehşet, saf ve soğuk ve içime, kemiklerime kadar işliyor.

Bir kez başladı mı, birlikte atan iki kalp kadar güçlü bir şeyi durdurmak imkansızdır.

Yardım edin. Düştüm ve kalkamıyorum.

"O kadar korkmuş görünme."

"Tamamen dürüstlük demiştin. Yüzüm sadece plana uyuyor."

"Ben de tam itaat dedim." diyor sert bir şekilde. "Üçte iki fena değil."

Bakışları keskinleşiyor. "Bana güvendiğini söyleme şeklin bu mu?"

Gülüşüm yumuşak ama bıkkın. "Çok açık değil mi? Bana efendim dedirtmeye çalışan başka bir adam zaten hadım olurdu."

Büyük eliyle çenemi kavırıyor. "Peki ya ben?" diyor, ani bir öfke ve ateş saçan gözlerle. "Karşılığında sana güvenebilir miyim?"

"Sesini alçalt, Intenso. Neden her şey bu kadar ölüm kalım meselesi olmak zorunda?"

"Konuyu değiştirme."

"Ne sorduğunuzdan bile emin değilim. Kulağa normal güven tanımından çok daha fazlası gibi geliyor. Bana söylemediğin bir kalp nakline ihtiyacın var ve benim donör olmamı mı istiyorsun?"

"Tüm bunlar bitene kadar kalp nakline ihtiyacım olacak."

"Harika. Bu çok aydınlatıcı, teşekkür ederim."

Bana ters ters bakıyor. Ona bir sopayla zarar vermek istiyorum. "Bana güven tanımının ne olduğunu söylemeye ne dersin? Oradan başlayalım."

Beynine dövme yaptırmış gibi listeyi işaretliyor. "Yalan yok. Saklanmak yok. Tam sadakat. Tam bağlılık. Senin hayatın benimkinden önce gelir, ya da tam tersi. Sahip olduğum her şey senindir ve tam tersi."

"Kulağa bir tarikata katılmak gibi geliyor." "Daha bitirmemiştim."

"Tanrım."

"Biz her zaman birbirimizin arkasını kollarız. Verdiğimiz sözleri her zaman tutarız. Ve sırlar geçmişte kaldı."

Sonuncusunda sesi düştü. Batan bir geminin su alması gibi alçaldı ve ağırlık kazandı.

Ona yakından bakarak, "Çok fazla sırrın var, değil mi?" diye sordum.

"İstediğimi biliyorsun."

"Ve bunları bana anlatmak mı istiyorsun?"

"Kim olduğumu anlamamı istiyorum."

"Sanırım zaten anladım."

"Hayır, genç kız. Senin anlayışın bir soğanın dış tabakasıdır. Kuru, ince kabuğu. Gerçekte kim olduğuma ulaşmak için biraz yoğun bir soyma işlemi gerekecek."

"Benzetmelerinizi nereden aldığınızı bilmiyorum ama güvenin zaman içinde gelişen bir şey olduğunu belirtmek isterim. Organiktir. Deneyime dayanır."

"Yanlış. Güven bir karardır. Bunu nefesler arasında verebilirsin." Öldürücü darbesini indirmeden önce etki yaratmak için duraklar. "Duşta bana yaptığın gibi."

İnsanların mükemmel anılara sahip olmasından nefret ediyorum.

"Dur bakalım. Gözlerimi açmama izin ver. Sana şu anda bana güvenebileceğini söylesem, bunun olacağını mı söylüyorsun? Güvenir miydin?"

"Evet."

"Ve bana tüm soğan kabuğu hikayelerini anlatacak mısın?" "Evet."

"Hakaretimi bağışlayın ama bu sizin konumunuzdaki bir adam için son derece naif görünüyor."

"Öyle olurdu, eğer zaten bilmiyor olsaydım sana güvenemeyeceğimi asla söylemezdim."

Lanet olsun. Her zaman haklı o l a c a k s a bu ilişki asla yürümeyecek. "Bir uzlaşma öneriyorum."

"Ödün vermeyi sevmem."

"Ne muazzam bir sürpriz. Dediğim gibi, bence iki uç arasında bir yerde bir orta yol var. Neden bana bir sır vermiyorsun ve oradan devam etmiyoruz?"

Dudaklarını büzerek bana bakınca, "Küçük bir şey. Neden siyahtan başka renk giymediğin gibi. Bunu alıştırtma tekerlekleri olan bir güven gibi düşün."

Bakışlarını alıştırdığı bir anın ardından karanlık bir sesle, "Öyle ya da böyle bilmem gereken bir zaman gelecek genç kız, hem de çok yakında," diyor.

Sırt üstü yatar ve tavana bakar. Sonra ayağa kalkıyor, giyiniyor ve odadan çıkıyor.

Üç gün sonra hâlâ dönmediğinde, daha önce hiç yaşamadığım bir panik yaşadım.

Çünkü haberlere göre ülkedeki tüm mafya örgütlerinin patronları teker teker öldürülüyor.

OceanofPDF.com

DECLAN

Eve girdiğimde geç olmuştu. Neredeyse üç. Sloane'u yatakta uyurken bulmayı bekliyordum, ama onun yerine, Medya odasında, kanepeye kıvrılmış bir kadeh kırmızı şarap içiyor. Sehpanın üzerinde iki şarap şişesi duruyor, biri boş, diğeri dörtte biri dolu. Televizyon yirmi dört saatlık bir haber kanalına ayarlanmıştır. Beni fark etmedi. Şarap kadehinden bir yudum alıp başparmağını kemirirken kapıdan onu izliyorum. Bitkin görünüyordu. Yorgun. Endişeden çılgına dönmüş. Biraz suçluluk hissettim ama yine de aramadığımı için memnunum. Kolay olduğundan değil. Ayrıldığımdan beri bir saniye bile aklımdan çıkmadı. Eğer takıntılı olduğumu zaten bilmiyorsam, üç gün arayla bir balta inceliğiyle noktayı eve götürdüm. Uzaktan kumandayı kaptığı gibi kanallar arasında gezinmeye başlar, bir kanaldan diğerine atlar ve her biri arasında sadece birkaç saniye duraklar. Bir şey arıyordu. Ne olduğunu biliyorum.

"CNN'i deneyin. Kanlı şeylere bayılıyorlar."

Sloane ayağa fırlar ve elindeki Cabernet bardağını yere düşürür. Krem rengi halının her tarafına dökülür ve kesik bir şah damarının püskürmesine benzer bir desen bırakır.

Ellerini yumruk yaparak, geniş ve kırpışmayan gözlerle bana bakıyor.

"Yaşıyorsun."

"Ah, şu şaşırtıcı gözlem gücü."

Gözleri parlıyor. "Sakın bana karşı lakayt davranmaya kalkma. Sakın gevezelik etmeye kalkma." Titreyen parmağıyla kanepeyi işaret ediyor. "Üç gündür burada oturmuş, öldürülen gangsterlerle ilgili haberleri dinliyorum. Üç gün. Gündür. Neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin var mı? Neden aramadın? Hangi cehennemdeydin?"

Her soruda sesi yükseliyor. Çok kızgın.

Bu beni mutlu etmemeli ama ediyor. Beni o kadar mutlu ediyor ki, yüzebilirim.

"Çalışıyorum." Televizyona bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. Yüzünün rengi solduğunda anladığını biliyorum. "Sen... sen..."

Yumuşak bir sesle, "Savaşın en yüce sanatı, düşmanı savaşmadan alt etmektir" diyorum.

Gözlerini kapatarak başını sallıyor. "Ve şimdi de Sun Tzu'dan alıntı yapıyorsun," diyor acı bir şekilde. "Sanki bunun bir anlamı varmış gibi."

"Sadece senin üstün IQ'nu test ediyordum. Geçtin. Bu sefer geçtin."

Göz kapakları açıldı. Öylesine öfkeli bir bakışla beni kazığa oturtuyor ki neredeyse gülümseyeceğim.

"Ne oluyor Declan?"

Duvara yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Senin için bile alışılmadık miktarda küfrediyorsun genç kız. Bu da ne demek oluyor?" Gülümsememin bir yılanın sarmalları gibi açılmasına izin veriyorum. "Sakın beni özlediğini söyleme."

Başının etrafındaki hava deliliğe varan bir öfkeyle parıldıyor. Gözlerinin kafasından fırlamasını bekliyorum. Charles Manson'ın hayaletini kanalize ediyor gibi görünüyor.

Durduğum yere doğru yürüdü ve yüzüme bir tokat attı.

Başımın dönmesi durduğunda ona bakıp sırtıyıyorum.

"Ne cüretle bana gülümsersin, seni orospu çocuğu."

"Bu retorik bir soru mu? Onları sevmediğini sanıyordum."

"Burada oturmuş senin öldüğünü düşünüyordum!"

"Hayır, ben değilim. Sadece diğer tüm sendikaların başkanları. Kazimir hariç. Onu hayatta tuttum çünkü sen istedin."

O kadar zor nefes alıyor ki sanki boğulmamaya çalışıyor. Yüzü allak bullak oluyor ve kızarıyor.

Sanırım başka ne yapacağını bilemediği için bana bir tokat daha attı.

Onu tuttum ve sertçe öptüm.

Gözyaşlarına boğuldu. "Seni pislik! Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

"Biliyorum bebeğim," diyorum kıkırdayarak ve ona sıkıca sarılarak. "Benden nefret ediyorsun. Ama etmiyorsun. Benim için deli oluyorsun. Bana o kadar aşıksın ki, hayatta olduğum için ağlıyorsun."

Omzuma doğru hıçkırarak ağlıyor ve göğsüme bir yumruk indiriyor.

Kulağına fısıldıyorum, "Tatlı kız. Benim vahşi küçük aslan kraliçem. Bana ağzını ver."

Ben onu öperken inliyor, sanki hiç bırakmayacakmış gibi bana yapışıyor.

Hayatım boyunca hiç şu anki kadar mutlu olmamıştım.

Ta ki o beni itene kadar.

Dönüyor ve ellerini başının üzerine koymuş, öfkeyle hırlayarak uzaklaşıyor.

Derin nefesler alıp sonra yavaşça üfleyerek odanın içinde yavaş daireler çizmesini izliyorum. Titreyen elleriyle yanaklarını siliyor ve daha fazla daire çiziyor. Kendini yeniden kontrol altına aldığı anda durup bana bakıyor.

"Kazimir için teşekkür ederim. Beni asılı bıraktığın için de siktir git. Bunu bana bir daha asla yapma."

"Yapmayacağım."

"Güzel. Tanrım, sanırım felç geçiriyorum. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi kız arkadaşınızın erkeği ateşkesi görüşmek üzere beni çağırana kadar bekleyeceğim."

"Arayacağını nereden biliyorsun?"

"Beni öldürmeye çalışabilmesi için bir odaya sokabilmesinin tek yolu bu."

Bir süre sonra, "Her zaman böyle olacak, değil mi?" dedi.

"Evet. Hayat bu. Savaş. Ölüm. Öldürmek ya da öldürülmek. Şimdi neden çoğu zaman böyle iyi bir ruh halinde olduğumu anlıyorsunuz."

Bana yalvarırcasına bakıyor. "Alaycı olma. Şu anda iğnelemeyi kaldıramam. Bana doğrudan söyle. Seni öldürecek mi?"

Dilimi şaklatıyorum. "Ey küçük inançlılar."

"Bana İncil'den bir daha alıntı yap ve iki ön dişine ne olacağını gör."

"Beni öldürmeyecek."

Bana bakıyor, ikna olmamış gibi.

"Ona yapmaması için iyi bir sebep vereceğim."

"Ne gibi?"

"Hayatının aşkını öldürseydi Natalie onu asla affetmezdi."

Bir gözünü kapatıp burnunu kırıştırarak anlamaya çalışıyor. "Natalie neden senin hayatımın aşkı olduğunu düşünsün ki?"

"Ona benim olduğumu söyleyeceksin."

Yüzü pürüzsüzleşiyor. Kaşlarını kaldırıyor. "Özür dilerim. Seni yanlış duymuş olmalıyım. Az önce en iyi arkadaşına seninle ilgili bir şey söylememi mi önerdin?"

-"Hayatımın aşkı mısın?"

"Beni duydun."

"Yani ona yalan söylememi istiyorsun."

Başımı eğiyorum ve yarı kapalı gözlerle ona bakıyorum.

"Üzgünüm, gangster. İstedğin kadar için için yan, ama o hayatımın aşkı."

Üç günlüğüne gittim ve o kiminle uğraştığını unuttu. "Anlıyorum. Yani Kazimir'in taşaklarımı kesip beni boğarak öldürmesini mi istiyorsun?"

Yüzü kızardığında gülümsüyorum. "Bu onun uzmanlık alanı.

Ruslar çok dramatik."

"Bana şantaj yapıyorsun. Bu duygusal şantaj!" "Evet, öyle. Ben iyi bir insan değilim. Hoppala."

Ellerini kalçalarına dayıyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor, sanki yaraları sızan bir köylüymüşüm gibi. "Şey, çok

Kötü. Bunu yapmayacağım. Eğer benim yardımım olmadan kendi başına hayatta kalamıyorsan, düşündüğüm gibi bir gangster değilsin demektir."

O güzel kışına ciyaklayana kadar şaplak atmayı ne çok isterdim.

Çok hoşuna giderdi, o yüzden yapmadım. Omuz silkip odadan çıkıyorum.

O da peşimden geliyor. "Bu omuz silkme ne anlama geliyor?"

Nereye gidiyorsun?"

"Yatmaya."

Yatak odasına gidiyorum, onun öfkesi zehirli bir bulut gibi sırtımda. Ebeveyn banyosunda botlarımı tekmeliyor, kıyafetlerimi çıkarıyor ve duşa giriyorum.

Sıcak spreyn altında gözlerimi kapatarak birkaç dakika duruyorum ve sıcak suyun tenimin üzerinde kaymasına izin veriyorum. Sloane kapının dışında duruyor, camın arkasından bana bakıyor.

"Ona senin hayatımın aşkı olduğunu söylemeyeceğim." "Seni duydum."

"Ve biliyorum ki senin de bana ihtiyacın yok. Sadece istiyorsun. Bu sadece senin hakkında ne hissettiğimi tekrar söylememi sağlamaya çalışıyorsun."

"Eğer düşündüğün buysa." "Düşündüğüm bu." "Doğru. Bu kadar o zaman." "Öyle."

Onu görmezden gelerek sabunu elime aldım ve göğsümü köpürtmeye başladım. Kollarımı, göğsümü ve karın kaslarımı sabunlayarak kendimi yıkamak için zaman ayırıyorum. Sonra duruluyorum, arkamı dönüyorum ve başımı spreye doğru eğiyorum.

Açgözlü bakışlarını vücudumda hissedebiliyorum.

"Gösteriş" diye mırıldanıyor.

"Kıcını buraya getir, kadın." "Pfft."

"Şimdi."

"Affedersiniz ama ben bir terrier değilim. Havlayarak emir veremezsin-"

Kapıyı açıp onu tamamen giyinik bir şekilde duşa sürüklediğimde sinirli tiradı sona eriyor.

Onu duvara yaslıyorum, bileklerini başının üstünde tutuyorum ve ağzını alıyorum. Öpücük sert ve aç.

O da en az benim kadar aç. Sanki dünyadaki son iki dakikasımıymış gibi beni öpüyor.

Sonra onu kıyafetlerinden çıkarmak için çılgınca bir yarış başlıyor. Yarı ıslaklar ve tenine yapışıyorlar ama bu bizi yavaşlatmıyor.

"Tampon mu?"

"Hayır. Dönem bitti."

Onu kaldırdım ve sırtını duvara yasladım. Bacaklarını belime doluyor ve beni içeri yönlendirmek için aramıza uzanıyor.

"Siktir, bebeğim.

Acele et." "Evet-oh-
işte-"

Karo duvarlarda yankılanan göğüs derinliğinde bir homurtuyla içeri itiyorum. Yumuşak bir iniltiyle geriye doğru eğildi. Tırnakları omuzlarıma batıyor.

Onu duş duvarına dayayarak, her yere su püskürterek, çılgılık atana kadar beceriyorum.

"Tanrım, oradayım. Zaten oradayım, Declan-oh-"

Amcığı sikimin etrafında sarsılarak sıkılıyor. Bir yumruk tarafından sağlıyormuş gibi hissediyor.

Boşalıırken onu öpüyorum, dilim boğazında ve ellerim kışının altında, kalçalarım yanıyor ve kalbim ateşler içinde.

Hayatının aşkı olduğumu söylemese de fark etmez.
Bana nasıl hissettiğini hiç söylemese de fark etmez.

Hiçbir kelime bununla yarışamaz.

İkimiz de zor nefes alıp seğirirken, yükseklerden aşağı inerken, başını eğiyor ve yüzünü omzuma saklıyor.

Fısıldıyor, "Nat'in yanında ikinci planda kalabilirsin.
Çok mesafeli. Pislik."

Göğsüm genişliyor. Tüm bu duyguların gidebileceği bir yer olsun diye gülmeye başlıyorum.

Vücudundan çekilerek onu ayağa kaldırdım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Zevkten boğuklaşan sesimle, "Yeterince iyi." diyorum.

Sonra onu öpüyorum, yakınımda tutuyorum, kalbinin göğsümde ne kadar sert attığını hissettiğimde sevinçle doluyorum.

Benimkiyle aynı hızda atıyor.

OceanofPDF.com

DECLAN

L Yatağa girdikten sonra birlikte sessizce uzanıp güneşin doğuşunu izledik. Yan yanayız, onun sırtı benim önüme dönük, kolum boynunun altında, başı Yastığımın üzerinde dinleniyor. Dizlerim onunkilerin arkasında.

Bir keresinde bir kol saatine üç yüz bin dolar ödemiştim. Şimdi hatırlıyorum ve bir metal parçasının ne kadar değerli olduğunu düşündüğüm için gülümsüyorum.

Ama karşılaştıracak gerçek bir değerim yoktu.

Şimdi var.

Sloane, "Her zaman siyah giyersin çünkü kanı en iyi o gizler." diyor.

Bunun arkasında ne olduğunu merak ediyorum, günler önce ben ayrılmadan önce önerdiği eğitim tekerleği-güven sorusu. "Neden bana bir sırrını söylemiyorsun, oradan devam ederiz. Mesela neden hep siyah giydiğini."

"Evet."

"Eskiden ben de aynı şeyi yapardım." "Ne demek istiyorsun?"

Yavaşça nefes alıyor, nefesini bırakıyor. "Eskiden kendimi keserdim. İyi iyileşmezdim. Eğer beyaz giyseydin

Her yerde küçük kan lekeleri vardı. Bir saldırı kurbanı gibi görünüyordum."

Bu beni hayrete düşürdü. "Sen mi? Kendini mi kestin? Neden?" "Acının bir çıkışa ihtiyacı var."

Bekliyorum, daha fazlası olacağını biliyor, düşüncelerini kelimelere dökmeden önce bölmek istemiyorum.

"Çok tombul bir çocuktum. Ailem bana Tıknaz Maymun derdi. On yaşıma gelene kadar küçük göbeğimin sevimli olduğunu düşünürdüm. Sonra annem bunun ebeveynliğinin kötü bir yansıması olduğuna karar verdi. Babam bunun irade eksikliği olduğunu düşündü. Bir karakter kusuru. İkisi de bundan nefret etti. Ve ben büyüdükçe, sanki bedenim benim değerime eşitmiş gibi, bende daha fazla hayal kırıklığına uğradılar. Çok fazla yer kaplıyordum. Tek kelime etmeden bile çok ses çıkarıyordum. Çok barizdim. Çok güçlüydüm. Kontrol altına alınmam gerekiyordu."

Perçinlenmiş bir şekilde dinliyorum, yavru olarak tanıdığım bu aslanı hayal etmeye çalışıyorum.

"Beşinci ve altıncı sınıflar arasındaki yaz beni şişmanlar kampına gönderdiler."

"Şişmanlar kampı mı?"

"Kulağa geldiği kadar kötü. Eğitim kılığına girmiş altı haftalık vücut utancı. Olduğum gibi iyi olmadığımı orada öğrendim. Ben kusurluydum. İyi olmak için, toplum tarafından kabul edilebilir olmak için değişmem gerekiyordu. Küçülmek zorundaydım. Vücudumun iyi olduğunu düşünerek üzgün halime devam etmeme izin verilemezdi. Dostum, bu bok küçük bir çocuğun beynine neler yapıyor."

"Ailenden hoşlanmıyorum."

Çok güçlü bir şekilde söyledim. Sloane gülüyor.

"Garip olan ne? İyi niyetli olduklarını biliyorum. Hayatımın zor olmasını istemiyorlardı ve şişman kalırsam bunun gerçekten zor olacağını düşünüyorlardı. Ama bana bu konuda hiç seçenek bırakmadılar. Böylece her gün ağağılanmak ve moralimin bozulması için şişmanlar kampına gittim. Sanırım danışmanları ruhsuz olmalarına göre işe alıyorlardı. Benden sorumlu kadın, Misery'deki Kathy Bates'i Mary Poppins gibi gösterdi."

İç çekerek durur.

"Bu şişmanlar kampının adı ne?" "Orayı yakıp yıkmayacaksın." "Sen öyle sanıyorsun."

"Bu çok hoş. Ama artık kapalı zaten. Devlet sonunda dayakla ilgili çok fazla rapor alınca devreye girdi."

"Dayak mı?" Yüksek sesle tekrarlıyorum.

"Oh, ben değil. Saklanmakta çok iyiyim."

Hasta ama büyülenmiş bir halde, "Nereye saklanırdın?" diye sordum. "Tam açıkta. Onların istediğı gibi olmakta çok iyiyim."

istediğimde, gözleri sanki orada değilmışim gibi beni görmezden gelirdi. O altı hafta içinde tüm çocukluğumla birlikte otuz kilodan fazla kaybettim." Sesi sertleşiyor. "Ve kimse bir daha gerçek beni görmedi."

Bir şeyleri kırmak için neredeyse aşırı bir ihtiyaç hissediyorum.

Şu danışmanın burnu.

"Eve döndüğümde ailem çok mutluydu. Yeni sessizliklerimi fark etmediler. Her zaman yere nasıl baktığımı fark etmediler. Tek gördükleri yeni ince bedenimdi. Başarı. Bunun için onlardan gerçekten nefret ediyordum. Onlardan intikam almak için verdiğim tüm kiloları ve biraz daha fazlasını aldım. Sonra annem kanser oldu ve öldü. Babam bir kadınla yeniden evlendi."

Beni görmekten nefret eden bir kadın. Her şey olabildiğince boktandı, ta ki on dört yaşımıdayken babamın donanmadan en yakın arkadaşı ziyaretime gelene ve kurban kelimesinin gerçekte ne anlama geldiğini öğrenene kadar."

Kolunu çok sert sıktığımı fark ediyorum. Elimi gevşetiyorum ve omzunu öpüyorum, bir yanım devam etmesini bekliyor, bir yanım durmasını istiyor.

Bunun nereye gittiğini zaten biliyorum.

"Adı Lance'ti. Bugün bile bu ismi duyduğumda kusmak istiyorum. Saçlarını kestiren ve çok fazla Polo kolonyası kullanan Lance. Köpekbaliğınıniki gibi bir gülümsemesi olan Lance. Babam ona tapardı, üvey annem onunla flört ederdi ve ben de gözleri beni her yerde takip ettiği için olabildiğince uzak dururdum, Disneyland'daki perili ev resimlerinden biri gibi."

Aniden durdu.

Sesim kısık, "Sana ne yaptı?" diye soruyorum. "Her şeyi," diyor duygusuz bir şekilde, sanki başka birinin başına geldi. "Yetişkin bir adamın çaresiz bir genç kıza yapabileceği her şey."

Yüksek sesle bağırmamak için gözlerimi kapatıp yavaş ve bilinçli bir şekilde nefes almam gerekiyor. "Babana söyledin mi?"

"Evet."

"O ne yaptı?"

"Yapmak mı?" Gülüyor. "Hiçbir şey yapmadım. Bana inanmadı. Uydurduğumu düşündü. İlgi çekmek istediğimi. Zavallı şişman bir kızın yapacağı gibi."

Öfkeden nefesim kesildi. Bembeyaz parlıyorum. Ellerimi babasının boğazına koyup

Gözlerindeki hayatın solduğunu görene kadar sıkacağım.

"Lance bir hafta içinde ayrıldı. Beş hafta sonra hamile olduğumu öğrendim."

Galce şiddetle küfrediyorum. Sloane iç çekiyor.

"Eğer bu sizi kızdırdıysa, gerisini duymak istemeyebilirsiniz."

Dişlerimi sıkarak, "Söyle bana." dedim.

"Bebeği doğurmak istediğime karar verdim. Hamileliğimi babamdan sakladım ama parası olmayan genç bir anne olmakla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ama sonuçta bilmeme gerek yoktu. Okulda beni sürekli 'şişko herif' diye taciz eden bir çocuk beni okul bahçesindeki merdivenlerden aşağı itti. On üç haftalıkken düşük yaptım."

Konuşamıyorum. Uzun, donmuş bir an boyunca, bana söylediklerini algılayamıyorum.

Sesi yumuşak, "Hastanede hamile olmadığımı böyle anladım. İçinizde büyüyen bir bebek olduğunda her şey değişiyor."

"Sloane. Tanrım. Siktir."

"Biliyorum. Hiç hoş değil. Ondan sonraki birkaç yıl benim için de hoş değildi. Depresyondaydım. Korkunç bir anksiyete yaşadım. Aklımı kaçıracaktım gibi hissediyordum. Kendimi kesmeye, simsiyah giyinmeye başladım. Saçlarımı mohawk şeklinde kazıttım. Burnumu deldirdim ve birkaç şey daha yaptırdım. İçime kapandım. Ama bunun altında, ben çok. Lanet olası. Öfkeliydim. O kadar öfkeliydim ki ölmek istedim."

Yuvarlanıyor ve berrak gözlerle bana bakıyor. Sesi sakindi. "Beni neyin kurtardığını bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Natalie. En iyi arkadaşım. Tek arkadaşım. O yıllarda pek çok kez kendimi öldürmek istedim. Bunu yapmamamın tek sebebi oydu. Defalarca hayatımı kurtardı. Başka ne var biliyor musun?"

"Buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Hamileliğimden hiç haberi olmadı. Aile Planlaması'nda bana test yapan hemşire dışında kimse bilmiyordu. Çok utanıyordum. Şimdiye kadar anlattığım tek canlı sensin. Bunun ne anlama geldiğini anlamamı istiyorum."

Nabzım hızla atıyor ve sesim kısılıyor, "Bu sana güvenebileceğim anlamına geliyor." diyorum.

"Hayır," diyor usulca, gözleri parlayarak. "Bu yapamayacağın anlamına geliyor. Eğer ikiniz arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, ne yapacağımı dürüstçe söyleyemem."

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi ciğerlerime çekiyorum. "Sana seçim yaptırmayacağımı söyledim."

"Sen yaptın. Ve sana inandım. Ama şimdi çıtayı yükselttin. Şimdi, sen ve Kage ayakta kalan son adamlarsınız."

"Bir savaşı bitirmek istedim."

"Öyle de olabilir. Ama aynı zamanda onu köşeye sıkıştırdınız. Misilleme yapmaktan başka çaresi var mı?"

"Teslim ol."

"Sanırım bu adamla hiç tanışmadınız." dedi. "Onunla tanıştım. Bu kadar etkilenmiş gibi konuşma."

"Bu sizi kızdıracak ama bence ikiniz birbirinize çok benziyorsunuz."

"Haklısın. Kırıldım."

Başını göğsüme yaslıyor ve iç çekiyor. "Tamam."

Başka bir şey söylemediğinde gergin oluyorum. Onu tekrar konuşurmak istiyorum. "Nasıl oldu da bir kızdan

merdivenlerden aşığı itildiniz ve şimdi kimsiniz?"

"Sonunda bunun ölmek istediğımden olmadığını fark ettim. Duygularımdan kaçmak istiyordum. Dışarı çıkmak istedim. Hayat bu haliyle yaşanamayacak kadar acı vericiydi. Bu yüzden onu değıştirmem gerektiğine karar verdim. Hayatımı yani. Bir daha başıma kötü bir şey gelmeyecek hale getirmeliydim. Tabii ki bu büyülu bir düşünce. Kötü şeylerin ne zaman olacağını kontrol edemeyiz. Ama nasıl tepki vereceğimizi kontrol edebiliriz.

"Bir daha asla kurban olmayacağıma yemin ettim. Kendime bakmaya başladım. Yogaya başladım, boktan diyetimi düzelttim, kişisel bakımla ilgili elime geçen her şeyi okudum. Özsaygımı bir ev inşa eder gibi tuğla tuğla inşa ettim. On sekiz yaşında üniversiteye gitmeden önce, zihinsel ve fiziksel olarak güçlü olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ya bu olacaktı ya da kendimi öldürecektim, o yüzden denemeye değer diye düşündüm. Bir süre sonra işe yaradı. Kilo verdim, güçlendim, başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamamayı öğrendim. Kendimi nasıl dinleyeceğimi öğrendim. Kendimi nasıl koruyacağımı, çünkü başka kimse bunu yapmazdı."

Onu bir genç kız olarak hayal ediyorum, acı içinde kendini kurtarmaya kararlı bir kız, ona olan hayranlığım daha da derinleşiyor. "İşte o zaman erkeklerin tatlı olduğuna karar verdin."

"Ve daha fazlası değıl," diyor kararlılıkla. "Özellikle de bana sadece şişman olduğumda, alay konusu ve kolay bir hedef olduğumda ya da formda olduğumda ve şehvet kaynağı olduğumda ilgi gösterdikleri için. Onlara güvenemezdin."

Başını boynuma yaslıyorum, şakağını öpüyorum ve "Özür dilerim" diye mırıldanıyorum.

"Ne için?"

"Hastanede sana söylediklerim. Hamilelik konusunda ne yapacağım benim seçimimmiş gibi davrandım, senin değil."

Bir an sessiz kaldı. "Teşekkür ederim."

"Siktir, bana teşekkür etme. Ben bir aptalım."

Bir martı dalgaların üzerinde alçaktan uçuyor, kanat uçları suyu sıyrıyor. Bir diğeri tepemizde geniş, tembel bir daire çiziyor, yalnız bir deniz kuşu çığlığı atıyor.

Onları izlerken, Sloane'u buraya getirerek ne kadar korkunç bir şey yaptığımı fark ettim. Onu tutsağım yaparak, sonra da güvenini kazanarak. Bir kaplanı esaret altında tutmanın onun için vahşi doğada yaşamaktan daha güvenli olduğunu düşünen o cahil korumacılardan biri gibiyim.

Parmaklıklar ne kadar yaldızlı olursa olsun, kafes vahşi bir şey için uygun bir yer değildir.

İşleri daha da kötüleştirmek için, ona güvenebileceğimi söylemesini talep edip duruyorum. Sanki gerçekten onu bir otoparktan kaçırın adama bağlılık yemini etmek istiyormuş gibi. Sanki bunun bir anlamı varmış gibi!

Bunu nasıl daha yeni fark ediyorum?

Sesim sert, "Bana seni çok uzun süre tutmamı istemediğini söylemiştin. Hâlâ böyle mi hissediyorsun?"

Sessizliğinde, dikkatinin keskinleştiğini hissediyorum. "Neden?"

Kelimeleri zorla çıkarabilmek için birkaç kez yutkunmam gerekiyor. "İstersen seni eve götürebilirim."

Sesi yükseliyor. "Beni eve mi götüreceksin?"

"Gitmene izin vereceğim. Bugün, eğer istediğin buysa."

Hayal kırıklığıyla dolu sert bir nefes veriyor. "Gördün mü, sana bu hikayeyi anlatmamam gerektiğini biliyordum."

"Bunu hikaye yüzünden söylemiyorum. Siktir, belki de öyleyimdir. Bunun bir önemi yok. Önemli olan, benimle her zaman bir seçeneğin olduğunu bilmeni istemem. Her şeyde bir seçenek. Şimdiye kadar bunu gösteremedim. Hayatındaki diğer erkekler gibi olmak istemiyorum. Almak. Seni inciten. Seni hayal kırıklığına uğratmak."

"Uzun zamandır kimse beni incitmedi," diyor sessizce, nefesi göğsümde ılık bir şekilde.

Ama yapabilirsin.

O söylemiyor ama ben yine de duyuyorum. Bana çoktan söyledi. Yine doğru olanı yapmak istemekle bencilce olanı yapmak, yani ne derse desin onu sonsuza kadar yanımda tutmak arasında sıkışıp kaldım.

Keşke içimdeki o son insanlık kırıntısı da bir an önce ölse. Her şey çok daha kolay olurdu.

Ama söylediğimde ciddiymdim. Seçme şansы var. Ben ruhsuz bir Neandertal'im ama onun için bir istisna yapacağım.

"Seni New York'a geri götüreceğim eğer-"

"Bir kelime daha edersen testislerini kaybedersin."

Öfkesi geri geldi. Sesinde duyuyorum, vücudundaki yeni gerginlikte hissediyorum. Taşaklarımı oldukları yerde seviyorum, bu yüzden sadece şakağını tekrar öpüyorum ve sessiz kalıyorum.

Bir süre kutu solunumu yapıyor. Sonunda bacaklarındaki gerginlik azalıyor. Uykuya dalmak üzere olduğunu düşünene kadar sessizce birlikte uzanıyoruz.

Sonra cep telefonum çaldı. Banyo tezgahının üzerindeydi.

Sloane başını kaldırıyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bu o mu?"

"Kazimir'in bu kadar çabuk arayacağından şüpheliyim. Burada kal."

Yataktan kalkıp banyoya geiyorurur. Telefonu elime alıp göstergeye baktığımda Kieran'ın numarasını görüyorum.

Başımı banyo kapısından uzatıyorum, yatakta doğrulup oturan Sloane'a bakıyorum, gözleri endişeli ve başımı sallıyorum.

Şiltenin üzerine yığılıp kalıyor ve büyük bir hava boşluğu bırakıyor.

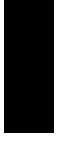
Kieran'ın çağrısına cevap veriyorum, sonra işerken dalgın dalgın onu dinliyorum. Halletmesi gereken lojistik işler var. Yapılması gereken planlar. Yüzlerce farklı karar beni bekliyor ve saat daha sabahın yedisi bile değil.

Mümkün olduğunca çabuk yatağa dönmek isteyerek ona on dakikamı ayırıyorum. Telefonu kapatıyorum, yüzüme su çarpıyorum, dişlerimi fıralıyorum, sonra yatak odasına geri dönüyorum, boş yatağı görünce kısa kesiyorum.

Sloane gitti.

OceanofPDF.com

SLOANE

Declan'ın telefonda ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ne söylediğini de anlayamıyorum, çünkü hepsi

Galce. Biraz temiz havaya ihtiyacım olduğuna karar verdim ve giyindim.

Yatak odasının kapısından çıktığımda hâlâ banyoda konuşuyordu.

Mutfaktan geçerken guruldayan midemi görmezden gelerek kahvaltı salonunun cam kapısını açıyor ve dışarı çıkıyorum. Hava sert ve taze. Yüzümü üşütüyor ama beni içeri geri gönderecek kadar soğuk değil. Kollarımı kendime dolayarak verandanın üzerinden geçiyorum ve yerini kuma bırakana kadar geniş çimenlik alanda yürüyorum.

Avlunun sonunda, uzun kurtbağrı çitinin yanında Örümcek nöbet tutuyor.

Gözlerimiz buluştu.

Selamlamak için bir el kaldırıyorum, sonra başka tarafa bakıyorum.

Mutfaktaki olaydan beri onunla konuşmadım. Etrafta dolaşan adamların hiçbirisiyle konuşmadım, Declan yokken bile. İçeride kaldım, gözlerden uzakta kilitli kaldım, kendimi aptal gibi hissettim ve yaptığım şey için kendime kızdım.

oldu. İşlerini ve serçe parmaklarını bu şekilde riske attığımı. Canım sıkıldığı için onları emirlere itaatsizliğe zorladım.

Keşke ateşle oynamak benim doğamda olmasaydı. Olan tek şeyin birilerinin yanması olduğunu biliyorum.

Güneş ufukta uzak bir top, huzursuz bir denizin üzerinde yükselirken solgun bir şekilde parılıyor. Okyanus bu sabah dalgalı. Kıydan esen sert rüzgâr nedeniyle koyu ve beyaz örtülü.

Doğruca suya doğru gidiyorum.

Ayak parmaklarımda hissetmek istiyorum. Beş yaşında yüzmeyi öğrendiğimden beri tüm yazlarımı geçirdiğim Tahoe Gölü'nün kristal suyundan ne kadar farklı olabileceğini hissetmek. Su o kadar saftı ki, babamın küçük balıkçı teknesinin kenarından bakarken dibe kadar her şeyi görebiliyordum.

Umarım deniz havası kafamın içinde esecek ve Declan'a hikayemi anlattığımdan beri mezarlarından hayalet gibi yükselen tüm bu anıları silecek.

Artık kendini o kadar da güçlü hissetmeyen bir savaşçının başlangıç hikâyesi.

Aşk bu mu? Zayıflık mı? Declan'ın yüzünü görmeden önce kendimi çok daha güçlü hissediyordum. Şimdi yeni doğmuş bir tay kadar ham ve kararsız hissediyorum.

Yıllar önce, kendimi daha sert bir şeye dönüştürmeden önce yaptığım gibi.

Kıydan uzakta demirlemiş bir yat var. Şık beyaz bir şey, güneşte yeni basılmış bir para gibi parlıyor. Kıyı şeridinde birkaç küçük tekne daha suyun üzerinde salınıyor. Üç yelkenli dalgaların üzerinde güneye doğru süzülüyor. Kuzeyde mi? Ben kuzeyde değilim.

Hangi yöne baktığımdan emin değilim. Şimdi düşündüm de, gerçekten Martha's Vineyard'da olduğumu nereden bileceğim?

Tüm gerçekliğim Declan'ın beni New York'taki güvenli limanlardan kopardığından beri bana söylediklerine dayanıyor.

Her yerde olabilirsin. Sana ilaç verdi, unuttun mu? Tüm bunları halüsinasyon olarak görüyor olabilirsin. Ay'da olabilirsin.

Yorgun, kalbim de bacaklarım kadar ağır, kum tepelerinin üzerinden kumun nemli ve sert olduğu yere doğru yürüyorum. Dolaptan çıkardığım spor ayakkabılar ıslanmayacak kadar güzel, bu yüzden onları çıkarıyorum ve sahilde dolaşırken elimde tutuyorum. Gelen dalgalar çarpıp köpüklü parmaklarını ayaklarıma doğru uzatırken onlardan kaçıyorum.

Kabukları toplayarak ne kadar dolandığımı bilmiyorum ama aniden soğuk bir karıncalanma ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Rüzgar değil, bundan eminim.

Kaşlarımı çatarak durdum ve etrafıma bakındım.

Sahil her iki yönde de ıssız. Az önce terk ettiğim ev dışında, görünürde başka hiçbir yapı yok. Yerinde olmadığı düşünülebilecek tek şey, kurtbağrı çitindeki görevinden bana doğru koşan Örümcek.

Tüfeğini havada sallıyor. Rüzgarın yuttuğu kelimeleri haykırıyor.

Arkasında siyah takım elbiseli dört silahlı adam daha beliriyor ve bana doğru koşuyorlar.

İçgüdüsel olarak, etrafımda döndüm.

Beynim sekiz tanesini kaydediyor, denizden yükselen sık siyah figürler, üzerlerine bağlanmış tüplü tanklar

Bana en yakın olanı beni yakalayıp suya sürüklemekten önce sırtlarında ve eldivenli ellerinde silahlar vardı.

"O uyandı."

"Bu kelepçelerin yeterli olduğuna emin misin? Bence bacak zincirlerini de takmalıyız."

"Eminim öyledir. Burnun nasıl, Cliff?" "Siktir git."

Sesler erkek sesi, yakınlardan bir yerden geliyor. Farkına vardığım ilk şey onlar. Ardından baş ağrısı kendini belli ediyor, kalbimin atışıyla birlikte gözlerimin arkasında sürekli zonkluyor. Ağzımda ekşi bir tat var, başım binlerce kilo ağırlığında ve sağ elimi saatlerdir duvara vuruyormuşum gibi hissediyorum.

Ben de ıslağım. Kıyafetlerim, saçlarım, her yerim. Dudaklarımı yalıyorum ve tuz tadı alıyorum. Deniz suyu.

Bir kapı açılıp kapanıyor. Gözlerimi açıyorum ve etrafıma bakıyorum.

Kare şeklinde gri bir odadayım. Tavanda tek bir floresan ampul yanıp sönüyor. Zemin çıplak beton ve tek mobilya oturduğum metal sandalye ile sol tarafımdaki duvara yaslanmış ezik metal bir masa.

Tam önümdeki duvarda şık siyah camdan büyük bir panel beliriyor.

Çift yönlü aynadaki yansımama baktığımda sandalyeye zincirlendiğimi fark ediyorum.

Bileklerim arkadan kelepçeyle bağlandı. Kelepçeler sandalyeye takılmalı ve sandalye de

Çünkü birkaç denemeye rağmen hiçbir şey kıpırdamıyor.

"Zahmet etmeyin. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Sağ omzumun üzerinden bakıyorum.

Bir adam köşedeki duvara rahatça yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir bacağını duvara dayamış. Otuz beş yaşlarında. Üstünde kırmızı-siyah flanel bir gömlek, kaslı kalçalarına oturan solmuş bir kot pantolon ve bir çift iş botu var. Saçları kalın, dalgalı, kahverengi ve yıllardır tarak görmemiş gibi görünüyor. Gözleri de kahverengi. Sakalı da öyle.

Marlboro Man'e benziyor, büyük ve açık havada. Bronzlaşmış sol yüzük parmağında eskiden alyansın olduğu yerde soluk bir deri çemberi var.

Boston aksanlı derin bir sesle, "Günaydın, Sloane." diyor.

"Saçını kestirmen gerek. Eski sevgilin senin için randevuları ayarlayan kişi miydi?"

Şaşkınlık bir anlığına gözlerinde beliriyor, sonra bakışlarının üzerine alıştırılmış bir boşluğun perdesini çekerken geri çekiliyor. "Soruları soran ben olacağım."

Duvarı itiyor ve sırtı siyah cam panele dönük bir şekilde önümde duruyor. Kollarını tekrar kavuşturup burnunun ucuyla bana bakıyor, her gözeneğinden güç ve tehlike fışkırıyor.

Tanrım, bu ay daha kaç kez alfa erkekleri tarafından kaçırılacağım? Gülünç olmaya başladı.

Kaslı ön kollarına bakarak, "Dövmelerini beğendim. Çok Keltçe. Kolunun yanındaki spiral düğümleri biliyor muydun?"

Bilek, bir insanın yaşamı boyunca ve ruhlar dünyasına yaptığı yolculuğu mu temsil ediyor, yoksa sadece güzel göründüklerini mi düşündünüz?"

Başını bir tarafa eğiyor.

Ona gülümsüyorum. "Ruhani yolculuklar hakkında çok şey okudum."

Bir süre hiçbir şey olmuyor, ta ki "Erkek arkadaşın hakkında konuşmak istiyorum" diyene kadar.

En azından doğrudan konuya giriyor. Sonsuza kadar burada kalacağımızı sanmıştım.

"Seni burada durdurmama izin ver. Ben erkek arkadaş tutmam. Çok fazla bakım istiyorlar. Çok fazla bağlılık gerektiriyorlar. Bir bardak su alabilir miyim lütfen? Daha da iyisi, portakal suyu. Varsa taze sıkılmış olsun."

Kaşlarını çattı. "Burada neler olduğunu anladığınızı sanmıyorum."

"Tanrı aşkına dostum, D kupalarının seni kandırmasına izin verme.

Neler olduğunu tam olarak biliyorum."

Yüz ifadesinden eğlendiğini mi yoksa sinirlendiğini mi anlayamıyorum ama ilgisini çektiğini biliyorum çünkü "Hangisi?" diye soruyor.

"Geçen yıldan kalan beş yüz dolar borcumu istiyorsun."

Göz kırıyor. Bunu kastettiğini sanmıyorum. Bu beni tekrar gülümsetiyor, bu sefer daha geniş.

"Dürüst olmak gerekirse, etkilendim. Yeni yönetimden tatlı bir bütçe artışı almış olmalısınız. Çok fazla vergi borcu olan şirketlerin peşine nasıl düştüğünüzü duymak isterim. Büyük balıklar peşlerine bir filo dolusu donanma fokunu takıyor olmalı, haksız mıyım?"

Yüzüme doğru eğiliyor ve ellerini iri kalçalarının üzerine koyuyor. Göz göze geldiğimizde, yumuşak bir sesle, "Ben

IRS ile değil, tatlım. Ve bu lanet bir şaka değil. Başın büyük belada."

"İlk kez olmaz. Son da olmayacak. Sarışınları sever misin? Yoga stüdyomda çalışan ve senin Grizzly Adams havana bayılacak bir kız tanıyorum. Gerçi rahatsız edici derecede bebek gibi konuşan bir sesi var ama bunu görmezden gelebilirsen çok tatlı biri. Sana bakacak birine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bana sadece incelmiş dudakları ve açılmış burun delikleriyle bakınca ekliyorum: "Bana verdiği ketamin miydi? Çünkü bunun hafızamı nasıl karıştırdığını biliyorum ve kara lagünden gelen yaratıkların beni suya çekmesiyle şu an arasında hiçbir şey hatırlayamıyorum. Nasıl boğulmadığımı bilmek isterdim. Bu arada, yaratıcılığın için tebrikler. James Bond gurur duyardı."

Bir süre sonra Dağ Adamı doğruldu. Omzunun üzerinden cama doğru bir bakış fırlatıyor, sonra yavaşça sandalyemin arkasına doğru yürüyor ve orada duruyor.

Sesi açık bir uyarı taşıyor, "Declan O'Donnell" diyor.

"Memnun oldum Declan."

Bunu söylerken doğrudan cama bakıyorum ve bok yiyen gülümsememi takınıyorum.

Umarım o çift yönlü aynanın arkasında beni izleyen kişi sinir krizi geçiriyordur. İnsanlar sizi korkutmaya çalıştıkları gibi korkmadığınız zaman bundan nefret ederler.

Dağ Adamı ellerini sandalyemin arkasına dayıyor ve kulağıma yaklaşıyor. Kısık bir sesle, "Beni aptal yerine koyma, Sloane." diyor.

"Ben mi? Seni aptal yerine mi koyayım? Asla oynamam. Çok zeki görünüyorsun. Ekose gömleğinden belli oluyor."

Neredeyse tansiyonunun yükseldiğini duyabiliyorum. "Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?"

"Ben bariz bir şekilde zekiyim. Bana bir IQ testi yapmak ister misiniz? On dolarına bahse girerim ki seninkini en az otuz puan geçerim."

Beni arkamdan korkutmaya çalışmaktan vazgeçiyor ve tekrar önümde durmak için etrafımda dolaşıyor. "İstersen gül, ama benimle işbirliği yapmazsan, hayatının geri kalanında bu odada kalacaksın, dış dünyayla hiçbir bağlantın olmayacak ve içine sıçmak için bir kovadan başka bir şeyin olmayacak."

"Anlıyorum. Haklar Bildirgesi ve o sinir bozucu altıncı ve sekizinci değişiklikler buraya kadarmış."

Küçümseyen ses tonum karşısında gözlerini kısıyor. Bir süre çenesini gıcırdatıyor. Bu bana Declan'ı hatırlatıyor. Onu keskin, ani bir acıyla özlüyorum.

"Declan O'Donnell," diyor Dağ Adamı yine. "Bana ondan bahset."

"Adını hiç duymadım. Ne zamandır FBI'dasın? Yoksa CIA'de mi? Eminim çok iyi sağlık yardımları vardır. Görünüşe göre kıyafet kuralları biraz gevşemiş, ama federal hükümet hakkında sadece filmlerden bir şeyler biliyorum. Jason Bourne serisini izledin mi? O adama bayılıyorum. Çok yoğun."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Kim? Yine şu Declan denen adam mı? Sana daha önce de söyledim, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Dağ adamı tersler, "Seni izliyorduk. Onunla ilişkiniz olduğunu biliyoruz. Seni onun arazisinde yakaladık."

"Dinle, ben sadece tatildeyim. Şehrin lüks bölgesine gittim ve birinin plajında yürümeye karar verdim. Bu burada yasalara aykırı mı? Kaliforniya'da bunu hep yaparız. Yine de çok ilerici bir eyalet."

Sabrını kaybetmemeye çalışarak, "Birlikte çekilmiş fotoğraflarınız var," diyor hararetle.

Omuz silktim. "Ben değildim."

Bunu uzun, taş gibi bir sessizlik izliyor. Ön kolundaki dövmeleleri daha yakından inceleme fırsatını değerlendiriyorum.

"Bu da ne, bir Druid mi? Gandalf'a benziyor. Lord of the Rings."

Kapı açılır. Başka bir adam içeri girer.

Bu adam koyu renk bir takım elbise giymiş, çizgili kravat takmış ve kol düğmeleri takmış. Kalaylı saçları ve granit gibi bir yüzü var. Oxfords'ları parlaklığıyla beni kör edebilir.

"Oh, bak, Dağ Adamı, üst yönetim geldi. Sanırım tutuklunuzu sorgularken pek de iyi bir iş çıkarmadınız."

Kapıyı hızlı bir şekilde arkasından kapatan yeni adam, beni değerlendirmek için bir dakikasını ayırdı. Sonra bana dişlerini gösteren kuduz bir köpek kadar dostça bir gülümseme sunuyor.

"Merhaba, Bayan Keller."

Belirgin bir aksanı yok ama heceleri öyle garip bir şekilde çıkarıyor ki sanki yeni bir dili test ediyormuş gibi görünüyor. Sanki gerçek bir insan değil de bir insan kopyası, uyum sağlamaya çalışan bir uzaylı gibi.

"Vay canına, Matrix'te Ajan Smith'in Neo'ya Morpheus'la olan ilişkisini sorduğu sahneye geri döndüm. Tıpkı onun gibi konuşuyorsun. Ona benziyorsun da. Çok daha yaşlı olman dışında. Ve o boncuk gözlerini kapatman için sana koyu renk bir güneş gözlüğü almalıyız."

Dağ adamı ve takım elbise bakışlılar. Takım elbise der ki, "Bundan sonrasını ben devralıyorum, Grayson."

"Grayson? Vay canına, çok havalı bir isim. Eminim lisedeyken çok popülerdin."

Grayson ağzıyla garip bir şey yapıyor. Sanırım gülümsememeye çalışıyor ama hayal görüyor da olabilirim.

Beni takım elbiseyle yalnız bırakarak odadan çıktı.

"Bayan Keller, benim adım Thomas Aquinas."

"Saçmalık. İtalyan filozof gibi mi?"

"Evet."

"Ne kadar rastgele. Lütfen devam edin."

Ellerini arkasında kavuşturuyor ve metal masaya doğru yürüyor, üzerine tüneyip bir bacağını ileri geri sallıyor. Bu çok erkeksi olmayan bir duruş ve var olmayan korku seviyemi yükseltmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Bayan Keller, Rus Bratva ile ilişkinizin farkındayız. Ayrıca İrlanda mafyasıyla olan ilişkinizin de farkındayız. Bunlar tartışılmaz gerçekler ve iyi belgelenmiş, bu yüzden lütfen bana masumiyet numaranızdan vazgeçme nezaketini gösterin."

Kelime dağarcığına hayranım. Ancak o kuduz köpek gülüşü olmadan da yapabilirdim.

Tüm öğrencilerinin uyuduğu bir ders veren kendini beğenmiş bir üniversite profesörü gibi devam ediyor.

"Vatanseverlik Yasası'na göre sizi süresiz olarak burada tutma yetkim var. Terörist bir ajan ve düşman savaşçısı olarak hiçbir hakkınız yok. Tüm geleceğiniz sadece benim ellerimde. Lütfen sorularıma cevap vermeden önce tüm bunları dikkatlice düşünün."

Ağlamaya ve yalvarmaya başlamak isteyip istemediğime karar vermem için bana biraz zaman tanımak için duraklıyor.

Onun yerine esniyorum.

"Declan O'Donnell'a nasıl bulaştınız?" "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Yüz ifadesi bozuldu. Klozet gibi bir yüzü olduğunu düşünürsek, bu bir başarı. Parmaklarını şıklatır ve odaya iki devasa adam girer.

İkisi de askeri kıyafetler ve savaş botları giymiş. İkisi de dağ büyüklüğünde. İçlerinden biri etli elinde bir dosya taşıyor ve bunu takım elbiseli adama veriyor. Sonra aynalı cama yanaşıyorlar, bacaklarını açıyorlar, ellerini kasıklarının üzerinde kavuşturuyorlar ve bana bakıyorlar.

Sağdaki dudaklarını yalıyor.

Eminim su işkencesini o yapıyordur.

Takım elbiseli adam dosyadan sekize on ebadında bir fotoğraf çıkarıyor. Görmem için havaya kaldırıyor. Benim ve Declan'ın dev helikoptere binerken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafımız.

"Bu sensin."

"Şaka mı yapıyorsun? O kotu asla giymem. Tamamen son sezon."

Başka bir resim uzatıyor, Declan'la benim o kötü tasarlanmış poker partisinin olduğu gece mutfakta çekilmiş bir resmimiz.

Declan yüzümü ellerinin arasında tutuyor. Bağılıyor gibi görünüyordu, ki bağılıyordu.

Bizi izliyor olmaları ne kadar ürkütücü.

Bizi birlikte fotoğraflamak. Tüylerim diken diken oluyor.

Aman Tanrım. Seks yaparken perdeleri açık mı bırakmıştık? "Bu sensin."

"Hayır. Ama o zavallı kız her kimse, onun için üzülüyorum. Adam kızın yüzüne doğru bağılıyor. Bana sorarsanız delinin teki gibi görünüyor."

Takım elbiseli başını sallayarak, "Hiç şüphesiz o bir deli," diye onaylıyor. "Bildiğimiz kadarıyla otuz beşten fazla adam öldürdü. Ve bunlar bizim bildiklerimiz."

Beklentiyle bana bakıyor.

"Çözülmemiş bir sürü sorunu var gibi görünüyor. Öfke kontrolü dersleri almasını öneririm."

Dosyayı ve fotoğrafları bir kenara koyar. Ellerini kucağında kavuşturur. Sakince, "Baban bir vatansever. Olağanüstü bir adam. Olağanüstü bir askeri kariyeri var. Bir teröriste yardım ve yataklık ettiği için tüm onurları elinden alınıp hapse atılırsa çok yazık olur."

Bu adama duyduğum nefret asansörle saf nefrete iniyor ve orada inip yerleşiyor. Ona bakıyorum, mizahın tüm izleri kaybolmuş.

"Ailemi tehdit etmek işe yaramayacak."

"Hayır mı? Yani küçük kız kardeşin Riley'nin buradaki ortağım Onbaşı McAllister ile biraz kaliteli zaman geçirmesini mi istiyorsun?" Şehvetle sırtan dudak yalayıcısına eliyle işaret ediyor.

Lance. Tabii ki mızraklı onbaşı olmak zorundaydı, lanet olası pislik.

Ben cevap vermeyince, "Ya da ağabeyin Drew'a ne dersin? Belki de avukatlığının eyalet barosu tarafından gözden geçirilmesi gerekiyordur. Anladığım kadarıyla etik değerleri biraz eksik. Müvekkillerle seksle ilgili bir şey mi? Zimmetine para geçirmek? Jüri üyelerine rüşvet vermek?"

"İyi denemeydi. Kardeşimin ahlakı tertemizdir."

O kuduz köpek gülümsemesiyle gülümsüyor. "Eminim ikna edici bir şeyler üretebiliriz."

"Eminim yapabilirsin. Hükümet çalışanları beceriksizliklerini örtbas etmek için her zaman bir tür saçmalık üretirler."

Gülümsemesi daha da büyüyor. Artık kızgın olduğumu biliyor. Havada kan kokusu alıyor.

"Peki ya arkadaşın Natalie?" diyor usulca, gözleri parlayarak. "Geri kalan doğum günlerini senin sayende bir hapisane hücresinde kutlamaktan ne kadar keyif alır sence?"

Onu öldürmek istiyorum. Onu o kadar çok öldürmek istiyorum ki, boynuna saplayacağım bıçak darbesiyle kendi kanında boğulurken attığı acınası çığlıkları neredeyse duyabiliyorum.

Derin bir nefes al ve kim olduğunu hatırla.

Gözlerimi kapatıyorum, dörde kadar sayıyorum, sonra nefes egzersizinin geri kalanı için zamanım olmadığına karar veriyorum. Bu adama bir an önce siktir olup gitmesini söylemem gerekiyor.

Gözlerimi açarak sakince, "Eğer arkadaşımı hapse atmaya kalkarsan, adamı seni diri diri yakar. Sonra da Moose ve Rocco'yu burada yakar." İri yarı, üniformalı iki denizciye küçümseyen bir bakış fırlatıyorum. "Sonra da senin

ve onları da diri diri yak. Kardeşlerinizi de. Ve evcil hayvanlarınızı. Evlerinizi, arabalarınızı ve büyüdüğünüz kasabaları da. Bu yüzden onun için endişelenmeyeceğim. O korunuyor.

"Kız kardeşim, erkek kardeşim ve babama gelince? Onlara ne olacağını kontrol edemem. Hayat bir kumardır ve sanırım benimle akraba oldukları için şanssız bir zar atıldılar. Ayrıca, bu gerçekten benim hatam olmazdı. Kontrol sizde olan dangalaklısınız. Her ne kötü şey olduysa bunun vicdan azabını siz çekeceksiniz, ben değil. O yüzden yapmanız gerekeni yapın. Beni sonsuza kadar bu sandalyeye zincirli bırakın. Beni kilitleyin ve anahtarı atın."

Hesaplı bir duraklamanın ardından takım elbise şöyle der: "Sizi hapsedmekten daha kötü şeyler de yapabiliriz Bayan Keller. Eminim bunların ne olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Onbaşı McAllister öne çıktı. Küçük, şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Neredeyse gülecektim. Bunun yerine derin bir iç çekip başımı sallıyorum. "Aslında hayal etmeme gerek yok. İşe yaramaz, değersiz, çüksüz erkeklerin zevk aldığı özel vahşet türüne çok aşinayım. Devam edin çocuklar. Elinizden gelenin en kötüsünü yapın. Declan O'Donnell'in kim olduğunu hâlâ bilmiyorum."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmuyor. Sonra tavandaki gizli bir hoparlörden tiz bir erkek sesi duyulur.

"Onu C-9'a koyun."

Takım ayağa kalkıyor. Onbaşı Siksurat arkamdan yürüyor ve kelepçelerimi sandalyeden çözüyor. Pazılarıma saplanan çelik pençelere benzeyen parmaklarıyla beni ayağa kaldırıyor.

Takım elbise diyor ki, "Nasıl isterseniz öyle olsun, Bayan Keller. En kötüsü bu."

Beni odadan sürüklediler.

Çıkarken takım elbiseyi diz kapağından tekmelemeyi başardım.

Uluyarak yere düşer.

Ne hanım evladı.

OceanofPDF.com

DECLAN

Tüç buçuk gün sonra

"Nerede o?" Kükreyerek konferans odasının kapısından içeri daldım. "Nerede lan o?"

"Sakin ol koca adam," diyor Grayson, uzun maun masadaki sandalyesinden kalkarak. Elleri havada ve yüzünde özür dileyen bir gülümseme var. Masanın etrafında on adam daha oturuyor, birkaçını tanıyorum, birkaçını tanımıyorum.

Ama Yüksek Değerli Tutuklu Sorgulama Grubu'nun başındaki o çirkin herifi, Thomas Aquinas'ı hemen fark ettim.

Ben hırslayarak ona doğru hamle yaparken Grayson önüme atlıyor.

"Declan! Sakin ol lan!"

Beni yavaşlatmaya çalışıyor, tüm gücüyle itip kakıyor ama damarlarımda kana susamış bir öfke şeytanı dolaşıyor. Bu dünyadaki hiçbir şey onu almamı engelleyemeyecek.

Grayson'ı kenara itip Thomas'ın suratına yumruk attım.

Bir ılık atarak sandalyesinde geriye doğru devrilir, ayakları havada uçuşur. Bir gümbürtüyle konferans salonunun zeminine çarptı, bir tarafa yuvarlandı ve sürünerek uzaklaşmak için elleri ve dizleri üzerinde tırmanmaya çalışarak çırpınmaya başladı. Kahrolası hamamböceği.

Karnına tekme atamadan üç adam beni yakaladı. Beni yere yatırdılar. Saniyeler içinde ayağa kalktım, patronlarının canına okumak için geri döndüler.

Masadaki diğer adamlar -şimdi hepsi ayakta- takım elbise ceketlerinin altındaki kılıflardan tabancalarını çıkarıp bana doğrulttuklarında kısa kesiyorum.

"Herkes sakın olsun!" diye emrediyor Grayson, ellerini havaya kaldırarak. "O bir dost! Silahlarınızı kaldırın! Bu bir emirdir!"

Adamlar isteksizce ona itaat ederler. Öfkeyle homurdanıyorlar ama itaat ediyorlar.

Bu adam her zaman barışcıdır.

fkeden zor nefes alarak onu işaret ediyorum. "Bundan seni sorumlu tutuyorum. Eğer kızın üzerinde en ufak bir çizik, en ufak bir morluk olursa, seni ve o boktan patronunu öldürürüm."

Söz konusu adam hâlâ ayağa kalkmaya çabalıyor. Konferans masasının kenarını can simidiymiş gibi tutuyor ve kanayan burnunu tutarak gözlerinin akıyla bana bakıyor.

"Seni hapse atacağım, manyak herif!" diye bağırıyor. "Buraya gelip federal hükümet üyelerine saldıramazsın!"

"Yapabilirim ve yaptım da, eğer çeneni kapatmazsan daha da kötüsünü yaparım. Nerede o?"

Grayson yatıştırıcı olması gereken bir ses tonuyla, "O bir hücrede," diyor. Onun yerine kara tahtaya tırnaklarını geçiriyor.

"Nezarethane mi?" Gürledim, çileden çıktım. "Kadınımı lanet olası bir hücreye mi koydun?"

"O iyi. Aslında, şu anda uyuyor. Tamam mı? Sakin ol, kardeşim. Sakin ol."

"Bana şu lanet 'kardeş' saçmalığını anlatma, seni hain pislik. Onu almakla aklından ne geçiyordu? Aklımı kaçırmak üzereydin!"

"Biliyorum ve üzgünüm. Ama onu incelememizin tek yolu buydu. Bunu size önceden söyleyemezdik. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

Veteriner mi? Oh, Tanrım. "Potansiyel olarak onu bir varlık haline getirmek istediğimi söyledim! Potansiyel olarak! Sana asla yeşil ışık yakmadım!"

Omuz silkiyor, utangaç görünüyor. "Sana bunu bayrak direğine asmam gerektiğini söylemiştim. Üst rütbelilerin istediği buydu. Ve artık biliyoruz."

Ciğerlerime sert nefesler çekerek ellerimi yumruk haline getiriyorum ve bir kilo hamburger eti gibi tanınmaz hale gelene kadar onu defalarca yüzünden bıçaklamak istememe neden olan cinayet dürtülerimi kontrol altına almaya çalışıyorum. "Sen ne bilirsin ki? Sen neden bahsediyorsun?"

"Küçük kız arkadaşından bahsediyor!" diye bağırıyor Thomas, hâlâ yerde diz çökmüş. "O da en az senin kadar deli!"

Onu işaret ediyorum, görüşümde kan zonkluyor. "Tekrar söyle. Devam et. Ona bir kez daha deli de."

"Demek istediği," dedi Grayson yatıştırıcı bir şekilde, elini uzattığım koluma koyarak, "kızın

uçan renkler."

Kolumu indiriyorum. Sadece ona baktığımda başını sallıyor. "Ona resimleri gösterdiğimizde bile seni tanıdığını kabul etmeyi reddetti."

"Resimler mi?"

"Hemen sinirlenme. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Size daha fazlasını anlatmamı ister misiniz, yoksa öfkeli goril rutinine devam etmeyi mi tercih edersiniz?"

"Onu nerede tuttuğunuzu bana yolda söyleyebilirsiniz. Ve bana yardım et, Tanrım-"

"Biliyorum," diyor sertçe. "Eğer ufacık bir çürüğü bile varsa, beni öldürürsün. Anlaşıldı."

Onu takip edeceğimi bildiğı için kapıya yöneldi. Odadan çıkarken, bana silah çeken adamlardan birinin iki siyah gözü olduğunu ve burnunun şişmiş köprüsü boyunca beyaz bir tıbbi bant şeridi olduğunu fark ediyorum.

Oh, bebeğim. Benim vahşi küçük aslanım. Biraz daha dayan, işte geliyorum.

Labirent gibi bir geçitten geçiyoruz, ayak seslerimiz yerde yankılanıyor. Kıyafetli denizciler biz geçerken başlarıyla selam veriyorlar. Bir asansörle aşağı iniyoruz, sonra geminin kargo bölümüne bakan küçük bir odaya çıkıyoruz.

Çok geniş bir alan. Üç katlı elik duvarlar bir futbol sahası uzunluğunda. Metal nakliye konteynerleri zeminin ana bölümünü dolduruyor, üstleri ve yanları beyaza bir harf ve bir rakamla boyanmış.

"C-9'da," diyor Grayson, penceresiz kırmızı metal bir konteyneri göstererek.

"Bunun için seni öldüreceğim."

"Dostum, kararları benim vermediğimi biliyorsun. Birini bir varlık haline getirmekten bahsetmeye başlarsan, çarklar dönmeye başlar."

"Onu nerede tuttuğunuzu söylemek için neden neredeyse dört gün beklediniz?"

"Standart çalışma prosedürü. Çoğu insan kabul görüşmesi sırasında pes eder. Bunu geçenler yetmiş iki saat boyunca aç ve susuz bırakılarak bunun onları yıldırıp yıldırmayacağına bakılır. Ki bu neredeyse her zaman işe yarar."

"Yiyecek ve su olmadan mı?"

Yarım bir gülümsemeye bana döndü. "Yanlış şeye odaklanıyorsun, Dec. O yasal. Lanet olası sert çekirdek. Sallanmadı bile."

"Bunu sana söyleyebilirdim, seni lanet olası otuzbirci."

Kıkırdıyor. "İçeri girerken Cliff'in burnunu kırdı. Aquinas'ı da mülakat sırasında diz kapağına attığı bir tekmeyle yere serdi. Müdür yardımcısı çok etkilendi."

Duvarda asılı bir telefonun ahizesini kaldırır ve bir numaraya basar. "C-9'da tahliye. Evrak işleri tamamlandı." Bir süre dinler, sonra "Anlaşıldı" der ve telefonu kapatır.

Bana döndü. "Biraz zaman alacak. Onu temizleyecekler, bilgilendirecekler ve yiyecek bir şeyler verecekler. Ondan sonra tamamen sizindir."

Göğsümde yüzlerce kiloluk kum torbaları varmış gibi bir hisle nakliye konteynerleri mezarlığına bakıyorum. "Bunun için beni asla affetmeyecek."

"Evet, öyle olacak."

Sesi kendinden emin geliyor. Ona sorgulayan bir bakış attım. O da gülümsüyor.

"Gerçek aşk olmadığı sürece hiçbir kadın bir erkeğe sana yaptığı gibi arka çıkmaz kardeşim. Onu eve götürdüğünde biraz rahat bırak. Bunu atlatacaktır."

"Bu kadar 'kardeş' saçmalığı yeter" diye mırıldanıyorum ama asıl düşündüğüm ondan hemen önce söylediği iki kelime.

Kesin olan bir şey var. Eğer beni sevmiyorsa, bunu hemen anlayacağım.

Göğsüme bir bıçak sapladığı an.

OceanofPDF.com

SLOANE

Kafesimin kapısı açıldığında uyuyordum.

"Bayan Keller. Beni takip edin lütfen."

Kapıda bir kadın duruyor. Yüzünü göremiyorum. O kadar parlak bir ışıkla arkadan aydınlatılmış karanlık bir figür ki irkiliyorum.

Yatağım yerine geçen soğuk çelik zemindeki ince şiltenin üzerinde doğrulup bir elimi kaldırarak parıltıya karşı gözlerimi gölgeliyorum. "Seni nereye kadar takip edeceğim?"

Sesim törpüleniyor. Dudaklarım ve boğazım gibi kuru ve çatlak. Bu piçler bana hiç su vermediler.

"Taburcu ediliyorsunuz." Kapıyı açık bırakarak uzaklaşıyor.

Taburcu mu? Belki de bu idam için kullanılan bir hükümet terimidir.

Uyumaya devam edip etmeme konusunda kendimle bir dakika tartışıyorum. Eğer beni öldüreceklerse, bunu yapmak için buraya gelmeleri gerekir. Neden bunu onlar için kolaylaştırayım ki?

Ama kimse silahla içeri dalmıyor. Elinde zehir dolu bir şırınga olan kötü kalpli bir doktor içeri süzülüyor. Yani merak

sonunda kazanır. Ayağa kalkıyorum, oda dönmeye başladığında ellerimi dengede tutmak için uzatıyorum.

Şişmanlar kampından beri bu kadar uzun süre yemeksiz kalmamıştım. Halsizim ve başım dönüyor. Midem kendini kemiriyor. Muhtemelen her zaman böyle hisseden süper modellere karşı yeni bir empati duyuyorum.

Nakliye konteynerinden dışarı çıkıyorum, tuvalet olarak kullandığım büyük plastik kovayı geçiyorum çünkü aksi takdirde yere işemek zorunda kalıyordum. Yatak, kova ve tavandaki kameranın kara gözü dışında alan bomboş. Ayna yok, ışık yok, televizyon yok, mobilya yok, duş yok, lavabo yok. Bana bir yastık bile vermediler.

Üniversite yurtlarında bu şekilde yaşayan çocuklar tanıyordum ama ben biraz daha lüks şeyleri seviyorum.

Bana terhis edileceğimi söyleyen asker birkaç metre ötede, birbirinin aynısı iki uzun nakliye konteyneri sırasının arasındaki dar açıklıkta sabırla beni bekliyor. Asker kıyafeti ve savaş botları giymiş. Kahverengi saçlarını ensesinde düzenli bir topuz yapmış. Elinde bir pano var.

"Karşılama komitesi siz misiniz? Çünkü size iletmem gereken bazı şikâyetlerim var. Burası tam bir çöplük."

"Son görevime kıyasla burası bir saray." Alay ettim. "Gerçekten mi? Neredeydin, Guantanamo'da mı?"

"Evet. Beni takip edin lütfen." Dönüyor ve uzaklaşıyor. Bazı insanların mizah anlayışı yoktur.

İçine atıldığım konteynirin aynısı olan düzinelerce konteynirin yanından geçerken onu takip ediyorum. Çoğu ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

belki beş ya da altı, müzik sesi geliyor. Konteynırların duvarları kalın çelikten yapılmış olmasına rağmen, müzik kesilmiyor. O kadar yüksek ki, gümbür gümbür.

Meow Mix reklam müziği, ragtime piyano müziği eşliğinde şarkı söyleyen bir kedi tarafından seslendirilen akıllara zarar bir miyav-meow-MEOW-meow korusu.

Beni buna maruz bırakmadıkları için memnunum. Kesinlikle kırılırdım.

Kadın metal bir kapının önünde durur. Duvardaki tuş takımına inanılmaz uzunlukta bir kod giriyor ve kapı açılıyor. Kapıyı iterek açıyor, geri çekiliyor ve içeri girmemi işaret ediyor.

"Gazlı duşları ve fırınları burada mı tutuyorsunuz?"

Duygularından eser kalmadan, "Burası Amerika Birleşik Devletleri. Gaz duşları yok. Biz insanları medeni bir şekilde öldürürüz.

yollar."

Kaşlarımı kaldırdığımda, "Onları yüksek fruktozlu mısır şurubu ve fast food ile yetiştirerek" diyor.

Sanırım bu bayandan hoşlanmaya başlıyorum.

"Amin, kardeşim." Onun yanından geçip iki tarafı kapalı kapılarla kaplı uzun, dar bir geçide giriyorum.

"Altı numaraya gireceğiz. Hemen şurada, sağda."

Beni geçip hızlı adımlarla altı numaralı kapıya doğru yürüyor. Beni beklemeden kapıyı açıyor ve içeride kayboluyor.

Tamam. Ben varım. Odaya girdim ve ağzımı sulandıran pastırma kokusuyla karşılaştım.

Biliyordum. Şimdi gerçek işkence başlıyor.

Ama yanılıyor olabilirim. Bu oda bıraktığımdan çok farklı. Bir tarafta rahat görünümlü sandalyeler ve bir kanepeler, diğer tarafta ise arşafllarla örtölü uzun bir masa var. Hem soğuk hem de sıcak yiyecek tabaklarıyla mini bir büfe.

Ayrıca bir tansiyon aleti, tıbbi malzemelerle dolu bir cam dolap ve - uğursuz bir şekilde - duran bir kalbi yeniden çalıştırmak için elektrik veren elektrikli cihazlardan biri olan defibrilatör içeren bir ilk yardım istasyonu da var.

Asker ilk yardım istasyonunun önünde oturmamı istediğı bir sandalyeyi işaret ediyor. Pastırmaya saldırma içgüdüleriyle savaşıarak ona uyuyorum. Önce tansiyonumu, sonra ateşimi ölçüyor, ardından küçük bir buzdolabını açıp bana bir şişe soğuk su veriyor.

Plastik kapağı çevirip çıkaramayacak kadar güçsüzüm, bu yüzden o benim yerime yapıyor.

"Küçük yudumlar, yoksa susuz kaldığınız için hemen geri kusarsınız. Elektrolitlerin zaten yeterince dengesiz. Üzerime bayılmanı istemiyorum."

Şimdi de Rahibe Teresa oldu. "Lolipopumu ne zaman alacağım?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. Sesi alçak, "İyi yapacağını düşünmüştüm. Adamlar Gray'in seni iki dakikadan kısa sürede çözeceğine inanıyorlardı ama sen bana ayakları yere sağlam basan biri gibi geldin."

"Gerçekten mi? Nasıl anladın?"

"Seni gemiye getirdiklerini gördüm. Ne boktan bir gösteriydi. Sekiz eğitimli denizciyi sirk palyaçoları gibi göstermeyi başardınız."

"Görünüşe göre en iyi dövüşümü zihin değıştiren ilaçların etkisi altındayken yapıyorum. Ben yapmıyorum.

Buraya gelmekle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Yakın zamanda beyin kanaması geçirdiğimi düşünürsek bu pek de güven verici değil."

"Beyninizi bilmem ama ince motor becerilerinizde bir sorun olmadığı kesin."

Benimle gurur duyuyormuş gibi konuşuyor.

"Hadi sana yiyecek bir şeyler alalım" diyene kadar onu merak ediyorum ve o anda benim için ölü gibi oluyor. Tek düşünebildiğim yüzümü doldurmak.

Bana bir tabak hazırlıyor, kanepenin yanındaki sehpayı koyuyor ve odadan çıkıyor. Yemeğe doğru sallanıyorum ve yemlikteki bir çiftlik hayvanı gibi üzerine düşüyorum.

İşim bittiğinde koltuğa yığılıp gözlerimi kapatıyorum. Günlerdir yediği ilk yemeği sindirmeye çalışan huysuz midemin homurtularını ve iniltilerini dinleyerek uzanıyorum ve neler olduğunu merak ediyorum. Neden kafesten çıkarıldığımı merak ediyorum.

Bana gerçekten ne yapacaklarını merak ediyorum.

Çünkü biliyorum ki bu iş öyle elimi kolumu sallayarak gitmeme izin vermek kadar basit olmayacak. Hükümetin dahil olduğu her şey bir yakalama ve kilometrelerce bürokrasi ile birlikte gelir.

"Declan O'Donnell en iyi casusluk ajanlarımızdan biridir."

Gözlerimi açtığımda karşımdaki sandalyelerden birinde oturan lacivert çizgili takım elbiseli, ayakkabı boyalı siyah saçlı, orta yaşlı bir adam görüyorum. İçeri girdiğini duymadım. Uykuya mı dalmıştım? Yoksa Drakula gibi birdenbire ortaya mı çıktı?

Declan hakkında ne dedi? Kafam karıştı, tekrar ediyorum, "Casusluk mu?"

"Casusluk için başka bir kelime."

"Yok artık. Senden zaten hoşlanmıyorum."

"Küçümseyici değil, özlü olmaya çalışıyordum."

"Başarısız oldun."

Dudaklarını büzüyor ve kaşlarını çatıyor. "Belki de daha rahat konuşabilmemiz için oturmak istersiniz."

Konuş. İşte o yakalayış geliyor. "Olduğum yerde gayet rahatım, teşekkür ederim."

Bacak bacak üstüne atmış, takım elbisesinin ceketinde var olmayan bir tiftik parçasını koparıyor.

Onu kızdırıyorum. Güzel.

Sanki sözünü hiç kesmemişim gibi baştan devam etti.

"Declan yirmi yılı aşkın bir süredir bizim için çok değerli bir varlık. En uzun süre hizmet verenlerimizden biri. Onu kusursuz bir dürüstlüğe, şaşmaz bir sadakate ve," diye kıkırdıyor, "yöntemleri bazen kaba olsa da, olağanüstü yeteneklere sahip bir adam olarak tanıyorum."

Declan bir casus mu? Söylediği bu mu? Bu doğru olamaz. Beynim çalışmıyor.

Sadece devam et. Bir şey söylemeni bekliyor.

"Yani bu Declan insanları iyi öldürüyor."

"Gerçekten de öyle. O katillerin Leonardo da Vinci'si. Son derece etkili, son derece acımasız. Bir timsah kadar vicdan azabı duymadan öldürmeye evrilmiş." Tel çerçeveli gözlüklerinin ve dost canlısı bir reklam yöneticisi tavrının ardında bakışları bir akbabanınkine benziyor. "Bu yüzden seni öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı tahmin et."

"Size zaten söyledim çocuklar. Declan diye birini tanımıyorum. Yine de yemek için teşekkürler. Artık kafesime geri dönecek miyim?"

Saçmalıyormuşum gibi elini salladı. "Testi geçtin. Maskaralığa devam etmene gerek yok."

Oturmak zor oluyor ama sonunda başarıyorum. "Test mi?"

"En değerli ajanlarımızdan birinin inceleme süreci olmaksızın romantik bir ilişkiye girmesine izin vereceğimizi mi düşündünüz?"

"Bu retorik bir soru mu? Çünkü eğer öyleyse sizinle paylaşmak istediğim bazı duygularım var."

"Cevabım hayır. Yapmayız. Bu tür riskleri almayız. Bu yüzden değerlendirme için buraya getirildiniz."

Hiçbir şey söylemiyorum. Hâlâ başım dönüyor, midem bulanıyor ve çiş gibi kokuyor olabilirim. Bu takım elbiseli adamın söylediklerine ya da benden ne istediğine konsantre olmak çok zor, çünkü Declan bir casus mu? diye inanmayan bir nakarat kafamın içinde tekrar eden bir şarkı gibi dönüp duruyor.

Tuhaf bir ifadeyle bana bakan takım elbiseli adam, "Bu kadar iyi performans göstermeni beklemiyordum" dedi.

Yüzündeki tuhaf ifadenin hayranlık olduğunu fark ediyorum ve bu işin nereye varacağı konusunda içimde kötü bir his belirliyor. "Um... teşekkürler?"

"Bizim için çalışmanı istiyoruz."

Bu saçma ifadenin zonklayan kafamda yer etmesi için bir an durmam gerekiyor. "Benim zaten bir işim var ama teklifiniz için minnettarım."

Kıkırdıyor. "Yoga eğitmeni olarak değil. İstihbarat toplamada."

"Başka bir deyişle, casusluk." "Doğru."

Beynimin bu yeni şoktan kurtulması için biraz zaman kazanmak amacıyla "Biz kimiz?" diye sordum.

"Birleşik Devletler Hükümeti."

"CIA'i mi kastediyorsun?"

"Belirli bir dalın önemi yoktur."

"Kimin için çalışacağımı bilmek isterdim."

"Sen Rapor için a işleyici kim ver sen ödevleriniz. Bu noktada bilmeniz gereken tek şey bu."

"Yine de vergi ödemek zorunda

kalacak mıyım?" "Evet."

"Peki iyi tarafı ne?"

"Ülkene hizmet ediyor olacaksın."

"Kendimi çoklu evrenin bir vatandaşı olarak görüyorum." "Şaka yapmıyorum, Bayan Keller."

"Ben de değilim. Kötü bir yatırım olurum. Uzaylılar indiğinde, onlarla birlikte Mars'a gitmek için gönüllü olan ilk kişi ben olacağım."

Yıpranan sabrını toplamak için duraklıyor. "Kendimi açıkça ifade edemiyorum. Bu bir teklif değil. Bu bir emir."

Ona küçümseyerek gülümsedim. "Benim patronum olmaman çok kötü."

İfadesi bozuldu. "Eğer reddedersen, yedi dakika içinde kalbinin durmasına neden olacak bir potasyum klorür iğnesi vurulacaksın. Bu ölümcül olacak. Ayrıca yedi dakika dayanılmaz olacak. Sonra vücudunuzu köpekbalığı çekiciliğiyle güçlendirilmiş biyolojik olarak parçalanabilir bir kefene saracağız ve sizi denize atacağız. Hiçbir parçanız asla bulunamayacak."

"Vay be. Ben de çok iyi anlaştığınızı sanıyordum."

"Son derece inatçısın. Bu hoşuma gidiyor. Ruhunu da seviyorum. Yirmi beş yıldır bu işi yapıyorum."

Denetlediğim çeşitli tesislerden binlerce düşman savaşçı geçiyor. Bunların yüzde doksan biri varışlarından sonraki bir gün içinde bize aradığımız bilgileri veriyor. Yüzde dördü ise iki gün içinde teslim oluyor. Neden etkilendiğimi anlayabilirsiniz."

"Peki ya diğer yüzde beş?"

Gülümsüyor.

"Balıklarla uyumak, ha?"

"Tarif edilemeyecek kadar vahşi bir şeyi tanımlamak için ne kadar da tuhaf bir ifade. Kararınızı vermeden önce aklınızda tutmanızı istediğim iki şey var. Birincisi, reddetmek kesin ölüm demektir."

"Bundan zaten bahsetmiştin."

"Tekrar belirtecek kadar önemli olduğunu düşündüm. İkincisi, bu durumun geçerli olduğu tek kişi siz değilsiniz."

Tehdit ettiği şeyi anladığımdan emin olmak için bunu bir süre bekletiyor.

"Declan'ın en iyi ajanlarınızdan biri olduğunu söylemiştiniz."

"Ve şimdi o, zayıflığı olan en iyi ajanlarımızdan biri. Sen."

Ciddi olduğunu söyleyebilirim. Eğer işbirliği yapmazsam, Declan da ben de öleceğiz.

Siktiğimin bürokratları.

"Oh, bir madde daha. İkinizin arasındaki ilişkiyi bitireceksin."

Nabzım kontrolden çıkıyor. Ellerim nemli. Midem korkunç bir düğüm haline geliyor. Sadece ara sıra midemden gelen gümbürtülerle bölünen tam bir sessizlik içinde uzun bir süre birbirimize bakıyoruz.

Sonunda, "Ne halt edersenem edeyim." dedim.

"En iyi ajanlarımdan birinin dikkatinin dağılmasına izin veremem. İlişkiniz bir sorumluluk."

Sesim yükseliyor. "Bitirmeyeceğim."

"Yapacaksın ve onu bu konuşmayı yaptığımızdan şüphelendirmeyecek bir şey uyduracaksın. Belki de hapisteyken çok düşündün ve onun sana göre biri olmadığını fark ettin."

Panik beni sardı. Hem sıcak hem soğuk, olduğum yerde donmuş ama şiddetli bir şekilde titriyorum. "Buna inanmayacak" derken sesim de titriyor. Bunu inandırıcı bir şekilde başaramayacağım kadar zeki."

"İkna edici olma yeteneğinize son derece güveniyorum. Ne de olsa Declan'ın hayatı söz konusu." Gülümsüyor. "Ve tanıştığınızı kabul etmektense bir nakliye konteynerinde tek başına açlıktan ölmeyi tercih ettiğin düşünülürse, ondan oldukça etkilenmiş görünüyorsun. Bu tür bir sadakate hayranım. Bizim için iyi şeyler yapacağını biliyorum."

Ayağa kalkıyor. Ayak sesleri zeminde fısıltı kadar sessiz. Kapıda duraklıyor. Bana baktığını hissediyorum ama bakışlarımı sehpanın üzerindeki boş yemek tabağından ayıramıyorum. Odaklanamıyorum. Zor nefes alıyorum.

Declan bir casus. Ben de casus olacağım. Ve aramızdaki ilişkiyi bitirmek zorundayım.

İnandırıcı bir
şekilde. Ya
da ölür.

Belki de hala beynimdeki pıhtı yüzünden hastanedeyim ve her şeyi halüsinasyon olarak görüyorum.

"Bunu halletmen için sana biraz zaman vereceğim. Yine de uzun sürmesin. En iyisi yara bandını çabucak sökmek. İş bitince seni ararım. Ve unutma, hiç konuşmadık. Sakın denemeye kalkma.

Yaratıcı ol ve bu konuşmayı ona bir not yazmak gibi aptalca bir yolla anlat. Bunu yaparsan haberim olur."

Midem bulanıyor, "Nereden biliyorsun?" diyorum.

"Tıpkı on dört yaşındayken seni okulun merdivenlerinden aşağı iten ve düşük yapmana neden olan çocuğun adını bildiğim gibi. Bu benim işim. Aramıza hoş geldiniz, Bayan Keller."

Kapı açılır ve kapanır.

Yere kustuğumu göremeden gitti.

OceanofPDF.com

DECLAN

■ koridorun sonundaki başka bir odada onu bekledim. Neredeyse iki saat boyunca volta attım. Benden istediğinde onu bırakacağıma kendimi ikna etmek için.

Çünkü benden isteyecek. Bu kesin. Bana bir daha güvenmesinin imkanı yok, bundan sonra olmaz.

Son birkaç gün içinde neler yaşamış olabileceğini düşünmeme izin veremem. Yiyecek ve sudan mahrum bırakılmış, soğuk, siyah, penceresiz bir hücreye atılmış, kim bilir neyle tehdit edilmiş... Nasıl acı çekmiş olabileceğini düşünemiyorum.

Benden nefret ediyor olmalı.

Sadece onu bu lanet gemiden çıkarıp güvenli bir şekilde karaya çıkarmaya odaklanmalıyım.

Sonunda bir kapı açıldı. Arkamı dönüyorum ve onu açık kapı aralığında dururken görüyorum. Gözlerimiz kilitlendi. Kalbim göğsümde durdu.

Yalınayak. Kot pantolon ve kırmızı bir kazak giyiyor, ikisi de buruşuk ve lekeli. Saçları karmakarışık. Yüzü solgun ve çizilmiş.

Bakışları perili. Yakın zamanda ağlamış gibi görünüyor.

Kalbim yeniden atmaya başlıyor, acı verecek kadar sert atıyor. Birkaç uzun adımda odayı geçiyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Tek kelime etmeden yüzünü boynuma gömüyor, titriyor.

Uçuş güvertesine çıkan bir asansöre biniyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz. Kısa bir koridorda yürüyorum, sonra soğuk okyanus havasına çıkıyoruz.

Uçuş güvertesini geçip kuşun beklediği yere gidiyorum. Binmesine yardım ediyorum, emniyet kemerini bağlıyorum ve kulaklıkları kulaklarına takıyorum.

Gözlerini kapatıyor ve yüzünü güneşe doğru çeviriyor.

Eve dönüş yolu sonsuz gibi görünüyor. Kıyı şeridi nihayet görünmeden önce kilometrelerce okyanus altımızda uzanıyor. Helikopter pistine iniyorum ve onu tekrar kollarıma almadan önce her şeyi kapatmaya ancak zaman bulabiliyorum.

Eve girerken şok geçirmiş gibi görünen Kieran ve Spider'ın yanından geçiyorum.

Kieran Gal dilinde "Küçük kız nasıl?" diye soruyor. "Hayatta," diye cevap veriyorum.

Onları merak içinde bırakıyorum. Daha fazlasını sormayacaklar, ben de başka bir bilgi vermeyeceğim. Onu almak için denizden çıkanın düşmanlarımızdan biri olduğunu düşünüyorlar. Onu geri almak için bir anlaşma yaptığımı düşünüyorlar.

Başka türlü sünen asla öğrenemezler. Ne karışık ağlar örüyoruz.

Ebeveyn yatak odasında, Sloane'u yatağa yatırdım. Orada yatıyor ve o perili gözlerle bana bakıyor.

Neden konuşmuyor? Neden hiçbir şey söylemiyor? İşin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdim?

Yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum ve soğuk elini dikkatlice tutuyorum. "Yaralandın mı?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki beni korkuttu. "Beni senin hakkında konuşturmaya çalıştılar."

Sesini hiç böyle duymamıştım. Zayıf. İçi boş. Yenilmiş. "Biliyorum," diyorum alnındaki bir tutam saçı okşayarak. "Çok özür dilerim. Açıklamam gereken çok şey var."

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Belki de sorgulamada ona ne söylediklerini bilmemin faydası olur. Ya da belki bir değişiklik yapıp kendim için endişelenmeyi bırakmalıyım.

"Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun? Yemeğe ihtiyacın var mı?"

Dinlenmene izin vereyim mi?"

"Aç değilim. Ama yorgunum. Ve sanırım bu konu hakkında hiç konuşmasak daha iyi olacak."

"Eğer sana zarar verirlerse, her birini öldürürüm" dedim.

Gözlerini kapatıyor ve yavaşça nefes alıyor. Sonra başını pencereye çeviriyor ve elini yavaşça benimkinden çekiyor.

Göğsüme bir tekme yemiş gibi hissediyorum. "Sloane. Bebeğim. Lütfen konuş benimle."

Çatlamış dudaklarını nemlendiriyor. Sesi bin yaşındaymış gibi geliyor, "Şu anda yapamam. Ben... Ben ne olduğumu bilmiyorum. Çoğunlukla yorgunum. Gerçekten uyumam gerek."

Ciğerlerimdeki tüm nefes bir anda tükeniyor. "Lanet olsun."

Çok özür dilerim. Bunu yapacaklarını hiç düşünmemiştim. I-" "Dur."

Çenemi sıktım ve sabit bir şekilde oturup bekledim. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri.

Tedirgin bir duraksamadan sonra gözlerini açıyor ve tavana bakıyor. Kesin bir ifadeyle, "Son birkaç gündür kaliteli düşünme zamanım oldu," diyor.

Sesinin tonu midemi bulandırıyor. Bitiriyor.

"Sloane-"

"Bırak da çıkarayım."

"Her şeyi açıklayabilirim-"

"Açıklanacak bir şey yok. Eğer birlikte kalırsak, bu tür şeyler için her zaman hedef olacağım. Önce MS-13'tü. Şimdi de hükümet. Senin yüzünden birileri her zaman bana ulaşmaya çalışacak."

"Dur bakalım. Sadece sana ne söylediklerini söyle."

Sesi yükseliyor. "Babamı ve kardeşlerimi tehdit ettiler. Ve Nat, Declan. Nat'i tehdit ettiler. Onların güvenliğini riske atamam. Ve böyle bir şeyi tekrar yaşamayacağım."

Nefes almak için durdu. "Eğer istersem gitmeme izin vereceğine dair verdiğin sözü tutacağım."

Zemin altımdan kayıp gidiyor. Tüm vücudum soğuyor. Konuştuğumda sesim acıdan pürüzlü çıkıyor. "Öylece mi?"

"Üç günlüğüne gittiğinde beni televizyon izlerken bulduğunda bana söylediğin Sun Tzu sözü gibi. 'Bilge savaşçı savaştan kaçınır.' Ben bu savaşın dışında kalacağım."

Başını çevirdi ve gözlerimin içine baktı.
Bana delici bir şiddetle bakıyor.

Kalbim küt küt atıyor. Vücudumdaki soğuk çözülüyor, sonra kaynıyor.

Ona söylediğim alıntı bu değildi. Ben biliyorum. O da biliyor.

Bana bir şey anlatmaya çalışıyor.

Ama ne olduğunu anlamak için daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Ona daha fazla soru sormam gerekiyor.

"Nereye gideceksin?"

"Önce Nat'i görmek için. Ondan sonra eve, Tahoe'ya döneceğim." Gözlerinde bir kahkaha parıltısı beliriyor ama yüzü değişmiyor. "Gerçek bir erkek arkadaşla yuva kurmamın zamanı geldi, siz mafya tiplerinden biriyle değil. Biraz daha sıkıcı biriyle."

Erkek arkadaşın mı? Sıkıcı mı? Bu iki kelimedenden de nefret ediyor. Ne haltlar dönüyor burada?

Şaşkınlığımı görüyor. Rahatça hareket ederek, sol elinin baş ve işaret parmaklarıyla sağ bileğini çevreliyor. Diğer üç parmağını yelpaze gibi açıyor.

İşareti hemen tanıdım. Ordu mensuplarının birbirleriyle sessizce iletişim kurmak için kullandıkları taktiksel bir işaret.

Düşman için işaret yapıyor.

Bakışlarım onunkilerle buluşmak için parladığında, sol kulak memesini çekiyor.

Bir araya getirdim: Bir düşman dinliyor.

Sonra Grayson'ın bana müdür yardımcısının ondan etkilendiğini söylediğini hatırlıyorum ve her şey yerine oturuyor.

O lanet amcık kadınımı bana düşman etmeye çalıştı.

Ama o benim aslanımı benim kadar tanımıyor. Ona ne yapacağının söylenmesinden ne kadar nefret ettiğini bilmiyor. Ne kadar güçlü ya da korkusuz olduğunu. Onu kendi isteğinize boyun eğdirmenin ne kadar imkansız olduğunu.

Sadece isteyerek eğiliyor. O zaman bile, hala bir kılıç tutuyor.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor. Benim zeki, akıllı kızım. Yüksek sesle gülmek istiyorum ama bu isteğim, o orospu çocuğuna ne yapacağımı düşündüğümde hissettiğim öfke tarafından iptal ediliyor.

Yalnız, dikkatli olmalıyım. Her yerde kulakları olduğunu varsaymak zorundayım. Belki gözleri de vardır. Kieran biz taşınmadan önce tam bir güvenlik taraması yaptı ama yapması gerektiği gibi her gün yapıyor mu bilmiyorum. Son birkaç gündür pek kendimde değildim.

Aklıma gelen tek şey Sloane'du.

Ben de ciddiyetle, "Eğer gerçekten istediğin buysa," diyorum.

Yavaş ve rahatlamış bir nefes verdiğinde onu anladığımı anladığımı biliyorum. "Öyle." dedi.

"Pekâlâ. Ayarlamaları yapacağım."

Ayağa kalkıyorum, eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra da kulağına usulca fısıldıyorum: "Sana tapıyorum."

Arkama bakmadan odadan çıkıyorum. Ofisime giriyorum, kapıyı kilitliyorum ve masamın alt çekmecesinden küçük bir radyofrekans dedektörü çıkarıyorum. Odayı böceklerle karşı taramak için zaman ayırıyorum. Her yerin temiz olduğundan emin olduğumda, cebimden cep telefonumu çıkarıp ezberlediğim bir numarayı çeviriyorum.

Hat cevaplandığında, "Merhaba Kazimir. Ben Declan.
Sana bir teklifim var."

OceanofPDF.com

SLOANE

ADeclan'ı tekrar görene kadar neredeyse bir gün geçti.
Bu arada, uyuyorum. Duş alıyorum. Giyiniyorum.
Yemek yiyorum.

Kieran'ın getirdiği yemekler. Birbirimizle konuşmuyoruz, sadece kapıyı çalması için açıyorum ve tepsiyi sehpanın üzerine koymasını izliyorum. Gözlerime bakmadan gidiyor.

Declan'ın halledilmesi gereken her şeyi halletmesi dışında neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok. İletmeye çalıştığım mesajın yüksek sesle ve net bir şekilde alındığını biliyorum.

Eğer öyle olmasaydı, beni bu kadar çabuk bırakmayı asla kabul etmezdi. Uzun ve gürültülü bir kavga olurdu.

Çünkü o da benim kadar inatçı, güzel piç.

İkinci günün sabahı, hafifçe vurulduktan sonra yatak odasının kapısında belirir. Alışlagelmiş siyah Armani takımını giymiş, kasvetli ve acıtacak kadar yakışıklı görünüyor.

"New York uçağı doksan dakika içinde kalkıyor. On beş dakika içinde buradan ayrılmamız gerekiyor."

"Ben hazırım. Bir çanta hazırladım. Umarım bana aldığın kıyafetlerden bazılarını almamda bir sakınca yoktur. Bütün mücevherleri bıraktım."

Gözleri parlıyor. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığımda ve bana verdiği elmas tenis bileziği bileğimde parladığında tekrar parlıyorlar. Gülümsüyorum ve saklamak için kazağımın kolunu aşağı çekiyorum.

"Sorun değil," diyor, sesi sakın. "Gidelim mi?"

"Gidelim."

Bu kibar pandomimi kimin için oynadığımızı ya da Declan'a konuşmamızdan bahsedersen bunu bileceğini söyleyen siyah saçlı adamın sadece içi boş bir tehdit olup olmadığını bilmiyorum. Ama her oyunun kuralları vardır. Eminim casusluk oyununda da gizli gözetlemeyi içeren pek çok kural vardır. Hazırlıksız yakalanmaktansa rolünü tam olarak oynamak daha iyidir.

Helikopterle havaalanındaki özel terminale gidiyoruz. Declan'ın jeti pistte bekliyor, motorları zaten çalışıyor. UPS için bir paket teslim ediyormuş gibi duygusuz bir verimlilikle beni birinden diğerine fısıldıyor.

Jetinin merdivenlerinin dibinde beni iki yanağımdan resmen öptü.

"Güle güle, Sloane."

Dönüyor ve bir bakış bile atmadan uzaklaşıyor.

Soğukkanlı tavrının bir hile olsa da canımı acıtmadığını düşünerek merdivenlerden çıkıyorum ve mutfak yanındaki büyük kaptan koltuklarından birine oturuyorum. Sandalyelerin arasındaki masada bir kitap var.

Kahlil Gibran'dan "Peygamber". Sayfalardan biri köpek kulaklı. Ona döndüğümde, tek bir pasajın altı çizili.

"Aşk, ayrılık saatine kadar kendi derinliğini bilmez."

Boğazım daraldı, fısıldadım, "Ben de, gangster. Ben de."

Kabin kapısı kapanır. Uçak havalanıyor. Kucak kemerimi bağlıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bu aptalca şeyin asla işe yaramadığını fark edene kadar kütü solunumu yapıyorum.

Sonra mutfaktaki içki dolabını yağmalıyorum ve beş yüz dolarlık bir şişe şampanyayla sarhoş oluyorum, çünkü onu şimdiden özledim.

OceanofPDF.com

NAT

K Age, Sloane'u almak için LaGuardia'ya gitmeme izin vermedi. O da gitmedi. O da gitmedi.

çok tehlikeli olduğunu söyledi. Şu anda her şeyin çok değişken olduğunu ve ortalık sakinleşene kadar gözünün önünden ayrılmayacağımı söyledi. Karşı koydum tabii ki. O benim en iyi arkadaşım, dedim.

Bana ihtiyacı var.

Sloane'un ihtiyacı olan tek şeyin topladığı kırık kalpleri koyabileceği büyüklükte bir kap olduğunu söyledi.

Sonra bunun bir tuzak olabileceğini fark ettim. Declan son birkaç hafta içinde Amerika'daki diğer tüm mafya babalarını öldürmüştü. Kage'i ortaya çıkarmak, ayakta kalan son kişiyi yakalamak için mükemmel bir yol olurdu.

Sırf bu yüzden gitmemeyi kabul ettim. Çünkü Kage'i kaybetme düşüncesi benim için Sloane'u kaybetme düşüncesi kadar korkutucu.

Sonunda kızın otoparktan kaçırıldığı güvenlik videosunu silmek zorunda kaldı. O kadar çok izledim ki, neredeyse gözyaşı kanallarım yıpranıyordu.

Kage'in şoförü arayıp Sloane ile birlikte havaalanından yola çıktığını söylediğinde panik atak geçiriyorum.

"Ne kadar süreceğini söyledi mi?" Ofisteki büyük yönetici koltuğunun önünde bir ileri bir geri yürürken ellerimi sıkarak soruyorum.

"Sakin ol bebeğim," diyor usulca, hiçbir şeyi kaçırmayan o keskin kara gözleriyle beni izliyor. "Gel kucağıma otur."

"Oturamıyorum. Korkuyorum. Ya yaralıysa?" "Yaralı değil."

"Ama nereden biliyorsun?"

"Çünkü o strafor fıstıklar gibi yok edilemez." "Ya da egon."

Gözleri kızarıyor. "Bu duyduğum şımarıklık mı?"

"Sevmiyormuş gibi davranma."

Gırtlaktan gelen bir sesle, "Buraya gel de sana ne kadar olduğunu göstereyim." diyor.

İç çekerek dönüyorum ve diğer yöne doğru ilerliyorum. "Sonra görüşürüz. Özür dilerim. Dikkatim çok dağınık. Beş yaşımdan beri onunla konuşmadan geçirdiğim en uzun süre bu ve sanki bir uzvum eksikmiş gibi hissediyorum. Telefonda konuştuğumuzda sesi her zamanki gibi iyiydi ama bu sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor. Ya rol yapıyorsa? Ya mutlu görünmesi için onu zorluyorsa? Ya-"

Kage uzanıp beni kucağına çekiyor ve elini çeneme doluyor. Gözlerimin içine bakarak, "O iyi, bebeğim" dedi.

Beni derinden öpüyor. Anında gevşiyorum, iri ve sert vücudunun karşısında eriyorum, ağzının verdiği hissi seviyorum.

"Daha iyi misin?" diye fısıldıyor hava almaya çıktığımızda.

Yüzümü boynuna saklıyorum. "Daha iyi. Eğer ona zarar verirse, lütfen onu öldürür müsün?"

Nefes veriyor. "Eğer yapmazsam burada huzur olmayacağını görebiliyorum."

Masasında cep telefonu alıyor. Kalbim çarpmaya başladı. Kucağından atlıyorum ve ellerimi yüzümün iki yanına koyup dudağımı ısırarak telefona bakıyorum.

Kage başını sallayarak sandalyeyi çevirir ve ona uzanır. Hiçbir şey söylemeden cevap veriyor, ki bu yaptığı garip bir şey, sonra bir süre dinliyor. Sonra telefonu kapatıyor ve bana bakıyor.

"Yukarı çıkıyor."

Sevinç ve dehşet dolu küçük bir ses çıkarıp odadan asansör katına doğru fırlıyorum.

Ön kapıda asansörler var. Yüksek bir binanın en üst katındayız.

Mojo oturma odasının zeminine yayılmış pozisyonundan başını kaldırıp bana bakıyor. Dayanışma için havlıyor, sonra hemen tekrar uykuya dalıyor.

Asansör yavaşlayarak dururken nefesimi tutuyorum. Kapılar kayarak açıldı ve işte orada.

Cehennemdeki bir yoga inzivasından dönüyormuş gibi görünüyor.

Sorun güzel bir krem kaşmir kazak, tasarım skinny jean ve yüksek topuklu ayakkabılardan oluşan kıyafeti ya da her zamanki gibi güzel olan yüzü değil. Belki daha ince olsa da.

Gözleri.

Normalde kuru olan berrak yeşil gözleri, onu daha iyi tanımasam gözyaşı olduğunu düşüneceğim garip, sulu bir maddeyle dolup taşıyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tereddütle "Sloane?" diyorum.

Yüzü buruşuyor. Elindeki çantayı düşürdü. Hıçkırıyor, yüksek sesle "Nasılsın abla?" diyor ve kollarını bana doluyor.

Alkol kokusu alıyorum ve rahatlıyorum.

Sadece sarhoş, ağlamıyor. Ağlamak dünyanın sonu demek.

"İyiym, çok endişelendim, o piçin seni aldığına inanamıyorum, sana zarar verirse Kage onu öldürür, aman Tanrım, seni çok özledim, iyi misin?"

"Harikayım. Harikayım bebeğim, tek kelimeyle harikayım." Gülüyor.

Kulağa çılgınca geliyor.

Uzaklaşıyorum ve onu kol mesafesinden tutuyorum. Yüz ifadesini inceleyerek, "Tüylerimi diken diken ediyorsun." diyorum.

"Kızım," diye hıçkırıyor, "aynı."

Yine çılgına dönmüş bir halde, ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Sloane, konuş benimle! Yaralandın mı?"

Şiddetle başını sallıyor. "Sanki tüm derim soyulmuş ve kaynar suya atılmışım gibi hissediyorum ve orada da canlı bir kablo var, yani canlı canlı haşlanırken elektrik çarpıyor. Hayır. Hayır, hayır, öyle değil. Aynı anda hem boğuluyor, hem kızgın kömürlerin üzerinde kavruluyor, hem de çok yüksek bir binadan aşağı itiliyormuşum gibi hissediyorum. Korkunç bir şey. En kötüsü! Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Şimdi tamamen kafam karıştı. "Neyle uğraşacaksın, tatlım? Sen neden bahsediyorsun?"

Arkamdan Kage, "Bana aşık olmaktan bahsediyor gibi geldi" diyor.

İkimiz de ona bakıyoruz. Sonra birbirimize bakıyoruz. Sonra Sloane yorgun bir şekilde "Siktir." dedi.

"Ön kapıyı kapat!" diye bağırdım. Seni kaçıran kişiye aşık mısın?"

Yüzünü buruşturuyor. "Yani... belki? Bunun gerçekten aşk olduğunu nereden biliyorsun?"

Kage kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Eğer onun için ölmeye hazırsan bu sadece aşktır."

İniltisi zayıf, sefil ve neredeyse ama değil gözyaşlarından bile daha endişe verici.

"Oh, hayır. Sloane, ona karşı bir şey hissetmiyorsun. Bu bazen kaçırılan insanların başına gelen bir şeydir. Kendilerini kaçıranlara karşı sempati duyarlar. Buna Stockholm Sendromu deniyor ve bu... Neden gülüyorsun?"

"Uzun hikaye. Biri bana bir içki getirebilir mi lütfen? Sanırım önümüzdeki birkaç günü komada geçirmek istiyorum."

Beni geçip oturma odasına giriyor ve kendini yüzüstü kanepeye atıyor. Çaresizce Kage'e bakıyorum, her nasılsa olayların bu şekilde gelişmesine şaşımamış görünüyor.

"Buna dikkat etsen iyi olur," diyor çenesini ona doğru sallayarak. "Size biraz viski getireyim. İşinize yarayabilir gibi görünüyor."

Beni alnımdan öpüyor, sonra mutfağa doğru ilerliyor. Aceleyle Sloane'un yanına gidiyorum, kanepenin yanında yere diz çöküyorum ve saçlarını okşuyorum.

Başını çevirip bana baktı. Sustu. "En kötü kısmı ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Ondan hoşlanıyorum. Zeki biri. Ve komik. Aman Tanrım, o kuru espri anlayışı. Tıpkı benimki gibi! Ve o inatçı

benim gibi. Daha fazla. Adamın ne kadar inatçı olduğuna inanamazsınız. Neredeyse bir katır."

Yüzü yine berbat oldu. İnliyor. "Turistleri Büyük Kanyon'un dibine götürdükleri katırlardan biri gibi."

Neler olduğundan emin değilim ama onu kaçıran kişiye aşık olmasına imkan yok. O aşık olmaz. Bu onun yapacağı bir şey değil. Ve ona da değil.

Acaba bu travmatik bir olaydan sonra meydana gelen bir tür dekompresyon mu? Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece yatıştırıcı bir ses çıkarıp saçlarını okşamaya devam ediyorum.

Sırt üstü dönüyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine atıyor. "Ve güzel kokuyor. Sigara içmediği zaman yani. Ve çok cömert. Tanrım, mücevherleri görmeliydin! İşte, şuna bak."

Kolunu bana doğru uzatıyor ve soyulma korkusuyla dışarıda takmayacağım kalın bir elmas tenis bileziğini gösteriyor.

"Bunu sana o mu aldı?"

"Evet. Ve kıyafetler. Bir sürü kıyafet. La Perla iç çamaşırları. Her renkte kaşmir kazaklar. On üç yüz dolarlık kotlar, Tanrı aşkına. Kim tutsağı için bunu yapar ki? Ve beni MS-13'ten korudu! Hayatımı kurtardı!" İnliyor. "Ve ben hastanedeyken-"

"Hastane mi?" Telaşla tekrarlıyorum. Beni görmezden geliyor.

"-benimle kaldı ve bana masal anlattı ve deveye benzediğimi söylese de bunu gerçekten kastetmemiştı. Ve hemşire hamile olduğumu söylediğinde-"

"Hamile mi?"

"-Gelip beni alması için Stavros'u aradı. Bunu yapmak istemedi ama yaptı çünkü Stavros'un bebeğın babası olduğunu ve yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyordu ama Stavros'un bebeğın babası olmadığını öğrenince beni tekrar kaçırdı!"

"Bebeğın babası kim?" diye bağırdım.

Bunu atlar ve Declan'ın olumlu özelliklerini sıralamaya durmadan devam eder, ta ki kendini tüketene kadar -bu biraz zaman alır- ve sessizliğe gömülür.

Şaşırmış bir şekilde oturuyorum.

O gittiğinden beri çok şey oldu.

Ve açıkça görülüyor ki Declan'la seks yapıyormuş.
Duygusal seks.

Hiç sahip olmadığı türden.

"Vay anasını," diyorum sessizce. "Ona aşıksın."

Düşünceli bir anın ardından tamamen sakinleşiyor.
"Evet. Ne kadar korkunç. Evde hiç siyanür var mı acaba? Eğer aşk böyle bir şeyse, kendimi hemen öldürmek istiyorum."

Bunu geçiştiriyorum çünkü sadece dramatik davranıyor ve drama onun göbek adı. "Ama, eğer ona aşıksan... neden buradasın?"

Sessizliği tuhaf bir şekilde gergin görünüyor. "Kage sana ne söyledi?"

"Sadece Declan aradı ve seni geri getireceğini söyledi. Ayrıntılara giremeyecek kadar zihinsel bir çöküş yaşamakla meşguldüm. Neden?"

Aniden oturdu ve bana baktı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Göz kırpıyorum. "Tamam, şimdi beni gerçekten korkutmaya başlıyorsun."

Ellerimi tutuyor ve sıkıyor. "Sadece bir saniye dinle." Bir nefes alıyor, yavaşça bırakıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bu şey..." Bir hıçkırık için duraklıyor, sonra baştan başlıyor. "Declan'la aramızdaki bu şey karmaşık. Onun hayatı karmaşık."

Ben de sertçe, "Bir de bana sor. Bir suçluyu sevmek parkta yürümek gibi bir şey değil. Alışmak zorunda olduğun silah sesleri çok saçma."

Sloane gözlerini açtı ve bana çok garip bir bakış attı. Daha önce hiç görmediğim bir bakış, sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor.

Ya da söylenmemesi gerekenler.

"Ne olursa olsun, en iyi arkadaşım olduğumu ve seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Hiç kimse ve hiçbir şey aramıza giremeyecek."

Alnımı kırıştırıyorum. "Bu bebekle mi ilgili?" "Bebek falan yok."

"Hamile değil misin?"

"Hayır."

"Kafam çok karışık."

"Buradayım çünkü Declan'ın bazı işleri halletmesi gerekiyordu ve o hallederken benim onun yanında olmam güvenli değildi."

Derin bir şaşkınlık duygusuyla ne dediğini anlıyorum. "Ama Kage ile güvende olacağını düşündü?"

"Evet. Sayılır." Yüzünü buruşturuyor. "Dediğim gibi, karmaşık bir durum."

"O zaman benim için karmaşıklaştırma."

Yavaş bir nefes veriyor, sonra üzüntüyle mırıldanıyor: "Yapamam."

Şimdi kafam daha da karıştı. "Sana  ltimatom mu verdi? O ya da ben gibi bir Şey mi?"

"Hayır. Bana asla ŐeĒim yaptırmayacağını söyledi." Ellerimize bakıyor. Sesi yumuşuyor. "Ama senin ŐeĒebileceğini düşündü."

Şiddetle "Asla olmaz." diyorum.

Bana baktığında ısrar ediyorum, "Hayatta olmaz, Sloane. EmdiĒin Hitler'in siki de olsa umurumda deĒil, sen her zaman benim en iyi arkadaşım olacaksın."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını birleŐtirdiĒimiz ellerimize bırakıyor ve kahkahalara boĒuluyor.

Başının tepesine bir surat işareti yapıyorum. "Birimizin bunun komik olduĒunu düşünmesine sevindim."

Başını kaldırıyor ve bana sırtıyor. "EĒer g lmeseydim bebeĒim, kendimi vurmak zorunda kalırdım."

Kage mutfaktan iki bardak viskiyle döndü. Onları bize uzattığında, "Tatlım, Declan seni aradığında Sloane'u neden geri getireceĒi konusunda sana ne söyledi?" diye soruyorum.

HiĒ tereddüt etmeden cevap veriyor. "Bazı işlerini halletmesi gerektiğini ve onun etrafta olmasının güvenli olmadığını söyledi."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Zaten endişeden duvarlara tırmanıyordun. Buna bir yenisini eklemeyecektim."

Garip bir Şekilde suĒlu görünen Sloane'a bakıyorum, sonra tekrar Kage'e. "Bana söylemediĒin başka ne söyledi?"

Kollarını kocaman g Ēs n n üzerinde kavuşturur ve onaylamayan bir ses tonuyla Şöyle der: "O senin strafor fıstık kız arkadaşın.

hayatının aşkıdır."

Ağzım açık kaldı. "Bir dakika. Siz arkadaş mısınız?
Şimdi mi?"

"Hayır. Ama bana büyük bir iyilik yaptı, o yüzden şimdilik ateşkes konusunda anlaştık."

"Ne?" Elimdeki viski bardağını bırakarak ayağa fırladım.
"Artık savaşta değil misiniz?"

"Şu an için değil. Ne kadar süreceğini göreceğiz."
Sloane'a doğru karanlık bir bakış atarak, "O İrlandalı kurnaz bir herif. Kollarında bir sürü numara var."

Sloane'un dudaklarını kaldıran gülümseme küçük ve gizemli.

Şaşkınlıkla bir ileri bir geri bakıyorum. "Benden sır saklıyorsunuz!"

Kage beni kollarına çekti. "Senden sır saklamıyorum bebeğim. Sana tam olarak ne dediğini söylememi istiyorsan, kelimesi kelimesine tekrar edeceğim."

"Kesinlikle yapacaksın," diyorum zorla, kollarımı boynuna dolayarak. Ona kızgın olduğumda bile karşı konulmaz biri.

Beni usulca öpüyor ama bu öpüşme hızla tutkuya dönüşüyor. Yaklaşmak için parmak uçlarımda duruyorum. Aşağı uzanıyor ve iri elleriyle kıçımı kavrayıp beni kasıklarına doğru çekiyor. Göğsünden bir zevk hırıltısı yükseliyor.

Sloane sert bir şekilde, "Ben hâlâ buradayım çocuklar. Bilesiniz diye söylüyorum."

Sırıtarak Kage'den ayrılıyorum ve ona bakıyorum. "Bu bana şunu hatırlattı. Baş nedime elbisenin rengi için allık nasıl olur?"

Sloane'un ağzı açık kalır. Gözleri kocaman oldu.
"Evleniyor musun?"

Kage kaşlarını çatıyor. "Taşı fark etmedin mi? Sana çok küçük olduğunu söylemiştim bebeğim."

"Bu on karat, tatlım. Daha fazla olsaydı bileğime destek takmam gerekirdi."

Sloane koltuktan kalkıp elimi tutuyor ve platin ve pırlanta nişan yüzüğüme bakakalıyor. Yüksek sesle "Ben onu kokteyl yüzüğü sanıyordum!" dedi.

"İşte bu," diyor Kage, sinirlenerek. "Sana daha büyük bir şey getireceğim."

Sloane hâlâ şok içinde elime bakıyor. Bana bakıyor, gözleri kocaman.

"Karmaşık demişken... düğün için benim artı birim diğer konuklarınız için küçük bir sorun teşkil edebilir."

"Merak etmeyin. Herkese kapıda silahlarını kontrol ettireceğiz."

Sloane'un gözleri parlıyor. "Seni seviyorum kardeşim."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi tekrar oturalım. Bana gittiğinden beri olan her şeyi anlatmanı istiyorum, buna şu bebeğinle ilgili meselenin ne olduğu da dahil."

Kage yüksek sesle, "Bebek mi? Ne bebeği?"

Sloane ve ben birbirimize bakıp gülümsedik.

SLOANE

A Bir hafta geçti. Declan'dan haber alamıyorum. Onun için endişelenmemeye çalışıyorum ama fevkalade başarısız oluyorum. Bu arada,

Nat ve ben, geç saatlere kadar film izleyen, şarap içen ve erkeklere kafayı takan iki kız öğrenci birliği üyesi gibiyiz.

Ama bizim çocuklar yaşamak için kötü şeyler yapan tehlikeli yetişkinler.

Sekizinci gün, misafir odasında televizyonda saat on haberlerini izlerken FBI'ın müdür yardımcısının ani ölümüyle ilgili bir haber geldi. Henüz kırk sekiz yaşındayken Virginia'daki evinde ölümcül bir kalp krizine yenik düşmüştü.

Onu yatağında bulmuşlar. Hizmetçisi geç saate kadar uyuduğunu düşündüğünü ve sabah temizlik için geldiğinde onu yalnız bıraktığını söyledi.

Ekrandaki resim, bana casusluk işini teklif eden siyah saçlı adama ait.

Yatakta dimdik oturuyorum ve şarabımı yorganın üzerine döküyorum.

Declan'ın yaptığını biliyorum. Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum.

On dakika sonra Kage yatak odamın kapısını çaldı.
"Uyanık mısın?"

Natalie'nin geceliklerinden birini giyerek kapıyı çekip açtım ve ona baktım.

"Adamın aradı. Otuz dakika içinde gitmeye hazır olmanı istiyor. Ona sabah hazır olmasını söyledim ama o kadar bekleyemeyeceğini söyledi."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bir elimi göğsüme bastırmak zorunda kalıyorum. "Hazır olacağım. Buraya mı geliyor?"

"İnanılmaz bir şekilde, evet."

"Bu neden inanılmaz?"

Sadece bana baktı. "Oh.

Onu öldürebilirsin." "Evet."

"Ama

yapmayacaksın."

"Hayır,

yapmayacağım."

Ben "Teşekkür ederim" diyene kadar bir süre birbirimize baktık.

Öfkeli bir nefes çekti. "Şimdi ona zarar verirsem bana ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet. Nat ameliyatla taşaklarını alırdı." "Doğru."

Duraksıyor. Koyu renk gözleri daha da kararıyor. "Ama benim adamlarım aynı standartta tutulmuyor."

"Anlaşıldı. Dürüst olmak gerekirse, eğer çok kolay olsaydı sanırım hayal kırıklığına uğrardım."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Ona, bana verdiği bilgiye nasıl ulaştığını öğrenmek istediğimi söyle."

"Ne bilgisi?"

"FBI'nın beni hapse atmak amacıyla bir düzine yıl öncesine kadar hakkımda bir dosya hazırladığını öğrendim."

Bana her şeyi gönderdi. Görünüşe göre çok yaklaşmışlar. Ama her nasılsa, tüm bu bilgiler artık yok. Sanki hiç var olmamış gibi silinip gitmiş."

Koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır," diyorum tereddüt etmeden, delici bakışları altında irkilmeden. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Bir süre sonra sert bir şekilde, "Bilsen bile bana söylemezsin," diyor.

Yumuşak bir sesle, "Sana saygısızlık etmek için söylemiyorum." diyorum.

"Ne olduğunu biliyorum. Ve söylemeliyim ki, içinde olduğunu düşünmemiştim."

"Sen de ben de."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Pekâlâ. Eşyalarını topla ve Nat'e veda et."

Gitmek için döndüğünde, "Kage?" diye sordum. Geri dönüp bekliyor.

"Hakkınızdaki tüm bilgilerin yok olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Gülümsemesi küçük, o kadar küçük ki neredeyse hiç yok. "Büroda bağlantısı olan tek kişi sizin İrlandalı değil."

FBI'da çalışan birini mi tanıyor? Hassiktir.

Bu ne anlama geliyor? Declan'ın casus olduğunu biliyor mu?

Panik kalbimin gök gürültüsü gibi atmasına neden oluyor. İfademi tamamen nötr tutmak zor ama sanırım bunu başarıyorum.

Kage'in gülümsemesi daha da genişliyor. "Ona bunu söylediğimde, hattın diğer ucunda garip bir duraklama oldu. O

Muhtemelen şu anda takındığınız ifadenin aynısını takınıyorsunuz."

Duvara yığılmadan önce gözden kaybolmasını bekliyorum.

Binanın otoparkında Nat ve ben yan yana durmuş, el ele tutuşmuş bir sıra silahlı Rus'un arkasında duruyoruz. Kage adamlarının önünde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Büyük siyah bir Escalade yanaştığında, adamlar tüfeklerini kaldırıp arabaya doğrulturlar.

Declan'ın gözümün önünde kurşun yağmuruna tutularak öldüğünü hayal ederek bir nefesi bastırıyorum ve Nat'in elini daha sıkı sıkıyorum.

Cip durur. Declan sürücü kapısını açıyor ve iniyor. Gözleri benimkileri buluyor. İçlerindeki açlık hissediliyor.

Yanımda Nat mırıldanıyor, "Vay canına. Gözleri çok mavi." Kage omzunun üzerinden ona ekşi bir bakış fırlatıyor.

Declan cipin ön tarafında yavaşça yürüyor, kravatını düzeltiyor ve diğer herkesi ve silahlarını görmezden gelerek doğrudan bana bakarken dudaklarını yalıyor.

"Bu kadar mesafe yeterli," diye emrediyor Kage.

Declan durur. İki adam bir an için birbirlerini değerlendirir. Kage'in adamları huzursuz, parmakları tetikte, çekmek için kaşınıyorlar. Havadaki gerilim o kadar yoğun ki çığlık atmak istiyorum. Nat'in eli titriyor.

Sadece Declan ve Kage sakin kalır.

Kage ile göz temasını sürdüren Declan, "Kız arkadaşına veda et bebeğim," diyor.

Sesi pürüzsüz ve sorunsuz, ama altındaki ihtiyacı duyuyorum. İçimi helyum gibi canlı ve geniş bir şeyle dolduruyor.

Nat ve ben kollarımızı birbirimize doladık ve sarıldık.

Kulağıma fısıldadı, "Kutsal inek, o çok yoğun." "Bir de bana sor."

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Hiçbir şeyden olmadığım kadar eminim."

"Çünkü ve sadece zaman I konuştuk için

Onu, o senin parçalanmış cesedini kapımızın önüne atmakla tehdit ediyordu." "O ve sadece kişi Ben de

hiç met kim daha fazla benden daha dramatik. Ama o aslında bir kedicik. Söz

veriyorum." İç çekiyor. "Yerleşir yerleşmez beni ara."

"Yapacağım. Seni

seviyorum." "Ben

de seni seviyorum."

Onu son bir kez sıktıktan sonra bırakıyorum ve Kage'e dönüyorum. "Benim için ona iyi bak."

"Yapacağımı

biliyorsun." "Ve

teşekkür ederim."

Declan'a bakıyor ve sesi karanlık bir ton kazanıyor. "Bana henüz teşekkür etme. Bu iş daha bitmedi."

Nat usulca uyarıyor, "Tatlım."

Sert yanağını öpüyorum ve gülümsememeye çalışıyorum. Declan benim için yolcu kapısını açıyor ve ben de atlıyorum.

"Emniyet kemeri," diyor huysuzca, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Ben de seni özledim.

Tek bir el bile ateş etmeden uzaklaşıyoruz. Yan aynadan

Nat ve Kage'in uzaklaşmasını izliyorum ve bu hikayenin nasıl olduğunu merak ediyorum.

Dostlar, aşıklar ve düşmanlar arasında birimizin canı
yanmadan bir şey olmaz.

Dürüst olmak gerekirse, bunun mümkün olduğunu
sanmıyorum.

Bizimki gibi çarpık bir hikayede, sonunda mutlaka biri
ölür.

OceanofPDF.com

DECLAN

O Havaalanına giderken ikimiz de konuşmuyorduk. Göz ucuyla onu izliyorum.

pencereden geçen şehir ışıklarına bakıyor, ama konuşması için onu zorlamıyorum. Kafasının içinde, düğümler üzerinde çalışıyor. Sözünü kesmemem gerektiğini biliyorum.

Jetimin kabinine girer girmez onu kollarıma aldım ve derinden öptüm.

Küçük bir rahatlama sesi çıkararak ve sanki dizleri çözülüyormuş gibi bana doğru sarkarak karşılık veriyor.

Bir elimi saçlarına atıyorum. Omuzlarıma yapışıyor. Merdivenler katlanıp kabin kapısı kapanana kadar ateşli bir caresizlik içinde öpüşüyoruz. Sonra gözlerini açıyor ve benimkilerin derinliklerine bakıyor.

Nefes nefese bir sesle, "Demek ABD hükümeti için çalışan bir casussun." diyor.

"Hayır. Ben İrlanda hükümeti için çalışan bir casusum."

Bunu sindirmek için bir an alıyor ve şaşkınlıkla yavaşça gözlerini kırıştırıyor. "Çifte ajan mı?"

"Daha çok serbest bir ajan gibiyim. Kimse gerçekten neyin peşinde olduğumu bilmiyor."

Şaşkın bir duraksamadan sonra yavaş bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "Bu çok şeyi açıklıyor."

"O zaman anlaştık."

"Neymiş o?"

"Biz evleniyoruz."

Sonra a yendi, o gizler onu yüz içinde benim göğüs ve kahkahalara boğuluyor.

Saçlarını okşuyorum ve gülümsüyorum. "Balayımızda nereye gidelim?"

"En yakın akıl hastanesi nerede?"

"Ciddiyim."

"Ben de öyle."

Kararlı bir şekilde "Tartışmaya açık değil." diyorum.

"Kadınların nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" "Sen tipik bir kadın değilsin."

"Evlenme ihtimalimiz sıfır."

"Neden, üç yıllık bir flörtün ardından kabarık beyaz bir gelinlik ve beyaz bir çit mi istiyorsun?"

"Sikeyim hayır."

"Ben öyle düşünmemiştim.

Anlaştık." "Declan!"

"Bir gece için yeter, kadın. Bu konuda bana daha sonra bağırabilirsin."

Kollarımda kaskatı ve dirençli durmaya devam edince u s u l c a "Lütfen" diye ekliyorum.

"Oh, sen kötüsün."

"Hiçbir fikrin yok."

"Sanırım bir fikrim var." diyor sertçe.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha da sert.

Bana uçuyormuşum gibi hissettiren yükseklik değil,
çünkü henüz havada bile değiliz.

OceanofPDF.com

SLOANE

When Biz olsun geri için ve
plaj ev Martha's Vineyard'da saat çok
geçtir. Ya da çok erken,
Nasıl baktığınıza bağlı. Spider ve Kieran ön kapıdalar,
tüfekleri ellerinde.

Onlara küçük bir el sallıyorum. Spider gülümsüyor ve
çenesini kaldırıyor. Kieran sırtarak bana gösterişli bir selam
gönderiyor.

Kapıdan geçerken, "Keyifleri yerinde gibi görünüyor,"
diye not ediyorum.

Declan, "Çünkü korkusuz liderleri geri döndü." diyor.

"Ah. Bu kadar sadık adamlara sahip olmak sizin için iyi
bir duygu olmalı."

Sesi kuruyor. "Kendimden bahsetmiyordum." Bu
beni gülümsetti.

Dairesel araba yoluna park ediyoruz. Evin girişinin
önünde on silahlı adam daha bekliyor. Declan daha sürücü
koltuğundan kalkmadan içlerinden biri yolcu kapısını
açıyor ve arabadan inmeme yardım ediyor.

Onu tanıyorum. Spider'inkini kurtarmak için neredeyse
serçe parmağımı keseceğim gece mutfaktaki adamlardan
biriydi.

Başını eğerek Galce bir şeyler söylüyor. İçeri girdiğimizde Declan'a ne olduğunu sordum.

Onun gülümseme o eğlenerek. "Kabaca tercüme edildi, "Evinize hoş geldiniz kraliçem."

"Gerçekten mi? Ne kadar harika. Bütün erkeklere bana böyle seslenmelerini söyler misin?"

"Hayır."

"Tamam. Benim yerime Kieran'a söyletirim."

Kıkırdıyor, sonra elimi tutuyor ve beni çekiştirerek ana yatak odasına doğru götürüyor. Sırf onu kızdırmak için esnedim. "Sanırım yatmadan önce uzun ve güzel bir banyo yapacağım."

"Sonra alabilirsin."

Masumca soruyorum, "Neyden sonra?"

Bana için için yanan bir bakış fırlattı. "Sana neden karım olmak istediğini gösterdikten sonra."

Yatak odasının kapısını iterek açtı, beni içeri çekti, sonra kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Başka bir açıklama yapma zahmetine girmiyor, sadece beni tutuyor ve sertçe öpüyor.

Nefes nefese gülerek ayrılıyorum. "Biri beni özledi mi?"

Başımı ellerinin arasına alarak homurdanarak şöyle dedi: "Evet. Sen ve o ukala ağzın ve o mükemmel kışın. Neredeyse deliriyordum. Senden bir daha asla bu kadar uzun süre ayrı kalmak istemiyorum."

Kalbim mutlulukla çarpıyor. Onun hayranlık dolu güzel mavi gözlerine bakıyorum ve yüzümü kaplayan aptal gülümsemeye engel olamıyorum. "Sanırım bu ayarlanabilir... efendim."

Göz kapakları iner. Çenesinde bir kas esniyor. Dudaklarını yalıyor, sonra beni tekrar öpüyor, ben başımı tutarken

Kollarımı beline doladım. Boğazından erkeksi bir zevk sesi çıkararak ağızından derin derin içiyor.

Öpüşme bittiğinde, ikimiz de düzensiz nefes alıyorduk.

"Sana bir eve dönüş hediyem var," diye fısıldıyor.

"Oh, güzel. Kaç karat?"

Kaşlarını çatıyor. "Yüzüğün için kaç karat istiyorsun?"

"Ben yüzükten bahsetmiyordum. Yüzük dışında da pek çok mücevher parçası var." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Mesela taşlar gibi. Cambridge Düşesi'nin Prens William'la düğününde taktığını gördünüz mü?"

Gülümsememeye çalışıyor ama başaramıyor. "Evet."

"Bunun gibi. Sadece daha büyük."

"Yani bir taş."

"Şimdi anlıyorsun."

"Seni ilk gördüğüm andan beri çok bakımlı olduğunu biliyordum. Buraya gel."

Elimi tekrar tutarak beni yatağa doğru götürüyor. Sonra sessizce duruyor ve ben ipek nevresimin üzerinde özenle dizilmiş sergiye bakarken yüzümü izliyor.

Göğsümde bir kızarıklık beliriyor ve belli belirsiz, "Ne koleksiyon ama," diyorum.

Elini yavaşça omurgamdan yukarı kaydırıyor ve ensemini kavlıyor. Kulağıma doğru eğilerek, "En sevdiğini seç." diyor.

Meme uçlarım sıkışıyor. Ağızım kuruyor. Bacaklarımın arasında, üst bedenimi ısıtanla eşleşen bir ısı nabızı atıyor. Aman Tanrım. Bayılacağım.

Yine de tüm eğlenceyi kaçırmak istemiyorum, bu yüzden kırbaçlara, kırbaçlara bakarken kendimi yavaş nefes almaya zorluyorum,

ve kürekler yatağın bir kenarından diğerine sıralanmıştır.

Kırmızı-siyah deri, örgülü saplı ve ucundan uzun deri püsküller sarkan bir tanesini gösteriyorum.

Declan boynuma masaj yaparak alçak sesle onaylıyor.
"Bunu ben de sevdim. Kıyafetlerini çıkar."

Geride duruyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana ateşli bir şekilde bakıyor.

Bekliyorum.

Kutsal peynir ve pilav, bu adam bir kızı nasıl karşılayacağını iyi biliyor.

Paltomu çıkardım ve yere düşmesine izin verdim. Ellerim titreyerek bluzumun düğmelerini açıyorum. Uzun kollu, beyaz ipek bir bluzdu bu, Nat'i ziyaret etmek için New York'a ilk gittiğimde yanımda getirmişt看, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Tüm kıyafetlerim beni götürdükleri Bentley'in bagajındaydı ve Nat onları benim için evlerinde saklamıştı.

Declan'a o gece giydiğim Betsey Johnson pembe tül eteğe ne olduğunu sormak için aklıma bir not alıyorum, sonra kafamı tüm düşüncelerden arındırıyorum ve bluzu omuzlarımdan sıyrıyorum.

Sütyenim de onu yere kadar takip ediyor.

Kotumun fermuarını açıp fermuarı indirirken Declan hevesli gözlerle bana bakıyor. Dudaklarını yalayarak onları çıkarmamı izliyor. Külotumu titreyerek çıkarıp bir kenara attığımda, uzun bir süre çıplak bedenime bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

Sonra etrafımda dayanılmaz derecede yavaş bir daire çiziyor.

Arkamdan, boynumdaki saçlarımı tarıyor. Ensemde öpüyor, sonra ağzını boğazımın kenarına götürüyor.

ve nazikçe oramı ısıyor, diğer elini önümde ve bacaklarımın arasında gezdiriyor.

Arkamda durarak, kulağıma doğru ateşli bir şekilde hırlıyor, "Bu benim. Söyle."

Büyük eli cinsel organımı kaplıyor ve sıkıyor.

Beklentiyle zor nefes alarak fısıldıyorum, "Senindir."

İhmalim için bacaklarımın arasına hafif bir tokat yiyorum.

Zıpladım ve "Bu sizin, efendim."

dedim. "Evet, bebeğim. Benim. Ve bunlar."

Elini göbeğimden sol göğsüme doğru kaydırıyor, onu da sıkıyor, sonra sağ göğsümü, meme uçlarımı ağzı için ağrıyana kadar parmaklıyor.

"Evet, efendim. Onlar sizin."

Göğsünden alçak, memnun bir homurtu yükseliyor. Elini göğüs kafesimin ortasına kadar kaydırıp zonklayan kalbimin üzerine bastırıyor.

"Ve bu," diye fısıldıyor boynuma sokularak. "Bu da mı benim bebeğim?"

Kesik kesik nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıp göğsüne yaslanıyorum. Tüm vücudum elektrikle titriyor. Duygular damarlarımda ateş gibi dolaşıyor. Tenim o kadar hassaslaştı ki, sanırım takım elbisesinin ceketinin her bir lifini kürek kemiklerimde hissedebiliyorum.

"Evet, efendim. Her şeyim, efendim. Her şeyim sizindir."

Tenime karşı sert bir nefes veriyor. Bir elini saçlarıma sokup diğerini boğazıma dolayarak başımı geriye çekiyor ve beni öpüyor.

Ağzımı açıyorum ve almasına izin veriyorum, ereksiyonunun kıcıma girdiğini hissediyorum, yakında alacağını biliyorum

Bana ihtiyacım olanı verin ve bunun için yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Öpüşmeyi kestiğinde, "Kıpırdama, yoksa cezalandırılırsın" der.

Yatağın sol tarafındaki şifonyere doğru yürür ve bir çekmeceyi açar. Eğildi ve içinden bir şey çıkardı. Bana döndüğünde bir elinde bir çift kelepçe, diğerinde siyah kadife bir göz bağı tutuyordu.

"Dizlerinin üzerine çök."

Sesi o kadar sıcak ve karanlık ki içimi bir ürperti kaplıyor. Bu onun Alfa sesi, baskın olan. Pavlov'un köpeği gibi tepki veriyorum ve yere çökerken salyalarım akmaya başlıyor.

Bana doğru yürüyor, acele etmiyor, beni ne kadar bekletirse ihtiyacımın o kadar artacağını biliyor. Ondan önce hiç kimsenin, tek bir erkeğin bile benim hakkımda bunu nasıl anlamadığını anlamıyorum. Ben bile kendim hakkında bunu anlamadım.

İçimde kapalı olduğunu ya da en başta orada olduğunu fark etmediğim kapıları açtı.

"Bana ellerini ver."

Kollarımı kaldırıyorum ve bileklerimi birleştirerek ellerimi gösteriyorum. Kelepçeleri ellerimin etrafına geçirip sıkıca kapatıyor. Sonra eğilip göz bağını gözlerimin üzerinden geçiriyor, arkasındaki lastiği ayarlıyor ki tam otursun ve hiçbir şey göremeyeyim.

Beni dizlerimin üzerinde titreyerek, sarsılarak yutkunurken, kör olmuş bir halde bırakarak uzaklaşıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor.

Bacaklarımın arası sıırıslıkıam. Hissettiğim kadar şişip şişmediğini görmek için uzanıp klitorisime dokunmak istiyorum, ama bana izin vermedi, bu yüzden sadece bekliyorum ve titriyorum, muhteşem bir şekilde yaşadığımı hissediyorum.

Kumaşın kayışını duyuyorum. Aşağı çekilen bir fermuarın vızılıtısını. Kıyafetlerini çıkartıyor. Çok uzun sürüyor.

O kadar tahrik oldum ki, patlamak üzereyim.

Sonra sesi kulağıma yaklaştı. "Seni bağlı ve gözlerin bağlıyken sikeceğim, tatlı kız. Ama önce amını yiyeceğim ve o mükemmel kıını kıpkırmızı yapacağım."

Nefes verişim bir inilti.

"Eğer ben izin vermeden gelersen, memnun olmam. Beni memnun etmek istiyor musun?"

Bir şeyler geveliyorum. Daha çok gevezelik gibi. Sanırım olumlu bir cevaptı ama Declan "Aferin kıızıma" diye ne kadar emin olamadım.

Bu iki basit kelime beni nasıl da titretiyor. Duygularımı göğsümün içinde acı verene kadar nasıl genişletiyorlar.

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. Beni alnımdan usulca öpüyor. Nefesim kesilene kadar sert meme ularımlı sıkıyor. Sonra beni ayağa kaldırıyor ve yatağa doğru götürüyor. Beni seks oyuncakları koleksiyonunun üzerine itiyor ve bir eliyle sırtımın ortasına bastırarak beni aşağıda tutuyor.

Sesi duygusallıktan pürüzlü, "Bana sahipsın, Sloane. Değersiz siyah ruhumun her köşesi. Yozlaşmış kara kalbimin her parçası. Hepsine sahipsın, ve sen

Hep öyle olacak. Ben senin kölenim, tam tersi değil. Bunu asla unutma."

Sonra deri kırbaacıyla bana öyle güçlü bir vuruş yaptı ki çığlık attım.

"Durmamı istiyorsan söyle," diyor dişlerini sıkarak ve beni tekrar kırbaçlıyor.

İnlemelerim yüksek ve kesik kesik. Kıçım yanıyor ve amım zonkluyor. Meme uçlarım gergin ve karıncalanıyor. "Daha fazla," diye yalvarıyorum. "Lütfen, efendim. Tekrar."

Galce bir şeyler söylüyor, övgü gibi bir şey. Bir darbe daha alıyorum, bir tane daha. Acı kıcımlı kavuruyor, ardından sıcaklık ve güçlü bir zevk dalgası geliyor.

Onun sözlerinden başka bir şey duymadan gelebilirim.

Beni kabaca sırtüstü döndürüyor, kalçalarımı ayırmaya zorluyor ve yüzünü bacaklarımın arasına sokuyor, açgözlü ağzıyla tıkanmış klitorisime yapışıp emiyor.

Eğilerek inliyorum ve ellerimi saçlarına gömüyorum.

Büyük bir parmağını içime sokuyor ve beni yerken onunla beni beceriyor ve ben çaresizce yatağa doğru kıvranıyorum.

"Çok güzel amına koyayım," diye homurdanıyor ve uyluğumun iç kısmındaki hassas eti ısırarak için duraklıyor. "Benim güzel kızım. Seni becermemi istediğini söyle."

"Beni becermenizi istiyorum, efendim. Lütfen, lütfen, lütfen."

Klitorisimi yalamaya ve emmeye devam ediyor, bunu yaparken meme uçlarımı çimdiklemek için uzanıyor. Çok iyi hissettiriyor, adını haykırıyorum.

Beni tekrar karnıma doğru döndürüyor ve kıcımlı tekrar kırbaçlıyor. İnce deri kayışlar derimin üzerinde bir

Duyduğum en güzel müziğe benzeyen keskin, ıslık gibi bir ses.

Rahatlamak için çaresizce, kırılıyorum ve yatağa sürtünmeye başlıyorum.

Kırbacı yere bırakan Declan beni dizlerimin üzerine sürüklüyor ve çıplak avuçlarıyla kıcımı ve üst baldırlarımı tokatlıyor. Sadece sırlıslık olmuştur amımı okşamak için duruyor ve bana tekrar şaplak atmadan önce klitorisimi çimdikliyor.

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum. Yalvarıyorum. Çılgınca ağlıyorum, iyi olmak ve boşalmamak için çok uğraşıyorum. Onu memnun etmeye çalışıyorum çünkü şu anda dünyada benim için önemli olan tek şey bu.

O benim dünyam ve içindeki her şey.

Yatak onun ağırlığıyla eğiliyor. Bir eliyle kalçamı kavıyor ve diğer eliyle sert aletini girişime doğru yönlendiriyor.

Nefes nefese, "Efendinden kibarca boşalmana izin vermesini iste, tatlı kız" diye emrediyor.

Kırık dökük fısıldıyorum, "Lütfen o güzel sert sikinizin üzerine boşalmama izin verin efendim. Usta-usta-lütfen-"

Minnettar bir iniltiyle içime giriyor ve beni hızlı ve derin bir şekilde sıklıkla başlıyor, kalçalarının her sert hamlesinde beni tekrar sikinin içine çekiyor. Vücuduma şok zevk dalgaları gönderiyor, amımdan başlayıp hızla her yere yayılıyor. Kısa nefesler alıyorum, yüzüm yorgana gömülmüş ve göğüslerim sallanıyor. Onun zevk homurtuları kulaklarımda çınlıyor.

Beni sikerken şaplak atmaya başlayınca orgazm oldum.

Çırpınarak ve haykırarak o kadar sert boşalıyorum ki küfrediyor. Etrafıma uzanıp klitorisimi okşuyor ve beni sarsıyor.

sikinin etrafında daha da sertleşiyor. İçimde o kadar derine gömülü ki, her nabızı ve sıkışmayı hissediyor. Orgazmım boyunca beni becermeye devam ederken alnını omurgama doğru indirerek inliyor.

Sonra o da geliyor, üzerime eğiliyor, göğüs derinliğinde homurtularla içime giriyor, elleri saçlarıma dolanmış bir halde dirseklerinin üzerinde duruyor.

Titreyerek, nefes nefese adımı söylüyor.

Ve sanki içimde bir baraj yıkılıyor. Bir ömür boyu birikmiş duygular kaburgalarımı kırıp beni paramparça ediyor.

Gözyaşlarına boğuldum.

"Angel," diyor nefes nefese ve telaşlı bir şekilde. "Bebeğim, neden ağlıyorsun?"

"Ağlıyorum çünkü seni seviyorum!" diye feryat ediyorum. İnanılmaz bir şekilde adam gülmeye başladı.

İlk başta yumuşak bir kıkırdama, ama hızla gerçek, göğsü titreten kahkahaya dönüşüyor. Onu öldürtebilecek bir kahkaha.

Geri çekiliyor, beni sırtüstü yatırıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor. Kısık bir iniltiyle tekrar içime itiyor. Sonra göz bağını yüzümden çekip alıyor ve burnumun ucunu öpüyor.

Sulanmış gözlerimin derinliklerine bakarak, "Söylediğin ilk mantıklı şey bu," diyor.

Sonra beni öpüyor ve kendisinin de beni sevdiğini söylüyor ve ben daha da çok ağlıyorum.

OceanofPDF.com

SLOANE

W

Gözlerimi açtığımda sabah olmuştu.

Yan yattım, pencerelere bakıyorum.

Pencerelere bakıyorum.

Perdeler kapalı, ama alttan bir parça ışık sızıyor ve altın rengi güneş ışınlarını zemine yayıyor. Declan arkamda uyukluyor, derin ve yavaş nefes alıyor, bir kolunu belime atmış. Burnu saçlarıma gömülü.

Çok dindar bir insan değilim ama mucizelere inanıyorum. Anlayamadığımız ama ne olursa olsun bizi harekete geçirme gücüne sahip pek çok şey olduğunu biliyorum. Gizemli şeyler. Harikulade şeyler. Ruha hitap eden büyük güzellikteki şeyler.

Uzun zamandır kırık olan ve sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğümüz yerlerde bizi iyileştiren şeyler.

Bu sessiz odada, bu sıcak yatakta, bu güzel adamla birlikte yatarken etrafımda mucizeler hissediyorum.

Declan kıpırdanıyor, bacaklarını geriyor. Kolu belime dolanıyor. Dudakları enseme buluyor ve beni nazikçe öpüyor.

Uykudan kalınlaşmış sesiyle, "Siz develer çok kötü horluyorsunuz," der.

Gölmeye başladım.

"Hiç komik değil. Gözümü bile kırpmadım."

"Yaşayacaksın."

Kollarında yuvarlanıyorum ve ona gülümsüyorum. O da karşılık veriyor ve saçlarımı yüzümden çekerek düzeltiyor.

"Günaydın" diye mırıldanıyor.

"Sana da günaydın."

Başını yastığa koyarken bakışlarının yüzümden gezinmesine izin veriyor. Memnuniyetle usulca iç geçiriyor. "İyi ki rahip olmamışım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Evet, insanları vurma eğilimin düşünöldüğünde bu kötü bir kariyer seçimi olurdu."

"Gerçi neredeyse yapıyordum. İlahiyat alanında yüksek lisans yapmayı planlıyordum ama onun yerine orduya girdim."

Şaka yaptığından emin bir şekilde ona bakıyorum.

"Gerçekten mi? Sen mi?"

Kıkırdıyor. "Evet. Her zaman sert biri değildim. Bir zamanlar çok romantik biriydim." Gözlerinin üzerinden bir bulut geçiyor. "Ama hayat beni tüm romantik düşüncelerimden erkenden uzaklaştırdı."

Uzanıp sert yanağını okşuyorum, içgüdüsel olarak orada bir hikâye olduğunu biliyorum. Bir kayıp ve acı hikâyesi.

Göğsünde büyük, siyah bir "İntikam Benimdir" dövmesi olan bir adamın ciddi anlamda ağır bir yükü vardır.

Karanlıkta bir atış yapıyorum ve ne olabileceğini tahmin ediyorum. "Aşık mıydın?"

Dudakları kıvrılıyor. Bu bir gülümseme, ama acı bir gülümseme. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Hayır, beni Tanrı'dan uzaklaştıran şey, tüm ailemin teker teker öldürölmesi ve hiç kimsenin bundan sorumlu tutulmamasıydı. Katillerin hiçbirisi bir bedel ödemedi."

Sesi düşer. "Ta ki ben onlara ödetmeye karar verene kadar. Ve ödettiler de."

Kalbim hızla atarken ve midem bulanırken ona bakıyorum. "Aileni kim öldürdü?"

Duraklamasında bir sefalet okyanusu seziyorum.

"O zamanlar İrlanda'da kanlı çete savaşları vardı. Her gün daha fazla şiddet yaşıyordu. Annem ve babam bir kafede silahlı çatışmanın ortasında kaldı. Evlilik yıldönümlerini kutluyorlardı. Ağabeyim Finn bir bardaki patlamada öldü. Küçük kardeşim Mac, bir bankayı havaya uçurmaya giden iki IRA üyesinin kullandığı bir kamyonla çarpışarak öldü. Kız kardeşim Cecilia ise, sahibini korkutarak haraç ödetmek isteyen bir çete tarafından ateşe verilen bir gece kulübündeydi. İşe yaramadı, çünkü kız kardeşim de dahil olmak üzere yirmi üç kişiyle birlikte dumandan zehirlenerek öldü. Kapılar barikatla kapatılmıştı. Acil durum personeli herkesi dışarı çıkaracak kadar kısa sürede oraya ulaşamadı."

Yanağımı göğsüne yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ona daha da sokuluyorum. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden denemiyorum bile.

"İnancım da dahil olmak üzere hiçbir şeyim ve kimsem kalmamıştı, bu yüzden Hava Kuvvetleri'ne katıldım. Oradan da İrlanda'nın CIA versiyonu olan Askeri İstihbarat Müdürlüğü'ne alındım. Ve insanları öldürmeyi öğrendim. Kötü insanları. Ulusal güvenliği tehdit edenleri ve benzerlerini. O kadar iyi yapıyordum ki, terfi almaya devam ettim. Sonra, ailem ölmeden önce Amerika'ya göç etmiş olan ailemizin rahibi benimle temasa geçti. Ünümü duyduğunu söyledi. Benimle aynı fikirde olmadığını söyledi.

ama burada işime yarayabilecek bazı bağlantılar kurmuş."

Sesi kuru bir hal alıyor. "Elbette bir bedel karşılığında. Kilise, cebi yeterince derin olan günahkârları görmezden gelir."

"Her neyse, operasyon üssümü genişletmem gerektiğini düşünmeye başladım. Dünyanın her yerinde yaptıklarından sorumlu tutulmayan kötü adamlar vardı. Ben de buraya, aileme ne olduğunu rahipten başka kimsenin bilmediği bir yere geldim, mafyaya katıldım ve yükseldim."

"Erkek egemen hiyerarşilerde gezinme konusunda iyisin."

Ağır bir şekilde nefes verir. "Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun. Bir sistemi içeriden istikrarsızlaştırmaktan daha iyi bir yol yoktur."

"Yani sen bir Truva atısın."

"Evet. Amaç denge ve denetlemedir. Resmi hukuk sistemlerinin yapabileceği çok şey var. Bir yardım eline ihtiyaçları var."

Bunu bir süre düşündüm. Terörle mücadele, karşı casusluk, arkadaş gibi davranırken kötü adamları vurmak... İş başından aşkın.

Her zaman böyle huysuz olmasına şaşmamalı.

"Şimdi diğer ailelerin tüm reisleri gittiğine göre, ne olacak?"

"Yeniden toparlanacaklar. Biraz zaman alacak ama her zaman eskisinin yerine geçecek yeni bir yılan bulunur. Ama artık Kage'in nakliye yollarını yeniden açmasını sağlamak için pazarlık kozu olarak kullanılma tehlikesiyle karşı karşıya değilsiniz."

"Çünkü...?"

"Söz ağızdan çıktı. Sen benimsin. Sana doğru nefes almaya cüret eden herkes ölür."

İnledim. "Hastayım."

"Nasıl yani?"

"Bu beni sana daha da aşık etti."

"Eğer bu sizi tahrik ediyorsa, kesinlikle casusluk malzemesisiniz demektir. Benim işimde başarılı olmak için belli bir kişiliğe sahip olmak gerekir." Duraksıyor. "Bu yüzden ilgilenebileceğini düşündüm."

Ona baktım, dehşete düşmüştüm. "Yaşamak için insanları öldürmek mi? Üzgünüm ama ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, bunu yapamam. Örümcek öldürmeyi bile sevmiyorum."

"Bir casus olarak faydalı olmanın başka birçok yolu var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yani gemideki o pisliklerin beni sorgulaması senin fikrin miydi?"

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Benim fikrim senin idarecin olmaktı. Potansiyel olarak. Ama onlar bu fikrin üzerine gittiler ve ateşle deneme yapmaya karar verdiler."

"Handler? O da ne?"

"Size görev veren kişi."

Bir an düşündüm. "İnsan öldürme kısmı ve senin benim patronum olman dışında, belli bir cazibesi var."

Gözleri parlayarak mırıldandı: "Bay ve Bayan gibi olurduk.

Smith."

"Bu fikri gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Açmayı planladığım yoga stüdyosu ne olacak? Adını Kraliçeye Yakışır olarak değiştirmem gerekecek.

Casusluk Değil."

"Hâlâ stüdyonuz olabilir. Casusluk alanında çalışan çoğu insan dışarıdan bakıldığında tamamen normal görünen bir hayat sürüyor."

"Spycraft," diye tekrarlıyorum, kelimeyi deniyorum. "Ooh." Kıkırdıyor. "Gördün mü? Sen de bu fikri sevdin."

Dudaklarımı büküyorum. "Bu tartışmayı kahvaltıdan sonraya bırakalım."

Zaten çantada keklikmiş gibi gülümsüyor.

"Konuyu değiştiriyorum: Kage ile aranızdaki bu ateşkesin ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz?"

Declan sırt üstü dönüyor ve beni kolunun altına sıkıştırıyor. Bacağımı onunkinin üzerinden kaydırıyorum ve ayağımı bileğinin altından geçiriyorum.

"Bilmiyorum. Ben hâlâ İrlandalıyım, tıpkı ailesinin katilleri gibi. Bunu uzun süre görmezden gelemeyecektir."

"Yani onu hapse atmayı mı planlıyordunuz?"

"Hayır, bu FBI'ın planıydı. Sen ona zarar vermememi isteyene kadar benim ölüm listemdeydi. Ama şimdi bana bir iyilik borcu var, piç kurusu."

"Gerçekten o kadar kötü mü?"

Burnundan kısa ve sert bir nefes çekiyor.

Bunu evet olarak kabul ediyorum. Nat ve ben, düğününde davetli listesini nasıl idare edeceğimiz konusunda kafa kafaya vermeliyiz. Prova yemeği kan gölüne dönebilir.

Zavallı kızın ihtiyacı olan son şey de bu zaten, ilk nişanlısının onlarinkine hiç gelmediğini düşünürsek.

Declan başını çeviriyor ve gözlerinde sert bir parıltıyla bana bakıyor. "Fırsatım varken öldürmem gereken insanlardan bahsetmişken, New York'tayken Stavros'u gördün mü?"

"Bir kanepeyi iade eder gibi beni ona göndermeye çalıştığından beri onu görmedim."

Gözlerindeki sert parıltı kaybolur. Yerini şefkatli bir parıltı alıyor. "Bunun için bana çok kızmıştın."

"Hâlâ öyleyim. Kin tutabilen tek kişi sen değilsin."

Beni yatağa bastırarak yuvarlanıyor ve çenemi kavırıyor. "Bunu telafi edebilmemin bir yolu var mı?"

Ses tonu imalı. Gözleri ateşli. Ve bacaklarının arasında taşıdığı büyük tabanca, oyun zamanı umuduyla kalçamı dürtüyor.

Dudaklarımdaki gülümsemeyi bastırıyorum ve ona ağırbaşlı bir şekilde cevap veriyorum. "Evet. Bundan sonra bana Majesteleri diye hitap edin."

Gözlerimin içine bakarak mırıldandı: "Ne isterseniz kraliçem. Her şeyi ve her şeyi, ne olursa olsun."

Sonra beni öpüyor ve dudaklarında sonsuzluğun tadını alıyorum.

OceanofPDF.com

EPILOG

KAGE

H

Ele geçirilmiş bir adam gibi önümde bir ileri bir geri yürüyor, onun gözler Vahşi ve onun enerji

termonükleer.

Onu hiç böyle görmemiştim. Adamlarımın geri kalanıyla karşılaştırıldığında, Stavros bir fare.

Yine de aşk, en akli başında adamı bile öfkeli bir canavara dönüştürebilir.

Bilmem gerekirdi.

"Onu almasına nasıl izin verirsin?" diye bağılıyor, yüzü kıpkırmızı. "O benim!"

Sözleri çıplak beton duvarlarda yankılanıyor, yukarıdaki kırılganlara kadar yükseliyor ve ürküp uçmaya başlayan güvercinler gibi dağılıyor.

Bu depoda yalnız olmamız iyi bir şey. Yoksa bana böyle saygısızlık ettiği için çoktan kanlar içinde kalırdı.

"Benimle bir daha böyle konuşursan pişman olursun."

Kısa bir süre durdu ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. Ellerini sıkarak fısıldıyor, "Özür dilerim. Çok özür dilerim, istemedim..."

Ben sadece... Onsuz yaşayamam. Sloane benim hayatım."

Bu kadının erkeklerin beynini nasıl yıkayıp salyalı aptallar gibi ayaklarına kapanmalarını sağladığına dair hiçbir fikrim yok ama bu bir hediye, hakkını vermeliyim. Eğer kendi sendikasını kurmaya karar verirse, diğer patronların başı büyük belaya girer. Bir parmağını oynatsa, tüm askerlerimiz on saniye içinde bizi terk eder.

"Nefes al, Stavros. Otursana." Çenemi yakındaki bir sandalyeye doğru salladım.

İçine çöküyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. Başını ellerinin arasına alıp inliyor. "İrlandalı. İrlandalı. Ondan çok nefret ediyorum!"

"Bu düşüncede yalnız değilsin." dedim.

Başını kaldırdı ve yalvarırcasına bana baktı. "Neden onu öldüremiyorsun?"

"Politika."

Bu onu tanımlamanın bir yolu. Bir diğeri de erkekliğimin kadının tarafından kesilip blendera atılması ve sonra da sokak köpeklerine yedirilmesi. Ama bunu ona söyleyecek değilim.

Ayrıca, bunu aşmanın yolları da var.

"Bu olmayacağı anlamına gelmiyor. Sadece şu anda olmaz. Ve bu benim tarafımdan olamaz."

Yüz ifadesi umutlu bir hal alıyor. "Yani bunu yapabilir miyim? Onu öldürebilirim ve bu sorun olmaz mı?"

O kurnaz İrlandalı piç kurusuna elini sürebilecek kadar yaklaştığı düşüncesi gülünç ama bu tür bir hevesi kırmak istemiyorum.

"Sadece sorun olmaz, sana bir yıl boyunca ondalık vermeyeceğim."

Enerjik bir şekilde ayağa fırlar.

"Ama izin aldığına dair kimseye tek kelime etme," diye uyarıyorum, gözlerimdeki şiddet tehdidiyle ona sabit bir şekilde bakarak. "Bu konuda bana itaatsizlik edersen, işin biter."

Teşekkürlerini geveliyor, elimi öpmek için acele ediyor.

Onu uzaklaştırmak istiyorum ama yere düştüğünde ona tekme atacak yüreğim yok.

Aşık olmak beni çok duygusal yaptı.

Birkaç kelime daha konuştuk, sonra bulutların üzerinde yüzüyormuş gibi görünerek ayrıldı. İrlanda kanı dökmeye bu kadar hevesli olduğunu bilseydim, ona çok daha önce görev verirdim.

O gidince, bütün kapıları kilitleyip ışıkları kapatıyorum. Sonra deponun arka tarafındaki gizli merdivene yöneliyorum.

Zemine gömülü bir düğme, tuğla duvarın bir bölümü olarak gizlenmiş sallanan bir kapıyı çalıştırır. Kapı sessiz menteşeler üzerinde yavaşça açılıyor ve ardındaki mürekkep gibi karanlığı ortaya çıkarıyor. Birkaç adım ilerleyip kapıyı kapatacak düğmeyi bulmak için duvarı yokluyorum.

Vurdum. Kapı arkamdan kapandı. Karanlığa gömüldüm.

Başka bir düğmeye basıyorum ve tavandan sarkan çıplak bir ampul merdiven sahanlığını aydınlatıyor. Üç tarafım boyasız alçıpanla çevrili. Dördüncü taraf açık, daha da karanlığa inen çam bir merdiven var.

Merdivenlerden aşağı iniyorum, alt sahanlığın ışığını yakıyorum ve metal kafese doğru ilerliyorum.

Büyük değil ama güçlü, alt ve üst beton içine gömülmüş güçlendirilmiş çelik çubuklardan yapılmış. Kafesin içinde bir

Tuvalet. Yerde plastik bir sürahi su ve boş bir tabak duruyor. İnce şiltenin üzerinde bir adam sırt üstü yatıyor.

Başını bana doğru çeviriyor, ışığa karşı gözlerini kısıyor. Otuzuna yeni basmış, dünyanın geri kalanının öldüğünü düşündüğü genç bir Latin erkek.

Öyle de olabilir.

Bir omzumu kafesine yaslıyorum ve ona gülümsüyorum.

"Merhaba Diego. Anladığım kadarıyla arkadaşın ve eski ikinci komutanın Declan O'Donnell bir casus. Sana bir teklifim var."

Okuduğunuz için teşekkürler! Kraliçeler ve Canavarlar serisinin bir sonraki kitabı Vahşi Kalpler ile [devam etmek için buraya tıklayın.](#)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

...ve sürprizler gelmeye devam ediyor. İyi adam/kötü adam karakterleri yazmayı seviyorum çünkü bir sonraki adımda ne yapacaklarını asla bilemiyorsunuz!

(Eğer henüz Beautifully Cruel mafya düetini okumadıysanız, Diego ve Declan'a giriş yapmak için geri dönüp onu okumak isteyebilirsiniz. İlk kez orada ortaya çıkıyorlar).

Linda Ingmanson'a harika bir editör olduğu için teşekkür ederiz.

Eşyaları tamir etmek harika bir iş!

Social Butterfly PR'daki kız arkadaşım Sarah Ferguson'a, kolay olmadığı zamanlarda bile her zaman işin başında olduğu için teşekkür ederim. Sen bir rock yıldızısın.

SS Media Co.'dan Shannon Smith, seni seviyorum. Ne kadar oldu? Yirmi yıl mı? İnanılmaz bir iş. İnanılmaz duyarlılık. Sen ve Scott'ın benim için yaptıklarınıza minnettarım.

RBA Designs'dan Letitia Hasser'a kapaklarımı yaptığı, anal retentiveness'ime katlandığı ve birlikte çalıştığımızdan beri sadece bir kez "Beni öldürüyorsun, Smalls!" dediği için teşekkürler. Bunu çok daha fazla kez hak ettim.

Bir şeyleri tanımlamak için birden fazla sığata olan sevgimi hoş gören ve muhtemelen benden daha iyi insanlar olan harika, şaşırtıcı, güzel okuyucularıma teşekkür ederim. Bunu düşündüğümde ne kadar şarap içtiğime bağılı. Günlerimi sizi eğlendirmek için kafamda yarattığım kurgusal karakterlerle geçiriyorum. Umarım arada bir işe yarar.

Yirmi bir yıllık kocam Jay'e, tanıdığım en yetkin ve tam anlamıyla belalı insana teşekkür ederim.

Anne ve baba, sizi özlüyorum ve her gün sizi düşünüyorum. Umarım benimle gurur duyuyorsunuzdur.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

J.T. Geissinger, yirmi yedi romanıyla uluslararası alanda bir numara ve Amazon'da en çok satan ilk on yazar arasında yer almaktadır. Komik, alıngan romantik komedilerden yoğun, keskin gerilime kadar uzanan kitapları altı milyondan fazla satmış ve bir düzineden fazla dile çevrilmiştir.

Romance Writers of America® tarafından romantik kurgu alanında verilen en yüksek ödül olan RITA® Ödülü için hem çağdaş hem de paranormal romantizm alanında üç kez finalist olmuştur. Ayrıca En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü ve En İyi Paranormal/Kentsel Fantezi dalında Golden Quill Ödülü sahibidir.

Onu çevrimiçi olarak www.jtgeissinger.com adresinde bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

AYRICA J.T. GEISSINGER

Kraliçeler ve Canavarlar Serisi

(Mafya
romantizmi)
Acımasız Yaratıklar
Şehvet
Dürtüleri Vahşi
Kalpler
Acımasız
Yeminler

Beautifully Cruel Serisi

(Mafya romantizmi)
Beautifully Cruel
Zalim Cennet

Tehlikeli Güzellik Serisi

(Romantik gerilim) Tehlikeli
Güzellik Tehlikeli Arzular
Tehlikeli Oyunlar

Yavaş Yanık Serisi

(Peri masallarına dayanan çağdaş romanslar)

Senin İçin Yan
Melt for You
Ache for You

Kötü Alışkanlık

Serisi (Rock yıldızı
romantizmi) Günah
Kadar Tatlı
Beni Günahkâr Yap

Benimle Günah

İşle Günah

Gibi Ateşli

Wicked Games Serisi (Çağdaş

romantizm) Wicked Beautiful

Kötü Seksi Kötü

Niyetler

Mükemmel Yabancılar

(Kindle'inızı duvara fırlatacaksınız. Devam edin.)

Gece Yarısı Sevgilisi

(Çirkince ağlayacaksınız.)

Angajman Kuralları

(Biraz işeyene kadar güleceksiniz.)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.